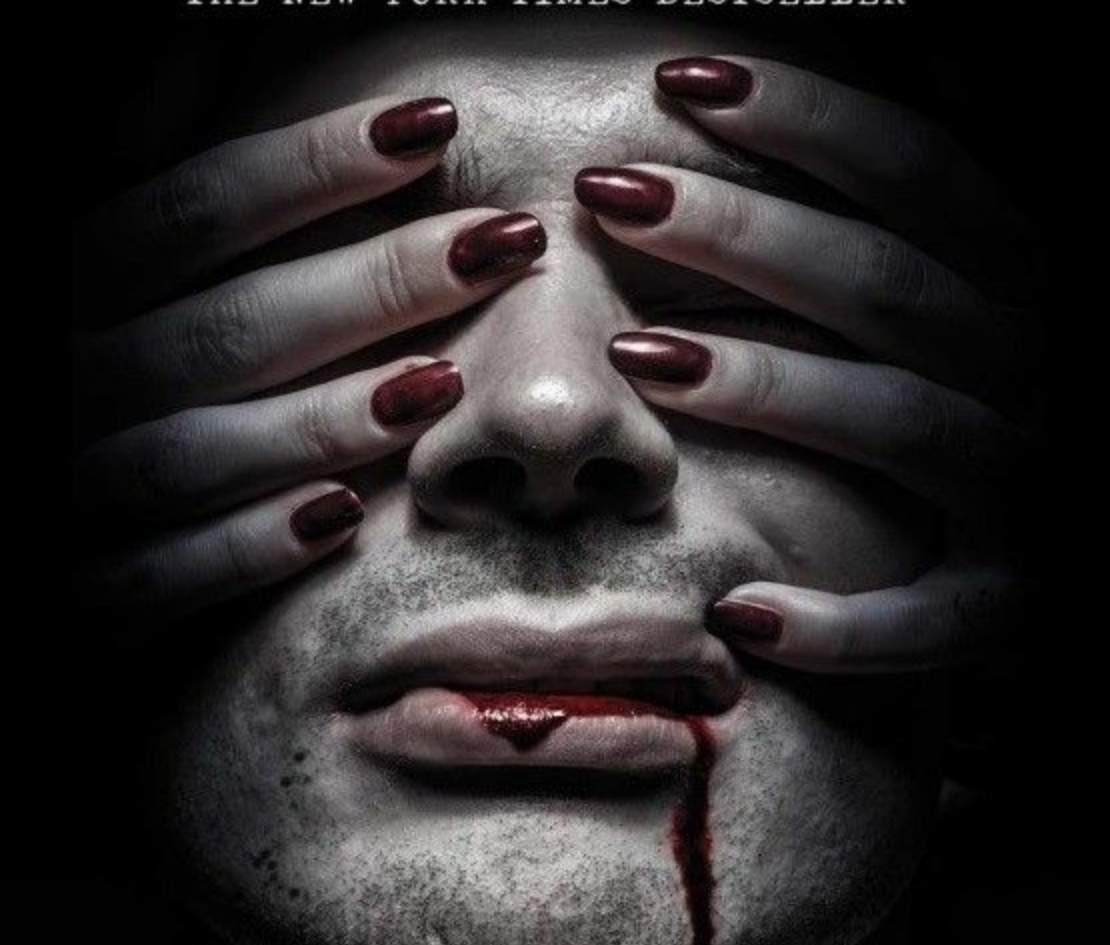
Bir kadın, bir aile ve akıllara durgunluk veren bir oyun…

SON RAUNT

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

"Zekice kaleme alınmış bir gerilim romanı. Sayfaları çevirmeden duramadığım gibi, sürprizleri de aklımı başımdan aldı." *–John Green*

LIV CONSTANTINE

EPHESUS

SON RAUNT

Liv Constantine

SON RAUNT

Yazarı: Liv Constantine

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Şafak Tahmaz
Çevirmen: Ahmet Bora Pekiner
Sayfa Tasarımı: Bilal Şenel
Kapak Tasarımı: Alla Özabat

Basım: 2018
ISBN: 978-605-2064-22-1
Yayınevi Sertifika No: 20610

© Lynne Constantine, Valerie Constantine
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 544 69 337

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Süleyman Seba Cad. Sıraevler F1 Blok D:3
Akaretler - Beşiktaş - İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

SON RAUNT

Liv Constantine

Çevirmen: Ahmet Bora Pekiner

EPHESUS®

BİRİNCİ KISIM

AMBER

1

Amber Patterson görünmez olmaktan bıkmıştı. Son üç aydır her gün bu spor salonuna gelip, hayatta önemsedikleri tek şey olan bedenleri üzerinde çalışan lüks düşkünü kadınları inceliyordu. Amber saatlerini onlardan sadece birkaç adım ötede geçirmesine rağmen, sokakta karşılaşsalar hiçbirinin onu tanımayacağına dair bahse girebilirdi. Kadınların gözünde dikkate değmez bir mobilyadan farksızdı çünkü. Fakat Amber'ın her gün, saatler tam sekizi gösterdiğinde, kendini bu spor salonuna atmasının ve kondisyon bisikletinde egzersiz yapmasının bir nedeni vardı. Hem de hayli geçerli bir neden.

Bu rutinden usansa da, kıçından terler dökülürken hamlesini yapacağı anın gelmesini beklemek zorundaydı. Neyse ki o gün yanındaki bisiklete çıkan, altın renkli, özel üretim Nike'ları fark ettiğinde, talihinin döneceğini anladı ve omuzlarını dikleştirip, hemen bisikletine stratejik şekilde yerleştirdiği dergisine dalıp gitmiş gibi bir tavır takındı. Sonra başını yana çevirdi ve sarı saçlı, alımlı kadına mahcup bir şekilde gülümsedi. Kadın da başıyla Amber'dan yana kibarca selam verdi. Su şişesine uzanan Amber dengesini kaybetmiş gibi görünmek için ayağını bilerek makinenin ucuna doğru uzattı ve dergisini yanındaki kadının pedalları arasına düşürdü.

"Ah, çok üzgünüm."

Pedal çevirmeyi bırakan kadın dergiyi yerden alıp ona uzatırken şaşkınlıkla, "*IS* mi okuyordunuz?" diye sordu.

"Evet. Yılda iki kere çıkarıyorlar. Siz de mi okuyorsunuz yoksa?"

"Evet, tabii ki. Tıp alanında çalışıyorsunuz galiba?"

Gözlerini önce yere indiren Amber, bir süre sonra tekrar kadına baktı. "Hayır. Fakat kız kardeşim Kistik Fibrozisi hastalığına yakalanmıştı." Amber sözlerinin etkisini arttırmak için başka bir cümle kurmadı.

"Ah, üzgünüm. Kabalık ettim sanırım. Merakımı bağışlayın lütfen," dedi egzersizine kaldığı yerden devam etmeye çalışan kadın.

Amber başını salladı. "Gerçekten önemli değil. Şaşırmış gibi görünüyorsunuz yalnız?"

Bakışlarını tekrar Amber'a çeviren kadının gözleri acı doluydu. "Benim... ah... kız kardeşim... Onu tam yirmi yıl önce, aynı hastalıktan ötürü yitirdim."

"Anlıyorum, çok üzücü. Kaç yaşındaydı?"

"Henüz on altısındaydı. Aramızda sadece iki yaş vardı."

"Charlene de on dört yaşındaydı." Yavaşça pedal çevirmeye başlayan Amber, elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. Gerçekte sahip olduğu üç kız kardeşi, her ne kadar iki yıldır birbirleriyle konuşmamış olsalar da, hayattaydılar ve sağlıkları da yerindeydi. Bu yüzden Amber'ın iyi rol yapması gereken bu durumun üstesinden rahatlıkla geldiği söylenebilirdi.

Makinesinin pedallarını çevirmeyi bırakıp, "Siz... iyi misiniz?" diye sordu kadın.

Burnunu çeken Amber omuzlarını silkti. "Aradan geçen bunca yıla rağmen kabullenmesi hâlâ zor geliyor."

"Benim adım Daphne Parrish. Buradan çıkmaya ve bir fincan kahve eşliğinde biraz sohbet etmeye ne dersiniz?"

"Emin misiniz? Antrenmanınızı bölmüş olmak istemem."

Daphne başıyla onayladı. "Evet, eminim. Sizinle muhabbet etmeyi gerçekten çok istiyorum."

Yüzüne minnettar göründüğünü umduğu bir gülümseme konduran Amber bisikletten indi. "Kulağa harika geliyor!" Kadına elini uzattı ve "Benim adım da Amber Patterson. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

***

O akşamın ilerleyen saatlerinde köpük dolu bir küvetin içine uzanan Amber, Merlot şarabını yudumluyor ve *Entrepreneur* dergisindeki bir fotoğrafa bakıyordu. Yüzünde bir gülümsemeyle dergiyi bir kenara bırakıp gözlerini yumdu ve başını da küvetin kenarına dayadı. İşlerin bu kadar yolunda gitmiş olması karşısında derin bir memnuniyet duyuyordu. Bu işin daha da uzaması ihtimaline karşı hazırlıklarını yapmış olsa da, Daphne durumu epey kolaylaştırmıştı. Kahve eşliğinde biraz gevezelik etmelerinin ardından, Daphne'nin dikkatini çekmesini sağlayan esas konuya gelmişlerdi.

"Kistik Fibrozisi'ye sahip biriyle yaşamamış birinin bu durumu anlaması imkânsızdır," demişti mavi gözleri özlemle dolup taşan Daphne. "Julie'ye asla bir külfet gözüyle bakmadım; ancak lisedeyken arkadaşlarım Julie'yi yanımda getirmemem ve onu evde bırakmam için hep ısrar ederlerdi. Julie'nin her an hastaneye yatırılabileceğini

ve belki de oradan bir daha asla çıkamayacağını bilmenin verdiği acıyı anlamıyorlardı. Beraber geçirdiğimiz her an benim için çok kıymetliydi."

Amber öne doğru eğilip, Daphne'nin kulaklarındaki, bileğindeki ve kusursuz bir maniküre sahip solaryumlu parmaklarındaki elmasların toplam değerini hesaplamaya ve kadının söylediklerini önemsiyormuş gibi görünmeye çalışmıştı. İncecik vücudunda en az yüz bin dolar taşıyan bu kadın, bir de kalkıp çocukluğu hakkında yakınıp durmuştu. Esnememek için kendini zor tutan Amber, Daphne'ye zoraki bir şekilde gülümsemişti.

"Bilmez miyim? Okula gitmeyip evde kalırdım ki annem işe gidebilsin. Aldığı izinlerin sıklığı nedeniyle neredeyse kovulacaktı ve bizim asla altından kalkamayacağımız bir şey varsa, o da sağlık sigortamızı kaybetmekti." Amber yalanının dudaklarından bu kadar kolay dökülüşünden oldukça hoşnuttu.

"Ah, ne berbat bir durum," demişti Daphne tasalı bir sesle. "Vakfın benim için böylesine önemli olma sebeplerinden biri de bu işte. İhtiyaç duydukları tedavilerin ücretlerini karşılayamayan ailelere maddi destek de sağlıyoruz çünkü. *Julie'nin Tebessümü* olarak üstlendiğimiz misyonun en önemli yanlarından biri anlayacağın."

Şaşırmış numarası yapan Amber, "*Kurduğun* vakfın adı Julie'nin Tebessümü mü? Aynı vakıftan mı bahsediyoruz? Çünkü Julie'nin Tebessümü'yle ilgili her şeyi biliyorum, yıllardır hakkında okurum. Şu an resmen nutkum tutuldu," demişti.

Daphne başıyla onaylamıştı. "Üniversiteden hemen sonra kurdum. Hatta ilk bağışı yapan da kocamdır."

Kadın tam bu noktada hafifçe gülmüş, belki biraz utanmıştı. "Onunla da bu vesileyle tanıştık."

"Bu sıralar büyük bir bağış kampanyasına hazırlanmıyor muydunuz siz?"

"Aslına bakarsan hazırlanıyoruz. Daha birkaç ayımız var, ama yapmamız gereken öylesine çok şey mevcut ki. Baksana... Neyse, boş ver."

"Söyle lütfen," diye üstüne gitmişti Amber.

"Yardım etmek ister misin diye soracaktım. Bu hastalığın ciddiyetini anlayan birinin bizimle olması—"

Amber hemen araya girmişti. "Elimden geleni yapmaya hazırım. Pek fazla para kazanmıyorum, ancak vaktimi seve seve bağışlayabilirim. Yaptığın iş öylesine mühim ki. Yarattığın farkındalığı düşün."

Daphne gülümseyip, "Harika o zaman," dedi ve çıkardığı kartvizitini Amber'a uzatırken, "Al bakalım. Komite perşembe günü saat sabah onda benim evimde toplanıyor. Gelebilirsin, değil mi?" diye ekledi.

Ağzı âdeta kulaklarına varan Amber, önceliği vakfa katkı sağlamakmış gibi görünmek için çabalamıştı. "Bu fırsatı hayatta kaçırmam."

Oysa hastalık umurunda bile değildi.

2

New York'a gitmek üzere Bishop's Harbor'dan kalkan cumartesi treninin beşiği andıran sallantısı, Amber'ı hafta içinin yoğun iş temposundan uzaklaştırmış ve huzurlu bir dinginliğin kollarına bırakmıştı. Başını koltuğa dayamış halde cam kenarında oturuyor, arada bir gözlerini açarak dışarıya bakıyordu. Trene ilk bindiği zamanı düşündü; o zaman henüz yedi yaşındaydı. Missouri eyaletinde bir temmuz ayıydı ve trenin havalandırması düzgün çalışmıyordu. Karşısındaki koltukta, siyah ve uzun kollu bir elbise giymiş, sırtı dik bir şekilde duran ve ne kadar edepli bir kadın olduğunu göstermek istercesine dizlerini birbirine sımsıkı bitiştirmiş suratsız annesini zihninde dünmüş gibi canlandırabiliyordu. Uzun ve kumral saçları klasik bir topuz biçimi oluşturacak şekilde başının arkasında toplanmış olsa da, kadının kulaklarında özel günler için sakladığı küçük ince küpeler takılıydı. Ve Amber'a göre anneannesinin ölümü hayli özel bir gündü.

Warresenburg'un kirli istasyonunda indiklerinde, dışarıdaki hava trendekinden bile boğucuydu. Annesinin erkek kardeşi olan Frank dayı onları karşılamış ve adamın hurdaya dönmüş mavi kamyonetine binerek istasyondan ayrılmışlardı. Amber arabadaki ter, toz ve nemin

birleşimi olan kesif kokuyu ve yer yer tenine batan yırtık deri koltuğu halen aklından çıkaramıyordu. Sonu gelmeyen mısır tarlalarıyla harap haldeki ahşap evlerin bulunduğu çiftliklerin, paslanmış makinelerle dolu arazilerin, beton blokların üzerinde duran eski arabaların, jantları olmayan lastiklerin ve parçalanmış metal sandıkların yanından geçmişlerdi. Kendi yaşadıkları yerden bile daha kasvetliydi burası; Amber da diğer kız kardeşleriyle birlikte evde kalmayı istemişti oysa. Annesi ise onların henüz küçük olduğunu, fakat Amber'ın baş sağlığı dileyecek yaşa geldiğini açıklamıştı. Amber o korkunç hafta sonuyla ilgili birçok şeyi zihninden atmış olsa da, dört bir yanı saran dehşet verici pejmürdeliği hiçbir zaman unutamamıştı. Anneannesinin oturma odasına tamamen kahverengi ve soluk sarı renkler hâkimdi. Üzerinde yıpranmış bir atlet ve bej rengi, lekeli bir pantolon olan; televizyon karşısında, aksi bir ifadeyle oturan dedesi ve fırça gibi sakalları da Amber'ın zihnine kazınmıştı. Amber, annesinin bunalıma yatkın karakterinin ve hayal gücü yoksunluğunun kökenlerini o an anlamıştı ve işte o zaman, henüz daha gencecik bir kızken, gördüklerinden çok daha farklı ve daha iyi bir hayata dair hayaller Amber'ın yüreğinde filizlenmişti.

Karşı koltuktaki adam, yerinden kalkıp da evrak çantasıyla ona çarpınca Amber gözlerini açtı ve Grand Central Terminali'ne vardıklarını anladı. Çantasını ve montunu kaptığı gibi çıkış kapılarına hücum eden kalabalığın arasına karıştı. Görkemli terminal salonuna uzanan o yoldan hiç sıkılmazdı; yıllar önce adımını attığı o izbe tren garına göre ne kadar da farklıydı burası. İstasyondaki dükkânların ışıltılı vitrinlerine, ki bu mağazalar dışarıda

onu bekleyen kentin bir habercisiydi, baka baka ilerleyen Amber nihayet istasyondan çıktı ve Beşinci Cadde'de bulunan 42. Sokak'a doğru birkaç sokak yürüdü. Her ay yinelediği bu kutsal yürüyüşe artık öylesine alışmıştı ki gözleri kapalı bile yolunu bulabilirdi.

İlk durağı her zaman New York Halk Kütüphanesi'ndeki Ana Okuma Odası olurdu. Yüksek pencerelerden içeriye güneş ışığı sızarken, uzun okuma masalarından birine oturur, tavandaki güzelim resimlerin de keyfini çıkarırdı. Duvarlar boyunca yükselen kitapların huzurunda bugün kendini çok daha rahat hissediyordu. Tüm bu kitaplar, öğrenmek istediği her bilginin hemen elinin altında olduğunu Amber'a hatırlatıyordu. Buraya gelir ve okuyup edindiği bilgiler ışığında planlarını şekillendirirdi. O gün de kütüphaneden ayrılıp kendini Beşinci Cadde'ye yürümeye hazır hissedene dek, yirmi dakika boyunca sessiz, sakin bir şekilde oturdu.

Dışarı çıktığında, cadde boyunca dizilmiş lüks mağazaların önünden ağır ama emin adımlarla geçti. Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Gucci, Prada ve Cartier; dünyanın en prestijli ve pahalı butiklerinin ardı arkası kesilmiyordu. Amber her birine girmiş, yumuşak derinin aromasını ve egzotik parfümlerin kokusunu içine çekip deneme amaçlı süslü şişelerinde baştan çıkarıcı şekilde bekleyen kadifemsi kremleri ve pahalı losyonları tenine sürmüştü.

Dior ve Chanel'in yanından geçerken, vitrindeki bir mankenin üzerinde duran gümüş ve siyah renkli, uzun gece elbisesine iyice bakmak için durdu. Elbiseyi dikkatle inceleyip kendisini onun içinde, saçları topuz yapılmış, kusursuz bir makyaj eşliğinde, eşinin kolunda bir balo

salonuna girerken hayal etti. İçerideki tüm kadınların imrenen gözlerle ona bakacağından emindi. Sonra tekrar gerçekliğe dönen Amber, Bergdorf Goodman ile yılların eskitemediği Plaza Otel'in bulunduğu noktaya gelene dek kuzeye doğru yürümeye devam etti. Otelin geniş lobisine uzanan kırmızı halılı basamakları çıkmayı hayli arzulasa da, saat çoktan biri geçmiş ve karnı acıkmıştı. Evden yanında atıştıracak bir şeyler getirmişti neyse ki; ne de olsa güç bela kazandığı parasını, Manhattan'da müze ziyaret edip öğle yemeği yiyerek harcayamazdı.

Haliyle Central Park'a uzanan 58. Sokak'ı geçip kalabalık caddeye bakan banklardan birine oturunca, kese kâğıdının içinden küçük bir elmayla kuru üzüm ve kuruyemiş dolu bir poşet çıkardı. Koşturan insanları izlerken, sakin sakin yemeğini yiyen Amber ailesinin bunaltıcı varlığından, insanı sıkan gündelik muhabbetlerden ve hepsinin sıradanlığından kaçarak ne kadar doğru bir iş yaptığını belki de yüzüncü kez düşündü. Annesi, Amber'ın tutkularını asla anlayamamıştı. "Başından büyük işlere kalkışıyorsun. Bu kafayla gidersen belanı bulursun," derdi. Annesine aksini kanıtlamak isteyen Amber da en sonunda her şeyi bırakarak çekip gitmişti işte. Bu kısım pek de sandığı gibi gerçekleşmemişti gerçi...

Yemeğini bitiren Amber parkın içinden geçerek, Conneticut'a giden bir akşamüstü trenine atlamadan önce, tüm öğleyi geçireceği Metropolitan Sanat Müzesi'ne doğru yürüdü. Son iki yıldır müzenin her bir karışını gezmiş olan Amber, buradaki sanat eserlerini incelemiş ve bu eserler ile onların yaratıcıları hakkındaki konferans ve film gösterimlerine katılmıştı. En başlarda kültürsüzlüğü yüzünden gözü korkmuş olsa da, düzenli ve adım adım

hareket etmiş, sanat, sanat tarihi ve onun üstatlarıyla ilgili bulabildiği tüm kitapları ödünç alıp okumuştu. Her ay kendini yeni bilgilerle donatan Amber, müzeyi tekrar ziyaret eder ve hakkında okuduğu kişinin eserlerini incelerdi. Neredeyse en bilgili sanat eleştirmenleriyle bile enikonu entelektüel bir tartışmaya girecek seviyeye geldiğinin farkındaydı. Missouri'deki kalabalık aile evini terk ettiği günden bu yana, yeni ve donanımlı bir Amber, paraya para demeyenler arasında kolayca kendine yer bulabilecek birini yaratmak için var gücüyle çabalıyordu. Ve planı şu ana dek tıkır tıkır işlemişti.

Müzede vakit geçirdikten sonra ise genellikle son durağı olan resim galerisine geçti. Tintoretto'ya ait ufak bir karalamanın önünde uzun bir süre durdu. Bu eskizi kaç defa incelediğinden emin olmasa da, çalışmanın yanında bulunan açıklamada yazanlar beynine kazınmış gibiydi: *Jackson ve Daphne Parrish'in koleksiyonundan hediyedir.* İstemeye istemeye oradan ayrıldı ve yeni açılmış Aelbert Cuyp sergisine doğru ilerledi. Bu adamla ilgili Bishop's Harbor Kütüphanesi'nin raflarında bulunan tek kitabı okumuştu. Cuyp, Amber'ın adını daha önce hiç duymadığı bir sanatçıydı ve ne kadar üretken ve ünlü olduğunu görünce epey şaşırmıştı. Sergide biraz gezindikten sonra, kitapta görünce hayran kaldığı ve sergide de bulunacağını umduğu bir eserle karşılaştı: *Dordrecht'teki Maas Nehri'nde Fırtına.* Eser, Amber'ın hayal ettiğinden bile muhteşemdi.

Bitişiğindeki yaşlı bir çift de benzer bir hayranlıkla tabloya bakıyorlardı.

"İnanılmaz, değil mi?" diye sordu kadın, Amber'a.

"Tahminlerimin bile ötesinde," diye yanıtladı Amber.

"Sanatçının diğer manzara resimlerinin yanında bunun daha farklı bir yeri var," diye fikrini belirtti adam.

Amber bakışlarını tablodan ayırmaksızın, "Gerçekten öyle. Fakat Hollanda rıhtımlarını böylesi bir görkemle tasvir ettiği birçok başka eseri de mevcut. Bunların yanı sıra İncil'den sahneler ve portreler resmettiğini de biliyor muydunuz?" diye sordu.

"Cidden mi? Hiç bilmiyordum."

Belki de bir sergiye gitmeden önce açıp biraz kitap okusanız iyi olur, diye içinden geçirse de sadece gülmekle yetinen Amber, çiftin yanından ayrıldı. Üstün bilgilerini sergilemeye bayılıyordu. Ayrıca Jackson Parrish gibi, kültürel estetiğe hâkimiyetiyle övünen bir adamın da bundan hoşlanacağına emindi.

3

Long Island Boğazı'nda zarif bir evin görüş alanına girmesiyle beraber Amber'ın boğazı gıpta ve kıskançlık karışımı bir hisle düğümlendi. Milyonlarca dolarlık bir mülke açılan bembeyaz renkteki kapı, yeşilliklerle ve belli belirsiz çitlerin üzerine alabildiğine yayılmış güllerle kaplı araziye açılırken, binanın kendisi beyaz ve griydi. Kıyı şeridi boyunca uzanan villa Amber'a, Nantucket ve Martha's Vineyard dergilerine ait fotoğraflarda gördüğü lüks yazlık evleri anımsattı.

Villa, böylesi bir yaşam tarzını karşılayamayanların bakışlarından itinayla saklanmış gibiydi. *Zenginlik budur işte,* diye düşündü Amber, *istediğin veya ihtiyaç duyduğun takdirde dünyanın geri kalanından kendini soyutlayacak gücü verir sana.*

Az sonra bahçeyi tıklım tıklım dolduracağından emin olduğu son model Mercedes ve BMW'lerin arasında abuk sabuk bir görüntü sergileyeceğini bildiği mavi renkli, on yıllık Toyota Corolla'sını park etti. Gözlerini yumup bir süre öylece duran Amber, yavaş ve derin nefesler eşliğinde son birkaç haftadır ezberlediği bilgilerin üzerinden geçti. Bu sabah kıyafetlerini özenle seçmiş, kahverengi düz saçları yüzünü örtmesin diye bir taç takmış ve

makyajını az tutmuştu; yanaklara allıkla hafif bir dokunuş ve dudaklara da birazcık ruj. Özenle ütülenmiş kumaş bir etek, uzun kollu pamuklu bir tişört giymiş; ikisini de L.L. Bean kataloğundan sipariş etmişti. Ayaklarında feminen dokunuşlardan uzak, yürüyüşe uygun, sağlam ve sade sandaletleri vardı. Son anda bulduğu kavanoz dipli çirkin gözlükler ise sergilemek istediği entelektüel görünüme cuk diye oturmuştu. Dairesinden ayrılmadan önce aynaya son bir bakış attığında, gördükleri karşısında hoşnut olmuştu Amber. Sıradan, hatta mahcup biri gibi duruyordu. Hiç kimseye karşı –hele ki Daphne Parrish gibi birine– asla ve asla tehdit oluşturamayacak biri gibi...

Bunu yaparak küstah görünme riskine girdiğini bilse de, toplantıya saatinden biraz önce gitmişti. Böylelikle Daphne'yle biraz baş başa kalabilecek ve diğer kadınlardan daha önce oraya varmış olacaktı ki bu da tanışma faslında her zaman avantaj sağlardı. Amber'ı alelade bir genç olarak görecek bu kadınlar, kendisini Daphne'nin yardım elini uzattığı ve bağış işlerinde destek olması için tutulan bir çalışan zannedeceklerdi.

Arabanın kapısını açan Amber, çakıl taşlarıyla kaplı garaj girişine adımını attı. Ayaklarının altında ezilen her bir çakıl parçası dahi, âdeta aynı boyut ve kusursuzlukta yaratılmış, mükemmel bir şekilde kesilmiş ve cilalanmış gibiydi. Amber eve doğru yaklaşırken, bahçeyi ve binayı uzun uzun inceledi. Girişi arka kapıdan –ön kapı haliyle denize bakıyordu– yapacağını anlasa da, evin arka cephesinin bile inanılmaz zarif tasarlandığını düşündü. Amber'ın solunda, yaz aylarının son salkımlarıyla sarmalanmış ve hemen önünde iki adet uzun bankın durduğu beyaz bir çardak vardı. Böylesi lüks yapılar hakkında

yazılar okumuş olan Amber, dergilerde yüzlerce fotoğrafa bakmış, film yıldızlarına ve oldukça varlıklı kişilere ait evleri, internetteki sayfalar üzerinden gezmişti. Ancak böylesi bir yapıyı ilk defa bu kadar yakından görüyordu.

Girişteki sahanlığa tırmanan geniş taş basamakları çıkıp zile bastı. Kocaman kapının üzerindeki desenli, geniş camlar sayesinde Amber, evin içine açılan uzun koridoru görebiliyordu. Derken kapı açıldı ve gülümseyen Daphne belirdi.

"Seni görmek ne kadar güzel. Gelebilmene öylesine sevindim ki," diyen Daphne, Amber'ın elini tuttu ve kızı içeri aldı.

Banyosundaki aynanın karşısında çalıştığı ürkek gülümsemeyle karşılık verdi Amber. "Beni davet ettiğin için teşekkürler, Daphne. Yardım edebileceğim için gerçekten heyecanlıyım."

"Bizimle çalışacağın için ben de epey heyecanlıyım. Şu tarafa gidelim. Buluşmayı camlı balkonda gerçekleştireceğiz," dedi Daphne, geniş, zeminden tavana dek uzanan pencerelere ve canlı yaz renkleriyle parıldayan perdelere sahip sekizgen bir odaya girerlerken. Fransız tarzı kapılar ardına dek açıktı ve Amber tuzlu deniz suyunun insanın başını döndüren kokusunu alabiliyordu.

"Lütfen otur. Diğerleri gelmeden önce biraz vaktimiz var," dedi Daphne.

Amber konforlu kanepenin içine gömülürken, Daphne de bu ferah odanın diğer mobilyalarıyla kusursuz bir uyum sergileyen sarı renkli koltuğa yerleşti. Daphne'nin zenginlik ile ayrıcalığın karışımı olan bu rahat hareketleri –sanki en doğal hakkıymış gibi davranıyordu– Amber'ı huzursuz etmişti. Ustalıkla dikilmiş, gri renkli bol pantolonu, ipek

bluzu ve aksesuar olarak kulaklarına taktığı iri başlı, inci küpeleriyle *Town&Country* dergisinin sayfalarından fırlamış gibiydi. Dalgalar halinde salınan parıltılı sarı saçları sofistike yüzünü çevreliyordu. Kıyafetlerin ve küpelerin bile en aşağı üç bin dolardan fazla olduğunu tahmin eden Amber, kadının parmağındaki kaya parçasını ve Cartier Tank marka saatini hesaplamamıştı bile. Üst kattaki pırlanta kutusunda muhtemelen bir düzine daha buna benzer takısı vardı. Kendi kol saatini –bir alışveriş merkezinden alınmış ucuz bir şey– kontrol eden Amber, baş başa geçirecek on dakikaları daha olduğunu gördü.

"Yardımcı olmama müsaade ettiğin için sana tekrar teşekkür ederim, Daphne."

"Asıl minnettar olan benim. Yardımcı olacak birine her zaman ihtiyacımız var. Tabii diğer kadınlar da harika bir iş çıkarıyor, epey çabalıyorlar; ancak sen bu hastalığı yakından tanıdığın için duruma daha vakıfsın." Daphne sandalyesinde kıpırdandı. "Dün sabah kız kardeşlerimizle ilgili epey muhabbet ettik. Senin buralardan olmadığını biliyorum. Yanlış hatırlamıyorsam Nebraska'da doğduğunu söylemiştin?"

Amber buraya gelmeden önce hikâyesini dikkatle prova etmişti. "Evet, doğru. Esasen Nebraskalıyım, ama kız kardeşimin ölümünün ardından oradan ayrıldım. Liseden iyi bir dostum burada üniversiteye gidiyordu. Kız kardeşimin cenazesi için Nebraska'ya geldiğinde, buraya taşınarak bir değişiklik yapmamın ve yeni bir başlangıcın benim için iyi olabileceğini söyledi; tabii birbirimize de destek olacaktık. Nitekim haklı da çıktı. Taşınmak bana epey iyi geldi ve neredeyse bir yıldır Bishop's Harbor'dayım. Öte yandan Charlene'i düşünmediğim tek bir gün bile yoktur diyebilirim."

Daphne dikkatle Amber'a bakıyordu. "Kız kardeşin için üzgünüm. Başına gelmeyen kimse, bir kardeş kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu bilemez. Ben de her gün Julie'yi düşünüyorum. Bazen boğulacakmışım gibi hissediyorum hatta. Kistik Fibrozis hakkında yürüttüğüm çalışmalar da bu yüzden çok önemli. Sağlığı yerinde iki kıza sahip olduğum için şükran duyuyor olsam da, bu korkunç hastalıktan muzdarip nice aile var."

Amber iki küçük kıza ait bir fotoğrafın bulunduğu gümüş bir çerçeveyi kaldırdı. İki kız da sarı saçlara ve bronz bir tene sahipti; aynı bornozları giymiş olan kızlar, kolları birbirlerinin omuzlarında ve bacak bacak üstüne atmış bir halde limanda oturuyorlardı. "Bunlar kızların mı?"

Fotoğrafa bir bakış atan Daphne sevinçle gülümsedi ve parmağıyla işaret ederek, "Evet, bu Tallulah. Bu da Bella. Geçen yaz göl kenarında çektik," dedi.

"Ne kadar tatlılar. Kaç yaşındalar?"

"Tallulah on, Bella ise yedi yaşında. Birbirlerine sahip oldukları için mutluyum," dedi gözleri yaşaran Daphne. "Umarım hep böyle kalırlar."

Amber aktörlerin gerektiği takdirde ağlayabilmeleri için o an akıllarına gelen en üzücü olayı düşündüklerini bir yerlerde okuduğunu hatırladı. Gözyaşı dökebilmek için hafızasını yoklasa da, Daphne'nin yerinde olmamasından daha üzücü bir şey düşünemedi. Yine de kederli görünebilmek için elinden geleni yaptı ve fotoğrafı yerine koydu.

Tam o anda zil çaldı ve Daphne kapıya bakmak için kalktı. Odadan çıkmak üzereyken, "Lütfen kendine kahve

veya çay koy. Atıştıracak bir şeyler de var. Hepsini büfede bulabilirsin," dedi.

Yerinden kalkan Amber çantasını Daphne'nin yanındaki sandalyeye koydu ve orayı kendi bölgesi olarak işaretledi. Kendisine bir fincan kahve koyarken, heyecanlı selamlaşma ve sarılmalar eşliğinde diğerleri de odaya dolmaya başlamıştı. Amber kadınların oluşturduğu kalabalıkların çıkardığı gürültüden nefret ederdi; bir araya toplanıp ötmeye başlayan tavukları anımsatırlardı ona.

"Hey millet!" Daphne'nin sesi kadınların gürültüsünü bastırdı. Amber'ın yanına giden Daphne kolunu omzuna atıp, "Komitemizin yeni üyesini sizlere tanıtmak istiyorum. Amber Patterson. Kendisi grubumuza müthiş katkılar sağlayacak. Kendisi konu hakkında uzman sayılır; kız kardeşini Kistik Fibrozis'ten kaybetmiş ne yazık ki..."

Bakışlarını yere çeviren Amber kadınlardan topluca yükselen şefkat mırıltılarını duyabiliyordu.

"Neden sandalyelerimize geçip kendimizi tek tek Amber'a tanıtmıyoruz?" diye önerdi Daphne. Bir elinde fincan, öteki elinde fincan altlığıyla yerine geçen kadın, tekrar kızlarının fotoğrafına baktı. Amber bu esnada kadının fotoğraf çerçevesini hafifçe oynattığını fark etti. Amber etrafında oluşturulan çemberde bakışlarını gezdirirken, her bir kadın da gülümseyerek adlarını söyledi; Lois, Bunny, Faith, Meredith, Irene ve Neve. Hepsi de gösterişliydi ve ağır makyaj yapmıştı; ancak aralarından özellikle ikisi Amber'ın dikkatini çekmeyi başardı.

En fazla otuz iki beden olan Bunny'nin sarı, uzun ve düz saçları, tüm güzelliği ortaya çıksın diye itinayla makyaj yapılmış kocaman, yeşil gözleri vardı. Her yanıyla kusursuz olan Bunny de bunun farkındaydı. Amber bu

kadını, kısacık şortu ve askılı yarım atletiyle spor salonunda delicesine antrenman yaparken görmüştü; ancak Bunny'nin ona attığı bakışlar, sanki Amber'ı ilk defa görüyormuşçasına ifadesizdi. Amber'ın içinden ona "Ah, tabii ki seni hatırlıyorum. Kocasını nasıl aldattığını böbürlene böbürlene arkadaşlarına anlatan şu kadın değil misin sen?" demek geçiyordu ama kendini tuttu. Diğer kadınsa, grubun kalanına pek uymayan Meredith'di. Kadının kıyafetleri pahalı ama sadeydi; haliyle diğer kadınların şaşaalı giysilerine hiç benzemiyordu. Küçük, altın küpeleri ve kahverengi kazağının üzerinde duran sarı renkli incilerle çevrili bir kolyesi vardı. Tüvit eteğinin boyu ise tuhaftı; ne uzundu ne de modaya uyacak kadar kısa.

Toplantı ilerledikçe, Meredith'in diğerlerine göre birçok yönden daha farklı olduğu iyice ortaya çıktı. Sandalyesinde dik, omuzları geride ve başı yukarıda oturuyor, dudak uçuklatan bir servete ve mühim bir aileye sahip birinin duruşunu sergiliyordu. Aksanı soylu bir hava taşıyor ve konuşması, seçtiği sözcüklerin de etkisiyle, açık artırma ve şimdiye dek elde edilen bağışlar hakkında fikir beyan eden diğer kadınlara göre, çok daha derin bir mevzudan bahsediyor gibi tınlıyordu. Egzotik tatiller, pırlanta takılar, yıllanmış şaraplar derken liste gitgide uzuyor, her birini daha pahalı başka bir ürün takip ediyordu.

Toplantının sonlarına gelindiğinde yerinden kalkan Meredith, Amber'ın yanına oturdu. "Julie'nin Tebessümü'ne hoş geldin, Amber. Kız kardeşin için gerçekten üzüldüm."

"Teşekkürler," demekle yetindi Amber.

"Daphne'yle birbirinizi uzun süredir mi tanıyorsunuz?"

"Ah, hayır. Aslında yeni tanıştık sayılır. Spor salonunda."

"Tesadüfe bak," dedi iması anlaşılmayan bir tonda. Sanki Amber'ın planlarını anlamışçasına, doğrudan kızın gözlerinin içine bakıyordu.

"O gün ikimiz de şanslıydık."

"Evet, belli ki." Konuşmayı kesen Meredith, Amber'ı baştan aşağı şöyle bir inceledi. Dudaklarında hafif bir tebessüm beliren kadın sandalyesinden doğruldu. "Seninle tanışmak hoştu. Daha yakından tanımayı iple çekiyorum."

Amber tehlike sezmişti; Meredith'in sözcüklerinde değil, davranışlarında ters bir şeyler var gibiydi. Belki de Amber'a öyle geliyordu. Amber boş fincanı büfeye bıraktı ve kendisini balkona davet ediyormuş gibi görünen Fransız usulü kapıdan geçip Long Island Boğazı'nın enginliklerini izlemeye koyuldu. Derken uzaklarda bir tekne tespit etti; esen rüzgârla beraber yelkenleri şişiyordu. Şahane bir manzaraydı bu; balkonun diğer tarafına, aşağıdaki kumsalı daha iyi görebileceği bir noktaya doğru ilerledi. Tam içeriye dönmek üzere arkasına dönmüştü ki camlı balkonun içinden Meredith'in hiç kimseye benzemeyen sesi duyuldu.

"Daphne, bu kızı ne kadar tanıyorsun? Spor salonunda mı tanışmıştınız? Geçmişi hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

Amber kapının eşiğinde sessizce duruyordu.

"Böyle yapma, Meredith. Onunla ilgili bildiğim tek şey kız kardeşini Kistik Fibrozis'ten kaybetmiş olduğu. Daha ne istiyorsun? Vakfımız adına bağış toplamak için geçerli bir sebebi var."

"Kimin nesidir diye kontrol ettin mi peki?" diye sordu şüpheci tonu değişmeyen Meredith. "Ne bileyim, ailesi, eğitim filan?"

"Gönüllülük esasına dayanan bir iş yapıyoruz, Yüce Divan'a adam seçmiyoruz. Onun komitede olmasını istiyorum. Sen de göreceksin. Vakıf için harika işler çıkaracak."

Amber, Daphne'nin sesindeki rahatsızlığı seçebiliyordu.

"Pekâlâ. Ne de olsa bu senin komiten. Bir daha bahsini açacak değilim."

Odadan ayrılanların seramik zemin üzerinde çıkardıkları topuklu seslerini duyabilen Amber içeri girdi ve kanepenin üzerindeki çantasını yastığın altına doğru çabucak ittirdi; böylece orada unutmuş gibi görünmesini sağlayacaktı. Çantanın içine, görüşmeye ait notlar koymuş ve gözlerinden birine de bir fotoğraf sıkıştırmıştı. İçinde herhangi bir kimliğin bulunmaması, Daphne'nin çantanın altını üstüne getirmesini ve sonunda fotoğrafı bulmasını sağlayacaktı. Bu fotoğrafta Amber on üç yaşındaydı. Güzel bir günde çekilmişti; annesinin işinden izin alıp da onları parka götürdüğü nadir günlerden birinde. Amber'ın kız kardeşini salıncakta salladığı fotoğrafın arkasında, 'Amber ve Charlene' yazıyordu; ancak gerçekte bu, Amber ve kız kardeşi Trudy'ye ait bir fotoğraftı.

Meredith'i kandırmak epey hüner gerektirecekti belli ki. Amber'ı yakından tanımayı iple çektiğini söylemekle neyi ima ettiğini Amber şimdi daha iyi anlıyordu. Eh, bu durumda Amber da Meredith'in onu olabildiğince az tanıması için elinden geleni yapacaktı. Tüm planlarının, burnu havada, sosyetik bir züppe tarafından altüst edilmesine müsaade edecek hali yoktu. Aynısını yapmaya kalkan son kişiyi buna pişman etmek için elinden geleni yapmıştı ne de olsa.

4

Amber bir süredir sakladığı Josh marka şarabın şişesini açtı. On iki dolarlık bir şarabı bile bu şekilde içmesi acınası olsa da, emlak ofisinden aldığı üç kuruşluk maaş Bishop's Harbor'daki dairesinin kirasını güçlükle karşılıyordu. Connecticut'a taşınmadan önce araştırmasını yapmış ve hedef olarak Jackson Parrish'i belirlemişti; Bishop's Harbor'da bulunma sebebi de buydu. Komşu bir mahallede tabii ki daha ucuza bir daire bulabilirdi, fakat burada yaşamak Daphne Parrish'le defalarca karşılaşma şansını elde etmek demekti. Civarın sunduğu harikulâde rahatlıklara erişim de cabasıydı. Üstelik New York'a böylesine yakın olmayı da bilhassa seviyordu.

Amber'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Jackson Parrish adını Google'da ilk kez arattığı, adamın kurduğu uluslararası kalkınma şirketi hakkında bir haber okuduktan sonra adama dair saatlerce araştırma yaptığı zamanı hatırladı. Adamın fotoğrafı monitörünü kapladığında, Amber'ın âdeta nutku tutulmuştu. Gür ve siyah saçları, dolgun dudakları ve kobalt mavisi gözleriyle bu adam pekâlâ bir film yıldızı da olabilirdi. Jackson Parrish ve en yüksek cirolu 500 şirket arasına giren kurumu hakkında *Forbes* dergisinde yayımlanan bir röportajı okumuştu. Tıkladığı bir sonraki adres, *Vanity Fair*'de çıkan, kendisinden

on yaş küçük, güzeller güzeli Daphne'yle yaptığı evlilikten bahseden ve bu ikilinin sevimli kızlarına ait, gri ve beyaz renkli ahşap köşklerinin önündeki sahilde çekilen bir fotoğrafa yer veren haberdi. Parrish ailesi hakkında bulabildiği her şeyi inceleyen Amber, Daphne tarafından kurulan ve Kistik Fibrozis hastaları için bağış toplayan Julie'nin Tebessümü adlı vakfı öğrenir öğrenmez, ne yapması gerektiğini anlamıştı. Ve planının ilk aşaması da Bishop's Harbor'a taşınmaktı.

Missouri'deyken kalkıştığı önemsiz evliliği düşündükçe gülesi geliyordu. O girişim epey kötü sonuçlanmıştı; fakat Amber aynısını bir kez daha yapmamaya kararlıydı.

Kadehini tutup havaya kaldıran Amber, mikrodalgadaki yansımasına dönüp, "Amber'a!" diyerek, şarabından büyük bir yudum aldı ve kadehi tezgâha geri koydu.

Dizüstü bilgisayarını açıp arama çubuğuna 'Meredith Stanton Connecticut' yazmasıyla birlikte, bütün ekranı Meredith'le ilgili bağlantılar kapladı. Meredith Bell Stanton safkan yarış atları yetiştiren Bell ailesinin kızıydı. Haberlerde yazdığına göre, at sürmek onun için bir tutkuydu. Atları sürüyor, yarıştırıyor, üzerlerinde ava çıkıyor, engellerin üzerinden atlatıyor, yani kısaca atlarla yapılabilecek her şeyi yapıyordu. Amber şaşırmamıştı. Meredith'in *yetenekli* bir kadın olduğu yüzünden okunuyordu.

Meredith ve kocası Randolph H. Stanton III'ün, New York'ta düzenlenen bir hayır etkinliğinde çekilen fotoğraflarını bir süre inceleyen Amber, Randolph'ın sopa yutmuş gibi durduğunu düşündü ve "Bankacılık insanın iliğini kemiğini kurutuyor olsa gerek," diye mırıldandı gülerek. Bu işin tek iyi yanı paraydı ve görünüşe göre Stantonlar ona çuval çuval sahipti.

Amber daha sonra Bunny Nichols'ı arattı, ama kadının hakkında fazla bir şey bulamadı. Amansızlığıyla nam salmış, nüfuz sahibi New Yorklu avukat March Nichols'ın dördüncü evliliğini gerçekleştirdiği kişi olan Bunny, avukatın ikinci ve üçüncü eşiyle ürkünç bir benzerlik de taşıyordu. *Herif için sarışın parti kızlarının her biri aynı herhalde*, diye düşündü Amber. Haberlerden biri, Bunny'den 'eski model' diye bahsediyordu. Amber kahkahayı patlattı. Çünkü bu kadından olsa olsa 'eski striptizci' olurdu.

Kadehinden son bir yudum daha alıp şarap şişesinin mantarını geri taktı ve sahte hesaplarından biriyle Facebook'u açtı. Her gece kontrol ettiği profillerden birine girip yeni fotoğraf veya durum güncellemesi var mı diye kontrol etti. Bir eliyle beslenme çantasını, öteki eliyle ise annesi olacak o zengin sürtüğün elini tutan küçük çocuğun fotoğrafına dikkatle baktı. 'Saint Andrew'de ilk günüm' başlıklı fotoğrafın yorum kısmına ise üzgün surat ifadesiyle beraber kısaca 'Annem buna hazır değil' yazılmıştı. Saint Andrew... Amber, Missouri'de yaşarken o okula gidebilmeyi delicesine arzuladığını hatırladı. Fotoğrafın altına yorum yazmak geliyordu içinden. *Annen de baban da yalancı birer pislik* diye yazsa ne güzel olurdu. Fakat onun yerine dizüstü bilgisayarını sertçe kapatmayı seçti.

5

Çalan telefona bakan Amber gülümsedi. Üzerindeki *gizli arayan* ifadesini görünce, arayanın Daphne olduğunu anlamıştı. Sesli mesaja düşsün diye telefonu açmadı. Daphne de ona bir mesaj bıraktı. Ertesi gün Daphne bir kez daha aradı ama Amber yine umursamadı. Daphne'nin çantayı bulduğu kesindi. O akşam telefon yine çalınca, Amber da nihayet cevapladı.

"Merhaba?" diye fısıldadı.

"Amber?"

Önce bir iç geçiren Amber, ardından sessizce, "Evet?" dedi.

"Ben Daphne. İyi misin? Bir iki gündür sana ulaşmaya çalışıyorum da."

Öksürür gibi bir ses çıkaran Amber, bu sefer daha yüksek bir sesle konuştu. "Hey Daphne. Kusura bakma. Zor bir gün geçirdim de."

"Ne oldu? Kötü bir şey yok ya?" Amber, Daphne'nin sesindeki endişeyi hissetti.

"Yıl dönümü de."

"Ah, tatlım... Özür dilerim. Buraya gelmek ister miydin? Jackson da şehir dışında. Şarap açardık."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Çocuklar yatakta; bir şeye ihtiyaç duyarlarsa diye dadılardan biri de onlarla ilgileniyor."

Tabii canım, dadılar olmadan olur mu hiç?

"Daphne, gerçekten harika bir davet. Gelirken almamı istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, kendini getir yeter. Görüşmek üzere."

***

Arabasıyla villaya yanaşan Amber, telefonunu çıkardı ve Daphne'ye mesaj attı: *Geldim. Zile basıp kızları uyandırmak istemiyorum.*

Mesajı atmasının üzerinden bir iki dakika geçmişti ki evin kapısı açıldı ve Daphne onu içeriye davet etti. "Bu ne kadar ince bir davranış."

"Beni davet ettiğin için teşekkürler." Amber yanında getirdiği şarabı ona verdi.

Amber'ı kucaklayan Daphne, "Teşekkürler ama hiç gerek yoktu," dedi.

Amber omuzlarını silkmekle yetindi. Merlot cinsi ucuz bir şaraptı; marketten sadece sekiz dolara almıştı. Daphne'nin onu ağzına sürmeyeceğini biliyordu.

"Hadi." Daphne'nin eşliğinde tamamı camla kaplı odaya girdiler; bir sehpanın üzerinde hâlihazırda açılmış bir şarap şişesi ve yarısına dek doldurulmuş iki kadeh vardı.

"Akşam yemeği yemiş miydin?"

Amber olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, ancak aç değilim." Amber oturup kadehini kaldırdı ve şarabından küçük bir yudum aldı. "Ne güzelmiş tadı."

Daphne de oturdu ve eline aldığı şarap kadehini havaya kaldırdı.

"Halen kalplerimizde yaşayan kız kardeşlerimizin şerefine."

Kadehiyle Daphne'ninkine dokunan Amber şaraptan bir yudum daha aldı ve aslında orada olmayan bir gözyaşını sildi.

"Çok ama çok üzgünüm. Delini teki olduğumu falan düşünüyor olmalısın."

Daphne olumsuzca başını salladı. "Tabii ki hayır. Hiç önemli değil. Benimle bu konu hakkında konuşabilirsin. İstersen bana kız kardeşinden bahset biraz."

Amber düşüncelerini topladı. "Charlene benim en yakın dostumdu. Aynı odada kalır, büyüyüp evden ayrıldığımızda neler yapacağımızı gece yarılarına dek konuşurduk." Yüzünü buruşturdu ve şarabından bu sefer büyük bir yudum aldı. "Annem geç olmasına rağmen hâlâ uyumadığımızı fark ettiğinde, odamızın kapısına ayakkabısını fırlatırdı. Bu yüzden bizi duymasın diye hep fısıldaya fısıldaya konuşurduk. Birbirimizden hiçbir şey saklamazdık. Hayallerimiz, umutlarımız..."

Amber konuşurken Daphne sessizliğini korumuş, fakat güzeller güzeli mavi gözleri şefkatle dolmuştu.

"Pırlanta gibi biriydi. Herkes onu severdi, fakat bu sevgi asla burnunun kalkmasına yol açmamıştı. Bu kadar sevgi bazı çocukları şımartabilirdi, ancak Char'ı asla. İçi dışı birdi. O kadar hoş biriydi ki, ne zaman dışarı çıksak herkes ona hayran hayran bakardı." Bir an tereddüt eden Amber başını yana çevirdi ve "Tıpkı senin gibi," diye ekledi.

Daphne'nin dudaklarının arasından huzursuz bir kahkaha çıktı. "Öyle biri olduğumu pek söyleyemem."

Tabii, tabii...

"Güzel kadınlar güzelliklerinin kıymetini bilmezler. Diğer herkesin gördüğü gibi göremezler kendilerini. Annem ve babam, onun güzel, benimse zeki olduğumu söyleyerek bize takılırlardı."

"Ne tatsız bir şaka. İnsan hiç öyle şey söyler mi? Sen de çok güzelsin; hem için hem de dışın."

Ne kadar kolay, diye içinden geçirdi Amber; *saçlarını kötü bir şekilde kestir, makyajı az tut, gözlük tak, kambur dur ve işte karşınızda fakir ve sevimli kız!* Daphne birilerinin hayatını rayına sokmak istiyordu; Amber da bu konuda ona seve seve yardımcı olacaktı. Daphne'ye gülümsedi.

"Kırılmayayım diye öyle söylüyorsun. Fakat önemli değil. Herkesin güzel olmasına gerek yok." Tallulah ve Bella'nın kumaş bir çerçeveye yerleştirilmiş fotoğraflarına uzandı. "İki kızın da çok tatlı bu arada."

Daphne'nin yüzü aydınlandı. "Harikalar gerçekten. İnanılmaz şanslıyım o konuda."

Amber fotoğrafı incelemeye devam etti. Tallulah ciddi ifadesi ve iğrenç gözlükleriyle büyümüş de küçülmüş birine benziyordu. Bella ise kıvırcık sarı saçları ve mavi gözleriyle âdeta küçük bir prensesti. *Gelecekte aralarında epey bir husumet yaşanacak,* diye düşündü Amber. Sıradan görünümlü Tallulah'ın erkek arkadaşlarından kaç tanesini Bella'ya kaptıracağını merak etti.

"Julie'nin fotoğrafı var mıydı?"

"Tabii." Ayağa kalkan Daphne masanın çekmecelerinin birinden bir fotoğraf çıkardı. "İşte," dedi çerçeveyi Amber'a uzatırken.

Amber fotoğraf çekildiğinde muhtemelen on beş yaşlarında olan genç kıza baktı. Neredeyse dünya dışı sayılabilecek bir güzelliğe sahipti; kocaman kahverengi gözleri hayat dolu ve parıl parıldı.

"Ne kadar sevimliymiş," dedi Amber, Daphne'ye bakarak. "Acıların zamanla dindiği falan yok, değil mi?"

"Hayır, hem de hiç. Bazı günler daha bile zor geliyor."

Şarabı bitirip yeni bir şişe daha açarlarken Amber kusursuz ve ölü kız kardeşiyle aralarındaki ilişkiye dair trajik bir peri masalını anımsatan hikâyeler anlatan Daphne'yi dinledi. Tuvalete giden Amber neredeyse bir kadeh dolusu şarap kustu. Salona dönerken yürüyüşüne hafif bir sallantı ekleyen Amber, "Artık gitsem iyi olacak," dedi.

Daphne hayır dercesine kafasını salladı. "Bu şekilde araba sürmemelisin. Burada kalsan iyi olur."

"Hayır, hayır. Emrivaki yapmak istemiyorum."

"Konu kapanmıştır. Haydi, seni misafir odasına çıkarayım."

Amber'ın beline kolunu dolayan Daphne manasız büyüklükteki evin uzun merdivenlerden onu ikinci kata çıkardı.

"Sanırım tekrar lavaboya girmem gerekecek." Sözlerine bir aciliyet havası vermişti.

"Tabii." Daphne, Amber'ın tuvalete girmesine yardımcı oldu. Kapıyı kapatan Amber klozetin üstüne oturdu. Banyo da kocaman ve gösterişliydi. Jakuzi ve duş kabini kraliyet ailesine ev sahipliği yapabilecek kadar büyüktü.

Yaşadığı stüdyo daire bile buraya rahatlıkla sığardı. Kapıyı açtığında Daphne'nin onu beklediğini gördü.

"Daha iyi misin?" diye soran Daphne'nin sesi şefkat doluydu.

"Başım halen biraz dönüyor. Birazcık uzansam sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz," diyen Daphne, Amber'a misafir odasına kadar eşlik etmeyi sürdürdü.

Amber'ın meraklı gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya gayret ediyordu; nane yeşili duvarların üzerinde harika görünen taze beyaz laleler dikkatini çekti. Misafir beklemedikleri halde, kim misafir odasının duvarlarına taze çiçekler yerleştirirdi ki? Cilalanmış ahşap zeminin üzerine serilmiş beyaz renkli, kalın Yunan halısı, içerideki zarafet ve lüks miktarını bir adım daha ileri taşıyordu. Dalgalı tül perdeler, uzun pencerelerden aşağı âdeta süzülüyordu.

Daphne, Amber'ın yatağa yerleşmesine yardım etti. Yatağa oturan Amber elini nakışla işlenmiş kuştüyü yorganın üzerinde gezdirdi. O esnada Daphne bir gömme dolabın kapısını açtı ve içinden bir gecelik ile sabahlık çıkardı. "Al, kıyafetlerini çıkar ve bu geceliği giy. Sen üstünü değiştirirken, ben de koridorda bekleyeceğim."

Üstündeki süveteri çıkarıp yatağa fırlatan Amber ardından da kot pantolonunu indirdi. Beyaz renkli ipeksi geceliği giyip hemen yorganın altına geçti ve "Hazırım," diye seslenip gözlerini yumdu.

Odaya giren Daphne elini Amber'ın alnına koydu. "Zavallıcık seni. Dinlen hadi."

Amber üzerine bir battaniyenin çekildiğini hissetti.

"Ben de hemen koridorun karşısındaki odamda olacağım."

Gözlerini aralayan Amber uzanıp Daphne'nin elini tuttu. "Lütfen gitme. Eskiden kız kardeşimin yaptığı gibi sen de biraz yanımda durur musun?"

Gözlerinde beliren saniyelik bir tereddüdün ardından Daphne, yatağın diğer tarafına geçti ve Amber'ın yanına uzandı.

"Tabii ki tatlım. Sen uyuyana dek buradayım. Dinlenmene bak, haydi. Eğer istediğin bir şey olursa, bana söyle."

Amber gülümsedi. İstediği her şeydi. Daphne'ye ait olan her şey...

6

Kendisine haber verilmeksizin satılan beş milyon dolarlık bir ev hakkında telefonda durmaksızın dırdır eden ağlak sesli bir müşteriyi dinleyen Amber, bir yandan da *Vogue*'un sayfalarını çeviriyordu. Perşembeden, yani öğle yemeği saatinde resepsiyonla ilgilenmesi istenilen bu günden nefret ediyordu. Bir sonraki ay yeni bir eleman işe alındığında, artık burada beklemesi gerekmeyeceğine dair patronu ona söz vermişti.

Bishop's Harbor'a ilk taşındığında Rollins Emlak'ın kiralama departmanında sekreter olarak işe başlamış ve burada geçirdiği her saniyeden resmen nefret etmişti. Müşterilerin çoğunluğunu, kendilerini herkesten üstün gören şımarık kadınlar ya da küstah erkekler oluşturuyordu. Dört yol ağzına geldiklerinde pahalı arabalarını asla yavaşlatmayan, geçiş üstünlüğünün her zaman kendilerinde olduğuna inanan tipte insanlardı bunlar. Amber görüşmeleri ayarlar, gelişmeler hakkında onları bilgilendirir, ekspertiz ve inceleme randevularını düzenler, ancak buna rağmen neredeyse onlardan hiçbir övgü işitmezdi. Emlak alım satımıyla doğrudan ilgilenen komisyonculara karşı biraz daha kibar davrandıklarını fark eden Amber, görgüsüzlükleri karşısında resmen çılgına dönüyordu.

Amber buradaki ilk yılında, emlak komisyonculuğu hakkında akşam eğitimlerine katılmıştı. Kütüphanede konuyla ilgili kitaplar bulmuş ve hafta sonlarını, bazen öğle veya akşam yemeğini unutacak şekilde, çılgıncasına okumalar yaparak geçirmişti. Kendini hazır hissettiğindeyse, Rollins&Mark Jansen'ın emlak departmanının müdürüne gitmiş ve imara açılması planlanan bir bölge için düzenlenecek oylama hakkında gazetede okuduğu haberden ve bunun başarıyla sonuçlanması halinde, müşterilerinin ne kadar kârlı çıkabilecekleri üzerine geliştirdiği bazı fikirlerden bahsetmişti.

Amber'ın bilgileri ve piyasa üzerindeki hâkimiyeti karşısında şaşkına dönen müdür, arada bir Amber'ın masasına uğramaya ve mesleğinin inceliklerden bahsetmeye başlamıştı. Bundan birkaç ay sonraysa Amber hemen müdürün ofisinin dışında oturmaya ve adamla birlikte çalışmaya başlamıştı. Okuduğu kitaplar ve müdürün himayesi sayesinde Amber'ın bilgileri ve uzmanlığı iyice gelişmişti. Ve Amber'ın şansına, Mark hem harika bir patron hem de ona saygı ve nezaketle davranan, ailesine düşkün bir adamdı. Amber en başından beri planladığı noktaya nihayet erişmişti. Bu iş sadece Amber'ın zamanını almış ve ondan kararlılık göstermesini talep etmişti. Kararlılık zaten Amber'ın kişiliğine yön veren en önemli özelliklerinden biriydi ve kendisinde gani gani vardı.

Amber, elinde buruşuk McDonald's paketi ve öteki elinde bir içecekle ofise giren resepsiyonist Jenna'ya baktı ve *bu kadar şişman olmasına şaşmamalı,* diye düşündü tiksintiyle. İnsanlar nasıl böyle iradesiz olabiliyorlardı?

"Merhaba güzelim. Yerime baktığın için teşekkür ederim. Herhangi bir sorun yaşadın mı?" Jenna'nın gülüşü,

kadının çehresini normalde olduğundan daha da yuvarlak bir hale sokuyordu.

Amber'ın tüyleri resmen diken diken olmuştu. *Güzelim mi?* "Evini başka birisi aldığı için öfkelenen bir geri zekâlı dışında sorun yok."

"Ah, muhtemelen Bayan Worth'ten bahsediyorsun. Haberi alınca öylesine hüsrana uğradı ki. Onun adına üzülüyorum."

"Gözyaşlarını onun için akıtma. İsterse şimdi gidip kocasının omzunda ağlar ve o ev yerine sekiz milyon dolarlık başka bir ev satın alır."

"Ah, Amber, ne kadar şakacısın."

Şaşkınlık içinde başını sallayan Amber, Jenna'nın yanından uzaklaştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Amber küvetin içinde uzanıp geride bıraktığı son iki yıl üzerine düşünüyordu. Tüm yaşananları aklından olabildiğince uzaklaştırmaya hazırdı; burnunu ve gözlerini yakan kuru temizleme kimyasalları ve kirli kıyafetlerden ellerine bulaşan o pislikleri de. Ve tabii bir de ters giden o büyük planı. Tam da ektiklerini biçmek üzereydi ki tüm planı altüst olmuştu. Orada yaşamaya devam etmesi artık söz konusu bile olamazdı. Missouri'den ayrılırken, geride kendisine ulaşılmasını sağlayabilecek tek bir iz dahi bırakmamıştı.

Küvetteki su soğumaya başladı. Ayağa kalkan Amber bornozuna sarındı ve küvetten çıktı. Aslında onu Connecticut'a eski bir okul arkadaşı falan çağırmamıştı. Bu evi Bishop's Harbor'a taşınmasından sadece birkaç gün sonra bulmuştu. Soluk bir beyaza boyalı duvarların üzerine hiçbir şey asılı değildi ve zemin muhtemelen

1980'lerden kalma, açık yeşil bir rengi olan demode bir halıyla kaplıydı. Yıpranmış kollara ve çökmüş minderlere sahip iki kişilik bir koltuk dışındaysa, oturulacak hiçbir yer yoktu. Bu küçük koltuğun hemen yanındaysa plastik bir masa duruyordu. Bomboş masanın üzerinde lamba bile yoktu. Odanın içindeki tek ışık kaynağı, basık tavandan sarkan tüylü avizenin içindeki ampuldü. Uyumak ve kıyafetlerini yerleştirmek dışında bir işe yaramayan bu daire, planları hayata geçene dek Amber'ın işini görecek bir yerdi. Sonunda istediğini elde ettiğinde, çektiği bu sıkıntılara değecekti elbet.

Hızla kurulanıp üzerine pijamalarını giydikten sonra, dairesindeki tek pencerenin önünde bulunan küçük masaya geçti. Nebraska hakkındaki dosyasını çıkarıp bir kez daha okudu. Daphne, Amber'a çocukluğuyla ilgili fazla soru sormamış olsa da, bilgilerini tazelemenin bir zararı yoktu. Missouri'deki evinden ayrıldıktan sonraki ilk durağı ve şansının dönmeye başladığı yer Nebraska olmuştu. Nebraska'nın Eustis kenti ve orada düzenlenen sosis festivali hakkındaki bilgilerinin, hayatı boyunca orada yaşamış birinden bile fazla olduğuna dair bahse girebilirdi. Sayfaları hızla taradıktan sonra dosyayı yerine koydu ve bu akşam eve dönerken uğradığı kütüphaneden aldığı uluslararası emlakçılık hakkındaki kitabı açtı. Duvara çarpmaması için kapının arkasına koyabilecek kadar ağır olan bu kitabı bitirebilmek için upuzun gecelere ve katiyen dağılmayan bir konsantrasyona ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Gülümsedi. Evi küçük ve basık da olsa, babası tarafından âdeta bir koğuşa döndürülen tavan arasında üç kız kardeşiyle beraber sıkış tıkış geçirdikleri gecelerin

çoğunda kendisine ait bir evi olduğunu düşlemişti. Düzenlemek için ne kadar çabalarsa çabalasın, kız kardeşlerinin etrafa fırlattıkları kıyafetler, ayakkabılar ve kitaplar yüzünden odaları her zaman dağınık olur ve bu da Amber'ı çıldırtırdı. Onun düzene, belirli bir disipline ihtiyacı vardı. Ve nihayet kendi yaşamının efendisi olabilmişti; haliyle kaderinin de.

7

O sabah Amber kıyafetlerini özenle seçti. Önceki günün akşamüstü saatlerinde Daphne ve kızlarıyla semt kütüphanesinde karşılaşmıştı. Sohbet etmek için durmuşlar ve bu vesileyle Amber, Daphne'nin kızları Tallulah ve Bella'yla tanışmıştı. İki kız arasındaki farklılık, Amber'ı epey şaşkına çevirmişti doğrusu. Uzun, ince bir vücuda ama gayet sıradan bir yüze sahip, gözlüklü Tallulah sessiz ve içine kapanık gibi duruyordu. Raflara ulaşabilmek için zıpladıkça kıvırcık, sarı saçları inip kalkan Bella'ysa âdeta sevimli bir peri gibiydi. İki kız da Amber'a son derece kibar ama mesafeli davranmış ve iki kadın sohbet ederken, kitaplarıyla ilgilenmişlerdi. Amber, Daphne'nin her zamanki güler yüzlü halinden uzak olduğunu fark edince, "Her şey yolunda mı?" diye sorup elini dostane bir tavırla Daphne'nin koluna koymuştu. Bu hareketi sonrası kadının gözleri yaşarmıştı. "Aklımdan bir türlü uzaklaştıramadığım kimi anılar zihnime üşüşüp duruyor bugün. Hepsi bu."

Amber pürdikkat kesilmişti. "Anılar mı?"

"Yarın Julie'nin doğum günü. Durmadan onu düşünüyorum." Bella'nın kıvırcık saçları arasında parmaklarını

gezdirmiş, küçük kız da başını kaldırıp annesine sıcacık bir şekilde gülümsemişti.

"Yarın mı? Ayın 21'inde mi yani?" diye sormuştu Amber.

"Evet."

"İnanamıyorum. Yarın Charlene'nin de doğum günü!" İçten içe kendini azarlayan Amber şansını fazla zorlamadığını ummuş, ancak Daphne'nin yüzündeki ifadeyi görünce, nokta atışı yaptığını anlamıştı.

"Tanrım, Amber! Bu akıl alır gibi değil. Tanrı'nın bizi bizzat bir araya getirdiğini düşünmeye başlıyorum."

"*Gerçekten* kaderimizde varmış gibi görünüyor," diyen Amber, ardından düşüncelerini toparlamak için birkaç saniye susmuştu. "Kız kardeşlerimizi hatırlamak, yaşanan güzel anıları yâd etmek için yarın bir şeyler yapmalıyız. Ben sandviç hazırlasam ve öğle yemeğini benim ofisimde yesek? Ofis binasının yakınındaki derenin kenarında piknik masaları var."

"Bana uyar," diye yanıtlamıştı neşesi biraz yerine gelen Daphne. "Ama sandviç hazırlamakla niye uğraşasın ki? Seni ofisinden alayım ve birlikte golf kulübüne gidelim. Ne dersin?"

Aslında bu tam da Daphne'nin kendisine teklif etmesini umduğu şeydi ancak kadının, teklifin üstüne hemen atladığını düşünmesini istemiyordu. "Emin misin? Sandviçi kolayca hazırlayabilirdim aslında. Her gün kendime hazırlıyorum zaten."

"Tabii ki eminim, Amber. Seni kaçta almamı istersin, söyle."

"Genellikle 12.30 gibi ofisten sıvışırım."

"Süper! O zaman anlaştık." Daphne elindeki kitap yığınını öteki eline geçirip, "Anma törenleri de genellikle hüzünlü olur ama biz bu kanıyı yıkacağız," demişti.

Amber kendini aynada son bir kez inceledi; kayık yaka beyaz bir tişört ve lacivert renginde, en güzel kumaş pantolonunu giymişti. Yürüyüş sandaletlerini denemiş, ancak onlar yerine beyaz sandaletlerini tercih etmişti. Sahte inci küpelerini takıp üzerinde altın renkli küçük bir safirin olduğu yüzüğünü de sağ elinin parmağına geçirmişti. Arkaya topladığı saçlarını alelâde bir saç bandıyla tutturmuş, makyaj olarak ise sadece yavruağzı renginde bir ruj sürmüştü. İddiasız ama hepten demode olmayan halinden nihayet memnun kalınca, anahtarlarını kapıp işe gitmek üzere evden ayrıldı.

Saat ona varana dek Amber belki elli kez saate baktı. Masasındaki yeni alışveriş merkezi sözleşmesine konsantre olmaya çalışırken, vakit bir türlü geçmiyordu. Sözleşmenin son dört sayfasını bir kez daha okuyup bir yandan da notlar aldı. Patronu Mark, Amber sözleşmelerin birinde şirketlerinin yüksek meblağda para kaybedebileceği bir hata tespit edince, kendisinin incelemediği hiçbir sözleşmeye imza atmaz olmuştu.

Bugün Amber'ın Jenna'nın yerine telefonlara baktığı günlerden biriydi; ancak Jenna, Amber öğle yemeğine çıkabilsin diye ofiste kalmayı kabul etmişti.

"Kiminle çıkıyorsun yemeğe?" diye sordu Jenna.

"Tanımazsın. Daphne Parrish," diye yanıtladı Amber kendini önemli biri gibi hissederek.

"Ah, demek Bayan Parrish. Tanıyorum onu. Birkaç sene önce annesi, onlara daha yakın bir yerde yaşamak istediği için ofisimize gelmişlerdi. Düzinelerce yer incelememize

rağmen, kadın nihayetinde New Hampshire'da yaşamaya devam edeceğini açıklamıştı. Gerçekten hoş bir kadındı."

Amber'ın içi bir anda heyecanla doldu. "Gerçekten mi? Adı neydi, hatırlıyor musun?"

Jenna bakışlarını tavana çevirdi. "Dur bir düşüneyim." Birkaç saniye sessiz kalan Jenna, ardından olumlu bir ifadeyle başını salladı ve yeniden Amber'a baktı. "Evet, hatırladım. Adı, Ruth Bennett'dı. Dul kalmış bir hanımefendi."

"Tek başına mı yaşıyor peki?" diye sordu Amber.

"Yani, öyle denebilir sanırım. New Hampshire'da B&B işletiyor. Yani tam olarak yalnız sayılmaz, değil mi? Tabii öte yandan, pansiyonunda kalan diğer kişilerin hiçbirini tanımadığı için aslında yalnız yaşadığı da söylenebilir. Yarı yarıya yalnız yani veya sadece geceleri yatağa girdiğinde yalnız da diyebiliriz," diye gevezeliğe devam etti Jenna. "New Hampshire'a dönmeden önce ona karşı nazik tutumuma teşekkür etmek için ofise bir sepet dolusu, lezzetli mi lezzetli şekerleme göndermişti. Gerçekten de çok hoş bir jestti. Ancak biraz hüzünlendiğini hissetmiştim. Çünkü buralara taşınmayı hakikaten istiyor gibiydi."

"Niye taşınmadı sence?"

"Bilmiyorum ki. Belki Bayan Parrish annesinin bu kadar yakına taşınmasını istememiş olabilir."

"Bunu kendisi mi söyledi?" diye Jenna'nın ağzını aradı Amber.

"Pek sayılmaz. Fakat sanki annesinin yakınlarda bir yerlere yerleşecek olmasından pek memnun değilmiş gibi görünüyordu. Sanırım kadına pek ihtiyacı yoktu. Malum evinde zaten dadıları falan var. Daphne Parrish'in

ilk kızı doğduğunda, arkadaşlarımdan biri onun dadılığını üstlenmişti."

Amber turnayı gözünden vurmuş gibi hissediyordu. "Ciddi misin? Ne kadar süre yanlarında çalıştı?"

"Sanırım birkaç yıl kadar."

"Yakın bir arkadaşın mıydı?"

"Sally mi? Tabii, yıllara dayanan bir dostluk diyebiliriz."

"Eminim anlatacak hikâyeleri de vardır," dedi Amber.

"Ne demek istiyorsun?"

Bu Jenna şaka mı? "Anlarsın ya, aileyle ilgili şeyler, nasıl insanlar oldukları, evdeyken neler yaptıkları gibi."

"Evet, olabilir tabii. Ancak bunlar beni pek ilgilendirmiyordu. Başka konulardan konuşurduk," dedi Jenna.

"Belki haftaya üçümüz yemeğe çıkabiliriz."

"Aa, harika olur."

"Arkadaşını arayıp buluşmayı ayarlamaya ne dersin? Adı ne demiştin?" diye sordu Amber.

"Sally. Sally MacAteer."

"Ve Bishop's Harbor'da yaşıyor, öyle mi?"

"Yan dairemde kalıyor zaten. Sürekli görüşüyoruz. Çocukluğumuzda da beraberdik. Yemek teklifini ona ileteceğim. Acayip eğleniriz bence. Üç silahşörler gibi olacağız."

***

Amber bu öğleden sonra, yani patronu Mark, Norwalk'daki görüşmesinden döndüğünde, konu hakkında tartışabilsinler diye incelediği sözleşmeyi adamın boş ofisindeki masanın üzerine bıraktı. Saati kontrol eden Amber, Daphne gelene dek işlerini tamamlaması ve saçını başını toplaması için yirmi dakikası kaldığını gördü. İki

kişiyi aradı, birkaç belgeyi dosyalara yerleştirdi ve ardından saçını düzeltmek için tuvalete gitti. Akabinde lobiye indi ve Daphne'nin Range Rover'ını beklemeye başladı.

Araba tam on iki otuzda oradaydı; saatine bakan Amber, Daphne'nin dakikliğini içten içe takdir etti. Amber binanın cam kapılarını açarken, Daphne de arabasının camını indirdi ve neşe dolu bir selam verdi. Daphne'nin yanındaki koltuğa doğru ilerleyen Amber kapıyı açtı ve klimayla serinletilmiş araca bindi.

"Seni görmek çok güzel!" dedi Amber heyecanlı çıktığını umduğu bir sesle.

Amber'a bakan Daphne gaza basmadan gülümsedi. "Ben de sabahtan beri buluşmamızı iple çekiyorum. Bahçecilik kulübünün toplantısı çabucak bitsin diye dua ettim resmen. Birlikte bugünü atlatmanın daha kolay olacağından eminim."

"Umarım," dedi Amber alçak bir sesle.

Caddeleri birer birer geçerken, bir süre ikisi de konuşmadı. Amber bu süre zarfında aracın yumuşak deri koltuğuna yaslanıp etrafı seyretti. Sonra başını hafifçe Daphne'den yana çevirip kadının beyaz renkli keten pantolonuna ve alt kısmında lacivert bir şerit bulunan tişörtüne baktı. Altından küçük halka küpelerle saatinin yanına da altın bir bilezik takmıştı. Tabii bir de yüzük vardı; Titanik'i bile batırabilecek o kaya parçası. İnce kollarında hoş bir bronzluk vardı. Gayet zinde ve zengin bir hali vardı.

Tidewater Golf Kulübü'nün girişine vardıklarında, Amber tahminlerinin de ötesinde bir manzarayla karşılaştı. Hafifçe kavislenen yolun her iki tarafında özenle kesilmiş, aralarında tek bir yabani otun dahi bulunmadığı

çimler, bembeyaz kıyafetleriyle raketlerini sallayan insanların olduğu tenis kortları, kulübün görkemli binası ve biraz ileride devasa bir havuz bulunuyordu. Ana girişe gelmek için yuvarlak meydanın etrafında döndüler ve nihayetinde koyu bej bir pantolonla yeşil renk bir polo tişört giymiş genç bir çalışan tarafından karşılandılar. Adamın başındaki beyaz kasketin üzerine Tidewater logosu yeşil harflerle işlenmişti.

"Merhaba Bayan Parrish," dedi arabanın kapısını açan delikanlı.

"Merhaba Danny," diyen Daphne, adama anahtarları verdi. "Öğle yemeği için buradayız."

Delikanlı arabanın öteki kapısını açmak için diğer tarafa doğru ilerlemiş, ama Amber'ın çoktan indiğini görmüştü.

"Pekâlâ, iyi eğlenceler efendim," dedi ve arabaya bindi.

"Gerçekten çok hoş bir genç," dedi Daphne, Amber'la beraber binanın girişindeki geniş basamakları çıkarlarken. "Annesi eskiden Jackson için çalışırdı. Ancak kadıncağız son birkaç yıldır epey hasta. Danny hem annesine bakıyor hem de üniversiteye gidebilmek için çalışıyor."

Hasta annesine bakıp ay sonunu getirmeye uğraşan Danny'nin, çalıştığı kulübün üyelerinin etrafa saçtıkları paralar hakkında gerçekte ne düşündüğünü merak etti Amber.

Daphne balkon kısmında oturmalarını önerince, başgarson da onları dışarıya, Amber'ın bayıldığı o canlandırıcı deniz havasını bolca soluyabileceği alana çıkardı. Marinaya yukarıdan bakan bir masaya geçtiler; marinanın

üç uzun iskelesini de doldurmuş her türde ve boyutta tekne, dalgalı suların üzerinde inip kalkıyordu.

"Vay canına, inanılmaz bir manzara doğrusu," dedi Amber.

"Evet, öyledir. Charlene ve Julie'ye dair tüm güzel şeyleri yâd etmek için son derece hoş bir ortam."

"Kız kardeşim burayı görse çok severdi," dedi Amber. Gözlerini denizin üzerinden güçlükle ayırıp tekrar Daphne'ye döndü. "Ailenle buraya sık sık geliyor olmalısın."

"Evet, geliyoruz. Tabii Jackson golf sahasına inmek için her zaman fırsat kollar. Tallulah ile Bella ise buradaki birçok farklı kursa katılırlar; yelkencilik, yüzme, tenis gibi. Küçük atletler diyebiliriz sanırım onlara."

Böylesi bir dünyada büyümenin, bebeklikten itibaren hayattaki tüm güzel şeylerin tadına varılabilen bir yerde yetiştirilmenin neye benzediğini merak etti Amber. Doğduğunuz andan itibaren size uygun insanlarla dostluk kurduğunuz, en iyi okullarda eğitim aldığınız ve dışarıdaki insanlarla aranızdaki perdenin sıkıca kapandığı bir yaşamdı bu. Amber'ın içi ansızın derin bir hüzün ve kıskançlıkla doldu.

Uzun bardaklar içinde buzlu çay getiren garson, ikilinin yemek siparişlerini de aldı. Daphne için ufak bir Akdeniz salatası, Amber içinse sarıkanat salatası.

"Şimdi," dedi siparişlerini beklerken Daphne. "Bana kız kardeşinle ilgili güzel bir anını anlat."

"Hmm. Pekâlâ, henüz birkaç aylıkken, annemle beraber Charlene'i dışarı çıkardığımızı hatırlıyorum. Sanırım ben altı yaşındaydım. Güzel ve güneşli bir gündü. Annem bebek arabasını itmeme izin vermişti. Tabii ne olur

ne olmaz diye yanımdan da ayrılmıyordu. Üstelik küçük bir kardeşim olduğu için kendimi hem kocaman olmuş hem de inanılmaz mutlu hissediyordum. Mavi gözleri ve kıvırcık sarı saçlarıyla öylesine güzeldi ki. Sanki bir ressam tarafından çizilmişti. Sanırım o günden itibaren, Charlene'i kendi kızımmış gibi görmeye başlamıştım."

"Amber, bu çok tatlı bir anı."

"Peki ya sen? Sen neler hatırlıyorsun?"

"Julie'yle aramda sadece iki yaş vardı. O yüzden bebekliğiyle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Ancak ilerleyen yıllardaki cesur karakteri hâlâ aklımda. O güzel yüzünden gülümseme hiç eksilmezdi. Bir kere bile hastalığıyla ilgili yakındığını hatırlamıyorum. Hatta 'Madem birilerinin bu hastalığa yakalanması gerekiyor, o halde bu kişi ben olduğum için mutluyum,' derdi çünkü başka çocuklar acı çeksin istemiyordu." Konuşmayı kesen Daphne bakışlarını denize doğru çevirdi. "Kalbinde bir gram bile kötülük yoktu anlayacağın. Tanıdığım en iyi, en nahif insandı diyebilirim."

Sandalyesinde kıpırdanan Amber, sebebini anlamadığı bir huzursuzluk hissetti.

Daphne ise konuşmasını devam ettirdi. "Hatırlaması en üzücü kısım, başından geçen o tedavi süreciydi. Aldığı onca ilaç..." Başını salladı. "Erkenden kalkardık. O yeleğini giyerken laflardık."

"Evet, vücuda masaj yapan o alet," dedi Amber. Ciğerlere toplanan sıvıyı oradan çıkarmaya yarayan bu yelekler hakkında bir şeyler okumuştu.

"Rutinimiz haline gelmişti; yelek, nebulizatör ve solunum cihazı. Hastalığın yan etkilerini defetmek için her

gün en az iki saat harcıyordu. Üniversiteye gidip bir meslek sahibi olacağına, evlenip çocukları olacağına tüm kalbiyle inanırdı. Tüm terapileri esnasında var gücüyle çaba sarf ettiğini ve egzersizleri eksiksizce yaptığını, çünkü ancak bu sayede bir geleceği olabileceğini söylerdi. Son nefesine kadar da buna inanmayı sürdürdü," diyen Daphne'nin yanağı boyunca tek bir gözyaşı süzüldü. "Ona tekrar kavuşmak için her şeyimi verirdim."

"Biliyorum," dedi Amber fısıldarcasına. "Belki de bizi bir araya getiren kız kardeşlerimizin ruhlarıdır. Hem öyleyse, şu an burada bizimle olduklarını düşünebiliriz."

Daphne'nin kırpışan gözlerinden yaşlar boşaldı. "Bu fikri sevdim işte."

Daphne'nin anıları ve Amber'ın hikâyeleri yemek boyunca devam etti; garson tabaklarını alırken aklına dâhice bir fikir gelen Amber, çocuğa doğru döndü. "Bugün iki kişinin doğum gününü kutluyoruz. Bize bir dilim çikolatalı pasta getirebilir misiniz?"

Daphne'nin Amber'a attığı gülümseme samimiyet ve şükran doluydu.

Üzerinde iki mum ve çeşitli süslemeler bulunan bir dilim pasta getiren garson, "İkinizin de doğum gününü kutlarım," dedi.

Öğle yemekleri bir buçuk saatten biraz fazla sürmüştü; ancak Amber'ın patronu Mark ofise üçe kadar gelmeyeceği ve Jenna'ya da biraz gecikebileceğini söylediği için acele etmelerine gerek yoktu.

"Eh," dedi kahvelerini bitirdiklerinde Daphne. "Artık seni ofisine bıraksam iyi olur sanırım. Patronunla başın derde girsin istemem."

Etrafta garsonu arayan Amber, "Önce hesabı ödememiz gerekmez mi?" diye sordu.

"Onu kafana takma sen," dedi Daphne elini savurarak. "Hesabımıza eklerler."

Tabii ya, diye düşündü Amber. Kazandığın para arttıkça, o iğrenç şeye bizzat dokunma ihtimalin de bir o kadar azalıyordu.

Emlak ofisine geldiklerinde Daphne arabayı park etti ve Amber'a baktı. "Bugün gerçekten de çok keyifliydi. Bir kardeşi kaybetmenin acısını anlayan biriyle konuşmanın ne rahatlatıcı bir his olduğunu unutmuşum."

"Ben de çok keyif aldım. Epey yardımı dokundu."

"Cuma günü akşam yemeği için bize gelir misin diye sormak istiyordum. Ne dersin?"

"Çok güzel olurdu." Daphne'nin onu bu kadar çabuk benimsemesi Amber'ı heyecanlandırmıştı.

"Güzel," dedi Daphne. "Cuma günü görüşürüz. Akşam altı sana uyar mı?"

"Süper. Görüşürüz o halde. Her şey için teşekkürler." Kadının uzaklaşmasını izleyen Amber, piyangoyu tutturmuş gibi hissetmekten kendini alamadı.

8

Daphne'yle çıktıkları öğle yemeğinin ertesi günü Amber, spor salonundaki Zumba dersinde Bunny'nin hemen arkasına geçmişti. Dersin hocasına ayak uydurmaya çalışırken bacakları birbirine dolanan Bunny'yi gördükçe içten içe gülüyordu. *Amma beceriksizmiş,* diye düşündü. Dersten sonra soyunma odasına giden Amber, Bunny'nin arkasındaki dolap sırasında yavaş yavaş giyinerek, sırf parası için kendisinden büyük biriyle evlenen bu kadını ve planını paylaştığı yalaka arkadaşlarını dinledi.

"Onunla ne zaman buluşuyorsunuz?" diye sordu yalakalardan biri.

"The Blue Pheasant'te, indirimli içki saatinde. Sakın unutmayın, eğer kocalarınız sorarsa, 'Bu akşam kızlarla takılacak,' diyorsunuz."

"The Blue Pheasant mı? Ama tanıdığımız herkes oraya gidiyor. Ya biri seni görürse?"

"Müşterim olduğunu söyleyeceğim. Ne de olsa emlakçılık lisansına sahibim."

Amber birinin kıs kıs güldüğünü duydu.

"Ne var, Lydia?" diye çıkıştı Bunny.

"March'la evlendiğinden beri o lisansı pek kullandığınız söylenemez zaten."

March Nichols'ın servetinin yüz milyon dolara yaklaştığının ve Methusalah kadar çok yaşadığının Amber da farkındaydı. Bunny'nin cinselliği neden başka adamlarda aradığını anlayabiliyordu.

"Orada fazla kalmayacağız zaten. Caddenin karşısındaki Piedmont'ta bir oda ayırttım."

"Seni haylaz seni! Bayan Robinson adına mı ayırttın?"

Hep beraber kahkahalara boğuldular.

Yaşlı koca, genç sevgili; bu işin biraz şairane bir yanı vardı. Amber istediğini elde etmişti, o yüzden duşa girdi ve neden geç kaldığını açıklayan bahanesini hazırlamış bir şekilde hızlıca ofise döndü.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Amber, Bunny'nin sevgilisiyle buluşacağı bara erkenden gitti ve elinde kitabı, bir kadeh şarapla birlikte arkadaki masalardan birine oturdu. Bar yavaş yavaş dolmaya başladığında, Bunny'nin buluşacağı adamın hangisi olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Oyunu tam da kot pantolonlu, tatlı bir sarışından yana kullanacaktı ki bardan içeri Rüya Adam adımını attı. Adam simsiyah saçları, masmavi gözleriyle Patrick Dempsey'nin ikizi gibiydi. Üstündeki kum rengi kaşmir ceket hayli dikkat çekiciyken, siyah ipek boyunbağına da baştan savma atılmış havası verilmişti. Adam birasını sipariş etmişti ki Bunny içeri girdi. Gözleri hemen adamı bulan kadın, koşarcasına yanına gidip kollarını Rüya Adam'a doladı. Birbirlerine bu kadar sıkı sarılmaları, aralarındaki ilişkinin boyutu hakkında dikkatli gözlere epey ipucu veriyordu.

İçkilerini bitirip birer şişe daha istediler. Kollarını Bunny'nin beline dolayan Bay Rüya, kadını daha da yakınına çekti. Ufak tefek olan o tatlı yüzünü adama çeviren Bunny, adamın dudaklarına yapıştı. İşte tam da o an iPhone'unun sesini kısan Amber, telefonu hafifçe kaldırdı ve bu kaçamağı birkaç kez fotoğrafladı. İkinci içkilerini de kafaya dikmek için nihayet dudaklarını birbirinden ayıran sevgililer, akabinde de kol kola mekândan ayrıldı. Sokağın karşısındaki otel onları çağırırken, bu barda bir saniye daha harcamak yerine baş başa kalmak istedikleri barizdi.

İçkisini bitiren Amber çektiği fotoğrafları inceledi. Arabasına giderken kahkaha atıyordu. Yarın zavallı babalık March'ın eline herhangi bir açıklamaya gerek olmayan fotoğraflar geçecekti. Bunny'ye gelecek olursak... eh... kendisi artık Daphne'nin eş başkanlığı görevini layıkıyla yerine getiremeyecek kadar yıpranmış olacaktı.

Ne acı.

9

Amber, cuma gününü iple çekmişti. Nihayet Jackson'la tanışacak olmanın verdiği heyecanla resmen serseme dönmüştü. Kapının zilini çalarken artık bayılmak üzereydi.

Onu büyüleyici bir gülümsemeyle karşılayan Daphne, Amber'ı elinden tuttu. "Hoş geldin, Amber. Seni görmek ne güzel. Lütfen içeri gir."

"Teşekkürler, Daphne. Tüm hafta sizleri yeniden göreceğim bu buluşmayı bekledim," dedi geniş hole adım atan Amber.

"Yemeğe oturmadan önce camlı balkonda bir şeyler içeriz diye düşündüm," dedi Daphne. Ve Amber kadını camlı balkona doğru takip etti. "Ne istersin?"

"Ee, bir kadeh kırmızı şarap olabilir," diyen Amber, gözlerini odada gezdirdi ama Jackson'ı hiçbir yerde göremedi.

"Pinot Noir uyar mı?"

"Harika olur," dedi Jackson'ın hangi cehennemde olduğunu merak eden Amber.

Kadehi uzatan Daphne, sanki Amber'ın zihnini okumuşçasına, "Jackson'ın bu gece fazla mesai yapması gerekecek. O yüzden kızlar gecesi yapacağız. Sen, ben, Tallulah ve Bella," diye açıklamada bulundu.

Bu sözleri duyan Amber'ın tüm heyecanı uçup gitti. Tüm geceyi o iki küçük kızın insanın beynini uyuşturan gevezelikleriyle geçirmek zorundaydı artık.

Tam da o an Bella koştura koştura yanlarına geldi.

"Anne, anne," diye haykırdı Daphne'nin kucağına otururken. "*Balerin Angelina* kitabımı Tallulah bana okumuyor!"

Tallulah da hemen kızın arkasındaydı. "Kendi başına okuyabilsin diye ona yardım etmeye çalışıyorum ama bir türlü anlamıyor," dedi bilmiş bir ifadeyle. "Ben onun yaşındayken daha zor kitaplar okuyordum."

"Kızlar, bu akşam didişmek yok," dedi elleriyle Bella'nın buklelerini karıştıran Daphne. "Tallulah sana yardım etmeye çalışıyordu, Bella."

"Ama okuyamadığımı biliyor," dedi yüzü halen Daphne'nin kucağına gömülü olduğu için sesi boğuk çıkan Bella.

Kızının başını okşayan Daphne, "Önemli değil canım. Merak etme, yakında sen de okuyabileceksin," dedi. "Hadi bakalım kızlar... Şimdi hep birlikte güzel bir ziyafet çekme zamanı. Margarita, aperatif niyetine avokadolu harika şeyler hazırladı."

Yazın sonlanmasına az bir süre kalmıştı; yaklaşan serin günlerin habercisi hafif bir rüzgâr esiyordu. *Daphne'nin evinde yenen alelade bir akşam yemeğinin bile kendine has bir havası ve inceliği var,* diye düşündü Amber. Lacivert renkli servis altlıklarının üzerine kıpkırmızı üçgen tabaklar yerleştirilmiş, mavi ve beyaz desenli peçetelerin etrafını saran halkalar gümüş yelkenlilerle süslenmişti. Tabak ve çanakların tamamının aynı şekilde yerleştirildiğini fark eden Amber, aristokratları anlatan İngiliz filmlerini anımsadı;

bu filmlerdeki mutfak çalışanları, yemek masasına yerleştirdikleri her bir objeyi cetvelle bizzat ölçerdi. *Bu kadın bir an bile rahatlayıp keyfine bakmıyor mu,* diye merak etti Amber.

"Amber, sen şöyle otursana," dedi doğrudan denize bakan bir sandalyeyi işaret eden Daphne.

Manzara tabii ki büyüleyiciydi; kadifemsi bir görünüme sahip çimenler ve aşağıdaki kumsal... Denizin hemen kenarında, kumun içinde yan yana kümelenmiş beş tane ahşap plaj sandalyesi vardı. Amber bir resimden çıkmış gibi cezbedici bir yanları olduğunu düşündü.

Bella, masanın öteki ucundan Amber'ı inceliyordu. "Evli misin sen?"

Amber olumsuzca başını salladı. "Hayır, değilim."

"Niye ki?" diye sordu Bella.

"Hayatım, böyle fazla kişisel sorular sormamalısın," diyen Daphne, Amber'a baktı ve güldü. "Kusura bakma, tatlım."

"Yoo, önemli değil." Bakışlarını Bella'ya çeviren Amber, "Sanırım henüz Bay Doğru'yla tanışmadım," diye açıklamada bulundu.

Anlamamış bir ifadeyle gözlerini kısan Bella, "Bay Doğru kim?" diye sordu.

"Seni şapşal, bu sadece bir tabir. Kendisi için doğru olan birini bulamadığını söylemek istiyor," diye açıklık getirdi Tallulah.

"Hmm. Belki biraz çirkin olduğu için bulamamıştır."

"Bella! Derhâl Amber'dan özür diliyorsun." Daphne'nin yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Niye ki? Doğru değil mi?" diye ısrar etti Bella.

"Doğru olsa bile böyle söyleyemezsin. Aksi halde kabalık etmiş olursun," diye belirtti Tallulah.

Gözlerini yere çeviren Amber kırılmış gibi görünmeye çalıştı ve cevap vermedi.

Ayağa fırlayan Daphne, "Bu kadar yeter. Mutfakta kendi başınıza yemeğinize devam edebilirsiniz. Oraya gidin ve başkalarıyla nasıl konuşulması gerektiği üzerine biraz düşünün," dedi. Margarita'yı çağırmak için zili salladı ve mızırdanmalar eşliğinde kızlarını masadan yolladı. Ardından Amber'ın yanına gidip bir kolunu omzuna koydu ve "Çok ama çok üzgünüm. Davranışları yüzünden yerin dibine girdim desem yeridir," dedi.

Amber hafifçe gülümsedi. "Özür dilemene gerek yok. Sonuçta küçücük çocuk ikisi de. Art niyetli değillerdi." Yeniden tebessüm eden Amber akşamın kalanını bu küçük piçler tarafından rahatsız edilmeden geçireceği için aslında epey neşelenmişti.

"Bu kadar yüce gönüllü olduğun için teşekkür ederim."

Havadan sudan muhabbet edip kinoa ve ıspanak salatası eşliğinde karides kokteyl yiyerek tadına doyulmaz bir ziyafet çektiler. Gerçi Amber, Daphne'nin karidesten en fazla iki dilim ve salatasından da çok az yediğini fark etmişti. Bu pahalı yiyeceklerin çöpe dökülmesine göz yummayacak olan Amber ise tabağını âdeta silip süpürmüştü.

Hava serinlemeye başlamıştı; Daphne, kahve içmek için camlı balkona gitmelerini teklif edince Amber rahatladı.

Sarı ve mavi renklerle kaplı, insanın içini açan bir odaya varana dek Daphne'yi takip etti. Duvarlar, beyaz renkli raflarla kaplıydı. Daphne'nin neler okuduğunu

merak eden Amber, kitaplıklardan birine doğru hafifçe eğildi. Raflar, alfabetik sıraya dizilmiş klasiklerle doluydu. Albee'den başlıyor, Woolf'la sonlanıyordu. Daphne'nin bunların tümünü okumuş olamayacağına dair Amber iddiaya girmeye hazırdı.

"Okumayı sever misin, Amber?"

"Hem de çok. Gerçi ne yazık ki bunların birçoğunu okumamışımdır. Modern yazarlar daha fazla ilgimi çekiyor. Ya sen?"

"Birçoğunu okudum. Jackson klasik kitaplarla ilgili muhabbet etmeyi pek sever. Henüz 'H' harfindeyiz. Şu aralar *Odysseia*'la cebelleşiyoruz. Okuması pek kolay bir kitap sayılmaz." Güldü.

Karayipler kadar mavi bir renge sahip güzeller güzeli porselen bir kaplumbağa Amber'ın dikkat çekti; elini uzatıp dokundu. Evin içinde böyle birkaç tane daha porselen görmüştü; hepsi de birbirinden zarifti. Tümünün lüks objeler olduğunu görebilen Amber, içlerinden birini tutup yere fırlatmak istiyordu aslında. Kendisi kirasını her ay güçlükle ödeyebilirken, Daphne saçma sapan bir kaplumbağa koleksiyonuna gözünü kırpmadan belki binlerce dolar ödüyordu. Nasıl adaletsiz bir durumdu. Kaplumbağaya arkasını döndü ve Daphne'nin yanındaki çift kişilik ipek koltuğa oturdu.

"Epey eğlendik. Davetin için tekrar teşekkür ederim."

"Gerçekten de güzel vakit geçirdik."

"Eşin hep böyle geç saatlere kadar çalışır mı?" diye sordu Amber.

Daphne omuzlarını silkti. "Bazen. Genelde akşam yemeğine yetişir gerçi. Ailenin birlikte masaya oturmasından

hoşlanır. Ancak şu an Kaliforniya'daki yeni bir arazi sözleşmesi üzerine çalışıyor ve aradaki saat farkı yüzünden geç gelmekten başka şansı yok."

Önündeki masada duran kahve fincanına uzanan Amber'ın eli kaydı. Yere düşen fincan, parçalara ayrıldı.

"Ah, çok özür dilerim..." Daphne'nin yüzündeki dehşet ifadesi yüzünden Amber cümlesini tamamlayamadı.

Koltuğundan fırlayarak hızla odadan çıkan Daphne, kısa bir süre sonra yanında beyaz bir havlu ve içinde bir çeşit karışımın bulunduğu kâseyle geri geldi. Havluyu kullanarak lekeyi kurutmaya başlayan Daphne, daha sonra o tuhaf karışımı lekeye sürmeye başladı.

"Yardım ister misin?" diye sordu Amber.

Daphne kafasını yerden kaldırmadı. "Hayır, hayır. Ben hallederim. Leke tutmadan önce silmek istiyorum."

Amber kendini çaresiz hissediyor, hayatı sanki buna bağlıymışçasına lekeyle cebelleşen Daphne'yi izliyordu. *Yardımı da bu yüzden teklif etmedim mi zaten?* Daphne delirmişçesine halıyı silerken, Amber kös kös oturuyor ve aptal gibi kadını izlemekle yetiniyordu. Amber epey rahatsız hissetmişti kendini. Ne olmuştu yani bir şey döktüyse? Dünyanın sonu muydu sanki? Hele hele Daphne için? En azından kalkıp da kimseye 'çirkin' dememişti.

Ayağa kalkan Daphne, artık temizlenmiş olan halıya son bir bakış attıktan sonra mahcup bir tavırla Amber'a doğru omuzlarını silkti. "Neyse ki hallettim. Bir kahve daha ister miydin?"

Bu kadın benimle dalga mı geçiyor? "Hayır, teşekkürler. Zaten artık kalkmam gerek. Geç oldu."

"Emin misin? Bu kadar erken kalkmana gerek yok."

Normal şartlarda olsa hemen kalkmaz, rolüne biraz daha devam ederdi; fakat şu an hissettiği rahatsızlığı ne kadar daha saklayabileceğinden emin değildi. Üstelik Daphne'nin halen gergin olduğunu da görebiliyordu. *Tam bir hijyen manyağı.* Amber gittikten sonra halıyı muhtemelen büyüteçle inceleyecekti.

"Kalksam gerçekten iyi olur. Harika bir geceydi. Haftaya çarşamba komite toplantısında görüşürüz."

"Tamamdır, seni kapıya kadar geçireyim o halde," dedi.

Amber, Daphne arkasından kapıyı kapatır kapatmaz, saati öğrenmek için telefonuna baktı. Eğer acele ederse, kapanmadan kütüphaneye yetişebilir ve raflarında *Odysseia* var mı yok mu diye bakabilirdi.

10

Komite toplantılarından üçüncüsüne gelindiğinde Amber, *Operasyon: Güle Güle Bunny*'nin son devresini yürürlüğe sokmaya hazırdı. Bugün Amber'ın altında siyah renkli, en iyi kumaş pantolonu, üzerindeyse Loft'tan satın aldığı hırka vardı. Diğer kadınlarla muhatap olmaktan, onların küçümseyici bakışlarına ve haddinden fazla mesafeli konuşmalarına maruz kalmaktan hâlâ tiksiniyordu. Ama planını hayata geçirip başarıyla taçlandırmak için bunlara göğüs germek zorunda olduğunun da bilincindeydi. Rahatlamak için derin bir nefes alan Amber, kadınlar arasında kendisi için *önemli* tek kişinin Daphne olduğunu kendine bir kez daha hatırlattı.

Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi ve zili çalıp içeri alınmayı bekledi.

Evin hizmetçisi resmi kıyafetleri içinde kapıyı açtı.

"Hanımefendi biraz sonra aşağıya inecek. Kendisini beklerken okumanız üzere camlı balkona bir kâğıt bıraktı."

Amber kadına olabildiğince nazik bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler, Margarita. Ah, aklıma gelmişken... Geçen gün yaptığın avokadolu o yemek bir harikaydı. Hayatımda böyle bir şey yememişimdir sanırım. Gizli malzemen neydi?"

Kadın bu sözleri duymaktan hoşnut bir şekilde, "Teşekkürler, Bayan Amber. Kimseye söylemeyeceğinize söz verirseniz sizinle paylaşabilirim," dedi.

Amber başıyla evet dercesine onayladı.

Hizmetçi öne doğru eğildi ve fısıldayarak, "Kimyon," dedi.

Amber aslında o yeşil pisliği ağzına dahi sürmemişti – avokadodan nefret ederdi–, ancak kadınların tümü kendi tariflerinin olağanüstü olduğunu düşünürdü ve bir kadının huyuna gitmenin en kolay yolu da onun yemek tarifine ilgi göstermekti.

İçeriye kahvaltıya uygun bir büfe kurulmuştu: Çörekler, meyve, kahve ve çay. Amber masadan aldığı fincanı ağzına kadar kahveyle doldurdu. Daphne geldiğinde Amber kadının bıraktığı notu –artık alıştığı üzere haberler yine iyiydi– çoktan okumuştu bile. Amber ayağa kalkıp, Daphne'ye sarıldı. Yüzünü buruşturarak kâğıdı havaya kaldırdı ve ilk satıra işaret etti. "Yeni bir eş başkanmı lazım? Bunny'ye ne oldu?"

Oflayan Daphne başını mutsuzca salladı. "Beni birkaç gün önce aradı ve uğraşması gereken acil bir ailevi durumu olduğunu açıkladı. Hasta amcasıyla ilgilenmek için şehirden ayrılması mı ne gerekiyormuş."

Amber kafası karışmış bir ifade yerleştirdi yüzüne. "Tüh. Sessiz açık artırmanın düzenlemelerini bugüne bitirmiş olması gerekmiyor muydu peki?" Epey ciddi bir işti bu; organizasyon ve detaylara dikkat konusunda yetenek gerektiriyordu. Artırmaya sunulacak tüm eşyalar hazırlanmış olsa da, Bunny'nin ardında tamamlanması gereken daha pek çok iş bıraktığına Amber epey emindi. Ne de olsa dünyası altüst olalı bir hafta bile olmamıştı.

"Evet, gerekiyordu tabii. Ne yazık ki beni anca dün aradı ve organizasyonu tamamlayamadığını belirtti. Şu an resmen çıkmaza girmiş bir haldeyiz. Birilerinden gönüllü olup da bu işi üstlenmesini istemek zorunda kalacağım için kendimi epey kötü hissediyorum. Her şeyi zamanında hazır etmek için durmadan çalışmaları gerekecek."

"Aranızda henüz acemi kaldığımı biliyorum. Fakat bu tür işleri daha önce de yaptım. Şimdi de yapmayı çok isterim." Önce tırnaklarına, ardından da tekrar Daphne'ye baktı. "Tabii diğerleri muhtemelen bundan hoşnut olmayacaktır."

Daphne kaşlarını çattı. "Aramıza yeni katılmış olman önemli değil. Bu işi tüm kalbinle istediğin için burada olduğunu biliyordum. Ama yapılması gereken bir yığın iş var," dedi. "Eşyalara ait raporların yazılması, teklif formlarının eşleştirilmesi ve teklif rakamlarının belirlenmesi gerekiyor."

Sesindeki rahat ifadeyi bozmamaya çalışan Amber, "Eski patronum için böyle bir işin altından kalkmıştım. Teklif formlarını üç nüsha ve üç farklı renkte düzenlemek en iyisi olacaktır. En alttaki nüshayı açık artırmaya sunulacak eşyayla bırakmak ve diğer ikisini de veznedara vermek gerekir. Böylece herhangi bir karışıklık yaşanmaz."

Dün gece Google'da yaptığı araştırmalar sayesinde hedefi yine on ikiden vurduğunu hissetti Amber. Daphne'nin yüzünde, tam da Amber'ın umduğu gibi, etkilenmiş bir ifade belirmişti çünkü.

"Charlene adına bir şeyler yapıyormuşum gibi hissedebilirim böylece," diye devam etti Amber. "Demek istediğim şu; bağışlayacak büyük paralara sahip olmayabilirim,

ancak en azından vaktimi verebilirim." Yüzünü, acınası olduğunu umduğu bir ifadeye soktu.

"Tabii tabii, neden olmasın? Seni eş başkanım olarak görmekten gurur duyarım."

"Peki ya diğerleri? Ses etmeyecekler mi? Kimsenin sinirlerini ayağa kaldırmak istemem."

"Bırak da onlarla ben muhatap olayım," diyen Daphne, bu birlikteliği kutlamak için kahve fincanını havaya kaldırdı. "Partnerliğe. Julie ve Charlene için..."

Kendi fincanını kaldıran Amber, Daphne'nin fincanına hafifçe vurdu.

***

Bir saatin ardından ve kadınlar hazırlanan kahvaltılıklardan yiyip göz kamaştıran hayatlarındaki gelişmeleri birbirlerine aktardıktan sonra asıl toplanma nedenini konuşmaya sıra geldi. Koca bir sabahı bu şekilde geçirmek hoş olsa gerekti. Çünkü Amber, önceden de yaptığı gibi, burada olabilmek için iş yerinden izin istemek zorunda kalmıştı.

Daphne odadakilere seslenmek üzere genzini temizleyince, Amber nefesini tuttu. "Ne yazık ki Bunny'nin komiteden istifa etmesi gerekti. Hasta amcasıyla ilgilenmek üzere şehir dışına çağrılmış."

"Ah, ne yazık. Umarım adamın durumu ciddi değildir," dedi Meredith.

"İşin detaylarını ben de bilmiyorum," diyen Daphne, sonraki sözcüklerini seçmek için biraz duraksadı. "Sizden birinin eş başkanlığı üstlenmesini isteyecektim. Fakat Amber fedakârca gönüllü oldu."

Meredith önce Amber'a sonra da Daphne'ye baktı. "Ee, çok asil bir hareket tabii, fakat bunun akıllıca olduğuna emin misin? Yanlış anlama, ama Amber aramızda henüz yeni. Bu kadar sorumluluğu bir anda üstlenmesi güç. Ben bu görevi seve seve üstlenirim."

"Yapılması gereken en önemli iş olarak geriye sessiz açık artırmanın idaresi kaldı ve Amber da bu konuda gayet deneyimli," dedi Amber soğuk bir ifadeyle. "Üstelik Amber için bu işin kişisel bir yanı da var; vefat eden kardeşini de yâd etmek istiyor. Senin ve komitedeki diğer herkesin kendisinin yardımlarını hoşnutlukla karşılayacağından eminim."

Bakışlarını Daphne'den Meredith'e çeviren Amber, "Bana vereceğiniz tüm tavsiyeler için şimdiden minnettarım. Şu anki durumumuzu iyice bir kavrayayım da, ardından birtakım görev paylaşımlarında bulunabilirim," dedi. Bu zengin sürtüğün ondan emir alacak olduğunu düşünmek, Amber'ı zevkten dörtköşe ediyordu. Meredith'in yüzündeki rahatsız ifadeyi kaçırmayan Amber, sırıtmamak için kendine güçlükle engel oldu.

Meredith'in kaşları yukarı kalktı. "Tabii ki. Hepimiz üstümüze düşeni seve seve yapmayı hazırız. Bunny tüm eşyaları evine getirtip hepsinin bordrolarını ve beyanlarını hazırlamamız için birkaçımızı evine çağırmayı planlamıştı. Senin evine gelme ihtimalimiz var mı, Amber?"

Amber cevap verecekti ki Daphne araya girdi. "Eşyalar çoktan burada. Dün öğleden sonra hepsini getirttim. Tekrar başka bir yere yollamanın anlamı yok."

Amber gözlerini Meredith'in üzerinden ayırmadan konuşmaya başladı. "Form aşamasını zaten bilgisayarda yapmayı planlıyordum. Formları eşyanın bir fotoğrafıyla beraber size e-postayla yollarım. Böylece siz de formları

doldurup hemen geri yollarsınız bana. Ardından ben de onları yazıcıdan çıkartır ve eşyalarla göndertirim. Bu gece gereken tüm dokümanları hepinize yollarım. Siz de hangi formları dolduracağınızı bana haber verirsiniz. Yani toplanıp boşa vakit harcamamıza gerek kalmaz."

"Amber, bu harika bir fikir. Gördünüz mü kızlar? Taze kanın faydaları diye buna derim ben."

Koltuğuna yaslanan Amber gülümsedi. Meredith'in şüpheli bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. O an Meredith'in iki katlı inci kolyesinden, hafif yıpratılmış ceketine dek her şeyinin 'servet' diye bağırdığını bir kez daha fark etti. Sıfıra yakın makyaj, belli bir tarzı bulunmayan saç kesimi, gösterişsiz bir saat ve küpeler. Safir ve elmaslarla kaplı evlilik yüzüğü ise bir aile yadigârına benziyordu. Meredith'in küstah tavırları, Amber'a Bayan Lockwood'u hatırlattı. Bayan Lockwood çocukluğunun geçtiği kentteki en zengin kadındı ve Amber'ın annesinin çalıştığı kuru temizlemeciye her pazartesi sabahı getirdiği kaşmir süveterleri, yün elbiseleri ve abiyeleri tezgâhın üzerine, kutsal bir değer taşıyormuşçasına büyük bir dikkatle bırakırdı. Eh, alt sınıfın paçavralarıyla temas ettiklerini düşünmek bile kadını korkutuyordu belli ki.

Lockwood Ailesi, kasabaya yukarıdan bakan bir tepenin üzerindeki kocaman bir evde yaşardı. Ailenin tek kızı olan Frances'la panayırda tanışan Amber, kızla hemen samimi olmuştu. Frances'ın Amber'ı evlerine ilk götürüşünde, buranın boyutları ve harikulâde mobilyaları karşısında küçük Amber gözlerine inanamamıştı. Frances tüm genç kızların rüyalarını süsleyen bir odaya sahipti; içerideki her şey pembe, beyaz ve süslü püslüydü. Çok sayıda oyuncak bebek, gömme rafların üzerine özenle dizilmişti; bir duvarı uzunlamasına kaplayan kitaplığın

içi ise kitaplar ve süs eşyalarıyla doluydu. Amber bu odayı hiç terk etmek istemediğini hatırlıyordu. Ancak Frances'la dostlukları kısa sürmüştü. Ne de olsa Amber, Bayan Lockwood'un biricik kızı için uygun göreceği bir kız değildi. Frances'la aralarında hızla kurulan bağ, kızın zorba annesi tarafından bir o kadar hızlı bir şekilde kesilmişti. Bu olayı bir türlü kafasından atamayan Amber, Frances'ın ağabeyi Matthew'la birlikte olup kadından öç almasını bilmişti gerçi.

Ve işte şimdi Amber, Meredith Stanton tarafından yöneltilen benzer bir aşağılamayla karşı karşıyaydı. Gerçi an itibariyle Amber bir sıfır öndeydi.

"Amber." Daphne'nin sesi, Amber'ı düşüncelerinden kopardı. "Küçük çaplı tanıtım kampanyamız için bir fotoğraf çektirelim istiyorum. Seni ve komitenin diğer üyelerini eşyaların yanına alalım. Açık artırmamızla ilgili küçük bir yazıyla beraber *Harbor Times*'ın bu fotoğrafı yayımlayacağına eminim."

Amber'ın eli ayağı birbirine dolanmıştı. *Fotoğraf mı? Hem de gazete için?* Bunun olmasına müsaade edemezdi. Hızla bir şeyler uydurması gerekiyordu. "Ee..." Bir an duraksadı. "Şey... Grupta epey yeni sayılırım, Daphne. Böyle bir karede yer almam diğerlerine haksızlık olur. Bu iş için benden daha uzun süredir çabalayan üyelerin fotoğrafta bulunmaları daha doğru olacaktır," diyen Amber bakışlarını etrafında çevirince, alçak gönüllü tavrının takdir topladığını fark etti. Nihayetinde kazanan kendisiydi. Bu burnu havada sürtüklerin arasında, yoksul ama tatlı kimsesiz kız rolünü devam ettirebilecekti. Tabii en önemlisi de, dikkatleri üzerine çekmediği müddetçe, geçmişindeki hiçbir hayaletin ortaya çıkıp Amber'ın planına burnunu sokamayacak oluşuydu.

11

Ertesi sabah güle oynaya Amber'ın yanına gelen Jenna, "Tahmin et ne oldu?" diye heyecanla sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Amber duygusuzca; üzerinde çalıştığı komisyon raporlarından başını kaldırmaya tenezzül bile etmemişti.

"Dün gece Sally'yle konuştum."

Başı hızla yukarı doğrulan Amber kalemini masaya bıraktı. "Ve?"

"Bizimle yemeğe çıkabileceğini söyledi. Hem de bu akşam!"

"Bu harika, Jenna." Amber belki de ilk kez Jenna'nın tuttuğunu koparan mizacına minnettardı. "Saat kaçta ve nerede buluşacağız peki? Karar verdiniz mi?"

"Friendly's hoş olabilir. Veya Red Lobster. Bu gece açık büfe karides servis edeceklermiş."

Amber bir an, çenesinden soslar aka aka tüm o ufak pembe karidesleri yalayıp yutan Jenna'nın hemen karşısındaki sandalyede oturduğunu hayal etti. Midesinin bunu kaldırabileceğinden şüpheliydi. Bu yüzden, "Onun yerine Main Street Grille'e gitsek ya?" diye öneride bulundu. "İşten sonra müsaidim ben."

"Olur. Sally'yi arayıp bizimle 17.30'da buluşmasını söyleyeyim o halde. Çok eğleneceğiz ya!" diye ciyaklayan Jenna, ellerini birbirine çarparak hoplaya zıplaya Amber'ın yanından ayrıldı.

***

İş çıkışı Main Street Grille'e varan Amber ile Jenna'ya oturmaları için restoranın arka kısmına yakına bir masa gösterildi. İki kadın, geldiğinde Sally'yi görsün diye Jenna'nın sandalyesi kapıya bakacak şekilde masaya oturdular. Bugün ofise gelen ve beş milyon dolar civarındaki mülklerle ilgili bilgi isteyen yeni müşterileri hakkında kafa ütülemeye başlayan Jenna, tam kadının ne kadar nazik ve samimi olduğunu anlatmaya başlamıştı ki birden sustu ve ayağa kalkıp elini sallamaya başladı. "İşte! Sally de geldi!"

Sally masaya yaklaşırken, Amber yaşadığı şaşkınlığın yüzüne yansıdığının farkındaydı. Sally hiç de beklediği gibi biri değildi.

"Hey Jenna." Jenna'ya sarılan Sally, ardından Amber'a döndü. "Sen de Jenna'nın ağzından hiç düşmeyen şu meşhur Amber olmalısın." Gülümseyen Sally, narin kolunu masanın üzerinden uzatıp Amber'ın elini sıktı. Sally son derece fit olan vücudu, bronz teni ve gösterişli kahverengi saçlarıyla yarattığı görünümü tamamlayan dar kot pantolonunun üstüne uzun kollu bir tişört giymişti. Jenna'nın yanına oturan kadını izleyen Amber'ın aklı, Sally'nin kalın ve uzun kirpiklerin altındaki kapkara denebilecek kadar siyah gözlerine takılmıştı.

"Seninle tanışmak güzel, Sally. Bu akşam bizimle olduğun için mutluyum," dedi Amber.

"Jenna'yla uzunca bir süredir dışarı çıksak diye konuşup duruyorduk. Fakat ikimiz de başımızı işlerimizden kaldıramadığımız için bunu bir türlü yapamadık. Nihayet bir araya gelebildiğimize ben de seviniyorum." Amber iki kadının aynı sokakta yaşamaları dışında ne tür bir ortak noktaları olabileceğini merak etti.

"Açlıktan ölüyorum. Ne istediğinize karar verdiniz mi?" diye sordu Jenna.

Sally menüyü şöyle bir taradı.

"Ispanakla servis edilen ızgara somon güzel gibi." Amber'ın sözleri karşısında Jenna yüzünü buruşturdu.

"Evet, sanırım ben de ondan alacağım," dedi menüyü masaya bırakan Sally.

"Öğk. İçi patates püresi ve salçayla kaplı sıcacık bir hindi sandviç varken nasıl gidip somon seçiyorsunuz? Ben sandviç isteyeceğim. Yanında ıspanak falan da olmayacak."

Amber siparişlerini alan garsondan, restoranın kendi yapımı kırmızı şarabından da istedi. Bu gece herkesin rahatlamasını ve çenelerinin düşmesini istiyordu.

***

Üçlü kadehleri tokuşturduktan sonra Amber, "Arkamıza yaslanıp şu şarabın tadını çıkarmak gibisi yok doğrusu," diye lafa girdi. Ardındansa gayet doğal çıkması için çabaladığı bir ses tonuyla, "Ee, Sally, anlat bakalım. Nerede çalışıyorsun?" diye sordu.

"Greenwhich'in St. Gregory bölgesindeki özel bir okulda öğretmenlik yapıyorum. Engelli çocuklarla ilgileniyorum."

"Bu harika. Jenna eskiden de dadılık yaptığını söylemişti. Çocukları çok seviyor olmalısın."

"Hem de çok," dedi Sally gülümseyerek.

"Kaç yıl dadılık yaptın?"

"Altı yıl kadar. Sadece iki aile için çalıştım zaten. Son çalıştığım aile de bu kentte yaşıyor."

"Kimler peki?" diye sordu Amber, iki kadının mevzuyu didiklediğini düşünmemelerini umarak.

"Aman Amber, ne çabuk unuttun! Bayan Parrish'le öğle yemeğine çıktığınız gün demiştim. Sally onlarla çalışmıştı," diye Sally yerine araya girdi Jenna.

Jenna'ya nefret dolu bir bakış atan Amber, "Doğru, unutmuşum," dedi ve Sally'ye dönüp, "Ee, nasıldı? Onlarla çalışmak yani?" diye sordu.

"Harikaydı doğrusu. İşverenim olarak Bay ve Bayan Parrish hakikaten mükemmel insanlar."

Parrishlerin kusursuzluğuna dair bir peri masalı daha dinlemekle ilgilenmeyen Amber farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Dadılığın bazen zor yanları da olsa gerek. Senin yaşadığın güçlükler var mıydı merak ettim."

"Hımm. Tallulah doğduğunda biraz zorlanmıştım sanırım. O kadar ufaktı ki. Sadece iki buçuk kilogram olduğu için iki saatte bir beslenmesi gerekiyordu. Geceleri sütannesi tarafından beslense de, ben sabah yedide oraya gidiyor ve akşama kadar belki saatlerce Tallulah'la bizzat ilgileniyordum."

"Yani Tallulah'ı emziren Bayan Parrish değil, geceleri gelen bir başka kadındı, öyle mi?"

"Evet, aslında epey acıklı bir durum. Bay Parrish'in bana anlattığına göre, eşi başta emzirmeyi denemiş ama

bir türlü süt gelmemiş. Bu konu hakkında konuşmamamı, çünkü eşinin hemen ağlamaya başladığını söylemişti bana. O yüzden bahsini hiç açmadık," diye açıklayan Sally, ardından somonundan koca bir lokma aldı. "Aslında bazen benim de kafama takıldığı oluyor."

"Nasıl yani?"

Amber önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışan Sally'nin keyfinin biraz olsun kaçtığını fark etmişti. "Boş ver, mühim bir şey değil."

"Mühim bir şeymiş gibi söyledin ama," diye üstüne gitti Amber.

"Açıkçası... Bu mevzu sır gibi bir şey."

Amber kadına doğru yaklaştı ve konuşması için bekledi.

"Tallulah'ın doğumundan bir süre sonra, Bayan Parrish evden ayrıldı. Dinlenmek ve tedavi olmak için hastane gibi bir yere gitti."

"Akıl hastanesi gibi mi?"

"Öyle de denebilir," dedi Sally.

"Doğum sonrası depresyonuna mı yakalanmıştı?"

"Pek emin değilim. O dönemler ortalıkta epey bir dedikodu dönse de, ben bunlara kulak asmamaya çalışıyordum. Bilemiyorum. İşe bir şekilde polis de karışmıştı. O kısmını hatırlıyorum. Bebek için tehlike oluşturduğu, Tallulah'la baş başa bırakılmaması gerektiğine dair söylentiler vardı."

Amber merakını zorlukla bastırdı. "Peki sence öyle miydi? Çocuğu için bir tehlike teşkil ediyor muydu yani?"

Sally hayır dercesine kafasını sallayıp, "Ben buna inanmakta güçlük çekenlerdenim. Fakat kendisini bir daha hiç

görmedim. Kendisi geri dönmeden hemen önce Bay Parrish, Tallulah'la Fransızca konuşacak birini işe almak istediklerini söyleyip beni evden yolladı. Zaten ben de bir süredir okula yoğunlaşmayı planlıyordum. Bundan kısa bir süre sonra da arkadaşım Surrey'yi işe aldılar. Arkadaşım sadece hafta sonları oraya gidiyordu ve tuhaf herhangi bir olaydan da bahsetmedi."

Hastaneye yatırılmasına neden olacak kadar kötü ne yaşamış olabilir, diye merak etti Amber. Sally'nin halen konuştuğunu fark ettiğinde, zihni âdeta bulundukları mekândan yüzlerce kilometre uzaktaydı.

"Pardon, en son ne dedin?" diye sordu Amber mühim bir ayrıntı kaçırmak istemeyerek.

"Okula devam edip yüksek lisans diplomamı almam için beni teşvik eden Bayan Parrish'ti. Bir kadın için en önemli şeyin bağımsızlığı ve hayattan ne istediğini bilmesi olduğunu söylerdi. Özellikle de evlilikten önce bunları düşünmesi gerektiğini belirtmişti," diyen Sally, şarabından bir yudum aldı. "İyi bir tavsiye bence. Siz ne dersiniz?"

"Sanırım öyle. Fakat çift epey genç bir yaşta evlenmişti, değil mi?"

Sally gülümsedi. "Yirmili yaşlarındayken. Evlilik hayatları kusursuz gibi görünüyordu. O yüzden iyi bir seçimde bulunmuş sanırım."

Hadi be oradan, diye düşündü kadehinde kalan son şarabı içen Amber. "Jenna'nın bana dediğine göre, Bayan Parrish'in annesi bir aralar onların yanına taşınmaya kalkmış. Kendisiyle hiç tanışmış mıydın?"

"Birkaç kez gördüm. Pek sık ziyarete gelmezdi. Kuzeyde bir yerlerde pansiyon gibi bir yer işlettiğinden

bahsetmişti. Fakat onları daha fazla ziyaret etmemesini hep tuhaf bulmuşumdur. Ne bileyim, torunu falan orada neticede."

"Bishop's Harbor'a taşınmaktan neden vazgeçtiğini biliyor musun?"

"Tam değil, ama Parrishlerin evinde çalışan onca insanı görünce, bu fikirden biraz soğumuş gibiydi. Ayakaltında dolaşacağını düşünmüştür belki," diyen Sally, şarabından bir yudum daha aldı. "Bayan Parrish'in inanılmaz programlı bir hayatı var. Evinin en karakteristik özelliği, intizamıdır; her şey yerli yerinde, tüm odalar tertemiz ve tüm eşyalar bir milim bile yerinden oynamamış olmalıdır. Bu durum Bayan Bennett için belki de biraz fazla katıydı."

"Vay canına, hakikaten öyleymiş gibi görünüyor." Daphne'ye yaptığı ziyaretlerin hepsinde bu durum Amber'ın da dikkatini çekmişti elbette. Ev, sanki içinde kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu. Suyunu içtiğin veya yemeğini bitirdiğin an, bardağın ve tabağın birden yok oluyordu. Her şey her zaman yerli yerinde duruyordu ki etrafta koşturan iki çocuk varken bunu başarmak güç olmalıydı. Kızların odaları bile tertemizdi, derli topluydu. Orada kaldığı gecenin ertesi sabahı kızların odasına bakan Amber, içerideki kitap ve oyuncakların nasıl titizlikle yerleştirildiklerini görünce hayretler içinde kalmıştı.

Şarabından biraz daha içen Sally konuya ısınmış gibiydi. "Surrey'den duyduğum kadarıyla, Tallulah ve Bella'nın çizgi film veya çocuk programları izlemesine asla izin verilmiyordu. Sadece belgesellere ya da eğitim içerikli DVD'lere müsaade ediliyordu." Saçmalık derecesine elini savurdu. "Tamam, olabilir, belki çok da kötü

bir şey değildir bu. Fakat gülmek veya eğlenmek için hiçbir şey izleyememeleri çok üzücü bence."

"Sanırım Bayan Parrish eğitime önem veren biri," dedi Amber.

Saatine bakan Sally, "Bu arada ben kalksam iyi olur. Sabah okul var," dedi ve Jenna'ya döndü. "Eğer kalkacaksan seni eve bırakabilirim."

"İyi olur," diyen Jenna ellerini birbirine çarptı ve "İkiniz epey iyi anlaştınız gibi. Muhakkak tekrarlayalım bir ara," dedi.

Hesabı ödedikten sonra Jenna ve Sally restorandan ayrıldılar. Şarabını bitiren Amber ise sandalyesine yaslandı ve topladığı bu altın değerindeki bilgileri zihninde tartmaya başladı.

Evine dönünce yapacağı ilk iş, Daphne'nin annesini araştırmak olacaktı. Kısa bir araştırmanın ardından, Ruth Bennett'ın New Hampshire'da yeşillikler içinde, kendine has bir pansiyon işlettiğini okuyup pansiyonun internet sitesindeki fotoğrafında kadının kızına benzediğini ama onun kadar güzel olmadığını görecek, ama Daphne'nin annesiyle yakın olmak istememesinin gerçek nedenleri üzerine biraz daha düşünecekti. Acaba iki kadın arasında neler yaşanmıştı?

12

Platformda bekleyen Amber, eldivenli ellerinin arasındaki sıcak kahveden bir yudum alarak ısınmaya çalıştı. Ağzını her açışında buhar çıkıyor, biraz olsun ısınabilmek için durmadan kıpırdanıyordu. New York'ta alışveriş yapıp etrafı dolanmak için Daphne, Tallulah ve Bella'yla buluşacaktı; esas ziyaretleriniyse Rockefeller Center'a kurulan Noel ağacına giderek gerçekleştireceklerdi. Amber da bu yüzden özellikle bir turist gibi giyinmişti: yürüyüşe uygun ayakkabılar, sportif şişme mont ve ganimetlerini yerleştirmek için bir de alışveriş çantası. Tam da Nebraskalı bir kızın giyeceği türden şeyler. Makyaj olarak ise parlak renkte, ucuz bir ruj sürmüştü yalnızca.

"Amber, hey," dedi koşa koşa yanına gelen Daphne, eline yapışmış küçük kızını da yanında sürüklüyordu. "Kusura bakma, biraz geciktik. Bizimkisi ne giyeceğine bir türlü karar veremedi de." Gülümsedi ve başıyla Bella'yı işaret etti.

Amber da gülümsedi. "Merhaba kızlar. Sizi tekrar görmek ne güzel."

Bella'nın sorgulayıcı bakışları Amber'ın üzerinde gezindi. "Amma kötü bir mont."

"Bella!" Daphne'nin de Tallulah'ın da ağızları açık kalmıştı. Daphne utanmış görünüyordu. "Söylediğin ne kadar ayıp!"

"Doğru ama."

"Ah Amber, çok üzgünüm. Gerçekten..." dedi Daphne.

"Önemli değil." Bella'nın göz hizasına kadar çömelen Amber, "Haklısın. *Amma da* kötü bir mont. Ne zaman aldığımı ben bile hatırlamıyorum. Bugün yeni bir mont satın almam için belki bana biraz yardımcı olmak istersin?" diye sordu gayet sakince. Ama aslında küçük velede, söylediklerinden ötürü tokadı yapıştırmak istiyordu. Şirinlikle şeytanlık arasında bir yerde duran Bella, Amber'ın açık arttırmada dağıtılacak hediye sertifikalarını bırakmak için dün gittiği evin mutfağındaki masanın üzerinde duran açık paketin içindeki gümüş spor ayakkabıları giyiyordu. Amber kendi evine dönünce bu ayakkabıları internetten araştırmış ve fiyatlarının yüzlerce dolar olduğunu görmüştü. Şımarık velet şimdiden bir züppeydi.

Bella annesine döndü ve mızmızlandı. "Tren ne zaman gelir? Üşüdüm."

Kızına sarılan Daphne, Bella'nın başının üzerine bir öpücük kondurdu. "Birazdan canım."

Bella'nın yakınmalarıyla geçen beş dakikanın ardından tren istasyona vardı. Trenin içine doluşan dörtlü, şanslarına en ön vagonda, birbirine karşılıklı bakan koltuklar buldular. Amber oturunca, Bella kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun önünde dikildi.

"Yerime oturdun. Ters şekilde yolculuk edemem ki."

"Peki." Amber diğer tarafa geçti ve Tallulah da Bella'nın yanına oturdu.

"Ama ben yanıma annem otursun istiyorum."

Bu küçük canavarın tüm gün böyle emirler yağdırmasına müsaade mi edeceklerdi gerçekten?

Kıza sert bir bakış atan Daphne, "Bella, hemen karşında oturuyorum. Mızmızlanmayı derhal kesiyorsun. Amber'ın yanına ben oturacağım," dedi.

Annesine kötü kötü bakan Bella, küçük ayağını kadının koltuğuna doğru savurdu. "*O* niye geldi ki? Hani biz bize dolaşacaktık?"

Daphne ayağa kalktı. "Bize biraz müsaade." Kadın, Bella'yı elinden tuttu ve vagonun sonuna doğru götürdü. Amber, kızına bir şeyler söyleyen Daphne'nin elleriyle de Bella'yı uyardığını görebiliyordu. Kısa bir süre sonra Bella, annesini anladığı gösteren bir ifadeyle başını salladı ve ikili geri döndü.

Yerine geçen Bella, başını Amber'a doğru kaldırdı ve "Özür dilerim, Amber," dedi.

Ufak kızın yüzünde biraz olsun pişmanlık dolu bir ifade yoktu. Buna rağmen Amber, anlayışlı göründüğünü umduğu bir ifadeyle kıza baktı.

"Teşekkürler, Bella. Özrünü kabul ediyorum." Dikkatini Tallulah'a çeviren Amber, "Annenin dediğine göre tam bir Nancy Drew hayranıymışsın," dedi.

Gözleri parlayan Tallulah, küçük sırt çantasını açtı ve *Tahta Kadının Sırrı* adlı kitabı çıkardı. "Annemin tüm eski kitaplarını aldım. Hepsine bayılıyorum."

"Ben de. Eskiden Nancy Drew gibi olmak isterdim," dedi Amber.

Tallulah'ın gardı düşmeye başlamıştı. "O kadar cesur ve zeki biri ki. Üstelik de hep macera peşinde."

"Sııııkıııııcıııııı," diye araya girdi küçük şeytan.

"Sen nereden bileceksin ki? Okumayı bile bilmiyorsun," diye yanıtladı Tallulah.

"Anne! Benimle böyle konuşmaması gerek!" dedi sesini yükselten Bella.

"Tamam kızlar, bu kadar yeter," dedi Daphne sakince.

Amber şimdi de Daphne'nin yüzüne tokadı yapıştırmak istiyordu. Bu velede haddinin bildirilmesi gerektiğini göremiyor olabilir miydi gerçekten?

Grand Central Garı'na varınca trenden inerek istasyonun kalabalığına karıştılar. Daphne ve kızlar merdivenleri çıkıp da ana terminale girerken, Amber da arkalarından geliyordu. Bu görkemli yapıya bakarken neşesi tekrar yerine gelen Amber, New York'u ne kadar çok sevdiğini bir kez daha düşündü.

Yürümeyi kesen Daphne herkesi bir araya topladı. "Pekâlâ, programımız şöyle. Noel için kurulan tüm vitrinlere bakarak başlayacak, ardından Alice's Teacup'a gidecek, oradan American Girl Store'a geçip en sonunda Rockefeller Center'da paten kayacağız."

Biri beni öldürse ya, diye düşündü Amber.

***

Amber, dükkânların vitrinlerinin gerçekten de enfes göründüklerini –her biri bir diğerinden daha özenle süslenmişti– kabul etmek zorunda kalmıştı. Küçük prenses bile büyülenmiş ve mızmızlanmayı kesmişti. Amber, Alice's Teacup'a vardıklarında karşılaştıkları uzun sıra karşısında içten içe yakınmıştı; ancak görünen o ki Daphne bu kafede epey iyi tanınıyordu ve dörtlü sıra beklemeden

içeri alındı. Yemekler fena değildi; önemli bir hadise yaşanmadığı gibi, Daphne'yle de arada bir konuştular.

Kızlar ağır ağır yumurtalı ekmeklerini yerken, Amber da jambonunu ve peynirli kruvasanını bitirip çayını yudumladı.

"Beni çağırdığınız için tekrar teşekkürler, Daphne. Yılın bu döneminde bir ailenin parçası olabilmek çok hoş."

"Asıl ben teşekkür ederim. Günümü çok daha eğlenceli kılıyorsun. Jackson son anda vazgeçince, ben de bu geziyi tamamen iptal etmek üzereydim." Öne doğru eğildi ve fısıldadı. "Senin de gördüğün üzere, Bella arada bir yaramazlık edebiliyor. Yanımda bana yardımcı olabilecek birinin bulunması hakikaten harika."

Amber'ın tadı kaçtı. Kendisi bundan ibaret miydi yani? Yardımcı olacak biri?

"Dadıları bugün müsait değil miydi?" diye sordu dayanamayıp.

Daphne, Amber'ın attığı taşı fark etmemiş gibiydi. Başını dalgınlıkla salladı ve "Bugünü planladığımız gün zaten ona tatil izni de vermiştim." Neşeyle Amber'a gülümsedi ve kadının elini sıktı. "Eğer yaşıyor olsaydı, kız kardeşimle de tam olarak bunları yapıyor olurduk. Artık beraber eğlenebileceğim özel bir dostum var. Ne şanslıyım!"

"İnanır mısın, vitrinlerdeki o güzelim süslemelere bakarken, Charlene'nin bunları ne kadar seveceğini düşünüyordum ben de. Yılın en sevdiği günü Noel'di." Gerçekteyse, Amber'ın çocukluğunun Noelleri her zaman vasat ve hayal kırıklıklarıyla geçmişti. Ancak eğer Charlene diye biri gerçekten yaşamış olsaydı, o zaman Amber da belki Noel'i seviyor olurdu.

"Julie de Noel'e bayılırdı. Bunu şimdiye dek kimseye söylemedim, ancak her yıl Noel arifesinin sonlarına doğru Julie'ye bir mektup yazarım."

"Neler yazıyorsun?" diye sordu Amber.

"O sene olan bitenlerin özetini bir nevi. İnsanların Noel'de birbirlerine attıkları mektupları biliyorsundur. Ancak benimkiler biraz daha farklı. Kalbimdekileri, yeğenlerini ve eğer yaşasaydı birbirlerini ne kadar seveceklerini falan yazıyorum. Bu mektuplar Julie'yle aramda açıklayamadığım bir bağ kurmama yardımcı oluyorlar."

Amber'ın yüreğini bir anlığına dolduran şefkat hissi, hızla kıskançlığa dönüştü. Kendi ailesindeki kimseye karşı böyle bir sevgi veya yakınlık hissetmemiş olan Amber, bunun nasıl bir duygu olduğunu merak etti. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Artık American Girl'e gidebilir miyiz?" Bella ayağa kalmış, montunu giyiyordu. Kızın araya girmesi nedeniyle Amber minnettardı.

Kafeden ayrılıp bir taksiye atladılar. Amber taksicinin yanına oturdu. Arabanın içi resmen çürümüş peynir gibi kokuyordu. Amber kusacak gibi oldu. İçeriyi havalandırmak için camı indirir indirmez, Kraliçe Bella arka koltuktan fırladı.

"Üşüdüm ben!"

Dişlerini sıkan Amber hızla camı kapadı.

49. Cadde'nin beşinci sokağına geldiklerinde, içeriye girmeyi bekleyenlerin oluşturduğu sıranın bütün bir sokağa yayıldığını gördüler.

"Sıra çok uzun," dedi Tallulah. "Kuyruğa mı gireceğiz?"

Bella ayaklarını yere vurdu. "Bebeğim için yeni bir elbiseye ihtiyacım var. Bizi diğerlerinden önce içeri sokamaz mısın anneciğim? Hani o kafede de yaptığın gibi?"

Daphne olumsuzca başını salladı ve "Korkarım ki hayır, hayatım. Beklemek zorundayız," diyerek Tallulah'a anlayışlı olmasını istercesine baktı.

Amber'ın aklına o an parlak bir fikir geldi. "Şuna ne dersiniz; birkaç sokak geride Barnes&Noble'ın bir şubesini gördüm. Biz kitap bakmak için Tallulah'la oraya gidelim, siz de işiniz bitince yanımıza gelirsiniz?"

Tallulah'ın gözleri parladı. "Gidebilir miyiz anne? Lütfen?"

"Emin misin, Amber?" diye sordu Daphne.

Hiç olmaz mıyım? "Tabii ki. Böylelikle kızların ikisinin de gönlü olmuş olur."

"Süper. Teşekkürler, Amber."

Amber, Tallulah'la beraber uzaklaşmaya başlamıştı ki Daphne arkalarından seslendi. "Amber, lütfen mağazadan ayrılmasına izin verme."

Amber dudaklarından döküldü dökülecek alaycı bir yanıtı güçlükle bastırdı. Sanki küçük bir kızın Manhattan'da tek başına dolaşmasına müsaade edecekti. "Gözlerimi ondan ayırmayacağım, merak etme."

Beş numaralı sokağın güneyine doğru ilerlerken Amber, Tallulah'ı yakından tanımak için eline geçen bu fırsatı değerlendirdi.

"American Girl'ün oyuncak bebekleri pek ilgini çekmiyor sanırım?"

"Oyuncak bebeklerin kendisi ilgimi çekmiyor."

"Peki, *neler* ilgini çekiyor?"

Kız omuzlarını silkti. "Kitaplar falan. Fotoğraf çekmeyi de severim, fakat eski fotoğraf makineleri ve negatif filmle."

"Gerçekten mi? Dijital makineleri neden kullanmıyorsun?"

"Çünkü eskilerin çözünürlüğü daha iyi ve geçenlerde fark ettim ki..."

Kızın açıklamasının geri kalanına Amber kulak asmadı. Umurunda bile değildi çünkü. Bilmesi gereken tek şey kızın neyi sevdiğiydi, sevdiği şeyin ardındaki teknolojiye dair üç paragraflık bir konuşmayı dinlemek değil. Tallulah çocuk taklidi yapan küçük bir profesör gibiydi. Kızın hiç arkadaşı olup olmadığını düşündü Amber.

"İşte geldik."

Gizem romanları reyonunun önüne gelene dek, Amber devasa mağazanın içinde kızı takip etti. Tallulah raflardan yığınla kitap aldıktan sonra, rahat bir yer bulup oturdular. Amber da birkaç kitap almıştı. Tallulah'ın elinde Edgar Allan Poe'nun öykülerinin bir derlemesi olduğunu fark etti.

"Poe'nun yetim bir çocuk olarak büyüdüğünü biliyor muydun?" diye sordu Amber.

Başını kitaptan kaldıran Tallulah, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Evet, o henüz dört yaşındayken annesi ve babası ölmüş ve zengin bir tüccar da onu evlat edinmiş."

Tallulah'ın gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne yazık ki yeni ailesi vasiyetlerinde ona yer vermemişler. Poe da beş parasız ortada kalmış." Tallulah'ın

dehşet dolu ifadesi Amber'ı içten içe güldürdü. Aklında bulundursa iyi olacağı bir öğüttü bu.

Sonraki iki saati okuyarak geçirdiler. Kendini Poe'nun kitabına kaptırmış olan Tallulah, Amber orada değilmiş gibi davranıyor, Amber'sa Formula 1 yarışlarıyla ilgili bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Jackson'ın bu yarışların büyük bir hayranı olduğunu okumuştu bir yerlerde. Kitaptan sıkılınca, telefonundan Facebook'a girdi. Kendisine doğru yaklaşan birilerini fark edince, başını kaldırdı ve Daphne'nin geldiğini gördü; kadının her yanı poşetlerle çevriliydi.

"İşte buradasınız!" Daphne nefes nefese kalmıştı. Ona yetişmek için koşturan Bella'nın da elini tutuyordu bir yandan. "Az önce Jackson aradı. Beyefendi en sonunda bizimle buluşmaya karar vermiş. Bir taksiye atlayıp Bar 65'e gidecek ve onunla buluşacağız. Bir şeyler yer, sonra da Noel ağacını görmeye gideriz," deyip gülümsedi.

"Bir saniye," dedi Daphne'nin kabanının kolundan tutan Amber. "Ailece geçireceğiniz zamana dâhil olmak istemem." Aslında Jackson'la tanışma ihtimalinin kendisini bu kadar germesi karşısında şaşırmıştı. Belki hazırlıksız yakalandığı içindi. Önceden uyarılmış olmayı ve hakkında bu kadar bilgi sahibi olduğu adamla tanışmadan önce kendisine biraz çekidüzen verebilmeyi isterdi.

"Aptallaşma," dedi Daphne, sanki Amber saçma bir şey söylemişçesine. "Hadi bakalım. Fazla bekletmeyelim bizimkini."

Tallulah derhâl oturduğu yerden fırladı ve raflardan aldığı kitapları toplamaya başladı.

Boş ver dercesine elini sallayan Daphne, "Bırak onları hayatım. Acelemiz var," dedi.

13

Jackson, mekândaki en iyi masada oturuyordu. Manzarası Amber'ın hayal ettiğinden bile büyüleyiciydi. Keza Jackson için de aynısı geçerliydi. Adamın çekiciliği resmen dışarı taşıyor ve insanın gözlerini kamaştırıyordu; Amber böylesi bir yakışıklılığı ifade etmenin başka bir yolunu bilmiyordu. Adam kusursuz dikilmiş takım elbisesi sebebiyle sanki az önce bir Bond filminin setinden çıkmış gibi duruyordu. Ayağa kalkarak, yaklaşmalarını izleyen Jackson, baştan çıkarıcı mavi gözlerini Daphne'ye âdeta kilitleyip kocaman gülümsedi ve Daphne yanına geldiğinde de dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Amber hüsranla adamın kadına büyük bir tutku duyduğunu fark etti. Jackson ardından çömelip kızlarını kucakladı.

"Babacığım!" diye sırıttı sabahtan beri yüzü ilk defa gülen Bella.

"Güzel kızlarım benim. Annenizle güzel bir gün geçirdiniz mi bakalım?"

Kızların ikisi de aynı anda konuşmaya başladı. Derken Daphne onları sandalyelerine oturttu ve kendisi de Jackson'ın yanına geçti. Bella'nın yanında ve Jackson'ın karşısında duran son sandalye ise Amber'a kalmıştı.

"Jackson, bu Amber. Sana ondan bahsetmiştim. Açık arttırma komitesinde yardımıma yetişti demiştim hatırlarsan."

"Seninle tanışmak çok güzel, Amber. Anladığım kadarıyla Daphne'ye epey yardımın dokunmuş."

Adamın Amber'ın aile yemeklerinde ne işi olduğunu düşünüyorsa bile, bunu belli etmeyecek kadar kibar olduğuna kanaat getirdi.

Kendileri için kokteyl, kızlar içinse atıştırmalık bir şeyler sipariş ettiler. Bir süre sonra Amber, kendini aileden soyutlayıp onları gözlemeye başladı.

"Gününü anlat bakalım," dedi Jackson. "En ilginç kısmı neydi?"

"Ee, bebeğim için iki yeni elbise aldım. Bir de benimkiyle aynı renkte bir tütü aldım ki o da bale yapmaya benimle gelebilsin."

"Sen neler yaptın, Lu?"

"Alice's Teacup'ı çok beğendim. Hoş bir yerdi. Ardından da Amber beni Barnes&Noble'a götürdü."

Jackson başını salladı. "Benim küçük kitap kurdum. Kalkıp şehre geliyorsun ama gittiğin yere bak. Hemen evimizin orada da var hâlbuki," dedi hafif paylarcasına.

"Olabilir, ama buradaki kadar büyük değil. Üstelik New York'a hep geliyoruz. O yüzden abartılacak bir yanı yok bence."

Amber, Tallulah'ın New York'a gidip gelmeyi böylesine hafife alması karşısında kabaran öfkesini güçlükle bastırdı. *Abartılacak bir yanı yokmuş demek!* Tallulah'ı birkaç yıllığına kırsal bir bölgeye yollamayı ve Amerika'nın geri kalanının nasıl yaşadığını göstermeyi isterdi.

Daphne'ye dönen Jackson, kadının yanağını okşadı. "Peki ya sen hayatım? Senin gününün en güzel yanı neydi?"

"Senin araman."

Amber kusmak istedi. Şaka falan mıydı bu? Şarabından büyük bir yudum aldı. *Kendimi kontrol etmeme gerek yok; istediğimi içebileceğim kadar parası var ne de olsa.*

Nihayet gözlerini güzeller güzeli eşinden ayırabilen Jackson, Amber'a baktı. "Connecticut doğumlu musun, Amber?"

"Hayır, Nebraska."

Jackson şaşırmıştı. "Seni doğuya getiren nedir?"

"Ufkumu genişletmek istedim. Connecticut'a taşınan bir arkadaşım beni bir gün davet etti," dedi ve şarabından bir yudum daha aldı. "Sahil şeridine, görür görmez âşık olmuştum; tabii New York'a bu kadar yakın olması da cabası."

"Ne kadar zamandır buralardasın peki?"

Amber adamın gerçekten merak ettiğinden mi, yoksa nezaketinden mi bu soruyu sorduğundan emin olamadı.

Amber'dan önce Daphne davrandı. "Aşağı yukarı bir yıl, değil mi?" Amber'a gülümsedi. "Amber da gayrimenkul işinde. Rollins ve Ortakları'nda emlakçılık yapıyor."

"Nasıl tanıştık demiştiniz?"

"Anlatmıştım ya, büyük bir şans eseri," dedi Daphne.

Jackson halen Amber'a bakıyordu; kadın sorguya çekiliyormuş gibi bir hisse kapıldı ansızın.

"Heeeeeeeeeyyy! Sıkıldım amaaaa," diye mızırdandı Bella. Babasının dikkatini kendisine çektiği için küçük pisliğe bir kez daha minnettardı Amber.

Jackson hemen, "Bella, konuşan yetişkinlerin lafını bölmeyiz," diye uyardı kızını. Sesi sertti. *Tanrı'ya şükürler olsun ki en azından babalarının baskın bir karakteri var,* diye düşündü Amber.

Bella dilini çıkardı.

Nutku tutulan Tallulah hemen gözlerini babasına çevirdi, Daphne de eşine baktı. Adamın tepkisine tanık olana kadar herkes için zaman durmuş gibiydi.

Fakat Jackson kahkahayı basarak, "Sanırım birileri yorucu bir gün geçirmiş," deyince herkes rahat bir nefes aldı.

Sandalyesini geriye iten Bella hemen babasının yanına gitti ve başını adamın göğsüne gömdü. "Özür dilerim, baba."

Kızının sarı buklelerini okşayan Jackson, "Özrün kabul edildi ama şimdi gerçek bir hanımefendi gibi davranacaksın, anlaştık mı?" dedi.

Başıyla onaylayan Bella sandalyesine geri döndü.

Küçük serseri için bir puan daha, diye düşündü Amber. Başını en çok ağrıtacak şeyin, bu küçük cadı olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

"Başka bir sürprize daha ne dersiniz?" diye sordu Jackson.

"Ne?" dedi iki kız da aynı anda.

"Radio City'deki Noel şovuna gitmek ve bu gece New York'ta kalmak gibi mesela?"

Kızlar heyecanla haykırdılar; ancak elini Jackson'ın koluna koyan Daphne, "Hayatım, bu gece kalacağımız şekilde hazırlanmadım. Üstelik Amber'ın evine dönmek istediğine eminim," dedi.

Bilâkis Amber burada kalmayı iple çekiyordu. Parrishlerin yaşadıkları yeri görmek için duyduğu merak, eve dönme arzusundan daha ağır basıyordu.

Jackson, çözüm bekleyen can sıkıcı bir soruna bakar gibi Amber'a çevirdi gözlerini. "Yarın Pazar. Ne olacak ki? Bizim evdeki kıyafetlerinden verirsin." Doğrudan Amber'ın gözlerinin içine baktı ve "Senin için sorun olur mu, Amber?" diye sordu.

Amber'ın içinde bir bayram havası esse de, Jackson'a soğukkanlı ve anlayışlı bir şekilde bakarak, "Bana uyar. Zaten Bella ve Tallulah'ı üzmeyi de hiç istemem. Burada kalacakları için gerçekten de heyecanlanmış gibiler," dedi.

Gülümseyen Jackson, Daphne'nin kolunu sıktı. "Gördün mü? Sorun yok, canım. Harika vakit geçireceğiz."

Siz bilirsiniz dercesine omuzlarını silken Daphne, planda yaşanan değişiklikleri kabul etmekten başka çaresinin olmadığını anladı. Böylelikle tiyatroya gittiler ve bir buçuk saat boyunca *Noel Baba ve Dansçıları* gösterisini izlediler. Amber gösterinin geri zekâlıca olduğunu düşünse de, kızlar her anına bayılmış gibiydi.

Dışarı çıktıklarında kar yağıyordu; yapraksız ağaçların gövdelerinden parıldayan ışıklar, üzerlerine serpilmiş bu büyülü toz sayesinde tüm şehri âdeta bembeyaz bir harikalar diyarına çevirmişti. Amber hayranlıkla etrafına bakındı. New York'u hiç bu kadar geç bir saatte görmemişti. Saatlerce izlenebilecek bir manzara vardı karşısında; yanıp sönen ışıklar sayesinde her yer titrek bir parıltıyla kaplanmıştı.

Cebinden telefonunu alan Jackson, deri eldivenini çıkarıp bir tuşa bastı ve aleti kulağına götürüp, "Radio City'nin ön girişine bir şoför yollayın," diye emretti.

Koyu pencereli, siyah bir limuzin onlara yaklaşınca, araçtan çıkacak ünlüyü görmek için Amber boynunu yukarı kaldırdı. Ancak limuzinden uzun boylu, üniformalı bir şoför indi ve arka kapıyı açınca, Amber arabanın boş olduğunu ve onları almak için geldiğini anladı. Asıl ünlünün *kendisi* olduğunu hissetmeye başlamıştı. Daha önce hiç limuzine binmemişti. Daphne ve kızların birazcık bile etkilenmedikleri de dikkatinden kaçmış değildi. Daphne'nin elinden tutan Jackson, önce eşini arabaya bindirdi. Ardındansa şakacı bir tavırla Bella ve Tallulah'ı ittirdi ve kızlar da annelerinin ardından araca bindiler. Şimdi de onun binmesi için Amber'a eliyle işaret etti, ama ona neredeyse bakmadı bile. Karşılarındaki koltuğa yayılan Jackson, bir kolunu koltuğun arkasına attı ve bacaklarını araladı. Amber gözlerini adamdan ayırmakta güçlük çekiyordu. Jackson'ın bedeninden katıksız bir güç ve erkeksilik yayılıyordu.

Annesine yaslanmış Bella uykuya dalmak üzereydi. "Dosdoğru apartmana mı gidiyoruz, babacığım?"

"Evet—"

Adamın ağzından başka bir sözcük daha çıkamadan Bella yerinden fırladı. Uykusu birden açılmış gibiydi. "Hayır, hayır, hayır! Oraya gitmeyelim. Eloise'in olduğu yere gitmek istiyorum. The Plaza'da uyumak istiyorum."

"Hayatım, bunu yapamayız," dedi Daphne. "Rezervasyonumuz yok. Başka bir zaman kalırız."

Fakat Bella ikna olacak gibi değildi. "Ne olur, baba. Eloise'in[1] yaşadığı yerde kalan ilk kişi ben olacağım ve

1 Aynı adlı çocuk kitabının başkarakteri. (Ç.N)

sınıf arkadaşlarımın hepsi de beni kıskanacak. Lütfen, lütfen, lütfen!"

Amber bu dırdırcı ve bencil veledin susması için her şeyi yapabilirdi, ancak tam da o an Bella'yı kendine düşman değil de dost edinmesini sağlayacak bir şey söyledi. Hem zaten ha apartmanda kalmışlar, ha The Plaza'da, kimin umurundaydı ki? İkisi de Amber için birer lükstü. "Eğer sizin için de sakıncası yoksa bence Bella'yı kırmamalıyız. Bugünkü özründen sonra gerçek bir hanımefendi gibi davrandı çünkü."

***

Ertesi sabah yatağında keyifle dönen Amber, kuş tüyü yorganı çenesine değene dek çekti. Mutlu bir inilti çıkardı ve ipek çarşaflara bedenini sürtüp yumuşaklığın vücudunu kucaklayışını hissetti. Daha önce hiç bu kadar şatafatlı ve rahat bir yatakta yatmamıştı. Yorganı üzerinden atan Amber ayağa kalktı ve pencerenin yanına gitti. The Plaza otelinin kral dairesi, Central Park'a yukarıdan bakıyor ve insana New York'a istediği an sahip olabilirmiş gibi bir duygu veriyordu. Bakışlarını, yüksek bir tavana ve zarif mobilyalara sahip şahane odanın içinde gezdirdi. Kraliyet ailesine uygun bu süit, sıradan bir evden daha büyüktü. Bella'nın talebine boyun eğen Jackson, gidip kıyafetlerini getirsin diye New York'taki dairelerine şoför bile göndermişti. Zenginler için her şeyin bu kadar kolay, hem de adaletsizce kolay olması akıl alır şey değildi.

Daphne'nin kendisine verdiği geceliği çıkarıp duşa giren Amber, ardından da kadının dün gece kendisine verdiği yeni kıyafetleri giydi; mavi renkli yün pantolon ve beyaz renkli kaşmir bir süveter. Kaşmirin verdiği his âdeta ulviydi. Aynaya bakan Amber, kıyafetin kusursuz

kesimine hayranlık duymaktan kendini alamadı. Odasından çıktığında, kral dairesinin salonunda Bella ile karşılaştı. Küçük kız çoktan kalkmıştı ve ellerinin arasında tuttuğu kitapla yeşil renkli lüks bir koltukta oturuyordu. Bella, Amber'a şöyle bir baktı ve hiçbir şey söylemeden kitabına döndü. Koltuğun karşısındaki sandalyeye oturan Amber, sehpanın üzerinden bir dergi aldı ve tek kelime etmeksizin okuyormuş taklidi yaptı. On dakika boyunca bu şekilde durdular; sessizlik içinde ve en ufak bir iletişim kurmaksızın.

Nihayet kitabını kapatan Bella, Amber'a dik dik bakarak, "Dün gece niye evine dönmedin? Ailece zaman geçirecektik biz," dedi.

Bella'nın artık alışmaya başladığını hissettiği patavatsızlığı karşısında ne demesi gerektiğini bir süre zihninde tartan Amber, "Peki Bella, doğruyu söylemek gerekirse durum şu: Eğer geceyi The Plaza'da geçirir ve Eloise'le kahvaltı edersem, ofisimdeki herkesin beni de kıskanacağından emindim," dedi ve sözcükleri iyice etki etsin diye bir süre bekledi. "Aile kısmını akıl edemedim ama. O konuda haklısın. Evime dönmeliydim. Gerçekten çok üzgünüm."

Bella, Amber'a şüpheci bir bakış attı. "Arkadaşların Eloise'i mi biliyor? İyi de sen kocaman kadınsın. Eloise'den sana ne ki?"

"Eloise'in tüm kitaplarını küçükken annem bana okumuştu." Resmen kıçından uyduruyordu. Annesinin ona tek satır okumuşluğu yoktu. Eğer Amber boş vakitlerinin tümünü kütüphanelerde geçirmemiş olsaydı, şu an muhtemelen cahilin önde gideni olurdu.

"O zaman sen küçükken, annen seni neden The Plaza'ya götürmemiş?"

"New York'tan çok uzakta yaşıyorduk. Nebraska'yı hiç duydun mu?"

Bella gözlerini devirdi. "Tabii ki duydum. Eyaletleri bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bu piç kurusunu kafalamak için samimiyet ve nezaketten fazlası gerekecekti.

"İşte ben orada büyüdüm. Zaten New York'a gelecek kadar paramız da yoktu. Dün gece dönmememin sebepleri bunlar. Ancak rüyalarımı gerçeğe dönüştürdüğün için sana teşekkür etmeliyim. Ofisteki herkese bunları mümkün kılanın sen olduğunu söyleyeceğim."

Bella'nın yüzünde gizemli bir ifade belirmişti. Ağzını açıp da bir şey diyemeden Jackson ve Daphne odaya girdi.

"Günaydın," dedi neşeli bir sesle Daphne. "Tallulah nerede? Kahvaltı vakti geldi. Uyanmadı mı yoksa?"

"Gidip bakayım isterseniz," dedi Amber ilgili görünmeye çalışarak.

Kapıyı çalıp Tallulah'ın kaldığı odaya girdiğinde kızın çoktan kalkmış ve neredeyse giyinmeyi bitirmiş olduğunu gördü. "Günaydın," dedi Amber. "Seni kontrol etmek istedim. Annenler kahvaltıya inmeye hazırlar."

Amber'a dönen Tallulah, "Tamam, ben de hazırım zaten," dedi ve beraber salona, diğerlerinin yanına geçtiler.

"Siz kızlar iyi uyudunuz mu?" diye sordu Jackson asansöre doğru yürürlerken. Kızların ikisi de yine aynı anda konuşmaya başladı. Jackson, Bella'ya baktı ve "Palm Court'ta Eloise'le beraber yemek yiyeceğiz," dedi göz kırparak.

Gülümseyen Bella, Amber'a baktı ve "Evet, biz de uzun süredir bunu yapmak istiyorduk," dedi.

Belki en sonunda bu mikrobu kandırmayı başarmışımdır, diye düşündü Amber. *Şimdi biraz Jackson üzerinde çalışmam gerek...*

14

Amber ve Daphne, Parrishlerin evinde, üzeri açık artırmaya katılacakların listesi ve balo salonunun masa düzenine ait planlarla dolu yemek masasında yan yana oturmuşlardı. Amber neredeyse bu insanların hiçbirini tanımadığından, Daphne kimin hangi masada oturacağını söylüyor, Amber da görev aşkıyla hepsini tek tek bir Excel dosyasına aktarıyordu. Daphne önündeki isimleri incelerken kısa bir sükûnet anı yaşanmış, Amber da fırsattan istifade odayı inceleyip zeminden tavana dek uzanan bir dizi camın ardındaki denize doğru bakmıştı. Bu oda akşam yemeği için rahatlıkla on altı kişiyi ağırlayabilir ve buna rağmen samimi havasını korumaya devam edebilirdi. Koyu altın rengindeki duvarlar, yaldızlı çerçevelerin içindeki deniz manzaralarına ve yelkenlilere dair olağanüstü yağlıboyalar için kusursuz bir arka plan oluşturuyordu. Daha önce bu odada verilen ziyafetleri hayal edebiliyordu Amber; zarif porselen takımlar, kristal narin çatal bıçaklar ve en kalitelisinden keten peçeteler. Amber evde bir tane bile kâğıt peçete olmadığına emindi.

"Bu kadar uzun zaman aldığı için üzgünüm, Amber. Ancak sanırım Masa 9'da kimlerin oturacağına nihayet karar verdim," dedi Daphne.

"Sorun değil. Bu güzelim odanın tadını çıkarıyordum ben de."

"Çok güzel, değil mi? Jackson burayı biz evlenmeden önce satın almıştı; o yüzden pek bir değişiklik yapmadım. Sadece camlı balkon benim fikrim, o kadar." Etrafa bakındı ve omuzlarını silkti. "Eh, her şey zaten kusursuzdu."

"Ah, yüce Tanrım... Kesinlikle fevkalade."

Daphne belirdiği gibi kaybolan ve Amber'ın ne olduğunu anlayamadığı, tuhaf bir ifadeyle ona baktı.

"Sanırım oturma planını hallettik. Masa kartlarını basılmaları için yazıcıya yollayacağım," diyen Daphne sandalyesinden kalktı. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen olmasan sabaha kadar bununla uğraşacaktım."

"Ne demek canım. Keyif alarak yaptım."

Daphne önce saatine, sonra da Amber'a baktı. "Kızları tenisten bir saat sonra alacağım. O arada çay içmeye ve bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Vaktin var mıydı?"

"Neden olmasın?" Daphne'yi takip ederek yemek odasından ayrıldı. "Bu arada lavaboyu kullanabilir miyim?"

"Tabii." Biraz daha ilerledikten sonra solundaki kapıyı işaret etti. "İşin bitince buradan sağa dön ve mutfağa doğru ilerle. Orada olacağım."

Birinci katın misafir banyosuna giren Amber şaşkına döndü. Evdeki her oda, Jackson Parrish'in inanılmaz servetine yapılmış etkileyici bir atıftı sanki. Pürüzsüz siyah duvarlar ve gümüş bir fotoğraf çerçevesini andıran lambriler, müthiş bir zenginliğin vücut bulmuş haliydi âdeta. Tuvaletin odağında, mermer bir tezgâh ve üzerinde de mermer bir lavabo vardı. Amber bir kez daha hayranlıkla etrafına bakındı. Her şey orijinal ve belli ki ısmarlamaydı.

Ellerini yıkadı ve gümüşi yaprakları olan çerçevenin içine yerleştirilmiş aynada kendisine son bir kez baktı. Mutfağa çıkan uzun koridorda ilerlerken, duvardaki tablolara bakabilmek için biraz yavaşladı. İçlerinden bazısını, yaptığı kapsamlı okumalardan ve bazısını da müzede katıldığı kurslardan biliyordu; Sisley'nin ve Boudin'in çarpıcı bir eserini hemen tanımıştı örneğin. Eğer bunlar gerçekse –ki muhtemelen öyleydiler– değerleri küçük bir servete denkti. Ve neredeyse kimsenin geçmediği bir koridorda öylece asılı duruyorlardı.

Amber mutfağa vardığında, masanın üzerinde bekleyen çay ve bir kâse dolusu meyveyi gördü.

"Kupa mı yoksa fincan mı?" diye sordu açık bir dolabın önünde bekleyen Daphne.

Dolabın rafları lüks bir mutfak mağazasının vitrinini süsleyecek kadar göz alıcı şeylerle doluydu. Amber birinin eline cetvel alıp her bir fincan ile bardak arasındaki doğru mesafeyi hesapladığını düşündü. Her şey kusursuzca dizilmiş ve aynı kusursuzlukla eşleştirilmişti. Tuhaf bir rahatsız ediciliği vardı bunun. Haliyle Amber tek kelime etmeden etrafa boş boş baktı ve simetri karşısında yaşadığı afallamayı üzerinden bir müddet atamadı.

"Amber?" diye seslendi Daphne bunun üzerine.

"Ah, fincanda olsun lütfen." Yastıklı iskemlelerden birine oturdu.

"Süt ister miydin?"

"Evet, lütfen," dedi Amber.

Daphne buzdolabının kapısını savurarak açınca, Amber gene bakakaldı. İçeridekiler askeri bir nizamda dizilmiş, en uzun malzemeler etiketleri öne bakacak şekilde

arka tarafa konmuştu. Daphne'nin evinde sergilenen bu kusursuz hassasiyetin itici bir yanı vardı. Bunun tertipli bir evde yaşamayı arzulamaktan ziyade, bir çeşit takıntı veya külfet olduğunu düşündü Amber. Tallulah'ın doğumunun ardından bir süre akıl hastanesinde yatan Daphne'yle ilgili Sally'nin anlattıklarını hatırladı. Belki de bu basit bir hamilelik sonrası depresyondan çok daha fazlasıydı.

Amber'ın karşısına oturan Daphne çayları doldurdu. "Evet, büyük geceye sadece iki hafta kaldı. Harika bir iş çıkardın. Senden müthiş bir enerji aldım. İkimiz de bu iş için yüreklerimizi öylesine açtık ki."

"Her bir anından keyif aldım. Açık artırmayı da dört gözle bekliyorum. Müthiş bir sükse yapacağız, inan!"

Çayından bir yudum alan Daphne, ellerinin arasındaki fincanı tezgâhın üzerine koydu ve "Gösterdiğin tüm bu çabaya karşı minnettarlığımı sergilemek için bir şey yapmak istiyorum," dedi.

Amber, Daphne'ye sorgulayan bir bakış attı.

"Açık artırma için sana yeni bir elbise almama izin vereceğini umuyorum," diye açıkladı Daphne.

Amber böyle bir şeyin olabileceğini düşünmüştü, ama yine de temkinli davranması gerektiğinin farkındaydı. "Ah hayır," dedi. "Bunu yapmana gerçekten gerek yok."

"Lütfen, sana bu şekilde teşekkür etmek istiyorum."

"Bilemiyorum. Bana ödeme yapıyormuşsun gibi hissetmek istemiyorum. Çünkü ben bu görevi para kazanmak için üstlenmedim. İçimden geldi sadece."

"Bunu bir ödemeymiş gibi düşünmemelisin, Amber. Muazzam yardımlarına ve desteğine karşı bir şükran borcu

gibi sadece," dedi sarı saçlarının bir tutamını geriye atarken elmas yüzüğü ışıl ışıl parlayan Daphne.

"Bilmiyorum. Benim için para harcaman biraz tuhaf."

"Peki, o zaman," diyen Daphne bir süre sessiz kaldı. "Benimkilerden bir tane ödünç almaya ne dersin?"

İlk teklife bu kadar ısrarla karşı çıktığı için Amber başını duvarlara vurmak istedi, ama sonra *herhalde en iyisi ödünç almak olacak*, diye düşünüp, "Nasıl olur bilmiyorum. Para harcamazsan kendimi daha rahat hissederim galiba," dedi Amber, sanki bu kadının çarçur edecek milyonlarca doları yokmuş gibi.

"O zaman tamam," diyen Daphne yerinden kalktı. "Benimle üst kata gel de elbise odama bir göz atalım."

Beraber merdivenlerden çıkarlarken Amber, Hollandalı usta ressamlara ait duvardaki tabloları hayranlıkla inceledi.

"Olağanüstü sanat eserleriniz var. Sırf onlara bakarak saatlerimi geçirebilirim."

"Gönlünce bakabilirsin. Sanat ilgini çeker mi? Jackson sanata karşı olağanüstü bir tutku duyar," dedi Daphne.

"Eh, müzelere bayılırım mesela," diye yanıtladı Amber.

"Jackson da öyle. Bishop's Harbor Sanat Merkezi'nin kurul üyelerinden biri. Ve işte geldik," dedi Amber'ı geniş ve kusursuz paralel sıralar halinde dizilmiş raflarla dolu bir odaya sokan kadın; içerisinin büyüklüğü göz önüne alındığında, buraya oda demek epey güçtü. Kıyafetlerin her biri elbise çantalarına yerleştirilmiş, iki duvar ise renklerine göre ayrılmış envai çeşit ayakkabının bulunduğu raflarla kaplanmıştı. Üçüncü duvarda bulunan gömme çekmecelerde ise süveterler duruyor, tarzları

anlaşılsın diye önlerine konmuş şeffaf paneller göze çarpıyordu. Odanın sonunda ise bir stant ve üçlü bir boy aynası vardı. Odanın ışığı parlaktı ama insanı çok hoş bir şekilde aydınlattığı için mağazaların soyunma odasındaki çirkin ışıklandırmalardan kolaylıkla sıyrılıyordu.

"Vay canına," dedi kendini alamayan Amber. "Harikaymış burası."

Daphne önemsizmiş bir şeymişçesine elini salladı. "Birçok farklı davete katılıyoruz. Eskiden her biri için ayrı ayrı alışverişe çıkardım. Fakat bir gün Jackson boşu boşuna vaktimi harcadığımı söyledi ve beğendiklerimi satın almam için eve kıyafetler yollamaya başladı." Amber'ı yakındaki raflardan birine getirmişti ki odadan içeriye birdenbire genç bir kadın girdi.

"Madam," dedi. "*Les filles*... Onları alma saat geldi, *non*?"[2]

"Aman Tanrım, haklısın Sabine!" diye haykırdı Daphne. "Gitmem gerek, Amber. Onları alacağıma dair sözüm vardı. Ben gelene kadar sen de kıyafetlere baksana? Çok geç kalmam." Amber'ın kolunu okşadı. "Ah tatlım, bu arada seni Sabine, yani dadımızla tanıştırayım," dedi ve hızla odadan ayrıldı.

"Tanıştığıma memnun oldum, Sabine," dedi Amber.

Mesafeli duran Sabine, kadını başıyla hafifçe selamladı ve yoğun aksanlı İngilizcesiyle, "O zevk bana ait hanımefendi," dedi.

"Bayan Parrish'in dediğine göre, kızlara Fransızca öğretmek üzere tutulmuşsun. Burada çalışmaktan memnun musun?"

2 *Fr.* "Kızlar... Onları alma saati geldi, değil mi?"

Gözlerindeki vakur ifade bir an için kaybolan Sabine kendini hızla toparladı. "Hem de çok. İzninizle, gitmem gerek."

Amber, Sabine'in odadan çıkışını izledi. Demek Fransızdı, ne büyük başarıydı doğrusu. Nihayetinde bir dadıydı. Fakat Daphne'nin arkadaşları –hepsinin dadıları İspanyolca konuştuğu için– bunu çok matah bir olaymış gibi görüyordu muhtemelen.

Amber bakışlarını merakla odada gezdirdi. İyi ki kıyafet odasıydı burası. Odadan çok, kendine ait bir mağazaya sahip olmaya benziyordu. Aylak aylak dolaşıp renklerine ve tiplerine göre titizlikle ayrılmış kıyafetlerle dolup taşan çekmeceleri doya doya inceledi. Ayakkabılar, mutfak dolaplarındaki porselenlerinkine benzer bir özenle dizilmişti. Elbiselerin arasındaki mesafeler bile nizamiydi. Üç parçalı aynaya geldiğinde, iki tarafında tekli bir deri koltuk olduğunu fark etti Amber; Daphne tercihlerini bedeni üzerinde sergilerken, Jackson veya başka biri de bunlara oturup başını takdirle sallasın diye yerleştirilmişlerdi muhtemelen. Daphne'nin işaret ettiği raftaki kıyafetlere bakmaya başladı sonra. Dior, Chanel, Wu, McQueen; markalar uzadıkça uzuyordu. Burası alelâde markalar tarafından yollanan kıyafetlerle dolu değildi; bunlar, özel tasarımlarını sadece paralı müşterilerine sunan butiklerdi. Amber âdeta küçük dilini yutmuştu. Gelgelelim Daphne için sanat eserleri gibi bu özel yapım elbiseler ve ayakkabılar da sıradan şeylermiş gibi görünüyordu.

Elbise çantalarından birini açan Amber, içinden Versace'ye ait turkuaz bir gece elbisesi çıkardı ve üçlü aynanın önündeki standa çıkıp bu güzel elbiseyi vücuduna bastırarak aynadaki yansımasını izledi. Bayan

Lockwood'un kuru temizlemeye getirdiği kıyafetlerin hiçbiri bu elbisenin yanına bile yaklaşamazdı.

Elbiseyi yerine koyan Amber, arkasını dönünce birden odanın diğer ucunda başka bir kapı daha olduğunu fark etti. Oraya doğru ilerledi ve elini kapının kulpuna atıp açmadan önce sadece birkaç saniye kararsız kaldı. Karşısına, baş döndürücü bir lüks ve konfor gözetilerek, büyük paralar harcanarak döşenmiş bir oda çıktı. Yavaşça etrafta yürüyüp parmaklarını da sarı renkli ipeksi duvar kâğıtlarına sürtmeye başladı. Odanın köşesinde ise tek kişinin uzanmasına uygun, beyaz renkli, kadife bir koltuk duruyordu. Dev pencerelerden içeri giren ışık, tavandaki koca şamdandan sarkan kristalleri delip geçerek, duvarların üzerine büyüleyici renklerin düşmesine yol açıyordu. Koltuğa dayanıp karşıdaki duvarda bulunan ve odadaki tek sanat eseri olan tabloya bakan Amber, ağaçlar ve gökyüzünden oluşan huzur dolu bir ortama çekildiğini hissetti. Omuzları gevşedi ve kendini bu özel yerin durgunluğuna ve rahatlığına bıraktı.

Gözlerini kapatıp buranın kendi odası olduğunu düşünerek bir süre öyle kaldı. Nihayet kendine gelebildiğinde, odayı yakından incelemeye başladı; genç Daphne ve kız kardeşi Julie'nin fotoğraflarıyla dolu zarif bir masa vardı. Narin yapılı, uzun ve siyah saçlara sahip badem şeklinde güzel gözlere sahip bu kızı, evin içinde gördüğü diğer fotoğraflardan hemen tanımıştı. Üzerinde birçok küçük çekmecenin olduğu tarihi bir gardırobun önüne geldi ve çekmecelerden birini açtı. İçinde dantelli külotlar vardı. Başka bir çekmece ise tuhaf sabunlarla doluydu. Öteki çekmecelerin içeriği de aynıydı; içlerindeki her şey titizlikle katlanmış veya yerleştirilmişti.

Gardırobun kendisini açınca, bir yığın pahalı banyo havlusu buldu. Tam kapatıyordu ki arkalara doğru gül ağacından bir kutu fark etti. Kutuyu eline alan Amber kilini kaldırıp kapağını açtı. İçinde, yeşil ve pahalı görünen kadife kumaşın üzerinde, inci kabzalı ufak bir tabanca duruyordu. Silahı kutusundan nazikçe çıkardı ve namluya kazınmış SBS harflerini inceledi. Bu tabancanın burada işi neydi? Ayrıca SBS kimdi ya da neyin kısaltmasıydı?

Yükselen sesleri ve açılıp kapanan kapıları duyduğunda, Amber bu odada ne kadar süredir bulunduğunu kestiremedi. Silahı hızla yerine koyup herhangi bir şeyin yerini değiştirmediğinden emin olmak için odaya son bir bakış daha atarak oradan ayrıldı. Elbise odasına döndüğünde, arkalarında Daphne'yle birlikte kızların hoplaya zıplaya içeri girdiğini gördü.

"Merhaba, biz geldik. Geç kaldığımız için kusura bakma. Bella resmini unutmuş da, o yüzden geri dönmek zorunda kaldık," dedi Daphne.

"Sorun değil," diye yanıtladı Amber. "Elbiselerin hepsi öylesine güzel ki karar vermekte zorlanıyorum."

Yüzünü ekşiten Bella annesine doğru, "Onun burada ne işi var?" diye fısıldadı.

"Kusura bakma, Amber," diyen Daphne, Bella'yı elinden tuttu ve "Açık artırmada giymesi için Amber'a kıyafet bakıyoruz, tatlım. Tallulah'la beraber ona yardım etmeye ne dersiniz? Eğlenceli olmaz mı sizce de?" diye sordu.

"Bana uyar," dedi Tallulah gülümseyerek, fakat Bella aynı fikirde değil gibiydi. Gizlemediği bir düşmanlıkla Amber'a baktıktan sonra, hiçbir şey söylemeden odadan koşarak uzaklaştı.

"Ona aldırma. Henüz seni yeteri kadar tanımıyor. Bella'nın birine ısınması biraz zaman alır," diye açıklamaya girişti hemen Daphne.

Anlayışlı bir tavır takınarak başıyla Daphne'yi onaylayan Amber içten içe şöyle düşünüyordu: *Bana alışsa iyi olur; çünkü uzun, hem de çok uzun bir süre burralarda olacağım.*

15

Amber'ın sinirleri bozulmuştu. 24 Aralık'tı ve Rollins ikiye kadar açık kalacaktı. Hangi geri zekâlı kalkıp da Noel arifesinde ev bakardı ki? Neden evlerinde oturup pahalı hediyelerini paketlemez ve dört metrelik ağaçlarını süslemezlerdi? Muhtemelen bu tür angaryaları yaptıracak çalışanlara sahiptiler. Hatta Amber gibi insanlar da bunun için vardı.

Öğlene doğru Jenna, Amber'ın odasının girişinde belirdi. "Hey Amber, içeri gelebilir miyim?"

"Ne oldu?" *Bir sen eksiktin,* diye düşündü Amber.

Ambalajlı büyük bir paketle içeri giren Jenna, paketi Amber'ın masasına bıraktı. "Mutlu Noeller!"

Amber önce pakete, sonra da Jenna'ya baktı. Kadına hediye almak aklının ucundan bile geçmemişti ve Jenna'nın bu jesti karşısında resmen mosmor kesildi.

"Açmayacak mısın?" dedi Jenna.

Paketi kaldıran Amber, ambalaj kâğıdını yırttı ve ardından kutunun kapağını açtı. İçinde birbirinden farklı ve her biri bir diğerinden şahane ve leziz görünen Noel kurabiyeleri vardı. "Bunları sen mi yaptın?"

Jenna ellerini çırptı. "Evet. Annem ve ben her yıl yaparız. Kendisi tatlı yapımı konusunda tam bir efsanedir. Beğendin mi?"

"Evet. Çok teşekkür ederim, Jenna. Ne kadar incesin." Amber bir süre düşündü. "Üzgünüm ama ben sana bir şey almadım."

"Önemli değil, Amber. Bana hediye alasın diye yapmadım ki bu kurabiyeleri. Annem ve ben içimizden geldiği için yapıyoruz. Ofisteki herkese veriyorum. Umarım tadı hoşuna gider. Mutlu Noeller."

"Sana da mutlu Noeller."

***

Noel sabahı geç bir saatte kalkan Amber, gökyüzünün mavi, güneşin parlak ve yerlerin üç santim kadar karla kaplı olduğunu gördü. Uzun ve sıcak bir banyonun ardından bornozuna sarındı ve kendisine sert bir kahve hazırladı. Fincanıyla beraber banyoya geri döndü ve saçlarını kurutmaya başladı; yumuşak dalgalı klasik bir şekil verdi saçlarına. Yüzüne birazcık allık, belli belirsiz miktarda göz farı ve hafif de rimel. Son halini daha iyi görebilmek için aynadan bir adım geri attı. Seksi olmaktan fersah fersah uzak, ama hayat dolu ve dinç bir görünüm elde etmeyi nihayet başarmıştı.

Daphne ondan saat ikide gelmesini istemişti; o yüzden henüz vakti olan Amber bir kâse dolusu yoğurt yedikten sonra geçen hafta kütüphaneden aldığı *Odysseia*'yı okumaya başladı. Vakit su gibi akıp geçmiş, giyinme ve toparlanma vakti gelmişti. Daphne'den ödünç aldığı elbiseler gardırop kapısında asılıydı; gri renkli kumaş pantolon ve gri-beyaz, boğazlı bir kazak. Kulaklarına küçük inci küpeler –tabii ki gerçek değillerdi ama zaten kimin

umurundaydı ki bu?–, sol bileğine ise altın renkli sade bir bilezik. Saf ve el değmemiş görünmek istiyordu. Boy aynasında son bir kez kendine baktı ve yansımasından memnun bir şekilde, hediyelerini büyükçe bir poşete koydu.

On beş dakika sonra, malikânenin açık giriş kapısından içeri girdi ve çember şeklindeki garaj yoluna aracını park etti. Hediyelerini alıp koşar adım kapıya gitti ve zili çaldı. Ardında Bella'yla beraber koridordan gelen Daphne'yi kapının şeffaf kısmından gördü.

"Hoş geldin! Mutlu Noeller. Gelebilmene öylesine sevindim ki," diyen Daphne, Amber'a sarıldı.

"Sana da Mutlu Noeller. Bugünü seninle ve ailenle geçirmeme müsaade ettiğin için minnettarım," dedi Amber.

"Ah, o zevk bize ait," dedi Daphne kapıyı kapatırken.

Bella ise Daphne'nin etrafında âdeta bir çekirge gibi sıçrayıp dönüyordu.

"Hey Bella. Mutlu Noeller." Amber kocaman ve yapmacık bir gülümseme kondurdu yüzüne.

"Bana hediye aldın mı?" diye sordu Bella.

"Of Bella, henüz merhaba bile demedin. Ne kadar kabasın!" diye fırçaladı Daphne.

"Tabii ki sana hediye aldım. Favori kızlarımdan birinin hediyesini nasıl unutabilirim?"

"İyi etmişsin. Şimdi alabilir miyim?"

"Bella! Amber henüz montunu bile çıkarmadı." Daphne kızını hafifçe itekledi. "Dur da montunu alayım, Amber. Ardından da salona geçelim."

Bella karşı çıkmaya hazırmış gibi dursa da sesini çıkarmadı.

Amber, Daphne ve Bella'yla salona girdiğinde, Jackson ve Tallulah içini döşemekte oldukları oyuncak bebek evinin ardından baktılar. "Mutlu Noeller, Amber. Hoş geldin," diyen Jackson'ın samimiyeti, Amber'ı gerçekten de evindeymiş gibi hissettirdi.

"Davetiniz için teşekkürler. Eğer siz çağırmasaydınız, ailemin geri kalanı Nebraska'da olduğu için Noel'i yalnız geçirecektim. Size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz."

"Kimse Noel'i yalnız geçirmemelidir. Gelebildiğine sevindik."

Adama tekrar teşekkür eden Amber, ardından Tallulah'a döndü. "Hey Tallulah. Mutlu Noeller. Ne kadar havalı bir bebek evi o."

"Gelip görmek ister misin?" diye sordu Tallulah.

Bu iki kız, gün ve gece kadar farklıydı. Amber çocukları sevmezdi; ancak en azından Tallulah, dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanan o küçük hayvanın aksine çok da usluydu. Bebek evinin yanına giden Amber, Tallulah'ın yanına oturdu. Amber hayatı boyunca, fotoğraflarda bile, böyle bir şey görmemişti. O ve kız kardeşleri böyle bir oyuncak için nelerini vermezlerdi. İnanılmaz büyük olan bu ev, üç katlıydı, gerçek ahşaptan yapılma zeminlere, fayanslı banyolara, elektrik sayesinde gerçekten yanan avizelere ve duvarlarında güzelim tablolara sahipti. Amber dikkatle bakınca, bunun Parrishlerin şu an yaşadıkları evin bir kopyasını olduğunu fark etti. Bu bebek evi özel yapım olmalıydı. *Kim bilir kaça patlamıştır?*

"Bir bardak *eggnoga*[3] ne dersin Amber?" diye sordu Daphne.

"Bayılırım, teşekkürler."

Daphne mutfağa geçerken, Amber da genelde kitaplarla haşır neşir olan, ama belli ki böylesi güzel bir bebek evine karşı koyamayan Tallulah'ın kanepeleri, masaları ve sandalyeleri evin içine özenle yerleştirmesini izledi. Odanın diğer tarafındaki Bella ise iPad'iyle meşguldü.

Bebek evinin yanında otururken, Noel ağacının altına dizilmiş hediyelere baktı. Birbirlerinin üzerine yığılmış, kurdele ve süslemeleri odanın içine doğru saçılmıştı. Gençliğinin acınası Noellerini düşünen Amber, yoğun bir hüzünle sarmalandı. O ve kardeşlerinin aldığı hediyeler her zaman pratik şeyler olmuştu; iç çamaşırları veya çorap gibi asla lükse kaçmayan ya da eline alıp zevkle oynayamadığı sıradan şeyler. Şöminenin üzerine asılı çorapların içlerine bile pratik veya yenebilecek zımbırtılar konardı; çorabı dolu göstersin diye dibine yerleştirilen büyük portakalların yerini bazen okulda kullanılmak üzere kalem, silgi gibi eşyalar, bazen de ertesi gün sıkıcı bir hale gelen küçük yapbozlar alırdı.

Parrishlerin evindeki şaşaa karşısında Amber ne diyeceğini bilemedi. Hediye paketlerinin birinde, ipek bir geceliği andıran bir şey fark etti; diğer birkaç küçük kutu ise muhtemelen Daphne'ye alınmış takılarla doluydu. Tallulah'ın hediyeleri düzgün şekilde yerleştirilmişken, iPad'ini bir kenara attıktan sonra, hızlı hızlı hediyelerini açmaya başlayacak olan Bella'nınkiler ise salonun büyük bir kesimine gelişigüzel saçılmıştı.

3 Yumurta, süt ve alkol katılarak yapılan, genellikle Noel'de hazırlanan bir içecek. (Ç. N.)

Şu manzaradaki tek eksik, diye düşündü Amber, *Daphne'nin annesi.* Bu kızların anneannesi, yalnız başına yaşayan bir duldu. Üstelik evlerinden çok da uzak sayılmazdı. Tek kızı ve iki torunuyla birlikte Noel'i geçirmesi için neden çağrılmazdı ki? Amber'a kalırsa, bu evde hediyelere verilen önem, aileye verilen önemden çok daha fazlaydı.

Üç bardak *eggnog* ile salona dönen Daphne, geniş iki kanepenin arasındaki kızıl kahverengi renkli sehpanın üzerine içkileri koydu.

"Amber, yanıma gelip otursana," diyen Daphne mindere eliyle vurdu. "Yeni yıldan önce izne çıkacak mısın?"

"Aslına bakarsan, evet. Gayrimenkul işinin pazarlama bölümünde çalışmanın avantajlarından biri," dedi *eggnog*undan bir yudum alıp. "Sen ve Jackson tatile gidiyor musunuz?"

"Ayın 28'inde St. Bart'a uçacağız. Genelde Noel'in ertesi günü çıkarız tatile. Fakat Meredith iki gün sonra Rand'in ellinci doğum günü için sürpriz bir parti düzenliyor. O yüzden tarihi biraz ileri aldık."

"Ne kadar hoş," dedi Amber zoraki bir sevinçle. Kendisi tatilini zevksiz dairesinde üşümemeye çabalayarak geçirecekken, onlar güneşin tadını çıkaracaktı.

Hissettiği kıskançlığın yüzüne yansımaması için çabalayarak kanepeden doğrulan Amber, "Birkaç hediye aldım. Gidip getireyim," dedi.

Yerden fırlayarak koşan Bella, "Hediyemi görebilir miyim? Ne olur, ne olur!" diye bağırdı.

Heyecanla yerinden fırlayan kızını izleyen Jackson'ın gülümsediğini fark etti Amber.

"Al bakalım, Bella." Paketlenmiş kitap setini kıza uzattı; ne olur ne olmaz diye kitapların yanında birbirleriyle uyumlu parlak bir kolye ve bilezik de almıştı. Bella parlak şeyleri çok seviyordu.

Açgözlü bir şekilde ambalajı yırtan Bella, kitaplara şöyle bir bakış attıktan sonra küçük kutuyu açtı. "Ovv, ne güzeller!"

"Çok hoşlar gerçekten. Gel, takayım kolyeni," dedi Daphne.

"Al bakalım Tallulah, bu da senin."

Paketi sakince açan Tallulah, "Teşekkürler, Amber. Kitaba bayıldım," dedi.

Kolyesini ve bileziğini takan Bella, Amber'ın aldığı kitaplara baktı ve öfkeyle ellerini iki yanına koyarak, "Ama bu adil değil. O serinin bu kitapları bende zaten var!" dedi.

Kızını kolları arasına alıp kaldıran Jackson, Bella'yı yatıştırmaya çalıştı. "Üzülme, bebeğim. Kitapçıya gider ve sende olmayanlarla değiştiririz, oldu mu?"

Ağlak bir sesle "Olur, tamam," diyen Bella, başını babasının omzuna bıraktı.

Noel ağacının altından ambalajlanmış bir paket alan Daphne, onu Amber'a uzattı. "Sana aldık. Umarım beğenirsin."

Kadifeden yapılmış kırmızı kurdeleyi çözen Amber, siyah ve altın renkli ambalajı nazikçe yırttı. Küçük kutunun içinde, üzerinde tek bir incinin bulunduğu, zarif bir altın kolye vardı. Gerçekten çok güzeldi. Amber bir an için boğulur gibi hissetti. Hayatında hiç bu kadar harika bir şeye sahip olmamıştı. "Ah Daphne, çok teşekkür ederim. Bu tek kelimeyle müthiş bir şey!"

"Rica ederim."

"Ben de sana bir şey aldım."

Kutuyu açan Daphne, Amber'ın onun için aldığı bileziği çıkardı. Üstüne kardeşi Julie'nin isminin yazılı olduğunu gördüğünde, gözleri yaşlarla doldu ve onu hemen bileğine taktı. "Ne kadar olağanüstü bir hediye. Asla çıkarmayacağım. Teşekkürler!"

Kolunu ona doğru uzatan Amber, "Bende de aynısı var. Kız kardeşlerimiz hep bizimle olacak," dedi.

"Aynen öyle." Ağlamamak için kendini zor tutan Daphne, Amber'ı kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Bakayım, anneciğim." Kanepeye doğru koşturan Bella, annesinin kucağına atladı.

"Bak, Julie teyzenin adının yazdığı çok hoş bir bilezik. Sence de güzel değil mi?"

"Hı-hı. Takabilir miyim?"

"Belki daha sonra, tamam?"

"Hayır, şimdi istiyorum."

"Eh, peki, ama sadece birkaç dakikalığına. Daha sonra annecik takacak." Bileziği çıkaran Daphne onu Bella'ya uzattı. Kız, bileziği var gücüyle koluna geçirdi; ancak çelimsiz bileğine fazla gelince bileziği annesine geri verdi. "Al anne. Beğenmedim zaten. Sen takabilirsin."

Daphne'yle arasında ciddi bir yakınlığın kurulmasını sağlayacak bir anın büyüsünü fazlasıyla kaçıran bu antipatik veledin iyice sabrını taşırdığını hisseden Amber, diğer hediyesini de Daphne'ye uzattı. "Seveceğini düşündüğüm başka bir şey daha var."

"Amber, şımartıyorsun beni. Bu kadar masrafa girmeseydin keşke."

Hayır, diye düşündü Amber, *masraf diye bir şey varsa, o da etrafa fırlatılmış kurdele ve ambalaj yığınlarının arasındaki bir oda dolusu pahalı hediyedir.* "Öyle şey mi olur, Daph? Küçük bir hediye daha işte."

Kutuyu açan Daphne zarif bir kâğıda sarılmış hediyeyi çıkardı. Kâğıdı açıp da içindeki kristal kaplumbağayı görmesiyle beraber kaplumbağa ansızın elinden kaydı.

Kaplumbağayı almak için yere eğilen Amber, kırılmadığını görünce sevindi. "Ah," dedi kaplumbağayı sehpaya koyarken, "halen sağlam neyse ki."

İkilinin yanına gelen Jackson, kaplumbağayı incelemek üzere eline aldı. Sağına soluna baktıktan sonra da, "Bak Daphne, sende bundan yoktu. Koleksiyonuna çok yakışacak," dedi ve kaplumbağayı gerisin geriye sehpaya bıraktı. "Harika bir hediye, Amber. Şimdi, Noel yemeğimiz için neden içeriye geçmiyoruz?"

"Ah, bir saniye," dedi Amber. "Senin için de bir hediyem var, Jackson."

"Gerçekten gerek yoktu," dedi, Amber'ın elinden paketi alırken. Dekoratif ambalajı açıp içindeki kitaba hayretle bakışını izledi Amber. Adam başını şaşkınlıkla Amber'a doğru kaldırdı; Jackson belki de ilk kez gerçek manada ona bakıyordu. "Bu inanılmaz. Nereden buldun bunu?"

"Mağara resimlerine her zaman ilgi duymuşumdur. Daphne ile senin de sanat sevdalısı olduğunuz ortada; antika kitaplar satan bir internet sitesinde rastlayınca, senin de böyle bir şeyden hoşlanabileceğin aklıma geldi." Oysa internette buna benzer birçok sayfayı incelemiş ve

Jackson'ın bayılacağını düşündüğü bir kitabı uzun araştırmalar sonucunda bulmayı başarmıştı: F. Windels tarafından yazılmış *Lascaux Mağara'sındaki Çizimler*. Yetmiş beş dolarlık fiyatı görünce küçük dilini yutmuş olsa da, kitabı almaya ve havasını atmaya karar vermişti. Bu mağara resimleri on yedi bin yıldan eskiydi ve Fransa'da bulunan mağaralar, UNESCO tarafından Dünya Mirası Listesi'ne eklenmişti.

Amber içten içe gülümsedi. Kesinlikle iyi bir goldü bu.

Daphne kanepeden kalktı. "Pekâlâ millet. Yemek zamanı."

"Bir saniye. Son bir şey daha var," diyen Amber, kurabiye kavanozunu uzattı.

"Ah, Amber. Leziz görünüyorlar. Bakın kızlar, çok lezzetli görünmüyorlar mı?"

"Bir tane yiyebilir miyim?" Parmaklarının ucunda doğrulan Bella, kavanozun içine baktı.

"Yemekten sonra, hayatım. Amber, sen ne kadar tatlı bir insansın..."

"Dün Rollins erken kapatınca, ben de akşam büyük bir keyifle bunları yaptım."

"Ne! Sen mi yaptın?"

"Ne olacak canım. Epey eğlendim yaparken."

Yemeğin yenileceği odaya beraberce geçerlerken, Bella birden Amber'ın yanında bitti. Amber'ın elini tutan kız, gülümsedi ve "Gerçekten de iyi kurabiyeler yapıyorsun. Bugun bize geldiğin için mutluyum," dedi.

Küçük velede bakan Amber, Bella'nın sözlerine gulumseyerek karşılık verdi. "Ben de öyle, Bella."

Muthiş bir tatmin duygusu, Amber'ın içini çepeçevre sarmıştı.

16

Amber'ın aklında sürece ivme kazandıracak bir Yeni Yıl planı vardı. Panik içinde Daphne'yi araması işe yaramıştı. Parrishlerin evlerine yaklaşırken, Daphne'yi kendisini merakla kapıda beklerken buldu.

Amber'ı içeri alan Daphne'nin yüzünden bir endişe ifadesi geçti. Doğrudan camlı balkona ilerlediler.

"Ne oldu?" diye sordu Daphne sonra.

"Kendi kendime üstesinden gelmeye çalıştım ama dayanılır gibi değil. Bu konuyu birine açmam gerekiyor."

"Gel, otur." Amber'ın elinden tutan Daphne, onu kanepeye götürdü. "Şimdi, anlat bakalım." Gözlerini Amber'ın gözlerine kilitleyip ileri doğru biraz eğildi.

Amber derin bir nefes aldı. "Bugün kovuldum. Fakat suçlu ben olmadığım halde, elimden hiçbir şey gelmiyor." Ağlamaya başladı.

"Ne demek istiyorsun? Her şeyi en başından itibaren anlat lütfen."

"Her şey birkaç ay önce başladı. Ne zaman ofisine girsem Mark –yani patronum Mark Jansen– bana dokunmak için bir sebep buluyordu. Kâh omzuma elini sürüyor, kâh elini elimin üzerine koyuyordu. Başlarda bana

öyle geldiğini sandım. Fakat geçen hafta, bir müşteriyle çıkacağı akşam yemeğine beni de davet etti."

Daphne merakla ona bakıyordu. *Erkeklerin sarkıntılık etmeyecekleri kadar sıradan biri olduğumu mu düşünüyor acaba,* diye merak etti Amber.

"Müşterilerin yemeklerine sık sık katılır mısın?" diye sordu Daphne.

Amber omuzlarını silkti. "Pek değil. Başta gururum okşandı. Görüşlerime değer verdiğini ve tavsiyelerimi merak ettiğini sanmıştım çünkü. Hem belki yakında gerçekleşecek bir terfinin de habercisi olabilirdi bu durum. Ben de Gilly's restoranında onunla buluştum. Mark çoktan masaya oturmuştu; fakat tek başınaydı. Müşterinin az önce arayıp geç geleceğini haber verdiğini söyledi. Birkaç bira içtik ve ben de biraz sarhoş oldum." Konuşmasını bir kez daha kesip derin bir nefes aldı. "Sonra bir baktım, bir elini dizimin üzerine atmış, kasıklarıma doğru tırmanışa geçiyor!"

"İnanmıyorum!" diye öfkeyle haykırdı Daphne.

Kollarıyla kendini saran Amber, ileri geri sallanmaya başladı. "Ürkünçtü Daph. Yanıma doğru kayıp dilini ağzımdan içeri soktu. Onu itip yerimden fırladım."

"Pislik herif! Bu yaptıkları onun yanına kâr kalmamalı." Daphne'nin gözlerinden âdeta ateş püskürüyordu. "Polise ihbar etmelisin."

Amber başını salladı. "Yapamam."

"Ne demek yapamam?"

"Çünkü ertesi gün *benim* ona asıldığımı iddia etti ve kimsenin bana inanmayacağını söyledi."

"Saçmalık. Ofise gidip insan kaynaklarıyla konuşacağız."

"Bunu söylemeye utanıyorum, fakat birkaç hafta önce ofiste düzenlenen parti esnasında içkiyi biraz fazla kaçırdım ve emlakçılardan birini öptüm. Herkes de gördü. Ofistekilerin tamamı Mark'a inanacak ve benim fingirdek biri olduğumu düşünecekler."

"Olsun, patronunun seni istismar etmesi çok daha farklı bir şey."

"Olay çıkarmak istemiyorum. Eğer sessizce ayrılırsam, bana iki aylık maaş vereceğini söyledi. Annem halen Charlene'in hastane faturalarını ödüyor. Ona her ay para yolluyorum. Bu parayı reddetmek gibi bir lüksüm yok. Başka bir iş bulurum. Kendimi öylesine küçük düşürülmüş hissediyorum ki."

"Çeneni kapalı tutmak için sana rüşvet veriyor. Başka bir iş bulana dek ben sana yardım ederim. Bence bu duruma karşı mücadele etmelisin."

İşte şimdi Amber'ın tüm kartlarını ortaya sermesi ve oyunun sonunu getirmesi gerekiyordu.

"Connecticut'taki tüm emlak şirketleri beni işe almaktan çekinsin diye mi? Hayır, çenemi kapalı tutmalıyım. Hem belki de Mark'ın öyle düşünmesini sağlayan bendim."

Ayağa kalkan Daphne bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Sakın kendini suçlayayım deme. Tabii ki senin bir suçun yok. O pislik herif muhtemelen aynısını bir başkasına da yapacaktır."

"İnan bunu da düşündüm. Fakat bana bel bağlamış bir sürü insan var, Daphne. Mark'ı ihbar edip bir daha iş bulamama riskini göze alamam."

"Lanet olsun ona. Seni köşeye sıkıştırdığının farkında."

"İlerideki iş başvurularım için Mark iyi bir referans olacaktır. Şimdilik işsiz kalmayı göze almam gerekecek." Daphne'ye gülümsedi. "İşin iyi tarafıysa, günlerimin artık boş olması. Yani açık artırmada tam zamanlı çalışabileceğim."

"Hep iyi tarafından bakmanın bir yolunu buluyorsun, değil mi? Her ne kadar ofise gidip o adamı paramparça etmeyi istesem de, isteğine saygı duyuyorum. Annene yardım ediyor olman ne kadar da asil." Amber sesi soluğu birden kesilen ve görünüşe göre düşüncelere dalmış olan Daphne'yi inceledi. *Acaba kendi annesini düşünüp vicdan azabı çekiyor,* diye merak etti. "Ne yapacağız biliyor musun? Jackson'la konuşacağım. Onun şirketinde sana uygun bir şeyler olabilir."

Amber şaşırmış gibi davrandı. "Ciddi misin? Bu harika olur. Ne iş olursa yaparım. Başlangıç için yönetici asistanı veya benzeri bir şey bile kabulümdür." Bu seferki gülümsemesiyse içtendi.

"Tabii ki ciddiyim. Sana göre bir iş muhakkak vardır. Onunla bu gece konuşurum. Biz de bu arada seni neşelendirecek bir şeyler yapalım. Biraz alışverişe ne dersin?"

Bunu der demez, Amber'ın yüzündeki ifadeyi fark etmiş ve işten çıkarılmış biri olarak alışverişe gitmenin şu an yapabileceği en son şey olduğunu anlamıştı. *Gerçekten, bu kadın gerçek hayattan kopalı ne kadar oluyor?*

"Pardon, felaket duyarsız davrandığımı düşünüyorsundur. Şunu demek istemiştim; seni alışverişe çıkarmayı çok isterim. Bugün bendensin. Hemen karşı çıkmadan önce şunu dinle: Ben de tüm bunlara doğduğum anda sahip olmadım." Eliyle odayı işaret etti. "New Hampshire'daki küçük bir kasabada dünyaya gözlerimi açtım.

Senin büyüdüğün yerden muhtemelen pek farklı değildi. Jackson'la tanışıp bu evi ilk gördüğümde, bu şatafatı manasız bulmuştum. Ancak zamanla alışıyorsun; hatta belki fazla alışıyorsun. Hele ki buralarda yaşayan kadınlarla zaman geçirmeye başlayınca, kendini bile tanıyamaz hale geliyorsun."

Sessizliğini koruyan Amber, Daphne'nin bu küçük itirafının nereye varacağını merakla bekliyordu.

"Senin sayende gerçekte önemli olanın ne olduğunu ve başta neden buraya geldiğimi hatırladım: Diğer ailelere yardım eli uzatmak ve bu korkunç hastalığın onlara yaşattığı acıları hafifletebilmek. Jackson çok büyük paralar kazandı; ancak bunun seninle benim arama bir duvar örmesini istemiyorum. Kız kardeşimi kaybettiğimden beri kendimi ilk defa birine yakın hissediyorum. Lütfen, izin ver de şimdi biraz kafa dağıtmak için mağaza gezelim."

Duydukları Amber'ın hoşuna gitmişti. En iyi kısmıysa, cömert davrananın aslında Amber olduğunu Daphne'ye düşündürtebilecek oluşuydu. *Acaba tüm gardırobumu baştan aşağı döşettirebilir miyim,* diye düşündü.

Amber'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Emin misin?"

"Hem de fazlasıyla."

"Eh, iş bulmama yardımcı olabilecek birkaç kıyafet alabilirim sanırım. İş görüşmesine uygun yeni bir şeyler almama yardımcı olur musun?"

"Seve seve."

Amber kahkahasını güçlükle bastırdı. Daphne öylesine temiz yürekliydi ki Amber neredeyse vicdan azabı çekecekti. Amber'ın esas planı, yapacağı üstü kapalı imalar ve zekice tasarlanmış kelime oyunları aracılığıyla, Parrish

Holding'te kendisine bir iş teklif etmesi için Daphne'yi manipüle etmekti; ancak Amber henüz yemini atamadan, Daphne oltaya takılmıştı bile. Adını lekelediği, evli barklı zavallı Mark Jansen'ın ise Amber'a karşı en ufak bir yanlış hareketi bile olmamıştı. Öğleden sonra onu arayacak ve istifasını sunacaktı. Amber artık tüm planı devreye sokmuştu; bundan sonra tek yapması gereken, doğru adım atabilmekti.

17

Büyük gece nihayet gelip çatmıştı; Amber tüm çabalarına rağmen, gala gecesindeki bir aktris kadar gergindi. Açık artırma saat sekizde başlayacak, fakat erkenden oraya varmak ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için Jackson ve Daphne onu saat altıda alacaklardı. Bilet için gereken iki yüz elli doları nasıl toparlayacağına dair potansiyel kaygıları Daphne tarafından ortadan kaldırılmıştı; kadın, tüm masayı satın almış ve Amber'ı davet etmişti.

Amber kendine bir kadeh şarap doldurdu. Şarap ve müzik eşliğinde giyinmek Amber'ı rahatlatacaktı. Dikkatleri üzerine çekmek için uygun bir gece olmasa da, köylü bir hödük gibi görünmek de istemiyordu. Bu gece için hazırladığı kıyafetlerini serdiği yatağın yanına gidip siyah renkli, dantel tangasını aldı ve narin kalçalarının üzerine geçirdi. Kimsenin onun iç çamaşırını göreceği yoktu; ancak kıyafetinin altında ne kadar seksi göründüğünü bilmek, kendisiyle ilgili hislerini etkileyecekti. Tabii bir de Daphne'nin gardırobundan seçtiği şu güzelim Valentino elbise vardı. Sade bir kıyafetti; tek parçadan oluşan siyah renkli bu elbisenin boğazı yüksek, kolları uzun, sırt kısmı ise dekolteydi; kör göze parmak değil, saklı bir seksiliği mevcuttu. Arkaya topladığı

saçlarından şık bir topuz yaptı ve olabildiğince az makyaj tercih etti. Takı olarak ise sadece Daphne'nin ona Noel'de verdiği inci kolyeyi ve kendisine ait küçük inci küpeleri takmıştı. Aynada son kez kendine baktı ve yansımasına gülümsedi. Tatmin olmuş bir şekilde çantasını aldı; cüzdandan daha büyük olmayan bu gri renkli çantayı, bir DSW dükkânından ucuza edinmişti. Daphne'nin ona verdiği gümüşi renkli ipek şalı boynuna dolarken, kadının parfümü hafifçe burnuna çalındı.

Işığı kapatmadan önce kapıda biraz durup yaşadığı odaya baktı. Gördüklerini kabullenmemeye çalışsa da, Daphne ve arkadaşlarının yaşam tarzına iyiden iyiye alışıyor ve kendi evinde yaşamak gittikçe zorlaşıyordu. Çocukluğunun sefil evinden böyle bir yaşama yükselmişti. İç geçiren Amber, zihnine üşüşen anıları uzaklaştırıp kapıyı kapadı.

Altıya on kala, apartmandan sokağa uzanan kısa yolu geçti. Saat tam altıda, siyah renkli Lincoln marka bir araba geldi. Şoför araçtan inip kendisi için kapıyı açtığında, orta halli mahalle sakinlerinin neler düşündüğünü merak etti Amber. Arka koltuğa, Jackson ve Daphne'nin karşısına oturdu.

"İkinize de merhaba. Beni aldığınız için çok teşekkür ederim."

"Rica ederiz," dedi Daphne. "Çok hoş görünüyorsun. Bu elbise senin için yaratılmış resmen. Bence sende kalsın."

Bir süre ona bakan Jackson, ardından başını çevirdi. Amber adımın bu ödünç elbise işini pek de onaylamadığını hissetti. *Aman ne güzel!* Adamın üzerinde güçlü bir etki yaratmayı umuyordu gerçi, ama istediğinin tam

tersi bir etki yarattığı kesindi. Daphne'den bu kıyafeti asla ödünç almamalıydı. Ne düşünüyordu, Tanrı aşkına?

"Açık artırma için yapılan hazırlıkları görmek için birkaç saat önce otele uğradım," dedi tuhaf havayı yumuşatmaya çalışan Daphne. "Harika görünüyordu her şey. Sanırım bugün işler yolunda gidecek."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Amber. "Açık artırmada satılacak şeyler olağanüstü. Santorini'deki o villanın kaça gideceğini merak ediyorum mesela."

Otel yolu boyunca havadan sudan muhabbet devam etti. Jackson'ın yolculuk boyunca eşinin elini bırakmadığını fark eden Amber, otele vardıklarında ise adamın, Daphne'yi nazik ve sevgi dolu bir hareketle dışarı çıkardığını gördü. Amber'a ise şoförün elini tutmak kalmıştı. *Daphne'ye çılgıncasına âşık*, diye düşünen Amber, cesaretinin biraz kırıldığını hissetmekten kendini alamadı.

Otele ilk gelenler onlar değildi. Dekorasyon komitesi çoktan gelmiş ve açık artırma masası ile pembe örtülü, siyah peçeteli sofraların son dokunuşlarıyla uğraşıyorlardı. Odanın en ucunda ise müzik grubu hazırlıklarını yapıyor ve barmenler içkileri düzenliyorlardı. "Tanrım, burası inanılmaz, Daphne," dedi Amber.

Kolunu Daphne'nin beline saran Jackson, kadını yanına çekti ve dudaklarını kulağına dayadı. "Harika bir iş çıkarmışsın, bebeğim. Kendini aştığını kabul etmen lazım."

Amber onlara baktı: Jackson smokini içinde bir film yıldızını andırırken, Daphne ise bedeninin tüm kıvrımlarını saran ve omuzları açıkta bırakan zümrüt yeşili elbisenin içinde çok güzel görünüyordu.

"Teşekkürler hayatım. Sözlerinin benim için anlamı büyük." Bakışlarını Jackson'dan çevirip adamdan uzaklaştı. "Ama şimdi çalışanlarımı denetlemem ve bir şeye ihtiyaç duyup duymadıklarını kontrol etmem lazım. O yüzden müsaadeni istiyorum." Amber'a döndü. "Sen burada kal ve Meredith'in her şeyi tamam mı diye kontrol edene dek Jackson'a eşlik et lütfen."

"Tabii," dedi Amber.

Balo salonunda ilerleyen eşini izlemeye devam eden Jackson, Amber'ın varlığından haberdar değilmiş gibi görünüyordu.

"Bu geceyi düzenlediği için eşinle gurur duyuyor olmalısın," dedi Amber.

"Nasıl?" diye sordu Jackson, gözlerini Daphne'den güçlükle ayırırken.

"Dedim ki, bu geceyi düzenlediği için eşinle gurur duyuyor olmalısın."

"Bu salondaki en güzel ve en marifetli kadın," dedi gururla.

"Daphne şimdiye dek bana hep çok iyi davrandı. Gerçekten de en iyi dostum o."

Jackson kaşlarını çattı. "En iyi dostun mu?"

Amber hata yaptığını anında hissetti. "Şey, en iyi dostum değil tabii de, akıl hocası gibi diyelim. Bana pek çok şey öğretti."

Adamın biraz rahatladığını görebiliyordu ama şu an boşuna çabaladığını düşünmeye başladı. Görünen o ki bu gece planlarında herhangi bir aşama kaydedemeyecekti.

"Yardıma ihtiyacı olan var mı diye gidip bakacağım," dedi Jackson'a.

Umursamaz bir hareket yapan Jackson, "Tabii. Doğru düşünmüşsün," dedi Amber'ı geçiştirerek.

***

Gece olağanüstü başarılıydı. Açık artırma çekişmeli geçmiş ve kalabalık, gece yarısına kadar içip dans etmişti. Balo salonunun içinde gezinen Amber, gördüklerini hazmetmeye çalışıyordu: Özel tasarım kıyafetler ve gösterişli mücevherler, bir araya kümelenmiş kadınlardan yükselen dedikodu lakırdıları ve kahkahalar, smokinleri içinde bağıra çağıra borsada ardı ardına kaybedenlerden bahseden adamlar. Zenginlerin ve güçlülerin dünyası; birbirleriyle hoşbeş edip kadeh tokuşturuyor ve dünyanın yüzde birlik bu küçük parçası içinde gururlu ve görkemli tavırlar sergiliyorlardı.

Daphne'nin masasında oturmasına rağmen Amber, yıllar önce kuru temizlemecide yaşadığına benzer bir hisle, kendini buraya ait değilmiş gibi hissetti. Amber da bir yerlere ait olmayı, insanların ona hayranlıkla bakmalarını istiyordu. Kimsenin dikkatini çekmeyen ve hiç kimse tarafından umursanmayan kız olmaktan iyiden iyiye yorulmuştu.

Ancak bu gece hiç de umduğu gibi ilerlemiyordu. Jackson, gözlerini bir an bile Daphne'nin üzerinden ayırmamıştı. Sürekli eşinin elini tutuyor veya kadının sırtını okşuyordu. Haliyle Amber planının bir açmaza girip girmediğini, ödülüne artık ulaşıp ulaşamayacağını merak etmeye başladı.

Dans edenleri oturduğu sandalyeden izleyen Amber, bir ayağı çukurda adamlar ile onların gencecik eşlerinin uyumsuz görünümüne bakıp gülerken, gözünün ucunda bir şey parıldadı. Başını çeviren Amber bir fotoğrafçıyla

karşılaştı. Flaş patlamaya devam ederken, kafasını hızla başka tarafa çevirdi ve fotoğrafta çıkmamak için dua etti.

Gecenin büyük bir kısmını dans pistinde geçiren Jackson ve Daphne, nihayet masaya geri dönüyorlardı. Daphne'nin Jackson'ı çaktırmadan ittirdiğini gören Amber, adamı bir anda karşısında buldu. "Dans etmek ister misin?" diye sordu Jackson.

Daphne'ye bakan Amber, kadının gülümsediğini ve kafasıyla onayladığını gördü. "Elbette." Amber ayağa kalktı ve kendisini dans pistine götüren Jackson'ın elini tuttu.

Jackson'ın güçlü kollarına kendine bırakan Amber, adamın temiz ve erkeksi kokusunu içine çekip vücuduna sürtünen kollarının ve bedeninin keyfini çıkardı. Gözlerini yuman Amber, adamın kendisine ait olduğunu ve odadaki tüm kadınların onu kıskandığını hayal etti. Amber dansları sonlandıktan sonra bile düş kurmayı sürdürdü. Jackson onu tekrar dans kaldırmasa da, bu dans bile Amber'a o gecelik yetmişti.

Saat gece yarısına geldiğinde, açık artırmayı kazananlara yardımcı olan çalışanların bulunduğu uzun masaya doğru hızlı adımlarla giden Amber, hemen Meredith'in yanında bulunan pos cihazının başına geçti.

"Bu gece iyi iş çıkardık," dedi Meredith.

"Evet, büyük başarı elde ettik. Tabii bunun çoğu da senin sayende oldu." Amber yalakalık yapıyor, fakat Meredith oralı olmuyordu.

"Yok canım, hep beraber başardık. Herkes aynı derecede emek sarf etti," dedi biraz sert bir şekilde.

Amber'ın buna verecek bir yanıtı yoktu. Bu sürtük nasıl olsa onu asla benimsemeyecekti, o halde çabalamanın

manası neydi ki? İnsanlar ödemelerini yaparken sessizlik içinde oturup işlerini yapmaya devam ettiler. Tam bitirmek üzereydiler ki Meredith, Amber'a döndü. "Daphne, senin Nebraskalı olduğunu söyledi."

"Öyleyim."

"Oraya hiç gitmedim. Nasıl bir yer?" diye sordu sesinde merakın en ufak bir kırıntısı dahi bulunmaksızın.

Amber düşüncelerini toparladı. "Küçük bir kasabadan geliyorum. Zaten iyi kötü hepsi birbirine benzer."

"Hmm. Herhalde öyledirler. Tam olarak hangi kasaba bu?"

"Eustis. Muhtemelen hiç duymamışsındır."

Meredith sorgusuna devam edemeden Daphne önlerinde belirdi.

"Hepiniz harikaydınız," dedi masadaki çalışanlara. "Bu olağanüstü gece için hepinize teşekkürler. Şimdi evlerinize gidin ve hak ettiğiniz o uykuyu çekin. Hepinizi seviyorum." Amber'a baktı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, hepimizin işi bitti. Gidip eşyalarımı alayım."

Eve dönüş yolunda, Jackson ve Daphne'nin genç âşıklardan farkları yok gibiydi; adamın eli kadının kasığını sıkıca kavramıştı.

"Konuşman güzeldi." Jackson, Daphne'nin bacağını sıktı.

Daphne şaşırmış gibiydi. "Ah, teşekkür ederim."

"Keşke önce bana gösterseydin ama."

"Çok meşgulsün diye rahatsız etmek istemedim."

Kadının bacağına hafifçe vurdu. "Asla sana yardım edemeyecek kadar meşgul değilim, hayatım."

Yaşlı kadın el sıkışmak için uzandı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Amber. Ben Ruth."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye yanıtladı, Ruth'un elini sıkmak için taşıdığı hediyeleri öteki eline alan Amber.

"Tanrım!" dedi Daphne. "Neler aldın böyle?"

"Alt tarafı birkaç hediye işte."

"Onları da camlı balkondaki diğer hediyelerin yanına koymanı rica edeceğim senden. Hayvanlı gösteri birazdan başlayacak. Kaçırırsan pişman olursun," dedi Daphne.

Amber balkona çıktığında, yapılan harcamalar karşısında bir kez daha şaşkınlığını gizlemekte güçlük çekti. Çocukken böyle bir doğum günü yaşamış olmayı tabii ki isterdi, fakat o yaşlardayken böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bile düşünmemişti. Hediyeler üst üste yığılmış, doğum günü yemeği için de odanın ortasına geniş bir masa getirtilmişti. Tüm masa renkli tabak ve peçetelerle özenle donatılmış, güzelce paketlenmiş atıştırmalıklar ise her bir tabağın yanına bırakılmıştı. Tamamen çocuk dostu olan bu tasarım, aynı zamanda harikulâde şekilde zarifti. Amber hediyeleri bıraktı ve odadan çıktı. Parti odasına dönerken, koridorda Jackson'ı gördü. Adam, Amber'a büyüleyici bir şekilde gülümsedi.

"Hey, bugün bize katılabilmene sevindim," dedi sevinçle.

"Ee, teşekkürler. Geldiğim için ben de mutluyum," diye kekeledi Amber.

Yüzü yeniden koca bir tebessümle aydınlanan adam, oyun odasının kapısını Amber için açtı.

Amber ve Jackson yana yana durup kafeslerden ardı ardına çıkardıkları farklı hayvanları tanıtan kadınların gösterisini izledi; Jackson'ın bir elinde içkisi vardı. Amber gözlerinin adama kaymasına güçlükle engel oluyordu. Adamı yatağa atmanın ne kadar vakit alacağını merak etti. Böylesine güçlü ve varlıklı bir adamı etkisi altına alma düşüncesi Amber'ın içini âdeta kıpır kıpır ediyordu. Bir erkeği nasıl tatmin edeceğini iyi bilen Amber, on yıllık evliliklerinin ardından, Daphne ile Jackson'ın epey tekdüze bir seks hayatına sahip olduklarını tahmin etti. Amber eline geçecek en ufak şansta bile adamın onu arzulamasını sağlayacağı yöntemleri kafasında canlandırabiliyordu, ama işi zamana bırakmaya ve planından kesinlikle sapmamaya karar verdi. Önceden yaptığı gibi, her şeyi aceleye getirip işi eline yüzüne bulaştırmanın manası yoktu.

Gösteri sonlanınca ebeveynler, öğle yemeği için balkona koşturan çocukları sakinleştirmeye çalıştı. Bu gürültülü kaos ortamı, delicesine atılan kahkahalar ve ciyaklamalarla dolup taşıyordu. Çığlık atmamak için kendini zor zapt eden Amber, Jackson'ın balkonda olmadığını fark etti.

Nihayet Margarita, çikolata kaplamalı ve balerin şeklindeki, on bir beyaz mumun yerleştirildiği koca pastayı balkona getirdi. Pastanın kenarından ufak bir parçanın ısırılmış olduğu Amber'ın gözünden kaçmadı.

"Pekâlâ," dedi Daphne yüksek bir sesle. "Şimdi doğum günü şarkısını söyleme vakti. Ondan sonra da Tallulah hediyelerini açar."

Amber diğer çocukların ve yetişkinlerin hep bir ağızdan "İyi ki doğdun, Tallulah," diye mırıldanmaları sebebiyle Bella'nın gözlerinde toplanan fırtına bulutlarını görebiliyordu. Küçük kızın dudakları düz bir çizgiydi ve

kolları da önünde kavuşmuştu. Manzaraya tahammülü gittikçe azalıyordu.

Şarkı bitince Tallulah mumları söndürdü ve bir bir hediyelerini açıp hediye eden kişiye teşekkürlerini sunarken, çocuklar masada mutlu mesut oturuyor ve pastalarını bitirmeye uğraşıyorlardı. Yedinci hediyenin ardından Bella'nın sesi kulakları çınlattı. "Bu hiç adil değil! Niye tüm hediyeler Tallulah'a veriliyor? Benimkiler nerede?"

Amber'ın beklediği an gelmişti işte. "Hey Bella! Tallulah'a hediye aldım, ama sana da bir hediyem var. Tallulah'ın hediyesini birazdan vereceğim. Seninkiniyse şimdi vereyim. Umarım beğenirsin," dedi.

Daphne, Amber'a gülümserken, Ruth ise Amber'ın anlayamadığı bir ifadeyle ona baktı. Jackson'ın şu an odaya girdiğini fark eden Amber, Bella'ya hediye verişine adamın tanıklık ettiğini umdu. Hediyenin paketini yırtan Bella içindeki kutuyu açtı ve beyaz renkli, sahte kürkten bir yakaya sahip, pembe süveter ile parlak bir sapı olan, pembe renkli küçük çantayı havaya kaldırıp gülümsedi. Amber'a koşan kız, kadının beline ellerini doladı ve "Seni seviyorum, Amber. Sen benim en iyi dostumsun," dedi.

Odadaki herkes bu sevgi gösterisi karşısında epey mutlu olmuştu; ancak Amber, Ruth'un diğer konuklar kadar eğlenmediğini fark etti. Hediyelerinin sonuna gelen Tallulah, Sabine'den aldığı küçük bir kutuyu açtı. "Ah Sabine, *je suis três heurere. Merci*[4]," dedi. Tallulah'ın elinde, altın bir kolye zincirine takılı küçük bir haç vardı.

"*De rien*[5]," dedi Sabine.

---

4 *Fr.* "Beni öylesine mutlu ettin ki. Teşekkürler." *(Ç.N)*

5 *Fr.* "O mutluluk bana ait." *(Ç.N)*

Bir süre sonra kasabanın para babaları, bir kez daha şaşaalı bir gösteri, leziz yemekler ve pahalı atıştırmalıklarla kendilerinden geçmiş küçük zengin veletlerini almak için eve damlamaya başladı. Tüm bu veletlerin burunlarının havada olmalarına şaşılacak bir yan yoktu. Çünkü şımartılmaktan başka bir şey bilmiyorlardı.

Tüm konuklar ayrıldıktan sonra, diğer dadı Surrey hediyeleri topladı.

"Hediyeleri de kızlarla beraber üst kata çıkarır mısın? Banyo yaptırıp bir de pijamalarını giydirirsen, saat altıda hafif bir şeyler yiyebiliriz," diye talimatlarda bulundu Daphne.

Kendine bir bardak daha viski koyan Jackson, "İçki isteyen?" diye sordu.

"Ben bir kadeh şarap alabilirim, hayatım," dedi Daphne. "Anne, sen bir şey içmek ister misin?"

"Soda olabilir."

Jackson, Amber'a baktı. "Ya sen?"

"Ben de bir kadeh şarap alabilir alabilir miyim?"

Jackson kahkaha attı. "Ne istiyorsan onu alabilirsin."

Ben de onu umuyorum, diye düşünen Amber, adama gülümsemekle yetindi.

"Daphne, açık artırmada çekilen fotoğrafları Amber'a gösterdin mi?" diyen Ruth, ardından Amber'a baktı. "*Bishop's Harbor Times*'da yayımlananlar epey hoştu. Çok güzel çıkmışsın."

Amber'ın kalbi durmuştu. Fotoğraflar mı? Hem de gazetede? Fotoğrafçıdan kaçınmak için tüm gece tedbiri elden bırakmamıştı oysa. Adam hangi ara onun fotoğrafını çekmiş olabilirdi ki? Gazeteyi getiren Daphne, onu Amber'a

uzattı. Titreyen ellerle gazeteyi alan Amber, hızla fotoğrafları taradı. İşte oradaydı; kendisine ait ve görenin kolayca tanıyabileceği bir fotoğraf. İsmi yazılmamıştı; gerçi önemli olan yüzü olduktan sonra isminin yazılıp yazılmaması ne fark ederdi? Amber bu yerel gazetenin dağıtım alanının fazla geniş olmadığını ummakla yetindi.

"Müsaadenizle." Bir an önce odadan çıkması ve sakinleşmesi gerekiyordu. Banyoya gitti, kapıyı kapatıp kapağını indirdiği klozetin üzerine oturdu ve ellerini başının üzerine koydu. Nasıl bu kadar dikkatsiz davranabilmişti? Bir süre sonra soluk alışverişi düzelen Amber, ilerde daha tedbirli olacağına dair kendine söz verdi. Yüzüne biraz su atıp ayağa kalktı ve yavaşça kapıyı açtı. Balkona geri dönerken Ruth ve Daphne'nin konuşmalarını işitti.

"Anne, durumu anlamıyorsun. Bu aralar işim başımdan aşkın."

"Haklısın Daphne, gerçekten anlamıyorum. Eskiden kilise korosunda şarkı söylemeye bayılırdın. Bana kalırsa, eskiden sevdiğin şeylerin hiçbirini artık yapmıyorsun. Bu zenginliğin aklını başından almasına izin vermişsin. Kendin için doğru olanın ne olduğunu biliyorsan, kökenlerini hatırlar ve kibrinden bir an evvel vazgeçersin."

"Ne kadar haksızlık yapıyorsun. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Bildiğim, gördüklerimdir. Tanrı aşkına, iki tane dadın var. Üstelik birisi sadece Fransızca konuşuyor. Dalga mı geçiyorsunuz siz? Kontrol edemediğin, terbiye yoksunu şımarık bir kızın var! Şu golf kulübü, aldığın dersler. Tanrı aşkına, torunlarımı görmek için resmen randevu almam gerekiyor."

"Bu kadar yeter anne."

Amber ilk defa Daphne'nin sesindeki gerçek öfkeyi işitiyordu. Ardındansa merdivenlerden inen dadı ve kızların sesleri geldi. Aynı anda balkona dalmalarıyla beraber, anne ile kızı arasındaki tartışma da pat diye kesildi.

Daphne'ye koşan Bella başını annesinin kucağına koydu. Hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük kız başını kaldırıp, "Tallulah bir sürü hediye aldı. Bense sadece iki tane aldım. Hiç adil değil," dedi.

Öne eğilen Ruth, Bella'nın yanağını okşadı ve "Bella, hayatım, bu Tallulah'ın doğum günü. Senin doğum günün geldiğinde de tüm hediyeleri sen alırsın. Tamam?"

Anneannesinin elinden kaçan Bella, "Bana ne! Hem sen çirkinsin," dedi.

"Bella!" Daphne dehşete düşmüş gibiydi.

Birden ortaya çıkan Jackson, hızla kanepenin yanına geldi ve Bella'yı kucağına aldı. Debelenip kurtulmaya çalışan kız, çok geçmeden pes etti. Kızını odanın diğer ucuna götüren Jackson, Bella'nın göz hizasına çöktü ve sessizce konuşmaya başladı. Birkaç dakika sonra birlikte kanepenin yanına döndüler ve Bella anneannesinin karşısına geçti.

"Çok özür dilerim anneanne," diyen Bella boynunu büktü.

Daphne'ye zafer dolu bir bakış atan Ruth, torununun elini tuttu. "Seni affediyorum, Bella. Ancak bir daha böyle şeyler söylememelisin."

Babasına bakan Bella, adamın sert bakışlarıyla karşılaştı. "Peki, anneanne."

Kapının ardında beliren Margarita, yemeğin hazır olduğunu duyurdu. Ruth'un koluna giren Jackson, kadınla beraber yemek odasına doğru ilerlemeye başladı. Bella ve

Tallulah da hemen arkalarından geliyordu. Daphne kanepeden kalkarken, Amber da kadının sırtını sıvazladı.

"Yorucu bir gün oldu. Bella yorgun düştüğü için öyle davranmıştır muhtemelen. Kafana takmamaya çalış," dedi Amber, kadını teselli etmeye çalışarak.

"Takmamak bazen öylesine güç ki," dedi Daphne.

"Sen harika bir annesin. Kimsenin aksini söylemesine izin verme."

"Teşekkürler, Amber. İyi ki varsın."

Aslında Daphne bir bakıma harika bir anne sayılabilirdi. Çocuklarına her şeyi, ama en önemlisi sevgi ve şefkati veriyordu. Onların iğrenç bir külfetten ibaret olduğunu her gün kızlarına hatırlatan kendi annesinden çok daha iyi bir anne olduğu kesindi en azından.

"Hemen gitme. Beraber yemeğe oturalım," dedi Daphne.

Amber baygın ve bitap haldeki Bella ve suratsız bir anneanne ile masaya oturmanın planlarına katkı sağlayacağından şüpheliydi. "Çok isterdim, fakat yıkamam gereken bir dünya çamaşır ve temizlemem gereken bir evim var. Teklifin için teşekkür ederim ama."

"Ah, peki," dedi kolunu Amber'ınkine dolayan Daphne. "En azından masaya gel de herkese iyi akşamlar de."

Amber, masadaki yerlerine geçmiş ve Margarita tarafından yemekleri servis edilen ailenin bulunduğu odaya doğru Daphne'yi usulca izledi.

"Herkese iyi akşamlar," dedi elini sallayan Amber. "Harika bir partiydi."

Masadan topluca vedalar yükselirken, Jackson'ın kulağa hoş gelen sesi hepsini bastırdı. "İyi akşamlar, Amber. Yarın ofiste görüşürüz."

19

Parrish Holding'teki ilk günü için Amber özenle giyinmişti. Saçlarını atkuyruğu yapmış, altın renkli halka küpelerini takmış ve hafif bir makyajı kâfi görmüştü. Sabah beş buçuk trenini yakalamak için dörtte kalkmak bir tür işkence olsa da, iyi bir izlenim bırakmak zorundaydı. Herhangi birinin böylesi bir tempoyu uzun süre nasıl kaldırabileceğini aklı almıyordu. Neyse ki çok uzun sürmeyecekti.

Jackson'ın şirketine ev sahipliği yapan cam kaplı kulenin boyutları devasaydı; bu yapının Jackson'a ait olması, Amber'ın aklını resmen başından aldı. Adam Manhattan'da böyle bir binaya sahip olmak için bir servet ödemiş olmalıydı. Güvenlik görevlileri dışında lobi boştu; onlara selam veren Amber, kimlik kartını okutup turnikeden geçti. Otuzuncu kata çıktığında, bu saate rağmen bazı çalışanların masalarında olduğunu görünce şaşırdı. Yarın daha erken kalkan bir trene binmesi gerekecekti anlaşılan.

Kendi kabini hemen patronun ofisinin dışındaydı. Amber, patronun başyardımcısı Bayan Battley'ye –geçen haftaki oryantasyon toplantısından sonra kadına pekâlâ *Bayan Balta* da denebileceğini düşünmüştü– bağlı çalışacaktı. Epey yaşlı olan Bayan Balta, bulaşık telini andıran gri saçlara ve incecik dudaklara sahipti. Amber, disiplinin

vücut bulmuş hali olan bu kadından gördüğü an nefret etmişti. Kadınsa Amber'ı eğitme görevinin kendi üstüne yıkılmasından hoşnut olmadığını açıkça ifade etmişti. Bu eski kurdun sevgisini, olmadı takdirini kazanabilmek hayli güç olacaktı.

"Günaydın, Bayan Battley. Kendime kahve alacağım. Siz de ister misiniz?"

Kadın başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan, "Hayır. Zaten şu an içiyorum. Hazırlamanı istediğim birkaç dosya var; o yüzden kahveni alınca lütfen yanıma uğra," dedi ters bir şekilde. Amber o an Jackson'ın köşedeki ofisine doğru kaçamak bir bakış attı. Kapısı kapalı olsa da, cam duvarlardaki panjurların ardındaki hareketliliği görebiliyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" Battley'nin pürüzlü sesi, Amber'ı düşüncelerinden sıyırdı.

"Hayır, hayır. Kusura bakmayın. Kahve bekleyebilir. Dosya işini şimdi halledebilirim."

"Pekâlâ," dedi Amber'a bir yığın dosya uzatan kadın. "Bunlar veritabanına eklemen gereken yeni müşterilerin isimleri. Nasıl yapacağına dair gereken talimatları masana bıraktım. Müşterilerin profillerine, onlara ait internet sayfalarını ve sosyal medya hesaplarını da eklemelisin."

Dosyayı alan Amber, küçük kabinine döndü. Bu klostrofobik kabin uğruna cam kenarındaki masasından vazgeçmişti; neyse ki en azından planı işliyordu. Kendini işe kaptırmasıyla saatler su gibi akıp geçti; Paslanmış Balta'nın bugüne dek gördüğü en iş bitirici asistan olmayı kafaya koymuştu. Yanında getirdiği yemeği masasında yemiş, hiç ara vermemişti. Saat altıya geldiğinde,

üzerine pardösüsünü giymiş Battley, Amber'ın kabinin yanında bitivermişti.

"Halen burada olduğunu bilmiyordum, Amber. Saat beşte çıkabileceğini biliyorsundur herhalde?"

Ayağa kalkıp eşyalarını toparlayan Amber, "Dosyaları bitirmek istedim. Yarın sabah temiz bir masaya gelmek istiyorum da," diye açıkladı.

Amber'ın bu sözleri, yaşlı kadının yüzünde gerçekten de bir tebessüm oluşturmayı başardı. "Doğru söylüyorsun. Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

Ayrılmak üzere arkasını dönmüştü ki Amber kadına seslendi. "Beraber çıkalım o halde."

Sessizlik içinde asansöre yürüdüler; bindiklerindeyse Amber, kadına mahcup bir şekilde tebessüm etti.

"Bana bu şansı tanıdığınız için teşekkür ederim. Benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsiniz."

Battley kaşlarını kaldırdı. "Bana teşekkür etme. Benim herhangi bir katkım olmadı."

"Bayan Parrish, Bay Parrish'in sizin fikirlerinize ne kadar değer verdiğini söyledi," diye sözlerini sürdürdü Amber. "Şu an deneme amacıyla burada bulunduğum bana açıkça belirtildi. Performansımdan memnun kalmazsanız, kendime yeni bir iş aramak zorunda kalacağım." Kadının, kibri yüzünden bu zırvalara inandığını Amber açıkça görebiliyordu. Battley duruşunu biraz daha dikleştirdi. "Göreceğiz bakalım."

Ya göreceğiz, diye düşündü Amber.

***

Bir ay geçmesine rağmen Jackson'la halen doğrudan bağlantı kuramamıştı. Fakat Paslanmış Balta, Amber'a

gittikçe daha çok güvenmeye başlamıştı. Amber, kadına kahvesiyle birlikte atıştırabilecek bir şeyler getirebilmek için ondan en az on beş dakika önce ofiste oluyordu. Üstelik panik ataklar yaşadığını söyleyip doktordan neredeyse üç ay yetecek kadar antidepresan almıştı. Doktor olası kimi yan etkilerden de bahsetmişti: kısa süreli hafıza kaybı ve kafa karışıklığı. Kahvenin içine bu ilacı düşük dozajlarda eklemeye başlamış ve Battley'nin tatlandırıcılı kremasının, kahvenin tadında oluşabilecek herhangi bir değişikliği gizleyeceğini ummuştu.

Battley o sabah her zamankinden daha sersem bir halde ofise geldi. Kadının daha ağır hareket ettiğini ve sık sık durup ne yapması gerektiğini bilemeyip masasına boş boş bakması Amber'ın gözünden kaçmamıştı.

Battley tuvalete gidince, Amber hızla kadının ofisine girdi ve çantasının içinden anahtarlarını alıp başka bir yere koydu. Ardından masanın üzerinde duran bir dosyanın içindekileri değiştirdi. Battley geri döndüğünde, yüzünde bir panik ifadesiyle kayıp dosyayı aramaya başladı ve epey vakit kaybetti.

Mesainin sonlarına gelindiğinde ise yaşlı kadın çantasında anahtarını aradı fakat bulamadı. Bir müddet içindekileri karıştıran kadın, sonunda çareyi çantayı masasının üzerine dökmekte buldu. Anahtarı koyduğu yerde değildi. Kadın tokat yemiş gibi görünüyordu. "Amber!" diye seslendi. "Anahtarlarımı gördün mü?"

Hızla Battley'nin ofisine giren Amber, "Hayır, görmedim. Çantanızda değiller miydi?" diye sordu.

"Hayır," dedi kadın ağlamaklı bir sesle. "Yani çantama koymuştum ama şimdi bulamıyorum."

"Bir de ben bakayım," dedi masadaki çantayı alan Amber ve çantanın altını üstüne getiriyormuş gibi yaptı. "Hmm. Haklısınız sanırım. Burada değil." Bir şey düşünüyormuş gibi bir süre öylece dikildi. "Çekmecelerinize baktınız mı peki?"

"Tabii ki bakmadım. Niye bakayım ki? Anahtarlarımı çantamdan *asla* çıkarmam," dedi ısrarla.

"Ne olur ne olmaz diye yine de baksak?"

"Saçmalık," dedi burnundan soluyan Battley, ama yine de çekmeceyi açtı. "Gördün mü, burada değiller işte."

Çekmeceye bakmak için eğilen Amber, bunun yerine biraz daha arkaya, dosya dolabının yanındaki çöp kutusuna baktı ve onu kendine doğru çekti.

"Çöpün içindeler." Elini kutunun içine uzatan Amber anahtarları aldı ve Battley'ye verdi. Donup kalmış olan Battley, boş gözlerle elindeki anahtarlara bakıp yutkundu. Kadının iyice dağılmış olduğu belli olsa da, sadece iyi akşamlar dedi ve başka tek bir kelime daha etmeden arkasını dönüp ofisten çıktı. Kadının arkasından bakan Amber'ın yüzünü memnuniyet dolu bir gülümseme kapladı.

Bundan birkaç gün sonra Amber, Battley'nin fihristindeki –herhalde dünyada bunu kullanan son insandı– kartların yerini değiştirdi. İlerleyen haftalarla beraber, Amber'ın arzuladığı etkiler kadında baş göstermeye başlamıştı; yaşlı kadının gözlerinde sürekli cin çarpışmışçasına şaşkın bir ifade vardı artık. Amber bu yaptığından dolayı biraz vicdan azabı duysa da, kadının gerçekten emekliye ayrılması gerektiğine inanıyordu. Vaktini torunlarıyla geçirmesi onun için daha iyi olacaktı. Amber'a beş torunu olduğunu söylemiş ve onlarla yeteri kadar beraber

olamamaktan yakınmıştı. Böylelikle torunlarını daha çok ziyaret edecek ve Jackson da kadına muhtemelen cömert bir emeklilik maaşı ve sigorta bağlayacaktı; hele ki kadının bunamaya başladığına inanırsa. Amber'ın kadına kıyak geçtiği bile söylenebilirdi.

Hem Jackson daha modern ve bu yüzyıla ait bir yardımcıyı hak etmiyor muydu zaten? Kadını işten çıkarmama sebebi muhtemelen vefadandı. Amber bu konu üzerine biraz düşününce, aslında ikisine de kıyak geçtiğine karar verdi. Amber bu sabah, üzerine saçma sapan şeyler yazdığı bir kâğıdı, Battley'nin az önce tamamladığı bir raporun sayfaları arasına sıkıştırmıştı. Amber kadının kâğıdı görünce gerçekten sıyırdığına emin olacağına ve bundan tabii ki kimseye bahsetmeyeceğine emindi. Birkaç hafta sonra bu işin nihayete ereceğini tahmin ediyordu Amber. Kadının yok olup giden özgüveni ve yakında yapmaya başlayacağı hataların Jackson'da da soru işaretleri doğurmasıyla beraber, Amber epey kısa bir süre içinde Battley'nin ofisinde keyif çatıyor olacaktı.

20

Amber'ın umduğundan daha uzun sürse de, nihayet üç ayın aydından, Battley için artık bu durum kontrol edilemez bir hale gelmiş ve kadın istifa mektubunu yazmıştı. Jackson yeni bir başyardımcı ararken, Amber da şimdilik kadının yerine bakıyordu. Battley'nin ofisi boş olmasına rağmen, Amber halen küçük kabinindeydi; Jackson'ın, onu kalıcı olarak bu pozisyona atamamış olması Amber'ı rahatsız etse de, Jackson'ın kısa sürede değerini anlayacağına dair güveni tamdı.

Amber, Tokyo'dan gelen yeni müşteriler hakkında öğrenebileceği her şeyi elde etmek için gecesini gündüzüne katmıştı; insanların sosyal medya hesaplarında paylaştıkları şeyler akıl alır gibi değildi. Güvenlik ayarlarını düzgünce kuracak kadar zeki olanlar dahi, işaretlendikleri her fotoğrafın, aslında başka birinin sayfasında da göründüğünü ve bu kişilerin kendileri kadar akıllı olmadıklarının farkında değillerdi. Özgeçmiş sorgulamaya yarayan yazılımı ve sosyal medya sayfalarındaki trollük girişimleri sayesinde Amber, müşterilerin her biri hakkında –iğrenç eğilimleri de dâhil– kapsamlı fikirler edinebilmişti. Son zamanlarda gerçekleştirdikleri iş anlaşmalarını araştırmayı da unutmayan Amber, böylelikle onların pazarlık yetenekleri ve son ana dek sakladıkları

kozlarının bulunup bulunmadığı üzerine de epey fikir sahibi olmuştu.

Amber, Jackson tarafından ofisine çağırılınca, düzenlediği raporu da yanına alıp adamın yanına gitti. Siyah, deri koltuğunda oturan Jackson, iPhone'unda bir şeyler okuyordu. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvırmış ve bronz teni ortaya çıkmıştı. Parrishler, Fransa'nın Antibes kasabasından yeni dönmüşlerdi. Amber ofise girdiğinde Jackson başını kaldırmadan, "Bugün kolumu oynatacak halim yok, ama Bella'nın öğleden sonra kampta düzenlenecek tiyatrosuna gitmem gerek. Öğle yemeğinden sonra kaçacağım. Randevularımı ona göre ayarla," dedi.

Uyduruktan bir tiyatro oyununa gidebilmek için yoğun programını değiştiren güçlü bir baba figürüne sahip olmak nasıl bir histi acaba? Ve o küçük velet yine de kıymet bilmiyordu. "Tabii ki."

"Tanaka ve ekibi için yarın Catch'de rezervasyon yaptırdın mı?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır."

Jackson gözlerini birden Amber'a dikti. "Pardon?"

"Rezervasyonu Sorento'da yaptırdım. Tanaka, İtalyan yemeğini seviyor ve ayrıca kabuklu deniz ürünlerine karşı alerjisi var."

Duydukları dikkatini çekmişçesine Amber'a baktı. "Gerçekten mi? Sen nereden biliyorsun bunu?"

Adama raporu uzattı. "İnisiyatif alıp biraz araştırma yaptım. Mesai saatleri dışında yaptım tabii bunu," diye çabucak ekledi. "Yardımcı olacağını düşündüm. Sosyal medya sayesinde böyle bilgilere ulaşmak artık pek güç değil."

Kocaman gülümseyen adam, kusursuz dişlerini bir an için Amber'a sergiledi ve rapora uzandı. Sayfaları şöyle bir karıştıran Jackson, tekrar Amber'a baktı. "Amber, inanılmaz etkilendim. Harika bir girişimcilik örneği. Akıl alır gibi değil!"

Amber'ın gözlerinin içi gülüyordu. Battley'nin Facebook'u kullanmayı bile bilmediğine emindi.

"Eğer başka bir isteğiniz yoksa gidip randevularını düzenleyeyim."

"Pekâlâ," diye geveleyen Jackson rapora döndü.

Adamla olan ilişkisinde aşama kaydediyor olsa da, o gün giydiği mini eteği ve yüksek topuklu ayakkabıları fark etmemesi Amber'a biraz dokunmuştu; Jackson'ın gözleri sadece eşini görüyor gibiydi. Öte yandan Daphne'yse, kocasının ona tapınması gayet sıradan bir şeymişçesine, adama karşı ilgisiz duruyordu. Bu durum Amber'a rahatsızlık veriyor, Jackson'ın tutkusunu paylaşmadığı açıkça görülen Daphne'nin eşine layık olmadığını düşünüyordu.

Bilgisayarında bulunan Jackson'a ait takvimi açan Amber öğleden sonraki randevularını tekrar düzenlemek için birkaç numarayı aradı. Tam son numarayı da tuşlamak üzereydi ki Jackson beliriverdi.

"Amber, yeni birini bulana dek neden Bayan Battley'nin ofisinde oturmuyorsun? Hemen ofisimin dışında bir yere geçmen daha uygun olur. Temizlik görevlilerini ara da eşyalarını oraya taşısınlar."

"Teşekkür ederim, olur tabii."

Amber adamın uzaklaşmasını izledi; Brioni marka takım elbisesi âdeta tanrılar tarafından dikilmiş gibiydi.

İnsanların bir yılda kazandığından çok daha fazla paraya mal olduğu barizdi.

Cep telefonunu alıp Daphne'ye mesaj attı.

Yarın boş musun? Buluşup bir şeyler içsek harika olur.

Daphne'den hemen yanıt geldi. *Tabii. Tommy seni alır ve beraber Spartas'a gideriz. Yedi buçuk uygun mu?*

Süper olur! Yarın görüşürüz.

Eğer Tommy onlara eşlik ediyorsa, o halde bu, Daphne'nin kafayı bulma modunda olduğuna delaletti; kadının tüm sırlarını ortaya dökmesini sağlamak niyetinde olan Amber için bulunmaz fırsatlardan biriydi haliyle. Amber şunu keşfetmişti; bir kadeh Martini'nin ardından Daphne, epey rahatlıyor ve birkaç bardak daha içebilecek kıvama geliyordu.

21

Parrishlerin arabası tam zamanında Amber'ın apartmanının önünde gelmişti. Amber Daphne'ye selam vermek üzereydi ki, arka koltuğun boş olduğunu gördü.

"Bayan Parrish nerede?" diye sordu kendisine kapıyı açan Tommy'e.

"Bay Parrish beklenenden önce eve geldi. Bayan Parrish de önce sizi alıp Spartas'a bırakmamı, ardından da geri dönüp kendisini almamı istedi."

Bu gelişme Amber'ın keyfini kaçırmıştı. Neden Daphne onu aramamış ve buluşacakları saati değiştirip değiştiremeyeceklerini sormamıştı? Randevunun saati kendisine dayatılıyormuş gibi hissetti. Ayrıca Jackson eve gelmişse ne olmuştu yani? Daphne neden planları olduğunu söylememişti kocasına? Yoksa adama sesini çıkaramıyor muydu?

Amber bara geldiğinde kendisine, köşede bulunan rahat bir masa seçti ve 2007 tarihli bir Sassicaia kırmızı şarap sipariş etti. Fiyatı 210 dolardı ama hesabı nasıl olsa Daphne ödeyecekti; ayrıca Amber'ı bekletmenin cezasını da böylece çekmiş olurdu. Kırmızı renkli bu mucizeden bir yudum aldı ve zengin tadının keyfine vardı. İnanılmaz bir şaraptı gerçekten.

Yavaş yavaş dolmaya başlayan mekânda gözlerini gezdiren Amber, Daphne'nin sözde arkadaşlarından herhangi birinin bu akşam burada olup olmayacağını merak etti. Olmayacağını umuyor, çünkü Daphne'yi sadece kendisine istiyordu.

Daphne nihayet geldi; biraz bezgin ve doğruyu söylemek gerekirse azıcık bakımsızdı. Saçları kabarık, makyajı dağınıktı.

"Kusura bakma, Amber. Tam evden çıkarken Jackson geldi ve..." Elleriyle neyse boş ver manasına gelen bir hareket yaptı. "Bahsettiğime değmez. Acilen bir şeyler içmem lazım." Şişeye bir bakış atan Amber, kaşlarını hafifçe çattı.

"Umarım kocaman bir şişeyi sipariş etmeme bozulmamışsındır. Okuma gözlüklerimi getirmeyi unutmuşum. Pek iyi göremediğim için de seçim kısmını garsona bıraktım."

Daphne bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki, kulağa hoş gelmeyeceğini düşünüp bundan vazgeçti. "Önemli değil."

Masaya bir kadeh getirildi ve Amber şarabı bol keseden doldurdu.

"Mmm, leziz." Daphne derin bir nefes aldı ve "Ee, Parrish Holding'te işler nasıl gidiyor? Jackson'ın söylediğine göre, gittikçe vazgeçilmez bir elemana dönüşüyormuşsun," dedi.

Şüphe veya kıskançlığa dair herhangi bir iz bulmak için kadının yüzünü arayan Amber, bu duygulara dair herhangi bir belirti bulamadı. Daphne tüm kalbiyle Amber

adına mutlu gibiydi; ancak tuhaf bir şekilde kaygılı görünüyordu.

"Herkes sana iyi davranıyor mu? Sorun falan yok, değil mi?"

"Hayır, neden olsun ki? Halimden gayet memnunum. Jackson'a beni önerdiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır. Rollins'e göre burası o kadar farklı ki. Üstelik herkes de güler yüzlü. Şimdi, evde yaşadığın şu beklenmedik durumu anlat bakalım."

"Anlamadım, neyi?"

"Jackson'ın eve gelişini... Planları aksatacak ne yaptı ki?"

"Hiç. Ben çıkmadan önce birlikte birkaç dakika geçirmek istedi sadece."

Amber kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Ne için birkaç dakika?"

Daphne'nin yanakları al al oldu.

"Ah, anladım. Adam resmen sana doyamıyor. İnanılmaz bir şey bence. Evleneli kaç yıl olmuştu, dokuz mu?"

"On iki."

Daphne'yi huzursuz ettiğini görebilen Amber, taktik değiştirdi. Kadına doğru eğildi ve kısık sesle konuşmaya başladı. "Kendini şanslı say. Evi terk etme sebeplerimden biri de erkek arkadaşım Marco'ydu."

"Nasıl yani?"

"Delicesine âşıktım ona. Liseden beri beraberdik. O ana dek sadece Marco'yla yatmıştım. O yüzden bazı konularda bilgisizdim."

Şimdi ise Daphne ona doğru eğilmişti. "Hangi konularda?"

Kıpır kıpır hareketler yapan Amber, utanmış gibi görünmeye çalıştı. "İsteklerinin normal olmadığı konusunda. Anlarsın ya. O işten önce erkeklerle biraz ilgilenilmesi gerektiği konusunda falan. Benimle seks yapabilmesi için kimi şeyler yapmam gerekiyordu. Onu heyecanlandıracak kadar güzel olmadığımdan, ancak o şeyleri yaparsam benimle sevişebileceğini bile söylemişti." Amber epey saçma bir yalan söylese de, Daphne inanmış gibiydi.

"Bardağı taşıran son damla, yatağımıza başka bir erkek daha getirmeyi istemesi oldu."

"Ne diyorsun!" Daphne'nin ağzı açık kalmıştı.

"Aynen. Meğerse eşcinselmiş. Tabii bunu inkâr etti. O küçük kasabaların nasıl olduğunu biliyorsundur."

"O günden sonra başka birisiyle çıktın mı peki?"

"Birkaç kişiyle takıldım ama ciddi şeyler değildi. Hem doğrusu birileriyle yatağa girme düşüncesi beni biraz geriyor. Ya Marco benim yüzümden eşcinsel olduysa?"

Daphne başını salladı. "Saçmalama Amber. Onun cinsel yöneliminin seninle hiçbir alakası yok. Üstelik sen çok tatlısın. Doğru adamı bulduğunda işler yoluna girecektir."

"Jackson'la tanıştığında sen de öyle mi hissetmiştin peki?"

Bir an sessiz kalan Daphne, şarabından bir yudum aldı. "Jackson beni evlenmeye ikna etti desek daha doğru olur. İlişkimiz başladıktan sonra babam hastalanmış ve Jackson tek dayanağım olmuştu. Ardındansa her şey çok hızlı gelişti ve evlendik. Hiç ummuyordum. Daha önceden beraber olduğu kadınlar hep entelektüel ve yetenekli insanlardı. Bende ne bulduğunu pek anlayamamıştım."

"Hadi ama Daph, inanılmaz güzel bir kadınsın sen."

"Çok tatlısın ama o kadınlar da inanılmaz güzeldi. Üstelik varlıklı ve şehirliydiler. Bense küçük bir kasabada doğmuştum. Jackson'ın yaşadığı dünyayla ilgili hiçbir fikrim yoktu."

"Seni özel kılanın ne olduğunu hiç düşündün mü?"

Kadehini dolduran Daphne, şarabından koca bir yudum aldı. "Sanırım boş bir tuval gibiydim. Henüz yirmi altı yaşındaydım, Jackson ise benden on yaş büyüktü. Kardeşimin ölümünden sonra yaşananlar o kadar acıydı ki kendimi bir aşk ilişkisine kaptıracak gibi hissetmiyordum. Yıllar sonra bana, kadınların onunla parası için mi yoksa kendisi için mi beraber olduklarını asla anlayamadığını söylemişti."

Amber bunu inanması güç buluyordu. Adamın cebinde beş kuruş parası olmasa bile, yine de yakışıklı, zeki ve kesinlikle karşı konulmaz bir tipi vardı. "Onun parasını umursamadığını nereden anlamış?"

"Aslında ben biraz ağırdan almaya çalışmıştım. Dediğim gibi ayaklarımı yerden kestiğini söyleyemem fakat aileme o kadar iyi davranıyordu ki... Ailem, onu kaybetmemem için bana ısrar etti."

"Bak işte, *şanslı* birisin. Her şeyin ne güzel neticelendiğine bak. Harika bir hayatın var."

Daphne gülümsedi. "Kimsenin hayatı kusursuz değildir, Amber."

"Öyle göründüğü kesin ama. Kusursuza olabildiğince yaklaşmış gibisin."

"Sağlıklı iki kızım var. En azından buna her zaman şükrederim."

Konunun, Daphne'nin evliliği dışında çıkmasını istemiyordu Amber. "Tabii, orası öyle. Ancak eşinle olan ilişkin, dışarıdan bakıldığında peri masalından farksız görünüyor. Jackson sana tapıyor bence."

"Çok ilgilidir, evet. Fakat arada bir yalnız kalabilmek istiyorum galiba. Bir CEO'nun eşine uygun davranmak, dört duvar arasına sıkışmışım gibi hissettiriyor bazen. Jackson'ın beklentileri hayli yüksek. Yine bir bağış yemeğine ve işle alakalı bir organizasyona katılmak yerine, bazen evde oturmak ve dizi falan izlemek istiyorum."

Ay canım benim, ühü ühü, diye geçirdi içinden Amber. *Özel dikim elbiseler giyip pahalı şarabını yudumlarken havyara yumulmak epey zor olsa gerek.* Ama anlayışlı gibi görünmeye çalıştı. "Anladım. Aynı şeyler yapsam, ben de benzer şeyleri hissederdim. Fakat sen rahatlıkla altından kalkıyor gibisin. Uyum sağlaman çok zaman aldı mı?"

"İlk birkaç yıl güçtü. Fakat Meredith yardımıma koştu. Bishop's Harbor'ın güvenilmez sosyal çevrelerinde bana yol gösterdi." Bir kahkaha attı. "Meredith'i bir kez yanına aldın mı, herkes hizaya girer. Kurduğum vakfın en sadık destekçisi oydu; tabii sen ortaya çıkana dek."

"Kendini şanslı hissetmişsindir. Tıpkı sana sahip olduğum için benim de hissettiğim gibi."

"Aynen öyle."

Şişe boşalmıştı. Amber tam bir tane daha sipariş etmeyi teklif edecekti ki, Daphne'nin telefonuna bir mesaj geldi.

Mesajı kontrol eden Daphne, ardından özür dilercesine Amber'a baktı.

"Mesaj Bella'dan. Kâbus görmüş. Eve dönmem lazım."

*Şu küçük piç b*izzat orada olmasa bile, Amber'ın planlarına yine de engel olabiliyordu.

"Ah, zavallım. Sık yaşanıyor mu bu tür durumlar?"

Daphne başını salladı. "Çok sık değil. Gecemizi uzatamadığım için üzgünüm. Eğer sakıncası yoksa Tommy önce beni, sonra da seni eve bıraksın."

"Tabii ki. Benim için Amber teyzesinden bir öpücük yolla ona." Amber bunu pek düşünmeden söylemişti. Hem kendisini teyzeliğe yükseltmesinde ne tür bir sakınca vardı ki zaten?

Dışarıda arabayı beklerlerken Daphne, Amber'ın elini sıktı ve "Bu dediğin hoşuma gitti. Öpücüğünü ileteceğim," dedi.

Amber o muazzam şaraptan bir kadeh daha içemeyecek olduğu için hayal kırıklığına uğraşmış olsa da, merak ettiklerinin bir kısmını öğrenebilmişti: Artık Jackson'ın kusursuz kadında aradığı niteliklere dair birkaç ipucu vardı elinde. Amber bu karakteri gıdım gıdım inşa edecek ve adamın karşı koyamayacağı kadın modelinin bir kopyasını oluşturacaktı.

22

Amber, okyanusun baş döndüren kokusunu içine çekti. İnanılmaz güzel bir pazar sabahıydı ve Daphne'yle beraber neredeyse bir saattir yüzüyorlardı. Jackson iş görüşmesi için Brüksel'e gidince, Daphne de hafta sonu onlarda kalması için Amber'ı çağırmıştı. Daphne, kanoya binmelerini teklif ettiğinde Amber biraz tedirgin olmuş, bu konudaki ilk tecrübesini Long Island Boğazı'nın derin sularında gerçekleştirmek isteyip istemediğinden emin olamamıştı.

Neyse ki kanoya bindiklerinde, en ufak bir sarsıntı dahi hissedilmedi; yarım saatin ardındansa Amber rahatlamaya ve kendini güvende hissetmeye başlamıştı. Başta kıyıdan fazla uzaklaşmayıp sabahın erken saatlerinin verdiği huzurun tadını çıkardılar. Tek ses, kuşların cıvıldamaları ve küreklere çarpan suyun sesiydi. Gündelik hayatın koşuşturmasından ve gürültüsünden böyle uzak olmaktan oldukça memnundular.

"Biraz daha açılsak mı?" diye sordu Daphne.

"Olabilir. Güvenli midir?"

"Şüphen olmasın."

Amber'ın Daphne'nin kondisyonu karşısında epey etkilendiği aşikârdı ve kadının kendinden emin kürek

çekişlerine ayak uydurmaya çalışıyordu. Kıyıdan uzaklaştıkça, suyun durumu da değişmeye başladı. Yanlarından geçen ilk teknenin yaratacağı dalganın altında kalacaklarını sanan Amber, ikinci teknenin dalgalarıyla beraber vücudunda bir adrenalin patlaması hissetti.

"Bu işe bayıldım, Daph!"

"Beğeneceğini biliyordum. Desene artık bir ortağım var. Jackson bu kano işini pek sevmiyor da. O daha ziyade teknelerle ilgili."

Eh, diye düşündü Amber, *tekne de uyar.* Jackson'ın Hatteras marka teknesine henüz binmemiş olsa da, teklifin yakında geleceğinden emin gibiydi.

"Sen tekne sevmiyor musun?" diye sordu Amber.

"Yok canım, tabii ki seviyorum. Ancak o iş, şu yaptığımızdan tamamen farklı. Teknenin tekrar denize açılmadan önce biraz bakıma ihtiyacı var. Haziranın sonlarına doğru falan hazır olur sanırım. Birlikte açılırız. O zaman hangisinin daha keyifli olduğuna dair kararını kendin verirsin."

"Teknenin adı neydi?"

"Bellatada," dedi biraz utangaç bir şekilde gülümseyen Daphne.

Aman ne yaratıcı. "Ah, Jackson'ın hayatındaki üç kızın adlarının ilk harfi."

"Biraz şapşalca sanırım."

"Hiç de değil. Bence çok tatlı." İçten içeyse midesi kalkmıştı.

"Geri dönelim mi? Neredeyse on oldu." Saatine bakan Daphne şapkasını düzeltti.

Evin önündeki kumsala dönüp kanoları iade etmeleri fazla uzun sürmedi. Eve uzanan yolu çıkarlarken, kızlardan yükselen kahkahaları ve çığlıkları duydular. Bella ve Tallulah havuzda oynarken, babaları da kızlara eşlik ediyordu.

Daphne'ye bakan Amber, "Jackson'ın bu akşam döneceğini sanıyordum," dedi.

"Ben de öyle," diyen Daphne adımlarını sıklaştırdı.

Kadınlara bakan Jackson, elini ıslak saçlarının arasından geçirip, "İkinize de merhaba. Kanoya mı binmiştiniz?" diye sordu.

"Evet. Ne zaman döndün, hayatım? Evde olmadığım için üzüldüm; bu akşam döneceksin sanıyordum," dedi sesi gergin çıkan Daphne.

"İşleri dün gece bitirdik; o yüzden bu sabah uçağa atladım geldim." Adamın sırtına çıkan Bella, ayaklarıyla babasının suratına su atıyordu. Adam, kızını yakalamak için arkasına dönünce, kız neşeli bir çığlık attı ve babası tarafından suya fırlatıldı. Suyun altından fırlayan Bella babasına doğru yüzdü. "Bir daha yapalım baba. Lütfeeeen!"

Fakat adam havuzun sığ tarafına yürümeye başlamış ve yüzündeki suyu silmişti. "Bu kadar yeter canım. Biraz ara verelim."

Bella'dan itici bir mızmızlanma yükselmemişti. Herhalde bu bir ilkti.

Kızlara havlularını uzatan Jackson, kendini kurulamaya başladı. Adamın ıslak ve parıldayan vücuduna bakmamak imkânsızdı. Jackson, Daphne'ye yaklaştı ve eşini öperken, "Evde olmak güzel," dedi.

Daphne, Amber'a günü beraber geçirmelerini teklif etmiş olsa da artık Jackson döndüğüne göre, Amber'ın kaçınılmaz şekilde aranıza-girmeyeyim-şimdi konuşmasını yapması gerekecekti. "Kano yaparken inanılmaz eğlendim, Daph. Davet için teşekkür ederim. Ama artık gideyim, sen de ailenle keyifli bir vakit geçir."

"Nasıl yani? Şimdi gidemezsin."

"Gitsem iyi olur ama. Jackson'ın sen ve kızlarla baş başa kalmak isteyeceğinden eminim."

"Saçmalama. Senin hakkındaki düşüncelerini biliyorsun. Aileden sayılırsın. Haydi ama. Çok eğleneceğiz."

"Aynen öyle," dedi Jackson. "İstediğin kadar kalabilirsin."

"Emin misiniz?"

"Tabii ki," dedi Daphne. "İçeri girelim de yemek hazırlayalım. Margarita bu hafta sonu izinli, o yüzden biz yemek pişireceğiz."

Bir süre mutfakta çalıştılar; fakat tortillaların içini kızarmış fasulye, sebze ve peynirle doldurmayı bitirdiklerinde, Margarita'nın hazırladıkları kadar düzgün ve güzel görünen burritolar elde edememişlerdi.

"Epey acınası görünüyorlar, değil mi?" dedi Daphne kahkahayla.

"Aman boş ver. Tatları iyi olsun da." Amber ellerini yıkayıp bir parça peçete koparırken, Daphne de mutfak dolabını açıp iki tabak çıkardı. "İşte başlıyoruz. Yaptıklarımız bu iki tabağa sığacaktır sanırım. Havuz kenarında yeriz."

"Mmmm çok acıktım," dedi tabakları dışarı taşıyan Bella.

Beşi birlikte geniş bir şemsiyenin altında geçtiler, turkuaz havuz suyunun üzerinden yansıyan güneş göz alıcı parıltılar oluşturuyordu. Sıcak havayı ise hafif bir meltem serinletiyordu. Bir anlığına gözlerini kapatan Amber, tüm bunların kendisine ait olduğunu hayal etti. Her şey bir yana, şu son birkaç hafta içinde Daphne, Amber'ı artık en yakın dostu ve sırdaşı olarak benimsemişti. Dün gece kızlar yatağa gittikten sonra, o ve Daphne mutfak masasında oturmuş ve gecenin ilerleyen saatlerine dek konuşmuşlardı. Çocukluğuyla ilgili her şeyi anlatan Daphne, bir türlü peşlerini bırakmayan ve her an hepsini mahvedebilecek o malum hastalığa rağmen, annesinin ve babasının her şeyi normal göstermek için verdikleri çabadan bahsetmişti.

Daphne hastanede yaşadığı sancılı günlere dair konuştuğunda, Amber kadına karşı şefkat duymaya başlamıştı. Fakat Daphne'nin ve hatta Julie'nin çocukluğu ile kendi çocukluğunu kıyaslayınca, kini çok geçmeden geri döndü. En azında Julie güzel bir evde, parası olan ve onunla ilgilenen insanların yanında büyümüştü. Peki, hastaydı ve sonra da ölmüştü. Ne vardı yani? Tek hasta olan o muydu? Bir sürü insan ölüyordu. Sırf bu yüzden azizlik mertebesine mi ulaşmalıydı insanlar? Peki ya kendi çocukluğu? O da biraz şefkati hak etmiyor muydu?

Masada oturanlara tek tek baktı. Sandalyesine yaslanmış, bacaklarını ileri geri sallayan, dünyayı umursamadan burritosundan gelişigüzel lokmalar ısıran, babasının serveti sayesinde âdeta kuş sütüyle beslenip şımartılan Bella... Dimdik oturup önündeki yemeğe konsantre olmuş

Tallulah... Bronz teni ve doğal güzelliğiyle göz kamaştıran, ailesinin içeceklerinin dolu olup olmadığından ya da peçetelerin sayısından başka derdi tasası olmayan Daphne... Tüm bunların sahibi, geniş krallığını ve kusursuz ailesini bir şövalye gibi denetleyen Jackson... Amber'ın kalbindeki berbat boşluk sanki fiziksel bir şekle bürünmüş ve yaşam isteğini içten içe kemirmeye başlamıştı. Gelgelelim zayıflık göstermenin sırası değildi şimdi. Artık kazanma sırası ondaydı.

23

Ofiste işler öylesine yoğundu ki, Amber kanoya bindikleri o günden beri Daphne'yi görememişti. Fakat Jackson tekrar şehir dışına çıkınca, Daphne'yi arayıp sinemaya gitmeyi teklif etmiş, Daphne de bunun yerine Amber'ı eve çağırmıştı.

Amber evin kendisine ait olacağı gün hakkında hayaller kurmayı sürdürüyor, her yerine kendinden izler bırakmak istiyordu. Hatta bir keresinde, Daphne kızları almak için evden ayrılmış, Amber da kadına ait iç çamaşırları kendi üzerinde denemişti. Kimi zaman üst kata çıkıp Daphne'nin banyosunu kullanır ve kadının tarağıyla saçlarını tarayıp onun rujundan belli belirsiz sürerdi. *Daphne'yle epey benziyoruz aslında,* diye düşünürdü aynadaki yansımasına bakarken.

Akşam yedide Parrishlere vardı. Bella kapıyı hafifçe araladı ve kafasını uzattı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba tatlım. Annen çağırdı beni."

Bella gözlerini devirdi. "Bu akşam *Oz Büyücüsü*'nü izleyeceğiz. Sakın sıkıcı bir yetişkin filmi açmaya kalkma." Kapıyı araladı ve sırtını Amber'a döndü.

Şimdi gözlerini devirme sırası Amber'daydı. *Oz Büyücüsü* izleyeceklerdi, ha? Eğer filmin ana karakteri Dorothy'nin ikide bir "İnsanın evi gibisi yoktur," dediğini duymak zorunda kalırsa, Amber kendini oracıkta öldürebilirdi.

"Geldin demek! Mutfağa geçelim mi?" Daphne, *Vogue* dergisinin son sayısında da yer almış, ünlü bir modacının ellerinden çıkma tulumun içinde kusursuz görünüyordu.

Amber devasa mermer masaya otururken, "İçki alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii, ne istersen."

Daphne açık bir Chardonnay şişesinden Amber'a şarap doldurdu.

"Şerefe," diyen Daphne kadehini kaldırdı.

Amber şaraptan küçük bir yudum aldı. "Anladığım kadarıyla bu akşam çocuk filmleri festivali düzenleniyor."

Daphne özür dilercesine bir bakış attı. "Evet, kusura bakma. Kızlara söz verdiğimi unutmuşum." Bella duymasın diye sesini alçalttı. "Yarım saat geçsin de, diğer odaya kaçıp muhabbet ederiz. Fark etmezler bile."

Neyse ne, diye düşündü Amber.

Derken kapının zili çaldı. "Birisi daha mı gelecekti?" diye sordu Amber merakla.

Daphne olumsuzca başını salladı. "Hayır, kimseyi beklemiyordum. Hemen dönerim."

Bir dakika sonra Amber'ın kulağına birtakım sesler gelmeye başladı ve ansızın ortaya çıkan Meredith, Daphne'nin ardından mutfağa girdi. Yüzünde son derece kararlı bir ifade vardı.

"Hey Meredith," diye selamladı huzuru çoktan kaçmış olan Amber.

Daphne de hayli endişeli görünüyordu. Elini Amber'ın koluna koyup, "Meredith konuşmamız gerektiğini söylüyor," diye açıklamada bulundu.

Amber'ın zihninden düşünceler vızır vızır geçmeye başladı. Meredith bir şeyleri fark etmiş olabilir miydi? Belki de açık artırmada çekilen o fotoğraf Amber'ın sonunu getirecekti. Güm güm atan kalbini yavaşlatmak için derin bir soluk aldı. Meredith'in neler söylediğini öğrenene kadar telaşlanmaya gerek yoktu. Taburesinden kalktı.

"Margarita, rica etsem kızlara yemek hazırlayabilir misin? Biz birazdan döneriz." Amber ve Meredith'e dönen Daphne, "Çalışma odasına gidelim," dedi.

Amber kadınları koridorda takip etti, çalışma odasına girerlerken kalbi aynı hızda atmaya devam ediyordu. Kitaplarla kaplı duvarlara bakıp kendini güçlükle sakinleştirmeye çalıştı.

"Oturalım." Daphne kendisine bir sandalye çekti ve kızıl-kahverengi tonlarındaki ahşap masaya oturdu. Amber ve Meredith de aynısını yaptı.

Konuşmaya başlayan Meredith gözlerini Amber'a dikmişti. "Sizin de bildiğiniz gibi, komiteye yapılan başvuruların hepsini bir özgeçmiş kontrolünden geçiririm."

"Bunu zaten aylar önce yapmamış mıydın?" diye lafa girdi Daphne.

Meredith elini havaya kaldırdı. "Evet, yaptım sanıyordum. Ancak görünen o ki ajans Amber'ın dosyasını yanlış yollamış. Dün tekrar gözden geçirip bugün beni aradılar."

"Ve?" diye üsteledi Daphne.

"Sosyal güvenlik numarasını kontrol ettiklerinde, Amber Patterson'ın dört yıldır kayıp olduğunu keşfettiler." Üzerinde siyah saçlı, yuvarlak yüzlü ve Amber'a hiç benzemeyen genç bir kadının fotoğrafının olduğu kayıp aranıyor ilanını gösterdi.

"Ne? Birileri hata yapmış olmalı," dedi Daphne.

Sessizliğini koruyan Amber kalp atışlarını nihayet dizginleyebilmişti. Demek bu kadardı? Bu durumdan kolaylıkla sıyrılabilirdi.

Meredith iyice dikleşti. "Hata falan yok. Nebraska'nın Eustis kentine bağlı nüfus dairesini aradım. Yine aynı sosyal güvenlik numarası çıktı." Derken Clipper-Herald gazetesinin *Amber Patterson Halen Kayıp* manşetli bir fotokopisini çantasından çıkarıp Daphne'ye uzattı. "Bizi bu konu hakkında bilgilendirmek ister misin, Amber? Ya da adın artık her neyse."

Ellerini hemen yüzüne götüren Amber, yaşadığı panikten ötürü gerçek gözyaşları dökmeye başladı. "Sandığınız gibi değil." Hıçkırıklarını tuttu.

"O zaman ne?" Meredith'in sesi alabildiğine sert çıkmıştı.

Burnunu çeken Amber gözyaşlarını sildi. "Açıklayabilirim. Fakat *ona* değil." 'Ona' kısmını hor görerek söylemişti.

"Artık vazgeç kızım. Sen kimsin ve ne istiyorsun?" dedi Meredith yüksek bir sesle.

"Meredith, lütfen. Böylesi hiç yardımcı olmuyor," diye araya girdi Daphne. "Amber, sakinleş lütfen. İyi bir açıklaman olduğuna eminim. Başından itibaren anlat."

Sandalyesine gömülen Amber, en az hissettiği kadar perişan göründüğünü umuyordu. "Durumun kötü

olduğunun farkındayım. Kimseye anlatmak zorunda kalmayacağımı ummuştum. Fakat oradan kaçmam gerekiyordu."

"Kaçmak mı? Neden? Nereden?" diye ısrar etti Meredith ve Amber sandalyesine biraz daha gömüldü.

"Meredith, müsaade et de soruları ben sorayım," diyen Daphne, elini nazikçe Amber'ın dizine koydu. "Neden kaçıyordun hayatım?"

Gözlerini yuman Amber derin bir of çekti. "Babamdan."

Daphne tokat yemişe dönmüştü. "Baban mı? Canını mı yakıyordu?"

Boynunu bükerek konuşan Amber, "Bunu söylemekten çok utanıyorum. Fakat o... o bana tecavüz etti," dedi.

Daphne'nin soluğu kesildi.

"Şimdiye dek kimseye anlatmamıştım."

"Aman Tanrım," dedi Daphne. "Çok üzgünüm."

"On yaşımdan itibaren yıllarca devam etti. Onun elinin altında bulunduğum ve kimseye söylemediğim müddetçe Charlene'e dokunmadı. O yüzden oradan ayrılamıyordum. Onun canını da yakmasına müsaade edemezdim."

"Bu... bu korkunç... Annene söyleyemedin mi peki?"

Burnunu çekti. "Denedim. Fakat bana inanmamayı seçti ve tüm bunları ilgi çekmek için uydurduğumu, böylesi 'alçakça bir yalanı' gidip birilerine anlatırsam da beni fena benzeteceğini söyledi." Gözünün ucuyla attığı bir bakış, Daphne'nin ona inandığını fakat Meredith'in ikna olmadığını anlamasını sağladı.

"Peki, tam olarak ne oldu?" Meredith'in sesinde neredeyse alaycı bir ton vardı.

"Charlene ölene dek orada kaldım. Eğer ayrılırsam, beni takip edeceğini ve öldüreceğini söylemişti. O yüzden adımı değiştirmek zorundaydım. Otostop çekip Nebraska'ya gittim ve oradaki barlardan birinde bir adamla tanıştım. Bana bir oda arkadaşı buldu. Garsonluk yaptım ve buraya taşınıp yeni bir hayat kurmama yetecek parayı kazandıktan sonra da oradan ayrıldım. Tanıştığım bu adam nüfus müdürlüğünde çalışıyordu. Kayıp kız hakkındaki bilgileri bulan ve benim için Amber'ın adıyla nüfus cüzdanı çıkartabilecek birini ayarlayan da yine oydu."

Kadınların bir şey demesi için Amber bir an sustu.

Şükürler olsun ki Daphne ayağa kalktı ve Amber'ı kolları arasına aldı. "Çok ama çok üzgünüm," dedi bir kez daha.

Meredith ise Amber'ın paçayı bu kadar çabuk sıyırmasına müsaade etmeyecekti. "Ne? Daphne, onun sözüne inanacağını ve bu işin üzerine gitmeyeceğini mi söylemek istiyorsun? Buna inanmıyorum."

Daphne'nin bakışları sertti. "Lütfen git, Meredith. Daha sonra konuşuruz."

"Söz konusu bu kız oldu mu, yelkenleri suya indirmekte üstüne yok!" Meredith burnundan soluya soluya kapıya ilerledi ve çıkmadan önce arkasını dönüp, "Daphne, bilmiş ol ki bu işin sonu hiç iyi bitmeyecek," dedi.

Daphne, Meredith'in dediklerinin ne kadar önemsiz olduğunu belli etmek istercesine Amber'ın elini tuttu ve "Merak etme, tatlım. Bir daha kimse senin canını yakamayacak," dedi.

"Peki ya Meredith? Ya başkalarına söylerse?"

"Meredith'le ben ilgilenirim. Ağzından tek bir kelime dahi çıkmayacağına eminim."

"Lütfen kimseye söyleme, Daphne. Amber taklidi yapmaya devam etmeliyim. Babamın nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Nereye gidersem gideyim beni bulur."

Daphne başıyla onayladı. "Hiç kimseye söylemeyeceğim. Jackson'a bile."

Amber, babasını bu kadar kötü biri olarak resmettiği için biraz vicdan azabı çekmişti. Ne de olsa adam da kızlarına bakıp eşine yardım edebilmek için gece gündüz kuru temizlemecide çalışmıştı; ayrıca hayatta kızlarına el sürecek bir insan da değildi. Hoş, tüm kızlarını o lanet olası dükkânda bedavaya çalıştırmıştı. Amber bunun çocuk emeği sömürüsü olduğunu, yani çocuk istismarına epey yakın bir durum teşkil ettiğini biliyordu. Babası ona dokunmadıysa ne olmuştu ki? Neticede ondan istifade etmişi.

Böylece Amber yaşadığı vicdan azabından kurtuldu. Daphne'nin gözlerinin içine bakarak, "Senin gibi dostu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Bana her zaman destek çıktığın için teşekkürler," dedi.

Gülümseyen Daphne, Amber'ın saçlarına dokundu ve "Sen de aynısını benim için yapardın," dedi.

Hafifçe gülümseyen Amber, Daphne'yi başıyla onayladı.

Odanın kapısına doğru ilerlemeye başlayan Daphne, arkasını döndü ve "Bella'ya bu kadar çocuk filmi yeter diyeceğim. Bence şu an tercih hakkı sana ait," dedi keyiflerini yerine getirmek istercesine.

Amber içten bir şekilde gülümsedi; küçük prensesin yüzünde oluşacak hayal kırıklığı ifadesini görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. "Gerçekten de kafamı dağıtmama yardımcı olacak."

24

Amber çocukluğu boyunca Bağımsızlık Günü kutlamalarından nefret etmişti. Gürültüden başka bir şeye benzemeyen lise bandosu, bandonun başında en az bir kez değneğini düşüren kız ve saman dolu bir yük arabasının içinde keyifle el sallayan tombul suratlı bir başka kız... Her şey o kadar cıvık ve utanç vericiydi ki, onların yerine Amber utanırdı.

Ancak bu yıl işler farklıydı. Hem de epey farklı. Yirmi metrelik Hatteras, boğazı yararak ilerlerken, Amber da Daphne'yle birlikte arka güvertede oturuyordu. Parrishler tüm hafta sonunu teknede geçireceklerdi ve Amber da onlara katıldığı için sevinçten havalara uçuyordu. Daphne'yle birlikte alışverişe gitmiş, planladığından çok daha fazlasını harcamıştı; ancak yirmi dört saatin her bir anını Jackson'la geçireceği için kusursuz görünmek zorundaydı.

Önce beyaz, yeni bir bikini almış, ardındansa cebindeki tüm parayı, ön kısmı uzun ve düşük bir V şekli yapan, siyah renkli, tek parça bir mayoya harcamıştı. Şimdiye dek gördüğü en seksi mayolardan biriydi bu. Soyunma odasından çıktığında, Daphne de mayonun kendisine çok yakıştığını söylemişti. Amber, Jackson her zaman vücudunu görebilsin diye üzerine sadece ince bir

tül giymişti. Karaya çıkacakları zamanlar içinse yanına, poposunun yanaklarını güçlükle kapatan beyaz şortlar ve pek bir şeyi örtmeyen kolsuz atletler almıştı. Akşamları giymek üzere dar, beyaz bir pantolon, birkaç tişört ve omuz üzerine atmalık lacivert bir süveter getirmişti. Bronzlaşma spreyi bile almayı ihmal etmemişti; parlama sırası artık ondaydı.

Kaptan köşkünde duran Jackson, bej rengi şortuyla kaslı ve bronz bacaklarını sergiliyordu; üzerine ise beyaz bir golf tişörtü giymişti. Mutlak bir özgüven ve ustalıkla hareket ediyordu. Daphne ve Amber'dan yana dönüp teknenin gürültüsünü bastıran bir sesle, "Hayatım, bana bir bira getirebilir misin?" diye bağırdı.

Soğutucuya uzanan Daphne, üzerinden buz gibi suların damladığı bir kutu Gordon Ale çıkardı. Amber'ın itiraf etmesi gerekirdi ki siyah bikinisi sayesinde Daphne vücudunu olabilecek en güzel şekilde sergiliyordu. Daphne'nin daha ölçülü bir şey giymesini boşuna ummuştu. Kadın aldığı birayı Amber'a uzattı ve "Tatlım, sen versene bir zahmet. Teknenin nasıl kullanılacağına dair birkaç tüyo da alırsın belki," dedi gülümseyerek.

Daphne'nin elinden birayı kapan Amber yerinden sıçradı. "Tamamdır."

"Hey." Jackson'ın omzuna dokundu. "Biran geldi."

"Teşekkürler." Birasını açan Jackson içkisinden bir yudum aldı; adamın uzun parmaklarına ve bakımlı ellerine iç geçirerek bakan Amber, onları bedeninde gezinirken hayal etti.

"Bana teknenin nasıl kullanılacağı üzerine bir ders verebileceğini söyledi Daphne," dedi cilveli bir sesle.

"Nasıl? Daphne mi dedi?" Kahkaha attı.

"Belki de öyle dememiştir. Unuttum."

"Pekâlâ, gel bakalım," dedi hafifçe sağa kayan Jackson. "Dümeni tut."

"Ne? Hayır. Ya bir yere çarparsak?"

"Yok canım. Neye çarpacağız? Zaten pek hareket ettirmene de gerek yok. Pruvanın ucunu gitmek istediğin yöne çevir ve sakın aniden hızlı hareketler yapayım deme."

Ellerini dümenin üzerine koyan Amber denize konsantre oldu; ne yapması gerektiğini anlamaya başlayınca da gerginliği biraz olsun azaldı.

"Güzel," dedi Jackson. "Fazla sarsmadan."

"Eğlenceliymiş," dedi başını geriye atıp gülmeye başlayan Amber. "Bunu tüm gün yapabilirim."

Kadının sırtını hafifçe sıvazlayan Jackson, "Harika. Ortağımın olması güzel. Daphne'nin tekneyi pek sevdiği söylenemez. Kanoyu tercih ediyor."

Amber gözlerini kocaman açtı. "Cidden mi? Böyle bir şeyi anlayabilmem mümkün değil. Bunun yanında kanonun lafı bile olamaz."

"Belki bunu ona da anlatabilirsin." Birasından bir yudum daha aldı ve karısının oturduğu yere baktı; Daphne, *Bir Kadının Portresi* adlı kitabı okuyordu.

Adamın baktığı yöne doğru bakan Amber, Jackson'ı rahatlatmak için elini adamın koluna koydu. "Tekneyi senin sandığından daha çok sevdiğine eminim. Ben olsam severdim çünkü."

Bir saat boyunca dümenin başında kalan Amber, Jackson'a hem sorular sordu hem de adamın denizcilik konusunda derin bilgilerine övgüler düzüp durdu. Deniz haritalarını daha sonra kendisine göstermesi için adamı ikna etti; böylece onları inceleyebilecek ve Connecticut etrafındaki deniz yolları hakkında daha fazla bilgi edinebilecekti. Arada bir de adamınkine birazcık değebilsin diye hafifçe vücudunu kaydırıyordu. Durumun fazla bariz bir hâl alabileceğini düşündüğündeyse, dümeni Jackson'a teslim etti ve Daphne'nin yanına döndü. Mystic isimli bölgeye yaklaşıyorlardı ve güneş batmaya başlamıştı.

Başını kitaptan kaldıran Daphne, "Pek eğleniyor gibi görünüyordun. Bir şeyler öğrenebildin mi bari?" diye sordu.

Amber, Daphne'nin yüzünü, gücenip gücenmediğini anlamak için kısa bir süre inceledi; ancak kadın Amber iyi vakit geçiriyor olduğu için gerçekten mutluydu. "Çok sevdim," dedi Amber. "Jackson ne kadar çok şey biliyor öyle."

"En büyük hobisi teknesidir. Bizler olmasak, her hafta sonu burada olur."

"Sen niye bu kadar mesafelisin?"

"Hoşuma gidiyor ama tüm vaktimi üzerinde harcayacak kadar da değil. Harika bir evimiz, kumsalımız ve havuzumuz var. Burada ise varsa yoksa su ve bir yerden bir yere gitmek de saatler sürüyor. Öyle olunca benim canım sıkılıyor işte. Kızlar da oflayıp puflamaya başlıyorlar zaten. Küçük bir yer burası, o yüzden düzeni korumak da zor."

Amber her şeyin derli toplu olması gerektiğine dair Daphne'nin duyduğu takıntı karşısında tekrar şaşkına döndü. Bu kadın hiç arkasına yaslanıp keyfine bakmaz mıydı?

"Eh, yine de epey heyecanlı olduğunu kabul etmelisin. Saçlarına çarpan rüzgâr, suları yararak geçmek falan," dedi Amber.

"Bilâkis hız yapmayı sevmiyorum ben. Doğruyu söylemek gerekirse, yelkenliler tercihimdir. Çünkü sessiz oluyorlar. Bir yelkenliye bindiğimde, doğayla daha çok bağ kurduğumu hissediyorum."

"Peki, Jackson seviyor mu?" diye sordu Amber.

"Çok değil. Yanlış anlama, iyi bir denizci, işinin ehlidir. Fakat bu tekne sayesinde acayip hızlı gidebiliyor. Üstelik balık tutmayı da sever." Suratına düşen saçlarını geriye attı. "Üniversitedeki erkek arkadaşım yelkenlilerde büyümüştü; ailesine ait yelkenlide epey vakit geçirirdik. Ben de bildiklerimi oradan öğrendim."

"Yelkenlileri neden daha fazla sevdiğini anlıyorum sanırım," dedi Amber.

"Çok da önemli değil, gerçekten. Yanımda muhakkak bir kitap getiririm; kızlar da oyunlarını alırlar. Ve tabii insanın senin gibi bir dostu da olunca, saatler her zaman çok daha keyifli geçiyor."

"Beni davet ettiğin teşekkürler, Daph. İnanılmaz keyfim yerinde."

"Rica ederim," diyen Daphne esneyerek sandalyesinden kalktı. "Aşağı inip kızları kontrol edeyim. Yemekten önce bir süre uzansam sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki olmaz. Sen dinlenmene bak." Kadının merdivenleri inmesini izleyen Amber, doğrudan Jackson'ın yanına döndü. "Daphne biraz kestirecek. Sanırım sıkılmaya başladı."

Amber, adamın yüzünü inceledi; Jackson bu durumdan rahatsızlık duyuyorsa bile, dışarıya yansıtmadığı kesindi.

"Neyse ki iyi kötü idare ediyor."

"Evet, orası öyle. Üniversitedeki erkek arkadaşıyla beraber yelkenlide geçirdikleri eğlenceli anlardan bahsetti az önce." Amber, Jackson'ın yanağında hafif bir seğirme fark etti. "Bilemiyorum ki. Bununla karşılaştırıldığında, yelkene binmek kulağa acayip sıkıcı geliyor."

"Bir kez daha dümene geçmeye ne dersin? Gidip bize içecek bir şeyler alayım."

Dümeni tutan Amber, belki de nihayet teknenin kontrolünü yavaş yavaş ele geçirdiğini hissetti.

***

O günün ilerleyen saatlerinde, Mystic'te yenilen lüks bir akşam yemeğinin ardından, ılık ve yıldızlı gökyüzünün altında birlikte marinaya dönüyorlardı.

"Baba," dedi Tallulah ağır ağır ilerlerken, "yarın gece demir atıp havai fişekleri izleyecek miyiz?"

"Tabii ki. Her sene yaptığımız gibi."

"Süper!" dedi Bella. "Güvertenin üst kısmında tek başıma oturmak istiyorum. Oraya çıkabilecek kadar büyüdüm artık."

"Orada dur bakalım ufaklık." Bella'nın bir elinden Jackson, diğerinden Daphne tuttu ve kızı aralarında sallamaya başladılar. "Henüz oraya tek başına çıkamazsın."

"Ben de tıpkı geçen seneki gibi güvertenin ön tarafına uzanmak ve gösteriyi oradan izlemek istiyorum," diye lafa girdi Tallulah.

"Üst tarafta babanla oturacaksın, Bella. Ben de seninle birlikte güvertede olacağım Tallulah." Amber'a döndü. "Sen de Jackson ve Bella'yla yukarı çıkmalısın. Gösteriyi izlemek için harika bir yer; hele ki ilk kez izliyorsan."

Bana uyar, diye düşündü Amber.

Tekneye döndüklerinde saat onu biraz geçmişti; Daphne çocukları yatağa sokmak için alt güverteye inince, Amber bir kez daha Jackson'la baş başa kalmış oldu. Teknenin mutfağına giden Jackson, bir elinde üç adet kadeh ve diğer elinde de bir şişe Muscat marka şarapla geri geldi.

"Geceyi sonlandırmak için henüz erken. Uyumadan önce birer kadeh içmeye ne dersin?"

"Güzel olur!" diye yanıtladı Amber.

Gecenin ılık havasında oturup şaraplarını yudumluyor ve Parrish Holding'in son kazanımları üzerine muhabbet ediyorlardı. Daphne onlara katılınca, Jackson diğer kadehe de şarap koydu ve eşine uzattı. "Al hayatım."

"Yok canım, teşekkürler. Aslında hafiften uyukluyorum. O kadar fazla yememeliydim belki de. Gidip yatayım ben en iyisi."

Daphne gerçekten bitkin görünüyor, diye düşündü Amber. *Fakat fazla yemek mi? Neredeyse tabağına dokunmamıştı bile.*

"Eh, ikinize de iyi geceler." Jackson'a gülümsedi. "Gece lambasını senin için açık bırakacağım."

"Birazdan gelirim ben de. Sen dinlenmene bak."

Daphne ortalıktan kaybolduktan sonra, Amber kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. "Geç saatlere kalınca yorgun düştüğü için annemin nasıl erkenden yattığını anımsıyorum da. Babam onunla dalga geçer ve sevgili

oldukları o ateşli günlerden beri her şeyin nasıl da değiştiğini söyler dururdu."

Jackson, "Ailen hayatta mı?" diye sordu.

"Evet. Nebraska'dalar. Daphne bana annemi epey anımsatıyor."

Adamın yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirmiş, fakat her zamanki anlaşılmaz haline hemen geri bürünmüştü. Amber adamın düşüncelerini ve duygularını saklamakta yetenekli olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Nasıl insanlardır peki?"

"İkisi de ev kuşudur. Biz küçükken, annemin en büyük keyfi bizimle birlikte duygusal bir film izlemekti. Sen şehir dışına çıktığında, Daphne genellikle beni eve davet ediyor ve Tallulah ile Bella'yı da yanımıza alıp film gecesi düzenliyoruz. O kadar eğleniyorum ki bana evimi anımsatıyor. Sanırım tüm bu bağış toplantıları, sergi açılışları falan Daphne'nin biraz canını sıkıyor. En azından bana öyle demişti."

"İlginç," dedi Jackson. "Başka?"

"Ee, annem gibi Daphne de sessizliği seviyor. Annem burada olsaydı, teknenin böyle hızlı gitmesinden ve yüzünü tokatlayan rüzgârdan falan nefret ederdi. Hoş, teknemiz yoktu, ama babamın bir motosikleti vardı. Onun çıkardığı sesten ve hızından annem nefret ederdi. Yavaş ve sessiz olan bisikletini tercih ederdi." Bir yığın saçmalık daha; fakat en azından amacına ulaşıyordu.

Jackson sessizdi.

"Bence dümene geçmek ve denizin üzerinde hızlıca gitmek heyecan verici. Fakat belki yarın daha yavaş gitmeliyiz ki Daphne rahatsızlık duymasın."

"Evet, iyi fikir," dedi Jackson umursamazca ve şarabını bitirdi.

İşler şimdilik tıkırında gidiyordu. Ve Amber, bu gecenin aksine yarın gece gökyüzünün havai fişeklerle dolacağını umuyordu.

25

Bağımsızlık Günü'nden hemen sonra Amber, nihayet Jackson'ın başyardımcısı olmayı başardı. Bu pozisyon için yığınla özgeçmiş yollanmış, fakat iyi görünenleri çöpe atan Amber, bu süre zarfında kendini Jackson için vazgeçilmez biri haline getirmek için yoğun bir çaba sarf etmişti. O yüzden Jackson kendisini ofisine çağırdığında, yeni başyardımcı olarak seçildiği haberini alacağından emin gibiydi. Yanına bir not defteri ve kalem alıp adamın masasının karşısındaki tekli deri koltuğa oturmuş ve dantelli siyah çoraplarla sarılı bacaklarını en cezbedici şekilde üst üste atmıştı. Hafifçe aralanmış parlak dudaklarıyla Jackson'a bakan Amber, kısa bir süre önce beyazlattığı dişlerinin, dudaklarının arasında kusursuz göründüğünün de farkındaydı.

Bir an için ona bakan Jackson, ardından söze girdi. "Son aylarda ne kadar yardımının dokunduğunun farkındasındır. Yeni bir yardımcı arayışını sonlandırmaya ve eğer istersen, bu pozisyonu sana teklif etmeye karar verdim."

Amber havaya sıçramak ve sevinçten çığlık atmak istedi, fakat sakin kalması gerektiğinin bilinciyle istifini bozmamaya gayret ederek, "Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ah... kesinlikle isterim. Teşekkür ediyorum," diye yanıtladı Jackson'ı.

"Güzel. İnsan Kaynakları'yla konuşacağım o halde." Jackson bakışlarını önündeki dokümana çevirip Amber'ın odadan ayrılabileceğini ima edince, kadın da ayağa kalktı. Jackson, "Ha, ayrıca..." diye tekrar konuşmaya başladığında ise Amber durup arkasına döndü. "Tabii ki maaşında mühim bir artış da yaşanacak." Amber adama yakın olmak pahasına, gerekirse burada hiçbir ücret almadan bile çalışmaya hazırdı aslında. Ancak harıl harıl çalıştığı da bir gerçekti ve yüksek bir maaşı hak ettiğini düşünüyordu.

Jackson'ın yeni pozisyonu gereği ondan istediklerini layıkıyla yerine getirmek Amber'ın fazla vaktini almadı; kısa bir süre içinde, bir İsviçre saatinin dakikliğiyle hareket eder olmuşlardı. Amber yeni pozisyonunun kendisine verdiği saygınlığa ve büyük patrona bu denli yakın olmaya bayılıyordu. İdaredekiler ona hayranlıkla bakıyor, yöneticiler ise ona oldukça saygılı yaklaşıyorlardı. Jackson Parrish'in önemsediği biriyle kimse ters düşmek istemezdi. Baş döndürücü bir deneyimdi bu. Memleketindeki Lockwood isimli o orospu çocuğunu ve adamın ona çöpe atılabilecek bir pislikmiş gibi davrandığı zamanları düşündü.

Cuma mesaisinin sonlarına doğru Jackson'ın ofisine bağlı zilin çalmasıyla beraber Amber yerinden sıçradı ve ayağa kalkıp doğrudan adamın yanına gitti. Jackson'ın masasına varınca, bir deste fatura ve irice bir çek defteri gördü. "Bu külfeti sana yüklemek zorunda kaldığım için

üzgünüm. Eskiden bunlarla Battley ilgilenirdi. Benimse bunları tek tek inceleyecek vaktim yok."

"Gerçekten o kelimeyi mi kullandın? Bana vereceğin hiçbir işi külfet saymadığımı artık biliyor olman gerekirdi."

Jackson ona gülümsedi. "Bak işte o konuda haklısın. Hepsini severek yapıyorsun. Kartvizitinin yanına KA diye unvan eklemeliyim. Kusursuz Asistan."

"Hmm. Kusursuz Patron. Örnek ikiliyiz sanırım."

"Al bakalım," dedi Jackson alaycı bir gülümsemeyle.

"Nedir bu?"

"Faturalar. Hepsi otomatik ödemede; fakat hepsini gözden geçirmeni, makbuzlarla eşleştirmeni ve herhangi bir uyumsuzluğun bulunmadığından emin olmanı istiyorum. Tabii bir de çek defteri kullanarak ödenmesi gereken kimi faturalar da var. Bunların hangileri olduğunu ben işaretledim; o yüzden hepsi için aylık çekler yazacaksın. Mesela Sabine ve Surrey'in ödemeleri, okul masrafları gibi şeyler."

"Tabii ki. Zevkle yapacağımdan emin olabilirsin." Fatura yığınlarını ve çek defterini alan Amber, ofisten çıkmadan önce biraz duraksadı. "Telamachos'u biliyorsundur. Kendimi onun gibi hissediyorum desem yeridir."

Jackson'ın kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Nasıl?"

"*Odysseia*'daki karakter hani."

"Telamachos'un kim olduğunu biliyorum. *Odysseia* okumuş muydun?"

Amber başıyla onayladı. "Birkaç kez. Çok severim. Sürekli ama sürekli daha fazla sorumluluk almasına bayılıyorum. O yüzden... Sakın bana fazla iş yüklediğini düşünme."

Adamın bakışları karşısında Amber, Jackson tarafından değeri ölçülüyormuş gibi hissetti; ayrıca Amber, adamın gözünde epey puan kazandığını da düşünüyordu. Tatlı bir şekilde gülümsedi ve adamın halen onu inceleyen bakışları altında odadan çıktı.

Her şeyi masasına bırakan Amber, dosyaları karıştırmaya başladı. Üzerine çalışmak için epey enteresan bir konu olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Daphne tarafından her ay harcanan inanılmaz meblağları gören Amber'ın nutku tutuldu. Barney's, Bergdorf Goodman, Neiman Marcus, Henri Bendel ve bağımsız butiklerdeki harcamalar bir yana, terzi ve kuyumculara bırakılan paralar da vardı. Bir ay süresince, sadece kendisi için, iki yüz bin dolar değerinde giyecek ve takı almıştı. Ardındansa dadıların, temizlikçinin ve şoförün ödemeleri geliyordu. Daphne'nin spor salonu üyeliği, özel yoga dersleri ve pilates sınıfları, kızların binicilik ve tenis dersleri, golf kulübü aidatları, yat kulübünün masrafları, gösteriler ve yemeklere harcanan paralar, geziler. Harcamalar lanet olası ve bitimsiz bir peri masalıymışçasına devam ediyordu.

Daphne'nin elinin altındaki paraya kıyasla, Amber'ın yeni maaşı sadaka sayılırdı. Özellikle faturalardan biri, Amber'ın donup kalmasına yol açtı: Hermes Birkin marka, kırmızı timsah derisi bir cüzdan. Altmış dokuz bin liralık fiyatı görünce, iki kere kontrol etti. *Alt tarafı bir cüzdan!* Amber'ın yıllık gelirinin yarısından fazlaydı resmen. Ayrıca Daphne bu cüzdanı muhtemelen sadece birkaç kez kullanmış ve sonra da çekmecelerinden birine atmıştı. Amber'ın öfkesi öylesine yoğundu ki, neredeyse nefesinin kesildiğini hissetti. Artık bu kadarı da akıl alır değildi. Eğer Daphne gerçekten Kistik Fibrozis'in gölgesinde

yaşamlarını sürdüren ailelere yardım etmek istiyorsa, neden onlara daha fazla bağışta bulunmuyor ve hâlihazırda elinde bulunan bir düzine özel tasarım cüzdanla yetinmeyi bilmiyordu? *İkiyüzlü aşağılık.* Daphne'nin sürdürdüğü bu şımarık yaşam tarzına iyiden iyiye tanıklık etmiş olan Amber, Jackson'ın servetinin ne kadar uçsuz bucaksız olduğuna ikna olmuş ve planını uygulamak için hepten kararlı bir hale gelmişti.

Tüm fatura ve fişleri tek tek incelemek bir buçuk saatini aldı; işini bitirdiğinde, resmen burnundan soluyordu. Masasından kalktı ve koridorun sonundaki kahve standına gitti. Geri dönerken kadınlar tuvaletinin önünde durdu ve aynada kendine baktı. Manzaradan hoşlanmıştı; ancak artık bahsi artırmanın ve kendini biraz daha seksileştirmenin zamanı gelmişti. Fakat bunu belli belirsiz bir şekilde yapmalıydı; böylelikle Jackson, Amber'daki farklılığın ne olduğunu anlamak için kafa yoracaktı. Masasına döndüğünde, Jackson'ın çoktan ofisinden ayrıldığını gördü. Faturaları ve çek defterini çekmecesine koydu ve odadan ayrıldı. Nihayet ofisin kapısını kapatıp binadan çıktığında, kafasında planlar oluşmaya başlamıştı bile. Bu planları kusursuz hale getirebileceği koca bir hafta sonu da onu bekliyordu.

26

Cumartesi günü Amber, Daphne'yle Barnes&Noble'da buluştu ve ikili öğle yemeği için yine aynı sokaktaki küçük bir restoranı seçtiler. Yemek olarak tavuklu salatada karar kılan Amber, Daphne'nin çizburger ve patates kızartması istemesi karşısında âdeta şok geçirse de, hiçbir şey belli etmedi.

"Jackson'ın dediğine göre işinde harikaymışsın. Sen de memnun musun bari?"

"Hem de çok. İş yükü *epey* fazla, ama gerçekten keyif alıyorum. Beni önerdiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır, Daphne."

"Çok mutlu oldum. Hakkını vereceğini biliyordum zaten."

Amber, Daphne'nin hemen yanında duran poşete baktı ve "Poşette ne var, Daph?" diye sordu merakla.

"Ah, o mu? İade etmem gereken bir parfüm. Jackson'la ilk tanıştığımızda onu kullanırdım, kokusuna bayılıyordu. Uzun bir süredir kullanmamıştım. Tekrar kullanayım dedim ama sanırım artık alerjim var. Tenimi epey kızarttı."

"Çok korkunç. Adı ne parfümün?"

"*Incomparable.*[6] Açıkçası ilk sıktığımda ben de öyle hissetmiştim."

Yemekleri gelmişti; Daphne sanki günlerden beri bir şey yememiş gibi çizburgerine saldırdı. "Mmm. İnanılmaz lezzetli!"

"O zamanlar nasıldı, biraz bahsetsene. Jackson'la sevgili olduğunuz zamanlar yani?"

"O kadar genç ve saftım ki; ancak sanırım bu durum Jackson'ın tuhaf bir şekilde hoşuna gidiyordu. Deneyim sahibi ve alımlı o kadar çok kızla birlikte olmuştu ki hiçbir zaman gitmediğim yerlere beni götürebilmek ve hiçbir zaman görmediğim şeyleri bana gösterebilmek ona da iyi geliyordu." Duraksayan Daphne'nin gözleri uzaklara daldı. "Ağzının içine bakardım resmen." Tekrar Amber'a çevirdi bakışlarını. "Anlarsın ya, kendisine tapınılsın ister." Kahkaha attı. "Zaten ona tapınmak da hayli kolaydır. Gerçekten kusursuz biri."

"Evet, öyle," diye katıldı Amber.

"Neyse, sanırım hiçbir şey aynı kalmıyor. Artık ikimiz de değiştik."

"Nasıl yani?"

"Aman, bilirsin. Çocuklar doğar. Her şey rutine bağlanır. Seks hayatın eskisi kadar tutkulu olmaz. Kimi zaman çok yorgunsundur, kimi zamansa canın istemez."

"Hele ki bebek yeni doğmuşsa, daha da zor olmalı. İnsanı tüketen bir deneyim neticede. Doğum sonrası depresyonu yaşayan annelerle ilgili sürekli bir şeyler okuyoruz."

Bir süre sessiz kalan Daphne boynunu eğdi. Gözlerini zeminden ayırmadan, "Felaket bir şey gerçekten," dedi.

6 *İng.* Eşsiz. *(Ç.N)*

Tuhaf bir sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından Amber şansını tekrar denedi. "Neyse boş ver. Çocuk sahibi olmak aranızdaki romantizmi pek de sekteye uğratmışa benzemiyor. Ne zaman sizinle takılsam, Jackson'ın sana delicesine âşık olduğunu görebiliyorum."

Daphne gülümsedi. "Birçok badire atlattık ama."

"Umarım bir gün benim de böyle kusursuz bir evliliğim olur."

Kahvesinden bir yudum alan Daphne bir süre Amber'a baktı. "Evlilik zor iştir. Eğer birine âşıksan, hiçbir şeyin onu yok etmesine müsaade etme."

İşte işler şimdi ilginçleşiyor, diye düşündü Amber. "Ne gibi?"

"Evliliğimiz esnasında küçük bir pürüz yaşadık. Bella'nın doğumunun hemen ardından..." Tekrar durup başını salladı. "Düşüncesizce bir davranışta bulundu."

"Seni aldattı mı yoksa?"

Daphne onayladı. "Bir kerelik bir olaydı. Ben sürekli çocuklarla ilgileniyordum. Aylardır sevişmemiştik." Omuzlarını silkti. "Erkeklerin de kendilerine göre ihtiyaçları var. Zaten eski formuma kavuşmam da epey vaktimi aldı."

Jackson'ın yediği haltı gerçekten de haklı çıkarmaya mı çalışıyor? Daphne düşündüğünden bile enayi çıkmıştı.

"Yaptığı şeyin doğru olduğunu söylemiyorum. Fakat çok pişmandı ve bir daha yapmayacağına dair yemin etti." Amber'a zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Ve asla yapmadı da."

"Tanrım! Senin için epey zor bir süreç olmalı. Neyse ki kendini toparlayabilmişsin. İkiniz epey mutlu görünüyorsunuz," dedi Amber. Ardından saatine baktı. "Neyse,"

dedi. "Kalksak iyi olacak. Güzellik salonunda randevum var da."

Yemeğin ardından eve giden Amber, internet üzerinden *Incomparable* adlı parfümü sipariş etti. Başını bilgisayardan çevirip içten içten gülümsedi ve elde ettiği bu yeni bilgi karşısında keyiflendi. Jackson daha önce aldatmıştı! Eğer bir kere yapmışsa, aynı hataya bir kez daha düşebilirdi pekâlâ.

***

Pazartesi yanında yağmur ve rüzgârla geldi; treni bekleyen Amber sırılsıklam olmuştu. Amber'ın işiyle ilgili sevmediği tek nokta, evinden şehre yapmak zorunda olduğu bu uzun tren yolculuklarıydı. Müzeleri gezmek için öylesine şehre iniyorsanız, o zaman ciddi bir sorun değildi; fakat iş çıkışı saatleri bambaşka bir işkence türüydü. Rüzgârdan afallamış ve ıslak bir şekilde trene geçen Amber, sigara kokan iri bir adam ile pis bir sırt çantası olan çocuğun arasına oturdu ve karşısındaki camda yazan reklamları okumaya başladı. Hepsini ezberden okuyabilecek kadar iyi biliyordu. Tren vagonlarında veya otobüslerin kenarlarında kendi fotoğrafını görmenin neye benzediğini merak etti. O reklamlarda oynayan mankenler bundan keyif alıyor muydu acaba? Binlerce adamın arzuladığı bir cinsel obje olduğunu hayal etti. Vücudu kesinlikle yeterliydi. Doğru saç ve makyajla değme mankenlere taş çıkarırdı; hem de Daphne'den birkaç santim daha kısa olan 1.70 boyuna rağmen. Bir deri bir kemik kalmak için boğazlarını parmaklayan bu mankenler muhtemelen kendilerini çok özel sanıyordu. Amber böyle bir şeye asla bulaşmazdı; gerçi o doğuştan ince olduğunu için şanslıydı.

57. Cadde'ye vardığında, pantolonunun paçaları neredeyse kurumuştu. Yağmur durmuş, fakat rüzgâr halen kamçı gibi iniyordu. Kapı görevlisini selamlayıp resepsiyondaki güvenlik görevlisine günaydın dedi.

"Size de günaydın, Bayan Patterson. Hava amma da kötü. Ancak siz yine de harika görünmeyi başarmışsınız. Saçınızı yeni mi yaptırdınız?"

Amber herkes tarafından tanınmaya bayılıyordu. "Evet, teşekkürler." Kimlik kartını okuttu ve asansöre yürüdü. İlk durağı kadınlar tuvaletiydi. Kablosuz, yassı saç kurutma makinesini çıkardı ve saçlarının kabarıklığını aldı; omuzlarına dökülen saçlarını şampanya sarısı bir renge boyatmıştı. Bileklerine bir damla *Incomparable* sıktıktan sonra, tenis ayakkabılarını çıkardı ve Louboutin marka, üstü açık ayakkabılarını giydi. Siyah renkli, balıkçı yaka bir elbise ve göğüslerini güzelce yukarı kaldıran dantelli bir sütyen giydi. Bileğinde, gümüşi renkte iri bir bilezik vardı. Diğer takısıysa, dövme gümüşten yapılma ve basit bir güzelliği olan küpeleriydi. Aynada kendine gülümsedi ve Ralph Lauren'ın bir moda çekiminden az önce çıkmış gibi göründüğüne iyice ikna oldu.

Ofisine girdiğinde, Jackson'ın kapısının kapalı ve jaluzilerin inik olduğunu gördü. Her sabah erken gelmeyi kendine görev edinse de, Jackson yine de onu alt etmeyi başarıyordu. O yüzden, adamın o an ofiste olmayışı ender rastlanan bir durumdu. Amber e-postaları cevaplamaya başladı. Jackson aylak aylak ofise girdiğinde saat çoktan 10.00'u geçmişti.

"Günaydın, Jackson. Her şey yolunda mı?"

"Günaydın. İdare eder. Bella'nın okulunda toplantıya katıldım da." Odasının kilidini açtı ve durdu. "Bu arada,

bu gece bir tiyatro oyunu var. Saat altı için Gabriels'de iki kişilik rezervasyon yapar mısın?"

"Tabii."

Tam içeri giriyordu ki, tekrar durdu. "Bugün çok hoş görünüyorsun."

Bedeninin alev alev yandığını hisseden Amber, "Teşekkür ederim. Çok naziksin," dedi.

"Nezaketten değil, gerçekleri söylüyorum." Ofisine girdi ve kapıyı kapadı.

Daphne ve Jackson'ın romantik bir akşam yemeğine çıkıp bir Broadway oyunu izleyecek olmaları Amber'ı delirtiyordu. En pahalı koltuklarda oturup Jackson'a eşlik edecek kişi kendisi olmalı, herkes ona kıskançlıkla bakmalıydı oysa. Gelgelelim kendini kontrol etmesi gerektiğinin farkındaydı. Soğukkanlılığını kaybedip salakça bir şey yapmak, hele de böyle hassas bir denge kurmuşken, hiç işine yaramazdı.

Akşamüstüne doğru, Jackson'la beraber bir sonraki haftanın Çin yolculuğunda izlenecek programı gözden geçirirlerken, Daphne aradı. Amber sadece Jackson'ın söylediklerini duyabilse de, adamın keyfinin kaçtığını sezmişti. Telefonunu kapayıp masanın üzerine fırlattı. "Lanet olsun. Az evvel bu geceki planların içine edildi."

"Daphne'ye mi bir şey olmuş?"

Jackson gözlerini yumdu ve burnunun üstünü ovuşturdu. "Bir şeyi yok; güya tabii. Bella'nın rahatsızlandığını söylüyor. Tiyatroya gelmeyi istemiyormuş."

"Üzüldüm," dedi Amber. "Rezervasyonu iptal edeyim mi?"

Birkaç saniye düşünen Jackson, ardından Amber'ı gözüne kestirircesine baktı. "Bir akşam yemeği ve ardından da tiyatro ilgini çeker miydi?"

Amber'ın eli ayağı boşalmıştı. Fazla kolay olmuştu bu; gökten kucağına düşen bir hediye gibiydi resmen. "Çok isterim. Daha önce Broadway'e hiç gitmedim." Jackson'ın masumiyeti ve deneyimsiz kadınları sevdiğini unutmamıştı.

"Güzel. *Hamlet* için aldığım bu biletler kapış kapış gidiyor; sadece kısa bir süre için sahneye konacak, o yüzden kaçırmak istemiyorum. Beş buçuk civarı işleri bitiririz. Bir taksiye atlar, restorana gideriz. Rezervasyon altıda mıydı?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi işimize dönelim."

Masasına dönen Amber, Daphne'yi aradı. Telefon anında cevaplandı.

"Daphne, ben Amber. Jackson, Bella'nın iyi olmadığını söyledi. Umarım ciddi bir şey yoktur."

"Yok, hayır. Biraz burun akıntısı ve hafif bir soğuk algınlığı. Yanından ayrılmayayım istiyor işte. Ben de onu bırakmak istemiyorum."

"Tabii, ben olsam ben de ayrılmazdım." Biraz düşündü. "Jackson, sen gidemediğin için beni çağırdı. Haber vereyim dedim. Alınmazsın, değil mi?"

"Tabii ki alınmam. Bence gayet iyi bir fikir. Size iyi eğlenceler."

"Tamam. Teşekkürler Daphne. Umarım Bella da hemen iyileşir."

Amber, bu küçük baş belasının varlığını sevmeye başlamıştı.

Tam beş buçukta ofisten ayrıldılar. Takside Jackson'ın yanına oturmak Amber'ı bayağı heyecanlandırmıştı. Ayaklarının şimdiye dek yerden böylesine kesildiğini hiç hatırlamıyordu. Restorana girdiklerinde, çevredekilerin hayran bakışları da Amber'ı hoşnut etti. Amber, güzel göründüğünün ve omzuna eli değen adamın da buradaki en zengin kişilerden biri olduğunun farkındaydı. Şatafatlı restoranın sessiz bir köşesinde yer alan, mumlarla aydınlanmış masaya geçtiler.

"Vay be, ilk defa böyle bir yerde yemek yiyeceğim."

"Daphne'yle ilk çıkmaya başladığımız dönemlerde, burası onu getirdiğim mekânlardan biriydi."

Amber'ın şu an hakkında konuşmak istemediği bir şey varsa, o da Daphne'ydi; fakat adam ısrar ederse, belki bu durumu avantaja çevirebilirdi. "Sevgili olduğunuz günlerden epey bahsetti. O zamanlar bazı şeylerin daha farklı olduğundan..."

Sandalyesine yaslanan Jackson gülümsedi. "Farklı mı? Evet, o zamanlar daha farklıydı. Âşık olmanın yaşattığı coşku hiçbir şeyde yoktur. Ve ben sırılsıklam âşık olmuştum, şüphen olmasın. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım." Şarabından bir yudum alırken, Amber da adamın güzel ellerine bir kez daha hayran olduğunu fark etti.

"Birbiriniz için yaratılmış gibisiniz." Neredeyse boğulacaktı bu kelimeleri söylerken.

Kadehi masaya koyan adam başıyla onayladı. "Daphne yıllar içinde inanılmaz bir kadına dönüştü. Başardığı onca şeye bakıyor ve onunla gurur duyuyorum. Kusursuz bir eşe sahibim."

Amber neredeyse salatasının üzerine kusacaktı. Jackson'ın tam da yenilenmiş, zarif ve çekici Amber'ı fark etmeye başladığını düşündüğü anda, Jackson mükemmel karısından bahseder olmuştu. Ardından genellikle işten konuştular; Jackson yemeğe çıktığı herhangi bir meslektaşına nasıl davranıyorsa, Amber'a da öyle davranıyordu.

Tiyatroya varıp koltuklarına oturduklarında -locaydı-, Amber bir kez daha bu adamla evli olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başladı. Eğer bir asistan değil, bir kadın olarak ilgisini çekebilseydi, o zaman harika bir gece yaşayacakları kesindi.

Saat on birde perdeler kapandığında, Amber geceyi sonlandırmaya hazır olmadığını hissetti. Sokaklarda hâlen yoğun bir kalabalık vardı; restoran ve kafeler ağzına kadar dolu gibiydi.

Times Meydanı'na doğru aylak aylak yürürlerken, Jackson saatine baktı. "Saat geç oldu ve bizim de yarın erken kalkmamız lazım; Whitcomb Emlak'la toplantımız var."

"Hiç uykum yok benim. Biraz bile yorgun değilim üstelik," dedi.

"Yarın sabah bitkin hissedeceksin ama. Bak ne diyeceğim, Daphne'yle bu geceyi bizim apartmanda geçirecektik. Fakat o gelmese de, orada kalacağımı söyledim ona. Sen de eğer istersen misafir odasında kalabilirsin. Böyle geç bir saatte trene binmen aptallık olur. Sanırım tek sorun yine kıyafet."

"Bir şeyler ödünç almama Daphne'nin ses çıkaracağını sanmıyorum. Ne de olsa açık artırma için özel olarak diktirilmiş bir geceliği bana vermişti. Ondan sadece bir beden küçüğüm." Adamın yaptığı bu karşılaştırmayı kaçırmadığını umdu.

"Pekâlâ o zaman." Jackson bir taksi çevirdi; yeni gelişmelerden memnun olan Amber, araca bindi ve koltuğa gömüldü.

Taksi onları kent merkezinin dışındaki binanın önüne bıraktı. Tente kaplı uzun girişin altında yürüdüler. "İyi geceler, Bay Parrish." Amber'ı gören kapı görevlisinin ifadesinde hiçbir değişiklik yaşanmadı; anlayıştan mı, yoksa umursamazlıktan mı böyle olduğuna Amber karar veremedi.

Özel asansör doğrudan geniş antreye açıldı. Diğer evlerinden epey farklıydı burası; daha modern ve minimalist bir tasarıma sahip bu daire, beyaz ve grinin tonlarına bürünmüştü. Dairenin ilgi çeken kısmı, duvarlardaki tablolardı; soyut çizimleri tüm canlılığıyla ortaya çıkaran renk patlamalarıyla kaplı eserler... Hepsine uzun uzun bakan Amber yine kendinden geçmişti.

"Kafama bir gece şapkası geçireyim," diye espri yaptı Jackson. "Misafir odası sağdan hemen üçüncü oda. Temiz havlular ve diş fırçası falan neye ihtiyacın varsa bulabilirsin. Ancak ilk önce Daphne'nin dolabına bakmaya ve yarın için uygun bir kıyafet bulmaya ne dersin?" Üzerinde şişelerin durduğu cam sehpaya gitti ve kendine bir bardak viski doldurdu.

"Tamam. Fazla gecikmem." Şaşaalı yatak odasına giren Amber'ın kafasında tek bir arzu vardı: Jackson'ın içeri dalması ve krallara layık bu yatağa onu fırlatması. Fakat bunun yerine Amber, Daphne'nin iç çamaşırlarını karıştırmakla yetindi. Daphne'nin ne kadar tertipli olduğunu ona bir kez daha hatırlatan bu çekmeceler, insanı güldürecek kadar düzenliydiler. Siyah renkli dantel bir külot alan Amber, ona şöyle bir baktı ve kararını verdi. *Bu olur.*

Ardından gardırobu açtı; tıpkı evde olduğu gibi, burada da her giysinin arasında nizami boşluklar vardı. Kırmızı renkli harikulâde bir Armani gecelik ve beyaz kombinezon giydi. *Süper. Şimdi sıra jartiyerde.* Onları bulana dek birkaç çekmece karıştırdı; kasığa kadar çekilebilen, bej renginde, şeffaf ve ipeksi bir çift buldu.

Kıyafetleri toparlayan Amber, gönülsüzce odayı terk etti.

Jackson, başını içkisinden kaldırdı. "Tamam mısın?"

"Evet. Teşekkürler Jackson. Harika bir geceydi."

"Beğenmene sevindim. İyi geceler," diyen adam, yatak odasına ilerlerken Amber'ı kafasıyla hafifçe selamladı.

Misafir odası gerçekten de akla gelebilecek her türlü ihtiyaca karşılık verecek şekilde donatılmıştı. Kıyafetlerini çıkaran Amber, duşunu aldı, dişlerini fırçaladı ve yatağa girdi. Adeta kendisine sarılmak isteyen yumuşak kuş tüyü şiltenin üzerinde rahatlayan Amber, yorganı çenesine dek çekti. Sanki bir bulutun üzerine uzanmış gibi hissetse de, Jackson'ın sadece birkaç oda uzakta yattığını bilmek, uykuya dalmasını güçleştiriyordu. Onu ne kadar arzuladığını Jackson'ın da hissetmesini ve kusursuz karısını tamamen unutup onun yatağına gelmesini istiyordu. Bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından bunun gerçekleşmeyeceğini anlayan Amber huzursuz bir uykuya daldı.

Ertesi sabah, duş alıp giyindikten sonra, geceyi burada geçirdiğini bildirmek için Daphne'yi aradı. Daphne'nin eline güvenini sarsacak bir neden vermek istemiyordu. Yalan dolan istemiyordu; en azından Daphne'yle ilgili konularda. Ve Daphne, o her zamanki tatlılığıyla, orada kalmasının hiç ama hiç önemli olmadığını söyleyerek Amber'ın içini rahatlatmayı başardı.

27

Amber, Daphne'nin dünyasının temelini oluşturan ekonomik hareketleri birinci elden inceleme fırsatına artık sahip olduğu için, Daphne'nin neden her zaman bu kadar harika göründüğünü de anlamıştı; böylesi bir parayla kim kötü görünebilirdi ki? Saçının telinden, ayaklarının topuğuna dek, insanlar ona kusursuza yakın bir hizmet sunuyordu. Amber, Parrishlerin evinde düzenlenen küçük partide işin iç yüzünü biraz daha görme şansı elde etti. İşte Amber, içi boş cüzdanının panzehiri olan Gregg'le de o zaman tanıştı.

On dört kişilik yemek masasında yan yana oturmuşlardı. Adamın çene yapısı ve saçlarındaki hafif kızıllık Amber'ın pek hoşuna giden nitelikler olmasa da, genç ve eli yüzü düzgün oluşu, diğer kadınların Gregg'i çekici bulmalarına yetiyordu muhtemelen. Tabii Jackson'ın yanında esamesi okunmazdı.

Gelgelelim Amber, Gregg'i de muhabbetini de alabildiğine sıkıcı bulmuştu. Adam durmadan ailesinin büyük başarılar elde eden muhasebe şirketinden bahsedip durmuştu. Bu yavan diyalogu daha fazla sürdüremeyeceğini anlayan Amber dayanamayıp, "Anlattıklarının inanılmaz olduğuna şüphem yok. Fakat bana şunu söylemeni

istiyorum; iş dışında ne yapıyorsun? Hobilerin falan mesela?" diye sormuştu.

"Ah, hobiler... Hmm, bir bakalım. Tabii ki golf oynarım. Biramı da kendim yapıyorum. Briç de oynarım. Gerçekten çok severim o oyunu."

Bu adam tam bir şaka olmalıydı. "Peki ya sen?" diye sormuştu Gregg ardından.

"Sanata bayılırım; o yüzden fırsat buldukça müzeleri geziyorum. Yüzmeyi de severim. Son zamanlarda kanoya binmekten de hoşlanmaya başladım. Bir de çok okurum."

"Ben pek okumam. Kendi hayatını yaşamak varken, neden başkasının hayatını okuyayım ki?"

Ağzındaki lokmayı dehşetle püskürtmeye güçlükle engel olan Amber, adamı onaylamakla yetinmişti. "Kitaplar üzerine yapılmış ilginç bir yorum. İlk kez böylesini duyuyorum."

Gregg, Amber sanki kendisine madalya takmışçasına sırıtmıştı.

Gelgelelim Amber, Gregg'e tahammül etmeyi öğrenebilirse, adamın kendisine faydalı olabileceğine karar vermişti. Amber'ın çıkarlarına hizmet edebilir; yemeklere, tiyatrolara ve sosyetik toplantılara giriş bileti olabilirdi. Kendisine pahalı hediyeler alması için adamı kolayca kandırabileceğinin de farkındaydı tabii. Adamı yanından ayırmayacak, Jackson'ın onu bir rakip gibi görmesini umacaktı. Jackson gözlerini o gece ikisinin üzerinde epey gezdirmişti zaten. Amber, Gregg'e gösterdiği bariz ilginin Daphne'yi hoşnut ettiğini de düşündü. Ancak unutulmaması gereken bir şey vardı: Kendisi babası zengin biriyle ilgilenmiyordu. Zengin babanın *kendisini* istiyordu.

Haliyle Amber, ilerleyen günlerde Gregg'le vakit geçirmeye başladı; adamın onu lüks restoranlara götürmesine ve hediyeler almasına müsaade ediyor, Gregg tarafından ofisine çiçekler yollanıyordu. Hatta bir keresinde, çiçeğin üzerindeki kartta yazan ismi okuyan Jackson'ın durumdan pek hoşnut görünmemesi ise Amber'ı epey keyiflendirmişti. Genç kadın Gregg'in yeterince kibar ve kendince yakışıklı olduğunu düşünse de, adam tam bir mankafaydı. Bir duvarla konuşmak bile daha heyecan verici olabilirdi. Ancak Greg iyi bir paravandı; Amber planını beşinci vitese geçirirken, Daphne'nin bir şeylerden şüphelenmesine ve kıskançlık duymasına engel olacaktı.

***

Daphne'nin partisinde Gregg'le tanışmasının üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve o akşam hep beraber golf kulübünde yemeğe çıkacaklardı. Amber dün gece telefonda konuşurlarken, yemeğe çıkmaları için Daphne'yi ikna etmişti.

"Dördümüzün bir araya gelmesini o kadar çok istiyorum," demişti Amber, "Fakat onun elemanı olduğum için sanırım Jackson benimle dışarıda görünmek istemiyor."

Daphne cevap vermeden önce biraz düşünmüştü. "Ne demek istiyorsun?" diye sormuştu en sonunda.

"Hani biz seninle çok yakınız ya. Can dostuyuz. Ben de Gregg seni tanısın istiyorum; ne de olsa kız kardeş gibiyiz. Gregg birkaç kez Jackson'ı aradı, fakat Jackson sürekli bir mazeret bulmuş. Jackson'ı ikna etsen ne güzel olurdu..."

Tabii ki ikna edebilirdi. Amber'ın istediği neredeyse her şeyi yapardı Daphne.

Öte yandan Amber, Jackson'ın özünde bir züppe olduğundan ve kendisini vakit harcamaya değer biri olarak görmediğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden adama darılmıyordu gerçi. Ne de olsa Jackson'ın yerinde kendisi olsaydı, Amber da aynı duyguları paylaşırdı. Fakat bir belgeyi incelerlerken, adamın bedeninin onunkine nasıl biraz daha yaklaştığını ve gözlerini önceden olduğu gibi hemen üzerinden çekmediğini de fark etmişti Amber.

Amber itinayla giyinip kuşanmış, Daphne'ye dokunan parfümden hafifçe sıkmıştı. *Belki gözlerini falan yaşartır,* diye düşünmüştü nefretle. Elbisesinin göğüs dekoltesi şıllık gibi görünmesine neden olacak kadar derin değil ama dikkat çekiciydi. Daphne'den uzun olacağını bildiği için on santimlik topuklular tercih etmişti; tenis oynarken dizini inciten Daphne, sakatlığı geçene kadar topuksuz ayakkabılar giymek zorundaydı çünkü.

Gregg tam zamanında kapının önüne gelmiş, Amber da adamın üstü açık Mercedes'ine binmek için merdivenleri koşa koşa inmişti. Lüks arabalara binmeyi ve onlarla dolaşırken başkaları tarafından görünmeyi seviyordu. Gregg arabayı bazen Amber'a veriyor, o da bu eşsiz aracın verdiği hisse bayılıyordu. Gregg, Amber'ı şımartmaya bayılırken, Amber da bu durumu kullanmaktan geri durmuyordu.

Arabaya binen Amber, deri koltuklara hayranlıkla dokundu ve öpmek için adama doğru eğildi. Gregg en azından öpüşmeyi biliyordu; ayrıca Amber gözlerini yumup ağzının içindeki dilin Jackson'a ait olduğunu hayal edebiliyordu.

"Mmm, harika," dedi koltuğuna yerleşen Amber. "Fakat yola çıksak iyi olur. Daphne ve Jackson'ı bekletmek istemeyiz."

Derin bir soluk alan Gregg, başıyla kadını onayladı. "Burada kalıp seninle öpüşmeyi tercih ederim ya, neyse."

Romantik sözleri bile tek kelimeyle yavandı. Amber arzuyla yanıp tutuşmuş gibi davrandı. "Ben de, fakat ağırdan alacağına söz vermiştin. En son ilişkimde kalbimin nasıl kırıldığını sana açıkladım. Henüz hazır değilim." Şirin bir ifadeyle dudaklarını büktü.

Golf kulübüne giderlerken havadan sudan konuştular. Kulübe hemen Parrishlerin ardından girdiler.

"Yanlarına park et de içeri birlikte yürüyelim."

Jackson'ın, Daphne ile yan yana yürürken onu görmesini istiyordu.

Daphne'yle aynı anda arabadan inen Amber, kadının yanına gidip onu öptü ve Daphne'nin elindeki Hermes marka yeni çantasını fark etti.

"Zamanlama harika!" Gülümseyen Daphne, Amber'ın kolunu sevgiyle sıktı.

"Çantaya bayıldım," dedi sesine içten bir hava vermeye çalışan Amber.

"Ah, teşekkürler." Omuzlarını silkti. "Jackson'dan küçük bir hediye." Adama bakıp gülümsedi. "Bana öyle iyi davranıyor ki."

"Şanslı kadınsın!" dedi Amber tükürmek isteyerek.

Hep beraber içeri girdiler; Amber gözlerini Jackson'dan ayırıp Gregg'e odaklanmakta epey zorlanıyordu.

Masalarına geçip içkilerini aldıktan sonra, Gregg kadehini kaldırdı. "Şerefe. Nihayet beraber olabildiğimiz için çok mutluyum." Kolunu Amber'ın omzuna attı. "Beni bu pırlanta gibi kızla tanıştırdığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Gregg'e doğru yaklaşan Amber, adamı öptü ve sonra Jackson'ın tepkisini ölçmeye çalıştı; fakat adamın ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu.

"Anlaşabildiğiniz için mutluyuz. Birbiriniz için biçilmiş kaftan olduğunuzu içten içe biliyordum," dedi Daphne.

Amber, çaktırmadan Jackson'a baktı. Adam kaşlarını çatmıştı. *Güzel.* Dudaklarını yalayan Amber, kadehini kaldırdı ve şaraptan büyük bir yudum alıp Gregg'e baktı.

"Haklıydın; Cabernet şaraba nazaran, bu daha iyi bir seçim olmuş. Keşke ben de şaraplar konusunda senin kadar bilgili olsaydım."

"Bildiğim ne varsa öğretmek benim için büyük bir zevk olurdu doğrusu," dedi Gregg gülümseyerek.

"Aslına bakarsan," dedi Jackson, "1987 üretimi şaraplar daha iyiydi." Af dilercesine bir bakış attı Gregg'e. "Kusura bakma moruk, ama ben şarapla yatıp şarapla kalkan biri sayılırım. Şimdi bir şarap sipariş etsem, aradaki tat farkını hemen anlarsın."

"Önemli değil. Ne de olsa doğduğum yıl; yani her halükârda güzel bir yıl sayılabilir," diye yanıtladı Gregg tüm ciddiyetiyle.

Amber gülmemek için kendini zor tuttu. Gregg yaptığını fark edemeyecek kadar aptal olsa da, Jackson'ın ağzının payını vermişti. Tabii Jackson bunu hemen anlamıştı.

İstediği kadar parası veya zekâsı olsun, kendini on beş yaş daha gençleştirmesine imkân yoktu.

"Şurası açık ki bir şarabı cazip kılan unsur, onun yaşıdır. Ne kadar olgun, o kadar iyi," dedi Amber, dilini yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirip Jackson'a bakarak.

28

Parrishlerin yaşamına yeni bir bakış açısıyla yaklaşması an meselesi olan Amber, ailenin New Hampshire'de kiraladıkları göl evinde geçirilecek bir hafta sonu için Daphne'nin gelip onu almasını bekliyordu. Jackson yine ülke dışındaki iş gezilerinden birindeydi.

Saat tam sekiz buçukta, beyaz Range Rover kapıda belirdi. Daphne, Amber bavullarını koysun diye bagajı açıp arabadan indi.

"Günaydın tatlım!" Amber'a sarılan kadın, bavulu aldı. "Bizimle geleceğin için çok mutluyum."

"Ben de öyle."

Wolfeboro yolu yaklaşık dört buçuk saat sürse de, arka koltuktaki kızların çıtlarını çıkarmadan uyumaları ve Daphne'yle aralarında geçen muhabbetler sayesinde çabucak geçmişti.

"Ofiste işler nasıl? Tüm o sorumluklara rağmen hâlâ mutlu musun?"

"İşime resmen aşığım, Daph. Jackson harika bir patron!" Daphne'ye baktı. "Tabii sen bunu zaten biliyorsundur."

"Bunu duyduğuma ne kadar çok sevindiğimi anlatamam. Aaa bu arada, benim yerime onunla *Hamlet'e*

gittiğin için de sana teşekkür etmeyi unuttum. Oyun nasıldı peki? Gittiğine değdi mi?"

"Evet, kesinlikle değdi. Kaçırdığın için üzgünüm."

"Pek Shakespeare hayranı olduğum söylenemez." Daphne kıkırdadı. "Biliyorum, itiraf etmesi korkunç bir şey, fakat sanırım müzikaller biraz daha bana göre. Öte yandan Jackson, Shakespeare'e bayılıyor." Gözlerini yoldan ayırıp Amber'a bir bakış attı. "*Fırtına* oyunu için de bilet almış. Sanırım bir sonraki hafta. Madem *Hamlet*'ten hoşlandın, eğer senin için de sorun olmazsa, benim yerime seni götürmesini isteyeceğim."

"Seninle gitmek isteyeceğine eminim."

"Seni diğer Shakespeare oyunlarıyla tanıştırmaktan büyük keyif alacağına eminim. Hem bana da büyük bir kıyak geçiyor olacaksın. Konuşulanların yarısını bile anlamadığım bir oyunu izlemektense, evde kızlarla oturmayı tercih ederim."

İşte bu süper olmuştu. Daphne o atasözüne lâyık bir şekilde, Jackson'ı adeta altın bir tepside kendisine sunuyordu. "Eh, madem öyle diyorsun, o zaman sorun olmaz sanırım."

"Güzel. Anlaştık."

"Annen de kalmaya geliyor mu? Buralara yakın oturuyor galiba?"

Amber, Daphne'nin direksiyona daha sıkı sarıldığını fark etti. "New Hampshire senin sandığından daha büyük bir yer. Sandığın kadar yakın değil."

Daphne'nin cümlesine devam etmesini bekleyen Amber, tuhaf bir sessizlikle karşılaştı. Kadının üzerine

gitmemeye karar verdi. Birkaç dakika sonra dikiz aynasına bakan Daphne, kızlarla konuşmaya başladı.

"Bir saatimiz kaldı! Herkes iyi mi, yoksa tuvalet molası verelim mi?"

Kızlar iyi olduklarını söyleyince, Amber ve Daphne de eve vardıklarında neler yapacaklarına dair konuşmaya başladılar.

Öğleye doğru küçük ve şirin Wolfeboro kasabasına vardılar ve göl evine doğru, parıldayan suların ve yemyeşil yamaçların yanından geçerek ilerlediler. Göl kenarındaki evler, eskinin ve yeninin ilginç bir karışımıydı; bazıları görkemleriyle, kimisi ufaklıkları ve karma tarzlarıyla dikkat çekiyordu. Amber yaz aylarına has zevklerin diğer her şeyi gölgede bırakan bu açık daveti karşısında âdeta büyülenmişti.

Daphne arabayı garaj girişine park etti; kapılar açılır açılmaz, hanımeli ve çam kokuları hızlıca arabanın içine doluştu. Amber üzerlerine çam iğnelerinin serpildiği çakıl taşlarına adım attı ve taze havayı içine çekti. Burası resmen cennetti.

"Herkes yanında bir şey taşırsa, arabaya bir daha dönmemiz gerekmez," diye seslendi Rover'ın arkasındaki Daphne.

Ellerde bavullar –Bella bile yardım ediyordu–, eve uzanan toprak yolu birlikte yürümeye başladılar. Ağzı açık şekilde donup kalan Amber, hemen önünde uzanan, verandalarla, balkonlarla ve beyaz tırabzanlarla çevrili, sedir ağacından yapılma üç katlı binaya bakakaldı. Evin

hemen ardında, geniş ve sekizgen bir çardak ve tertemiz sulara bakan küçük bir kayıkhane vardı.

Evin içi rahat ve konforluydu; köhne çamdan yapılma zemin ve insanı rahatlamaya davet eden konforlu mobilyalarla doluydu. Evin tamamını saran ön veranda ise göle bakıyordu.

"Anne, anne, anne." Bella çoktan üst kata çıkmış ve mayosunu giymişti. "Artık yüzmeye gidebilir miyiz?"

"Biraz sonra hayatım. Bizler de mayolarımızı giyene dek beklemen gerekiyor."

Bella kendini divanlardan birinin üzerine attı ve arada bir oflayıp yanaklarını şişirerek beklemeye başladı.

Göl, soğuk ve temizdi. Alışmaları biraz zaman alsa da, kısa süre içinde bağrışmaya, birbirlerinin üzerine sular çarpmaya ve kahkahalar atmaya başlamışlardı. Amber ve Daphne, biraz soluklanmak için iskelenin ucuna oturdular; ayaklarıyla suyu dövüyor ve kızların yüzüşünü izliyorlardı. Gölün soğuk suları saçlarından dökülürken, öğleden sonrası güneşi de omuzlarını ısıtıyordu.

Daphne, Amber'a dönüp, "Biliyorsun," dedi, "Tanıdığım insanlar arasında kendime en yakın hissettiğim kişi sensin. Sanki kız kardeşime yeniden sahip olmuş gibiyim." Göle doğru baktı. "Eğer hayatta olsaydı, Julie ve ben tam da bunu yapıyor olurduk; iskelede oturup kızları izler ve sırf birlikte olduğumuz için bile mutlu olmayı başarırdık."

"Ne kadar hüzün verici olduğunu anlayabiliyorum."

"Anlayabildiğini biliyorum. Canımızın birazcık daha az yanması, beni birazcık daha mutlu ediyor."

"Şöyle düşün; Bella ve Tallulah büyüdüğünde, onlar da bu şekilde oturacaklar. Birbirlerine sahip olacak olmaları çok güzel."

"Haklısın. Fakat daha fazla çocuğumuzun olmaması beni hep üzmüştür."

"İkiden fazla olmamasını Jackson mı istedi?"

Arkasına uzanan Daphne gökyüzüne baktı. "Aksine bir erkek çocuğumuzun olmasını çılgıncasına istiyordu." Gözlerini kıstı ve ışığı engellemek için elini kaldırdı. Sonra Amber'a dönüp, "Ancak asla olmadı. Deneyip durduk gerçi. Fakat Bella'dan sonra bir daha hamile kalamadım," dedi.

"Üzüldüm," dedi Amber. "Doğurganlığa dair tedaviler var, biliyorsun. Onlara başvurmayı düşünmedin mi?"

Daphne olumsuzca kafasını salladı. "İki tane sağlıklı çocukla kutsandığımızı ve bu yüzden şükran duymamız gerektiğine inanıyorum ben."

"Ama iki kez doğurduğuna göre, yeniden hamile kalma şansın var sonuçta."

"O açıdan bakarsan, evet. Her şey mümkün sanırım. Fakat ben umut etmeyi bıraktım."

Amber ağırbaşlı bir şekilde kafasını salladı, fakat içten içe bayram ediyordu. Demek Jackson bir erkek çocuk istemiş ve Daphne bunu ona verememişti.

İkisi de bir süre sessizliğe gömülmüştü ki, Daphne tekrar konuşmaya başladı. "Bir süredir düşünüyorum da şehirdeki daire boş boş dururken, her gün o trene binmene gerek yok bence. Jackson'ın geceyi şehirde geçirmediği zamanlarda, istediğin gibi orada kalabilirsin."

Amber ciddi ciddi afallamıştı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten."

Daphne, elini Amber'ın elinin üzerine koydu. "Bir şey demene gerek yok. Dostlar bunun içindir."

29

Amber bu geceyi Daphne'nin yatağında uyuyarak geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Daphne'nin teklifini bu hafta sonu değerlendirecekti. Ağustosun son haftası olduğu ve Jackson da işlerini göl evinden idare ettiği için, daire müsaitti. Hafta sonu için önemli planları olmayan Amber, cumartesi gününü Manhattan'da aylak aylak gezinerek geçirecekti.

Bir süredir apartmana gitmemiş olan Amber, buranın olağanüstü zarafeti ve lüksü karşısında bir kez daha büyülenmekten kendini alıkoyamadı. Memleketindeki o piçi ve onun burnu kalkık annesini hayal etti; keşke Amber'ı bu saray yavrusu dairede görebilselerdi. Topuklularını fırlattı ve yumuşacık halının üzerine çıplak ayaklarıyla bastı. Yarım çember şeklindeki divana gömülüp keyifle etrafını inceledi. Sanki her şey ona ait gibiydi. Başını arkasına dayayıp gözlerini kapadı ve kendini inanılmaz keyifli hissetti. Birkaç dakika sonra yerinden kalktı ve bir sabahlık bulmak için büyük yatak odasına geçti.

Pamuklu ve dantelli, Fleur marka harikulade bir sabahlık buldu. Sabahlık, tıpkı tenini okşayan ılık bir yaz meltemi gibiydi. Ardından Daphne'nin çekmecelerini açtı ve bir çift beyaz renkli Fox&Rose marka dantelli külot

aldı. Bu haliyle herkesi baştan çıkarabileceğini düşündü. Banyoya girip uzun saçlarını taradı. Saçları kuaförünün verdiği tüyolar neticesinde şimdi biraz daha sarıydılar. Omuzlarının üzerinde, kalıplı ve parlak bir şekilde salınıyorlardı.

Tüylü, açık yeşil bir yorganla kaplı yatağa baktı. Bu gece burada yatacaktı. Yatağın üzerinde birkaç kez zıpladıktan sonra uzanıp yayıldı. Aynı anda binlerce bulut tarafından kucaklanmış gibi hissetti. Bu cennetvari odada istediği saatte uyanıp şehri keşfe çıkmak ne müthiş olacaktı. Bundan daha harika bir cuma ve cumartesi olabilir miydi?

Amber yatakta biraz daha keyif çattı. Midesindeki gurultu, kahvaltıdan beri ağzına bir şey koymadığını kendisine hatırlattı. İstemeyerek de olsa yataktan kalktı ve ağır ağır mutfağa ilerledi. Marketten aldığı salatanın içindekileri, Daphne'nin porselenlerinden birinin içine döktü. İçeri ilk girdiğinde açtığı Malbec şaraptan bir kadeh doldurdu. Yemeğin ardından, müzik çalara birkaç tane caz CD'si taktı ve yarın neler yapacağını düşünmeye başladı. Guggenheim veya Whitney müzelerinden birine giderdi belki. Üçüncü CD çalmaya başladığında, dairenin dışında bir ses işitti. Dışarıda bir şeyler olduğu kesindi. Evet, asansörün sesiydi bu. Birden dairenin kapısı açıldı ve içeri Jackson girdi.

Jackson şaşırmış gibiydi. "Amber. Burada ne işin var?"

Sabahlığına iyice sarınan Amber, "Ben... şey... Daphne bana anahtarı verip trene binemeyecek kadar yorgun olduğumda burada kalabileceğimi, seni de haberdar ettiğini söylemişti. Hepiniz hazır göldeyken, ben de burası

boş olur diye düşünmüştüm. Üzgünüm. Geleceğini bilmiyordum." Yüzü kızarmıştı.

Çantasını yere bırakan Jackson başını salladı. "Önemli değil. Haber vermen gerekirdi ama."

"Pazar gününe dek gölde kalacağını sanıyordum."

"Uzun hikâye. Geçirdiğim en iyi hafta değildi diyelim ve unutalım."

"Pekâlâ, gidip eşyalarımı toplayayım ve seni daha fazla rahatsız etmeyeyim." Tabii ki istemeye istemeye ayrılacaktı, ama adamın kendisinden bunu beklediğini düşünüyordu.

Gelgelelim Jackson başını olumsuzca salladı ve Amber'ın yanından geçerek yatak odasına gitti. "Geç oldu. Sabaha kadar kalabilirsin. Ben üstümü değiştireceğim."

Odasına giden Jackson telefonla konuşmaya başladı, fakat Amber söylediklerinden hiçbir şey anlayamadı. Nihayetinde Amber, neredeyse bir saattir yatak odasında kalan adamın, oradan çıkıp çıkmayacağını merak etmeye başladı. Sabahlığını çıkarıp kıyafetlerini giymeyi düşündü, fakat bundan vazgeçti. Akşamın ilerleyen saatleri hakkında iyimserdi. Bir elinde kadehi, diğer elinde dergisiyle beraber bir koltuğa gömüldü ve Jackson'ı beklemeye başladı.

Sonunda odadan çıkan Jackson, kendine bir içki koydu ve kanepenin öteki ucuna oturdu. Amber'ın üzerindeki kıyafete ilk kez dikkat etmiş gibiydi. "Sabahlık üzerinde güzel durmuş. Son zamanlarda Daphne'ye biraz dar gelmeye başlamıştı."

"Biraz kilo aldı. En dikkatlimizin bile başına gelebiliyor," dedi kelimelerini dikkatle seçen Amber.

"Son zamanlarda pek kendinde değil."

"Onu ben de fark ettim. Ne zaman bir araya gelsek, dalıp gidiyor. Sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi."

"Sana herhangi bir şey söyledi mi? 'Mutsuzum' falan gibi?"

"Bana anlattıklarını sana söylemem gerçekten hoş olmaz, Jackson."

Adam doğruldu. "Yani sana bir şeyler *söyledi*?"

"Jackson, lütfen. Eğer Daphne mutlu değilse, bunu kendi aranızda konuşmanız daha doğru olur."

"Mutlu olmadığını mı söyledi?"

"Eh, illâ kelimelerle anlatmadı bunu. Zaten bu konuda konuşmam doğru olmaz. Onun güvenini boşa çıkarmak istemiyorum."

Kadehinden büyük bir yudum aldı. "Amber, eğer öğrenmem gereken ve bana yardımcı olabilecek bir şey varsa, lütfen söyle. Yalvarırım."

"Söyleyeceklerimi duymak istemeyebilirsin."

"Hayır, böyle düşünme."

Derin bir of çeken Amber, göğüs dekoltesini hafifçe ortaya çıkaracak şekilde sabahlığının açılmasına müsaade etti. "Seks hayatınızın sıkıcı ve rutin olduğunu söylemişti. Ayrıca her ay adeti başladığında neşesi yerine geliyormuş; gene hamile kalmadığı için." Gergin gibi görünmeye çalıştı. "Sana bunları anlattığımı lütfen ona söyleme. Senin bir erkek çocuğu sahibi olmayı çok istediğini söyledi çünkü. Fakat kendisinin öyle bir arzusu olmadığını öğrenmeni istemiyor."

Adamın nutku tutulmuştu.

"Üzgünüm Jackson. Sana bunları söylemek istemezdim; ancak haklısın. Daphne'nin nasıl hissettiğini bilmek senin hakkın. Fakat... yalvarırım... lütfen Daphne'ye bir şey söyleme."

Adam sessizliğini korudu; yüzü kızarmış ve Amber'ın nadiren tanıklık ettiği zalim bir hale bürünmüştü. Jackson'ın öfkeden gözü döndüğü belliydi.

Amber kanepeden kalktı ve adama doğru yürüdü. Onun yanına ilerlerken, sabahlığının arasından hafifçe bacağının görünmesini sağladı. Adamın önünde dikildi ve elini onun yanağına koydu. "Yaşanan bu kötü günlerin geride kalacağından eminim. Bir kadın seninle nasıl mutsuz olabilir ki?"

Jackson yüzüne değen eli tuttu. Amber diğer elini adamın saçları arasında gezdirince, adamdan hafif bir inilti çıksa da, kadını yavaşça itti. "Beni affet, Amber. Kendimde değilim."

Jackson'ın yanına oturdu. "Anlıyorum. Âşık olduğun birinin seninle aynı şeyleri arzulamadığını öğrenmek acı vericidir."

Jackson doğrudan Amber'ın gözlerinin içine baktı. "Gerçekten bunları söyledi mi? Hamile olmadığını her gördüğünde sevindiğini yani?"

"Evet, söyledi. Üzgünüm."

"Buna inanamıyorum. Hâlbuki ne kadar harika olur diye konuşmuştuk. Gerçekten aklım almıyor." Başını ellerinin arasına koyup dirseklerini dizlerine dayadı.

Amber adamın sırtını okşadı. "Bunları sana anlattığımı lütfen Daphne'ye söyleme. Sırrını saklamam için ona söz verdim." Amber akabinde bu işi sonuna dek götürmeye

karar verdi. "Aslına bakarsan," dedi hüzünlü bir sesle, "Anlatırken biraz gülüyordu da; seni nasıl kandırdığını ve senin bunun farkına bile varmadığını söyleyerek." Söylediği bu yalanın elinde patlamamasını uman Amber, artık planını biraz daha ilerletmesi gerektiğinin de farkındaydı.

Jackson başını kaldırıp Amber'a baktığında, gözleri şaşkınlık ve ızdırap doluydu. "Gülüyor muydu? Bunu nasıl yapabilir?"

Amber kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendine çekti. "Ben de anlamıyorum. İzin ver de sana yardımcı olayım," dedi ve adamı yanağından öptü.

Fakat Jackson onu bir kez daha itti. "Hayır Amber. Bu doğru olmaz."

"Doğru olmaz mı? Peki Daphne'nin yaptığı mı doğru? Sana ihanet etmesi? Arkandan gülmesi?" Amber ayağa kalktı ve bir kez daha adamın karşında dikildi. "Bırak da sana kendini iyi hissettireyim. Daphne'yle ilişkinize zarar vermesine gerek yok."

Jackson başını salladı. "Şu an sağlıklı düşünemiyorum."

"Ben senin için buradayım. Düşünmen gereken tek şey bu." Sabahlığının kuşağını yavaşça çözdü ve omuzlarından aşağı kaymasına izin verdi; adamın karşısında artık sadece dantel külotuyla kalmıştı. Jackson ona baktı; Amber, göğüslerine gömülene dek adamın başını kendisine doğru çekti. Jackson'ın kucağına iyice yerleşebilmek için adamı geriye itti; istediği pozisyonu aldıktan sonraysa, dudaklarını adamın kulağına yanaştırdı ve kalçalarını oynatıp Jackson'ı kanepeye mıhladıktan sonra, onu ne kadar arzuladığını fısıldadı.

Adamın dudakların yapışan Amber, dilini Jackson'ın ağzının derinliklerine soktu. Jackson onu daha yakına çekip öpüşlerine karşılık verdikçe, adamın direncinin kırıldığını hissedebiliyordu.

Sevişmeleri sert ve ateşliydi. Gece yarısı yatağa geçtikleri andan itibaren neredeyse birbirlerini hiç bırakmadılar. Şafak vakti gelip çattığındaysa nihayet derin ve doyurucu bir uykuya daldılar.

***

İlk uyanan Amber oldu. Arkasına döndü ve yanı başında uyuyan Jackson'a baktı. Amber her adımını planlamaya öylesine alışmıştı ki, Jackson'la bu dairede baş başa kalmalarının beklenmedik bir şekilde gelişmiş olmasına hâlâ inanamıyordu. Gözlerini yumdu ve sırtını yastığa dayadı. Jackson biraz kıpırdandı; Amber, adamın elinin kasığının üzerinde dolaştığını hissetti.

Öğlene dek yataktan çıkmadılar; bir uyanıp bir uyuyorlardı. Jackson duş alıp giyindiğinde, Amber halen uykuluydu. Üzerine Daphne'ye ait uzun beyaz bir tişört giymiş bir halde mutfağa girdiğinde ise Jackson'ı kahve hazırlarken buldu.

"Günaydın, Superman." Amber adama doğru ilerledi, fakat Jackson geri çekildi.

"Amber, dinle. Bunu tekrar yapamayız. Üzgünüm. Ben Daphne'yi seviyorum. Asla onu incitecek bir şey yapmam. Anlıyorsun, değil mi?"

Amber tokat yemişçesine donup kalmıştı. Oyun planına yeni bir yön vermek için biraz düşünüp taşındı. Jackson'ın onu bir kenara atmasına kesinlikle müsaade edemezdi. "Tabii ki anlıyorum, Jackson. Daphne benim

en iyi dostum ve isteyeceğim en son şey onu üzmektir. Fakat kendini suçlama. Sen de bir insansın ve ihtiyaçların var. Bu yüzden utanmana gerek yok. Ne zaman istersen ben buradayım. Aramızda kalacak. Daphne'nin bilmesine gerek yok."

Jackson ona baktı. "Fakat bu senin için haksızlık olur."

"Jackson, senin için her şeyi yapmaya hazırım. O yüzden beni iyi dinle. Ne zaman istersen buradayım. Sorgusuz sualsiz, kayıtsız şartsız ve sadece ikimizin arasında." Kollarını adamın boynuna doladı ve Jackson'ın kendisine yaklaştığını hissetti.

"Sana direnmemi imkânsızlaştırıyorsun," diye fısıldadı Amber'ın kulağına yaklaştırdığı dudaklarıyla.

Amber hafifçe geri çekilip eliyle Jackson'ın bacak arasını okşarken, gözlerinin içine baktı.

"Ah," diye inledi gözlerini yumup başını zevkle geriye doğru atan Jackson.

"Bana niye direnmek isteyesin ki hem?" İnsanının içini gıdıklayan bir sesle konuşuyordu. "Dediğim gibi. Senin için buradayım. Ne zaman ihtiyacın olursa bana gelebilirsin. Bizim küçük sırrımız olacak."

30

İpeksi yastıklardan birine sarılan Amber, birkaç dakika daha uyuyabilmek için gözlerini yumdu. Jackson'la iki aydır yatıyorlardı ve dün bütün gece sevişmişlerdi. Tam tekrar uykuya dalmak üzereydi ki, Jackson onun kolunu sarstı.

"Kalkman gerek. Tamamen unutmuşum! Matilda temizliğe geldi!"

Amber'ın gözlerini anında açıldı. "Ne yapacağız?"

"Giyin! Misafir odasına git ve dün gece orada kalmışsın gibi davran. Daphne'ye de sonra bir şeyler uydururuz."

Keyfi kaçan Amber, sabahlığı yatağın dibine fırlattı ve misafir odasına ulaşmak için hızla koridordan geçti. *Daphne ilişkimizi öğrense çok mu kötü olur ki?* Evet, henüz fazla erkendi. Konumunu riske atmadan evvel, Jackson'ı tamamen avucunun içine aldığından emin olmalıydı.

Amber, Jackson'ın ofisinin dışındayken dört dörtlük bir profesyoneldi; ancak bir kere ofise girip de kapılar kapandı mı, adamın onu daha fazla arzulaması için bildiği her numarayı kullanıyordu. Bu durum biraz yorucu bir hâl alabiliyordu gerçi –hele ki adamın oral sekse düşkünlüğü göz önüne alınırsa–, fakat parmağına bir kere yüzüğü taktıktan sonra sunduğu bu hizmetleri de rafa

kaldırabilirdi. Sevişmeleri bittikten sonraysa Amber herhangi bir talepte bulunmuyor ve hiçbir şey olmamış gibi, iki profesyonel olarak günlerine devam ediyorlardı.

Genellikle haftada birkaç günü de apartman dairesinde geçiriyorlardı. Amber'ın en sevdiği vakitlerdi bunlar. Sanki her şey kendisine aitmiş gibi, Jackson'ın yanında, bu olağanüstü dairede uyanmak ona tarifsiz bir haz veriyordu. Amber, adamın randevularını ve yemekli toplantılarını şehirde ve muhakkak geç saatlere ayarlamaya çalışıyor, yanında her zaman giyecek bir şeyler bulunduruyordu.

***

Daphne'nin en iyi dostu rolünü oynamak Amber için gittikçe daha zor bir hâl alıyordu. Genç kadın, Jackson'ın sadece asistanıymış gibi davranmaktan nefret etmeye başlamıştı; ne de olsa adamın vücudunu artık karısından bile daha iyi tanıyordu. Fakat şimdilik bu durumu çaktırmaması lazımdı. Ancak Daphne bir ayak işini yaptırmak için onu aradığında Amber öfkeden delireceğini sanmıştı.

"Amber, canım. Senden çok mühim bir şey rica edebilir miyim?" diye sormuştu Daphne.

"Tabii ki. Nedir?"

"Bella'nın katılması gereken bir parti var ve oyuncak bebeklerinden birine ait bir aksesuarı eksik. Benim hatırıma onu alıp sonra da eve getirmeni istesem sana ayıp olur mu?"

Hem de fazlasıyla... Daphne onu hizmetçisi falan mı sanıyordu? Amber bu geceyi dairede geçirmeyi düşünüyordu; oysa şimdi planlarını değiştirmek zorunda kalacaktı.

"Tabii ki Daphne. Nedir bu aksesuar?" diye sormuştu ilgisizce.

"Şirin Şehir At Arabası. Central Park'taymışçasına oyun oynayacaklar. Ben dükkânı çoktan aradım ve ödemeyi yaptım. Senin adına ayırdılar."

Amber, treni saat altıya doğru Bishop's Harbor'a vardığında halen öfkeden köpürüyordu. Bir taksiye atladı ve Jackson'ın iş gezisinden dönüp dönmediğini düşündü.

Eve vardığında, Daphne mutfakta çocuklarlaydı; Jackson ise ortalıkta yoktu.

"Ah, o kadar tatlısın ki. Çok teşekkür ederim!" dedi mutluluktan uçan Daphne. Başıyla Bella'yı işaret edip konuşmasını sürdürdü: "Eğer yardımıma koşmasaydın, beni büyük bir felaketle baş başa bırakacaktın."

Amber zoraki bir şekilde gülümsedi. "Buna müsaade etmeyeceğimi biliyorsun."

"İçki?" Daphne yarısı boş bir şarap şişesini kaldırdı. Amber içmek için saatin biraz erken olduğunu düşünüyordu.

"Sadece bir kadeh madem. Bu gece Gregg'le randevum var da," diye yalan söyledi. Tüm gece burada mahsur kalmak istemiyordu. "Gördüğüm kadarıyla sen başlamışsın bile."

Omuz silken Daphne, Amber'a da bir kadeh doldurdu. "Tanrı'ya şükürler olsun ki bugün cuma."

Kadehi alan Amber, bir yudum içti. "Teşekkürler. Jackson nerede?"

Daphne gözlerini devirdi. "Ofisinde, nerede olacak?" Kızlar duyamasın diye sesini alçalttı ve Amber'a yaklaştı.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bir haftadır ortalıkta yoktu ve eve adım atar atmaz ilk yaptığıysa, Bella'ya ayakkabılarını antrede unuttuğu için söylenmek oldu." Başını salladı. "O evde olmayınca bazen her şey hepimiz için daha kolay oluyor."

Sen hiç üzülme tatlım. Yakında bu dertlerinden tamamen kurtulacaksın, diye içinden geçirdi Amber. Ama endişeli bir tavır takınarak, "Evlilikle ilgili kurduğum düşleri mahvediyorsun," dedikten sonra kahkaha attı.

"Ciddi bir şey değildi canım. O gün Jackson biraz sakinleştikten sonra, öğle saatlerinde küçük bir kaçamak yaptık. Hâlbuki aramızda epeydir bir şey olmamıştı." Elini ağzına götürdü. "Sana bunu anlattığıma inanamıyorum! Neyse, beni boş ver şimdi. Gregg'le aranız nasıl, onu anlat biraz." Amber'ın koluna girdi ve birlikte camlı balkona yürümeye başladılar. Daphne omzunun üzerinden, "Sabine, yemekleri bittikten sonra lütfen kızları banyoya sok," diye seslendi.

"Lavaboya gitmem lazım," dedi hızla Daphne'nin yanından ayrılan Amber. İçeri girdi ve kapıyı sertçe kapatıp sırtını dayadı. *Benden çoktan sıkılmaya mı başladı?* Daphne'nin yüzündeki o kendinden memnun ifade Amber'ı resmen zıvanadan çıkarmıştı. Önce parmakları titremiş, ardındansa çığlık atmamak için tırnaklarını ellerine batırmaya başlamıştı. Amber âdeta patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu. Gözleri, hemen önünde duran, camdan yapılmış, yeşil renkli narin kaplumbağaya kaydı. Onu aldığı gibi zemine fırlattı ve iki ayağıyla üzerinde zıplayıp parçalarını halının içine gömdü. Daphne'nin ayağını keseceklerini umuyordu. Sertçe kapıyı açtı ve camlı balkona döndü. Gözlerini Jackson'ın

üzerinden biraz olsun ayırdığında olacaklar buydu demek ki. Bu duruma acilen müdahale etmesi gerekecekti.

Daphne, Amber'a yanında oturması için işaret etti. "Ee, anlat bakalım. Gregg'le nasıl gidiyor?"

Gregg'le, Daphne'nin herhangi bir şeyden şüphelenmemesine yetecek kadar görüşüyordu. Adamla genellikle cuma veya cumartesi akşamları yemeğe çıkıyor veya kulüpte ara sıra tenis oynuyordu. İstismarcı eski erkek arkadaşını unutabilmek için zamana ihtiyaç duyduğu hikâyesine Gregg hâlâ inanıyordu; zaten bu erkek arkadaşı ondan başka kimse *bilmiyordu*.

"Çok tatlı ve ilgili biri. Ama işler yüzünden onu yeterince göremiyorum." Elini havaya kaldırdı. "Tabii yakındığım falan yok. İnan, işimin kıymetini biliyorum."

Daphne gülümsedi. "Biliyorum. Endişelenmene gerek yok. Patronun eşi ağzından bir şey kaçırmaz."

Amber cinnet geçirmek üzereydi. "Seni patronun eşi olarak görmüyorum."

Daphne bir kaşını kaldırdı.

Daphne'ye doğru uzanan Amber, kadının elini sıktı. "Çünkü seni en iyi dostum olarak görüyorum. Olur da bir gün evlenirsem, başnedimem olmanı isterim."

"Canım, ne kadar tatlısın. Ama onu yapmak için yaşım sanırım biraz fazla?"

Amber başını salladı. "Tabii ki değil. Henüz sadece kırk yaşındasın."

"Canım, daha otuz sekiz yaşındayım. Bir ayağımı çukura sokma."

Daphne'nin kaç yaşında olduğunu pekâlâ biliyordu. Fakat ha otuz sekiz, ha kırk; ne fark ederdi ki? Amber

yirmi altı yaşındaydı. Daphne bununla başa çıkamazdı ne de olsa. "Kusura bakma Daph. Yaşlarla aram hiç iyi değildir. Hem zaten oldukça genç görünüyorsun."

"Ha, unutmadan. Birkaç kıyafetimi atmaya karar verdim de, belki önce sen göz atmak istersin diye düşündüm," dedi Daphne.

Amber'ın onun döküntülerine ihtiyacı yoktu. Jackson sayesinde kendisine yepyeni bir gardırop döşemişti. Fakat henüz tüm kozlarını açık edemezdi.

"Çok hoş olur. Bakmak isterim elbette. Sen neden atıyorsun peki? Küçük mü geliyorlar?" Kendine engel olamamıştı.

Daphne'nin yanakları kızardı. "Pardon?"

Amber bakışlarını yere çevirdi. Bunun altından nasıl kalkacaktı? Amber henüz bir şey diyemeden, Daphne tekrar konuştu.

"Biraz kilo aldım. Atıştırmalara engel olamıyorum. Stresliyken sürekli yiyorum ve şu sıralar Jackson konusunda da endişeliyim. Güzel şeyler yaşasak dahi tuhaf davrandığını düşünüyorum. Ama sebebi ne henüz anlayamadım." Derin bir of çekti.

"Ah, Daph. Belki de sana söylememem gerekir, fakat başkan yardımcılarından biriyle epey vakit geçiriyor. Kadın işe yeni başladı ve adı Bree. Aralarında bir şey olup olmadığını bilmiyorum, ama haddinden uzun öğlen yemeklerine çıkıyorlar..." Bree birkaç hafta önce işe girmiş olan bir afetti. Amber tam kadına karşı gözlerini dört açmış ve sabotaj hazırlıklarına başlamıştı ki, Bree'nin lezbiyen olduğunu öğrendi. Fakat Daphne bunu bilmiyordu.

Daphne, kadınla ilgili Jackson'ın başının etini yemeye başlayacak ve adamı doğrudan Amber'ın kollarına itecekti.

Daphne panikten ne yapacağını bilemeyerek, elini hızla ağzına götürdü. Amber ise ateşi iyice körükledi: "Seni endişelendirmek istemiyorum ama kız tam bir kurnaz. Jackson'a nasıl baktığını gördüm. Sürekli Jackson'ın koluna elini koyuyor veya mini eteğiyle karşısında bacak bacak üstüne atıyor. Bana karşıysa epey kaba; özel erişimi falan varmış gibi randevu almak için doğrudan Jackson'ın yanına gidiyor."

"Çok tuhaf. Ne yapmalıyım sence?"

Amber kaşlarını kaldırdı. "Senin yerinde olsam yapacağım şey belliydi aslında."

"Ne?"

"Onu kovmasını söylerdim."

Daphne olumsuzca başını salladı. "Bunu yapamam. Sonuçta onun iş yeri. Delirdiğimi düşünür."

Amber düşünüyormuş gibi yaptı. "Buldum! Git ve kadınla konuş."

"Hayatta olmaz!"

"Bal gibi de olur. Ofise gelir ve gözlerinin onun üstünde olduğunu, eğer işine değer veriyorsa, Jackson'ın peşini bırakması gerektiğini ona tatlı tatlı söylersin."

"Sence böyle mi yapmalıyım?"

"Jackson'ı kaybetmek istiyor musun?"

"Tabii ki hayır."

"O halde evet. Kıçını kaldır ve gerçek patronun kim olduğunu ona göster. Sen onunla konuşurken, ben de bir şeyden şüphelenmemesi için Jackson'ı oyalarım."

Daphne derin bir nefes aldı. "Belki de haklısındır."

Amber gülümsedi. Kusursuz bir plandı bu: Daphne, Jackson'ı kendi ofisinde utandıracak ve bu da adamı çileden çıkaracaktı. "Sonuna kadar seni destekleyeceğim."

31

Gregg'i yataktan uzak tutmak Amber için gittikçe güçleşiyordu. Gerçi adamı bir deneme sürüşüne çıkarmak isterdi; öpüşme konusunda gayet tatmin edici olan Gregg'in, yatakta onu mutlu etmek için elinden geleni yapmaya hazır olduğundan şüphesi yoktu. Fakat bu riski göze alamazdı. Gregg'in değil, Jackson'ın çocuğuna hamile kalması gerekiyordu. Üstelik Jackson'la ilişkisini garanti altına alır almaz, Gregg'in kıçına tekmeyi basacaktı zaten. O zamana dek yapması gereken tek şey ise, lisede öğrendiği en iyi numarayı layıkıyla uygulamaktı.

Dizlerinin üzerinde doğrulan Amber, Gregg'in karnını tutkulu bir şekilde yaladı ve ağzını çalkalamak üzere tuvalete gitmeden önce adamı dudaklarından öptü. Gregg, boxerı dizlerine inik ve yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle öylece duruyordu.

Mahcup bir ifadeyle Amber'a baktı ve pantolonunu çekti. "Kusura bakma. Sen gerçekten başkasın." Gregg onu kendine çekince, Amber da adamın kolları arasında kıvranmamak için kendini zor tuttu. "Ne zaman seks için uygun olacağını da merak ediyorum doğrusu. Buna daha ne kadar dayanırım bilemiyorum."

"Ben de aynı durumdayım, inan. Fakat doktorum altı hafta daha beklememi söyledi. Ardından her şey iyileşmiş olacak." Amber'ın adamın sabrının giderek tükendiğinin farkındaydı; bu yüzden yeni bir bahane uydurması gerekmişti. Haliyle ilişkiye girmesini engelleyen birkaç kistin ameliyatla alınacağı hakkında saçma sapan bir hikâyeye başvurmuştu. Ameliyatın detaylarını anlatmaya başlayınca ise Gregg elini kaldırıp Amber'ı susturmuş ve bu kadar ayrıntıyı öğrenmesine gerek olmadığını belirtmişti.

"Giyinsek iyi olur; eğer akşam yemeğini de hemen yemezsek, tiyatroya da geç kalacağız," dedi Amber tatlı bir dille. *Kendine gel artık*, demek istiyordu aslında.

New York'a, *Damdaki Kemancı*'yı izlemek için gelmişlerdi, ama vakitlerini Gregg'in ailesine ait, Central Park'ın karşısındaki bu dairede harcıyorlardı. Amber, *Mormonların Kitabı* adlı oyunu görmek istemiş, fakat bunu Gregg'e söylediğinde, "Dini oyunlar ilgimi çekmiyor," cevabını almıştı.

Tiyatrodan önce yemek hazırlama fikrini kabul ettiği için kendini salak gibi hissediyordu. Kap, tabak, çatal ve bıçak bulmak için çekmecelerin altını üstüne getirirken, Gregg de gelip arkadan ona sarıldı. Yüzünü adama dönen Amber, Gregg'in gözlerine boş bir ifadeyle baktı.

"Ah, pardon," dedi Gregg. "Sana yardım etmek için gelmiştim."

"İhtiyacım olan her şeyi buldum zaten," diye yanıtladı Amber ters bir ifadeyle.

Amber tencereyi doldurmak için musluğu açmıştı ki, Gregg kolunu önüne doğru uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Amber.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Tencereyi alıp ocağın üstüne koyacaktım."

Amber "Onu ben de yapabilirim sanırım," diyerek ocağa doğru yürümeye başlamıştı ki, Gregg ateşi yakmak için ileri fırlayınca birbirlerine çarptılar. Amber'ın elindeki tencereden fırlayan sular her yana sıçradı ve Amber'ın kıyafetini sırılsıklam etti.

"Tanrım, iyi misin?" diye soran Gregg, kaptığı bir kurulama bezini Amber'ın kıyafetine bastırdı.

Süzme bir geri zekâlı mısın? Neredeyse bağıracaktı; fakat onun yerine hafifçe gülümsedi ve "İyiyim. Sen içeri gidip otursan, ben de yemeği hazırlasam?" dedi.

Broadway'e hayli erken vardılar; Gregg ikisi için de içki almaya gitti. Adamı beklerken görkemli salonu inceleyen Amber, kırmızı ve altın renginin hâkim olduğu şaşaalı lobinin tepesindeki devasa avizeye hayranlıkla baktı. Elinde içkilerle dönen Gregg, kırmızı şarabı tercih ettiğini adama yüzlerce kere söylemesine rağmen, iki kadeh beyaz şarap getirmişti. *Bu ahmak bir kez olsun söylediklerimi anlayacak mı acaba?*

"Koltuklara bayılacaksın bence. Orkestranın hemen önündeyiz," dedi biletleri aptalca bir hareketle sallayarak.

"Harika. Böylesi bir müzikale değer doğrusu." Amber, *Damdaki Kemancı*'nın filmini izlemiş ve neden bu kadar büyütüldüğünü anlamamıştı aslında. Ona kalırsa bu eser artık demodeydi. Gregg'in biletleri de zaten annesi ve babasına aitti; yani bu oyun onların bile ilgisini yeteri kadar çekmemişti.

"Daha önce izlemiş miydin?" diye sordu Amber.

Adam başıyla onayladı. "Yedi kere. Favori oyunumdur. Müziklerine resmen doyamıyorum."

"Vay be, yedi kere demek. Bu bir rekor olmalı," dedi bakışlarını dalgınlıkla lobide gezdiren Amber.

Sırtını dikleştiren Gregg, gururla, "Annem ve babam kelimenin tam anlamıyla birer tiyatro tutkunudurlar. Babam her zaman en iyi oyunlara bilet almıştır," diye açıklamada bulundu.

"Epey oyun seyrettin desene."

"Evet, aynen. Harika bir adamdır kendisi."

"Peki ya sen?" diye sordu Amber pek de umursamadan.

"Nasıl yani?"

"Sen de harika bir adam mısın?" dedi adamla alay edercesine.

Gregg kıkırdadı. "Bir gün olacağım, Amber. Büyük bir adam olmak üzere yetiştiriliyorum," dedi tüm ağırbaşlılığıyla. "Ve dilerim ki o vakit sen de benim yanımda olursun."

Adamın yüzüne karşı kahkahayı patlatmamakta güçlük çeken Amber, "Göreceğiz elbet," deyip geçiştirdi.

Amber, önyargılarına rağmen oyundan keyif aldığını fark etti. Bu akşamın tamamen zaman kaybı olmadığını düşünmeye başlamıştı ki, Gregg müzikle beraber ayağını yere vurmaya başladı. Ardından da şarkıyı mırıldanınca, etraftakiler onlara bakmaya başladı.

"Gregg!" dedi Amber fısıldayarak.

"Ha?"

"Şarkıyı mırıldanıyorsun."

"Pardon! O kadar hoş ki kendime engel olamıyorum."

Adam, Amber'ın ikazı üzerine mırıldanmayı kesmiş, fakat bu sefer de müzikle beraber başını ileri geri oynatmaya başlamıştı. Amber, onun başına sert bir şeyle vurmak istiyordu.

Üç saat sonra tiyatrodan ayrıldılar; Amber'ın başı şişmişti.

"Bir şeyler içecek gibi misin?" diye sordu Gregg.

"Sanırım." Bu teklif doğrudan Gregg'in ailesinin dairesine gitmek ve adamın tacizlerine maruz kalmaktan iyiydi.

"Cipriani's'e gitmek ister misin?"

"Olabilir. Taksiye binsek? Yağmurun altında yürümek istemiyorum da."

"Tabii."

"Küçük kızlarının bir Rus'la evlenmesine neden bu kadar karşı çıktıklarını hâlâ anlamıyorum," dedi taksiye oturdukları Gregg. "Yani ne bileyim, dinleri yüzünden yargılanmaktan yakınanlar Yahudiler değil miydi? O zaman Tevye neden kalkıp da aynı şeyi başkasına yapıyor ki?"

Amber afallamış bir şekilde adama baktı. "Orayı terk etmeleri için baskı yapanların Ruslar olduğunun farkındasın, değil mi? Ayrıca başka dinden biriyle evleniyordu kız." *Yedi kere izlediği halde halen kafası almıyor muydu gerçekten?*

"Evet, evet, biliyorum. Neyse, bana göre saçma yani. Politik açıdan da doğru olduğu söylenemez. Aman, neyse. Müzikleri harikaydı en azından."

"İçki faslını atlasak mı, Gregg? Kendimi çok yorgun hissediyorum; uyusam iyi olacak." Amber, Gregg'le biraz daha konuşmak zorunda kalırsa, adamı boğmaktan başka çaresi kalmayabilirdi.

"Tabii ki bebeğim." Amber'a endişeli bir bakış attı. "Yorgun hissetmene üzüldüm."

Amber güçlükle gülümsedi. "Teşekkürler."

Apartmana döndüklerinde, Amber yorganın altına girdi ve bir top gibi yuvarlak bir hal aldı. Gregg ise hemen peşinden kadının yanına yatıp bedenini ona dayayarak, "Şakaklarına masaj yapmamı ister misin?" diye fısıldadı.

Defolup gitmeni istiyorum, diye içinden geçirdi Amber. "Hayır, hayır. Bırak da uyuyayım. "

Gregg bunun üzerine koluyla kadının belini sarmaladı. "Eğer fikrini değiştirirsen hemen buradayım."

Sadece kısa bir süre için, diye düşündü Amber.

32

Parıldayan bir ışık hüzmesi, Amber'ın Dorchester Oteli'ndeki kalın yatak odası perdelerinin arasından sızarak, onu uyandırdı. Yataktan fırlayan Amber, güneş tüm bedenini ısıtsın diye yeşil perdeleri sonuna dek açtı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen, Hyde Park hayli kalabalıktı: Koşuya çıkanlar, köpeğini gezdirenler, işlerine gidenler... Londra'daki üçüncü harika günleriydi ve Amber her anın tadını çıkarıyordu. Jackson'ın asistanı sıfatıyla buradaydı; adam beraberinde ailesini de getirmiş ve kendi kaldıkları süitin bulunduğu katın sonunda da Amber için bir oda tutmuştu. Daphne ve kızlar gündüzleri dolaşmaya çıkıyor, Jackson ve Amber ise çalışıyordu.

İkinci gecelerinde hep beraber St. Martin Tiyatrosu'na gitmiş ve *Fare Kapanı* adlı oyunu izlemişlerdi. Dün geceyse Daphne, Tallulah ve Bella'yla beraber *Uyuyan Güzel*'i izlemek için Royal Opera House'a gitmeye karar vermiş; Jackson ve Amber ise iş yemeğine çıkacaklarını söylemişti. Gelgelelim işin aslı, kimseyle yemeğe çıkacakları falan yoktu. Jackson birkaç gündür onunla beraber olamadığı için resmen çıldırmıştı. Jackson sevişmeden geçen günlere alışkın değildi; adamı bu hale Amber getirmiş, adet gördüğü günlerde bile onu tatmin etmenin yollarını bulmuştu. Jackson artık haftanın en az üç günü

New York'taki dairesinde kalıyor ve Amber da ona eşlik ediyordu. Daphne ikisine de cep telefonundan ulaşabildiği için, birlikte olup olmadıklarını anlamasına imkân yoktu. Amber hafta sonlarınıysa genellikle Daphne'nin evinde geçiriyordu; şimdiye dek en az iki kez, Daphne çocukları yatırmak için yukarı çıktığında, Jackson'la alt katın tuvaletinde sevişmişlerdi. Aldıkları risk her şeyi çok daha heyecanlı kılıyordu. Bir keresindeyse, Daphne koltukta sızınca, ısıtmalı havuza çırılçıplak girmiş ve ardından balkonda sevişmişlerdi. Jackson, Amber'a doyamıyordu. Amber ise resmen adama tasmasını geçirmişti; hamile kalır kalmaz da o tasmayı sıkılaştıracaktı.

Bacağını Jackson'ın bedenine dolayan Amber, başını da adamın omzuna yerleştirdi. "Mmm. Sonsuza dek böyle kalabilirim," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Kadını kendine çeken Jackson, Amber'ın kasığını okşadı. "Birazdan gelirler. Yemek kıyafetlerimizi giymeli ve süitte onları beklemeliyiz." Amber'ın üzerine çıktı. "Fakat önce..."

***

Amber kahvaltı için Daphne ve kızlarla otelde buluşacaktı; otelden içeri giren Amber, Daphne ve kızların, yanlarında Sabine'le birlikte restoranın ortasındaki yuvarlak bir masaya geçtiğini gördü ve onlara doğru yürüdü.

"Günaydın," dedi boş sandalyeye oturan Amber. "Dün akşamki gösteri nasıldı?"

Daphne bir şey diyemeden, Bella söze girdi. "Ah, Amber Teyze, görsen kesin bayılırdın. Uyuyan Güzel öylesine güzeldi ki."

"Boşu boşuna Uyuyan Güzel demiyorlar," dedi Amber.

"Hayır, hayır. Ona öyle diyorlar, çünkü prens tarafından öpülene dek uyanamayacağı bir uykuya dalmış." Bella'nın yüzü heyecandan kızarmıştı.

"Amber Teyze espri yaptı. Şakasına öyle dedi yani, seni salak," dedi Tallulah.

Bella çatalıyla masaya vurdu. "Anne!"

"Tallulah, hemen kız kardeşinden özür dile," dedi Daphne.

Annesine bir bakış atan Tallulah, "Özür dilerim, Bella," diye mırıldandı.

"Güzel," dedi Daphne. "Sabine, Tallulah ve Bella'yı parkta yürüyüşe çıkarır mısın? Thames'den Greenwich'e inen vapur saat on bire dek kalkmıyor."

"Oui.[7]" Sandalyesini geriye iten Sabine, Bella ve Tallulah'a baktı. "Allez les filles.[8]"

Amber'ın İngiliz usulü kahvaltısı masaya geldiğinde, Daphne ikinci kahvesini içiyordu. Amber iştahla tabağına saldırdı.

"Bu sabah pek iştahlısın," dedi Daphne gülerek.

Amber tabağına baktı. Dün gece ne kendisi ne de Jackson doğru dürüst bir şey yemişti. Akıllarındaki en son şey bir şeyler yemekti çünkü.

"Acayip açım. İş yemeklerinden nefret ediyorum. İnsan konuşurken yemeği soğuyor, zaten ondan sonra da bütün lezzeti kaçmış oluyor."

"Görüşmeniz yüzünden baleyi kaçırdığına üzülüyorum. Gerçekten olağanüstüydü."

---

7 *Fr.* Tabii. *(Ç.N)*

8 *Fr.* Hadi bakalım kızlar. *(Ç.N)*

"Ben de üzüldüm. Orada olmayı yeğlerdim."

Daphne konuşmaya başlamadan önce dalgın dalgın kahvesini karıştırdı.

"Amber." Sesi kısık ve ciddiydi. "Aklıma takılan bir konu hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Çatalını ve bıçağını bırakan Amber, "Bir şey mi oldu, Daph?" diye sordu.

"Jackson'la ilgili."

Amber kapılmak üzere olduğu panik duygusunu güçlükle bastırarak, "Ne olmuş Jackson'a?" dedi.

"Gerçekten de biriyle ilişkisi olduğunu düşünmeye başladım."

"Bree'yle konuştun mu?"

"Bree'yle alakası olmadığını biliyorum. Kadın lezbiyenmiş. Bir süre önce katıldığımız bir partide sevgilisiyle tanıştım. Ofise gidip onu suçlamadığıma gerçekten memnunum. Fakat Jackson son zamanlarda bana karşı aşırı mesafeli davranıyor. Haftanın çoğunu New York'taki dairede geçiriyor. Eskiden hiç böyle yapmazdı. Şimdi ise resmen oradan çıkmak bilmiyor. Eve geldiğindeyse, sadece fiziksel olarak yanımızda bulunuyor. Kafası hep başka yerlerde." Elini, Amber'ın eli üzerine koydu. "Ve aylardır sevişmediğimizi de eklemeliyim."

Amber'ı hiçbir şey bu kadar mutlu edemezdi. Demek artık Jackson, Daphne'yle yatmıyordu. Genç kadın buna pek şaşırmadı. Adamla geçirdiği zamanlarda onu her şekilde tatmin ediyor ve yanından öyle ayrılıyordu.

"Sana öyle geldiğine eminim," dedi Daphne'nin elini tutup. "Hong Kong'daki o devasa projeyi kazanmak üzere ve süreç epey yıpratıcı geçti. Üstelik iki kent arasındaki

zaman farkı yüzünden sürekli ayakta kalch ve yorgun düştü. Endişelenecek bir şey yok. Anlaşma sağlanır sağlanmaz kendine gelecektir. Güven bana."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Amber gülümsedi. "Fakat eğer seni mutlu edecekse, gözlerimi ve kulaklarımı dört açar, şüpheli bir şey fark edersem sana haber veririm."

"Çok sevinirim. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

***

İlerleyen saatlerde Amber, Thames'den Greenwich'e uzanan vapur gezisinde onlara katıldı. Hep beraber yüksek bir tepenin üzerinde bulunan Kraliyet Rasathanesi'ne gittiler ve Ulusal Denizcilik Müzesi'ne uğradılar. Otele döndüklerinde, Bella ve Tallulah yorgun düşmüş ve şekerleme yapmaya hazır hale gelmişlerdi. Amber da biraz kestirse iyi olacağını düşünüyordu. Halliyle herkes dinlenmek için odalarına çekildi. Amber başını yastığa koyar koymaz uyudu ve akşam altıda yataktan kalktı. Bu akşam neler yapacaklarını öğrenmek için süiti aradı.

"Dinlenebildin mi?" diye sordu telefona cevap veren Daphne.

"Evet. Ya siz?"

"Evet, hepimiz uyuduk. Ben bir süredir ayaktayım, ancak Tallulah ve Bella yeni kalktı. Kızlar bu gece odada kalacak." Daphne'nin sesi biraz yumuşadı. "Sanırım sen haklıydın. Jackson bu akşam beni romantik bir yemeğe çıkarmak istiyor. Benden ayrı geçirdiği tüm geceler ve işinden başka bir şeyle ilgilenemediği için de özür diledi. Senin haklı olduğunu anlamalıydım. Aklımı başıma getirdiğin için teşekkür ederim, Amber."

"Rica ederim." Amber'ın sesi boğuk çıkmıştı. Jackson ne haltlar karıştırıyordu? Daphne'yle romantik bir yemek mi? Hem de daha bu sabah Amber'la yattığı halde?

Daphne'nin sesi Amber'ı yerinden sıçrattı. "Tekrar teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatan Amber bir süre yatakta oturdu. Resmen tepesi atmıştı. Onu istediği gibi kullanıp sonra da Daphne'ye dönebileceğini sanıyorsa epey yanılıyordu. Amber bir anda annesinin sözlerini hatırladı. Kadın bunu o kadar sık söylerdi ki, Amber kadının ağzına bir şeyler tıkmak isterdi: *Kimsenin paçavrası olma*. Annesi ne zaman bunu dese, Amber bunun ne kadar tiksindirici bir nasihat olduğunu düşünürdü. Fakat şu an kendini tam olarak böyle hissediyordu.

Kapısının çaldığını duyduğunda, makyajının son dokunuşlarını yapıyordu.

Amber kapıyı açınca, Jackson içeri sızdı. Kadına bakan adamın yüzünde bir soru işareti oluşmuştu.

"Dışarı mı çıkıyordun?"

Gülümseyen Amber bir bacağını yatağa attı ve çorabını kasıklarına doğru çekip jartiyerine taktı.

"Daphne bu gece planlarınızın olduğunu söyledi. O yüzden ben de eski bir arkadaşımı aradım. Buluşup bir şeyler içeceğiz."

"Hangi eski arkadaş?"

Amber omuzlarını silkti. "Eski bir erkek arkadaş. Bu sabah annemle konuştum. Onun birkaç yıl önce eşiyle beraber buraya yerleştiğini söyledi."

Yatağa oturan Jackson, halen Amber'a bakıyordu.

"Zavallıcık boşanmış. Onu biraz neşelendiririm diye düşünüyorum."

"Gitmeni istemiyorum."

"Saçmalama. Aradan yıllar geçti."

Amber'ı ellerinden tutan Jackson, onu duvara dayanana dek itti. Gözü dönmüşçesine Amber'ı öpmeye başlayan Jackson, vücudunu kadının vücuduna dayadı ve eteğini kasıklarına doğru kaldırdı. Ayakta ve yarı çıplak şekilde, hızlıca birlikte oldular; işleri bittiğinde Jackson, yanına oturması için Amber'ı yatağa çekti ve "Buluşmayı iptal et," dedi.

"Sen Daphne'yle dışarıya çıkarken, benden otel odasında tek başıma oturmamı bekleyemezsin. Hem ayrıca bana güvenmiyor musun?"

Yataktan kalkan Jackson'ın yüzü öfkeden kızarmıştı. Ellerini yumruk haline getiren adam, parlayan gözlerle Amber'a baktı. "Başka bir adamla dışarı çıkmanı istemiyorum." Cebinden bir kutu çıkardı. "Bunu sana almıştım."

Kendisine uzatılan kutuyu açan Amber, muazzam güzellikte pırlanta bir bilezikle karşılaştı.

"Vay canına," dedi soluğu kesilerek. "Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim. Teşekkürler. Takmama yardımcı olur musun?" Adama uzun bir öpücük verdi. "Seni bu kadar rahatsız ediyorsa sanırım iptal edebilirim. Sizin yemeğiniz ne kadar sürer?"

"Kısa kesmeye çalışacağım. İki saat sonra burada buluşuruz."

Bilezik gerçekten de Amber'ın hayatında gördüğü en harika takıydı. Gözlerini Jackson'dan ayırmaksızın yavaşça döndü ve soyunmaya başladı. Bilezikten başka bir şey

kalmayana dek kıyafetlerini çıkarınca, Jackson'ın yanına gitti ve mırıldanarak, "Acele et de bu kız sana ne kadar minnettar olduğunu göstermekten vazgeçmesin," dedi.

Adam ayrıldıktan sonra telefonu çıkardı ve fotoğrafını çekti; hem de epey erotik bir fotoğrafını. Bir saat sonra, Jackson'ın yemeğinin ortalarına doğru, fotoğrafı ona yolladı.

Adam bir an önce hesabı isteyecekti.

33

Amber, Jackson'la Daphne'nin küvetinde yıkanmaktan büyük bir keyif alıyordu. Jackson'ın yanında uzanırken, ipek gibi yumuşak yorganların içinde kendini şımartıp şehvetiyle Jackson'ı deliye döndürmekten de öyle. Ne kadar havlu kullanırsa kullansın, yatak örtüleri ne kadar kirlenirse kirlensin, kaç kadeh şarap veya kaç tabak yemek tüketirse tüketsin, dilediği an odadan ayrılabileceğini; Jackson'la akşam döndüğündeyse temizlikçinin her şeyi gıcır gıcır yaptığını bilmek, onu alabildiğine özgür kılıyordu. Kapı görevlisi, Amber gelirken ve ayrılırken nazikçe selam veriyordu. Adam âdeta ağzı sıkılığın vücut bulmuş hali gibiydi; tıpkı yeni temizlikçi gibi. Eski temizlikçi Matilda kovulmuştu. Görünen o ki, Daphne'nin takılarından birkaçını çalmıştı. Amber'ın kendisine cep harçlığı çıkarmak için aşırdığı takıları hem de!

Dün akşam, 25. Cadde'deki küçük bir sanat galerisinde sergi açılışına katılmışlardı. Sergilenen eserlerin sahibi Eric Fury, birkaç yıl önce Jackson tarafından keşfedilmiş ve yine onun tarafından birkaç koleksiyoncu arkadaşına tavsiye edilmişti. Sergiden içeri adım attıkları an, etrafları sarılmıştı. Jackson sadece herkes tarafından tanınmakla kalmıyor, insanları yanı başında toplayabilen bir kudret ve cazibe yaymayı da başarıyordu.

Eric Fury, Jackson'ı görüp adamın elini sıkmak için koştura koştura yanına gitti.

"Jackson! Seni görmek harika." Eliyle etrafı göstererek, içerdeki kalabalığı işaret etti. "Muhteşem, öyle değil mi?"

"Gerçekten öyle, Eric. Sonuna dek hak ediyorsun," dedi Jackson.

"Hepsi sayende. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez."

"Saçmalama. Sadece birkaç kişiyle tanıştırdım. Gerisi senin sanatının başarısı."

Fury, Amber'a döndü. "Siz de Daphne olmalısınız."

"Aslında bakarsan bu, asistanım Amber Patterson. Eşim ne yazık ki gelemedi. Fakat çalışmalarına en az benim kadar hayran."

Amber elini uzattı. "Sizinle tanışmak benim için bir zevk, Bay Fury. Geçenlerde okuduğuma göre, tuvalden uzaklaşmaya ve eski binalarda bulduğunuz ahşapların üzerine resimler yapmaya başlamışsınız."

Jackson şaşkınlıkla Amber'a baktı. Sanatçı şöyle cevap verdi: "Kesinlikle doğru okumuşsunuz, Bayan Patterson. Tarihi değeri olan binaları çürümeye bırakarak aslında neler kaybettiğimize dair bir protesto bu."

Birdenbire kameralı bir adam ortaya çıktı. "Merhaba, Bay Fury. Yarınki sayımız için bir fotoğrafa ne dersiniz?"

Gülümseyen Eric, Jackson'ın yanına geçince, Amber da hızlıca yanlarından uzaklaştı. İhtiyacı olan son şey, gazetede çıkacak bir başka fotoğraftı.

"Pekâlâ dostum. Şimdi hayranlarının yanına dön ve biraz daha eser sat," dedi Jackson fotoğrafçının işi bitince.

Adam oradan uzaklaştığında Jackson, resimlerden birini hayranlıkla inceleyen Amber'ın yanına gitti.

"Eric Fury'le ilgili bilgi sahibi olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Pek bilmiyorum zaten. Fakat sergiye gitmemizi teklif ettiğinde, adamı biraz araştırdım. Bir işe kalkışmadan önce bilgi edinmeyi severim."

Kadını onaylarcasına başını salladı. "Haklısın."

Amber gülümsedi.

"Fotoğraf karesinden hiç çaktırmadan kaçtın. Umarım rahatsız olmamışsındır," dedi Jackson.

İşte bu komikti. Jackson, Amber'ın onu koruduğunu sanmıştı. "Hayır, hiç değil. Senin arkanı her zaman kollayacağımı biliyorsun." Gülümsedi ve adama biraz yaklaştı. "Tabii önünü de," dedi fısıldayarak.

"Sanırım ayrılma vaktimiz geldi," dedi.

"Patron sensin."

Galeride biraz dolaşıp, herkese iyi akşamlar dilediler. Ardından taksiye atlayıp apartmana gittiler. Özel asansör katları tırmanmaya başlar başlamaz, birbirlerinin kıyafetlerini resmen parçalamaya başladılar ve yatak odasına varmaya fırsat bulamadan, salonun zemininde seviştiler. Amber'ın özellikle hoşlandığı şeylerden biri de buydu: Dairenin bütün odalarında seks yapabilmek... Çünkü Amber her yere kokusu sinsin istiyordu.

***

Duşun sesini duyan Amber, aylakça yan tarafına döndü ve komodinin üzerindeki saate baktı. Yedi buçuk! Beline sardığı bir havluyla duştan çıkan Jackson'ın ıslak göğsü

parıl parıl parlıyordu. Adam yatağın kenarına oturdu ve saçlarını kuruladı. "Günaydın uykucu."

"Alarmı duymadım bile. Hemen kalkayım."

"Dün gece epey gösteri yaptın. Yorgun düştüğüne şaşmamak gerek." Kadına doğru eğildi ve dudaklarına uzun, şehvetli bir öpücük kondurdu.

"Ahh, yatağa dönsene," dedi cilveli bir sesle Amber.

Kadının vücudunda elini gezdiren Jackson, "Bundan daha fazla istediğim bir şey yok, ama unuttuysan hatırlatayım. Saat onda Harding&Harding'le görüşmem var."

"Ah, doğru. Seni öyle geç saatlere kadar ayakta tuttuğum için kusura bakma."

"Onun için sakın özür dileme." Ayağa kalkan adam, havlusunu attı ve giyinmeye başladı. Bir yastığa sarılan Amber, artık avucunun içi gibi bildiği bu kaslı bedeni hayranlıkla izledi. Amber yataktan ağır ağır çıkarken, adam da giyinmişti. "Ben çıkıyorum," dedi kadının çıplak bedenini kendine çeken Jackson. "Şimdi bana bir öpücük ver ve o görüşme için bir an önce hazırlan."

Amber kendine hızla bir bardak portakal suyu doldurdu ve ardından duşa girdi. Jackson'ın ona geçen hafta aldığı Oscar de la Renta marka döpiyesini giydi ve saat sekizde apartmandan çıktı. Dokuza çeyrek kala iş yerine varmış ve salına salına Jackson'ın ofisine girmişti. Dar ceketi ve kalçalarını sıkı sıkıya saran kısa eteğinin içinde havalı bir şekilde yürürken, Jackson'ın gözlerini ondan ayıramadığının farkındaydı.

Saat on ikiye vardığında Jackson'ın ofisindeki görüşme halen devam ediyordu. Derken Amber masasına doğru yaklaşmakta olan Daphne'yi fark etti. Kadın biraz daha

kilo almış ve her zamanki kusursuz görünümünden daha da uzaklaşmıştı. Ruju hafifçe taşmıştı. Bluzu o kadar sıkıydı ki, düğmeleri patlayacak gibiydi. Ayrıca Amber kadının yüzüğü dışında hiçbir takı takmadığını da fark etti.

Amber masasından doğruldu. "Daphne, ne hoş bir sürpriz. Her şey yolunda mı?" *Ne işi var burada?*

"Evet, her şey yolunda. Şehre inmiştim de, acaba Jackson öğle yemeğinde boş mudur, diye merak ettim."

"Seni bekliyor muydu?"

"Yo, hayır. Şansımı deneyeyim dedim. Jackson'ın programını öğrenmek için sana ulaşmaya çalıştım, fakat henüz ofise gelmediğini söylediler. Jackson burada mı?"

Amber biraz daha doğruldu. "Bir grup yatırımcıyla beraber toplantıda. İşleri ne zaman biter bilmiyorum."

Daphne hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ah. Toplantı yeni mi başladı?"

Amber masasındaki kâğıtları inceledi. "Bilmiyorum ki. Sabahleyin arabam biraz sorun çıkarınca, treni de kaçırdım. O yüzden ofise geç geldim." Daphne'ye baktı.

"Neyse, belki biraz beklerim. Yanına otursam sorun olur mu? Söz veriyorum seni meşgul etmeyeceğim."

"Öyle şey mi olur, tabii ki otur."

"Bu arada üzerindeki döpiyes harika."

"Teşekkürler. Şehirdeki bir perakendeciden aldım. Ucuza alabileceğin şeyleri görsen şaşırırsın." Sonra da şunu eklemek istedi: *Bil bakalım kimin kırmızı sütyenini ve külotunu giyiyorum.*

Daphne oturunca Amber da masasındaki dosya yığınına döndü ve telefonla boğuşmaya devam etti.

"Bu işe gerçekten çok sardın, değil mi? Amber olmasa ne yapardım, diyor Jackson. Onun yanında harika işler çıkaracağını biliyordum."

Amber'ın sinirleri gerildi. Daphne'nin böyle büyüklük taslamasından artık yorulmuştu. Kadın, kocasının ihtiyaç ve isteklerinden o kadar habersizdi ki, Amber'ın gülesi geliyordu.

Tam o anda Jackson'ın odasının kapısı açıldı ve adam, Harding&Harding'in dört kişilik ekibiyle tek tek el sıkışıp her biriyle vedalaştı. Jackson'ın yüzündeki ifadeyi gören Amber, toplantının iyi geçtiğini anlamış ve sevinmişti. Çünkü bu, finansal açıdan bambaşka bir boyuta sıçrayacakları anlamına geliyordu. Ofisinin önünde tek başına kalmış olan Jackson, Daphne'yi gördüğü için şaşırmış gibiydi.

"Merhaba tatlım," diyen Daphne sandalyesinden kalkıp Jackson'a sarıldı.

"Daphne, ne hoş bir sürpriz. New York'ta ne yapıyorsun?"

"Odana girebilir miyiz?" diye sordu Daphne tatlı bir sesle.

Kadının peşinden odasına giren Jackson, kapıyı çekti.

Yirmi dakika geçmiş, Amber öfkeden kuduracak noktaya gelmişti. İçeride ne yapıyor olabilirlerdi? Birden kapıda beliren Jackson, "Amber, programımı getirebilir misin? Nasıl başardım bilmiyorum ama bir şekilde silmişim."

Amber içeri girince, Daphne başını ona çevirdi. "Bak, görüyor musun Amber? Sen olmasan Jackson ne yapacaktı? Tam da senin ne kadar yenilikçi bir asistan olduğunu anlatıyordu bana."

"Öğleden sonram ne durumda, Amber? Eşim beni yemeğe çıkarmak istiyor da."

Amber, iPhone'undan takvimi açtı. "Atkins Sigorta'dan Margo Samuelson'la 13.15'te öğle yemeği randevunuz var." Aslında yoktu; fakat Amber, Jackson ve Daphne'nin yemeğe çıkmasına müsaade edecek değildi. Daphne'ye döndü. "Buraya kadar boşuna geldiğin için üzgünüm."

Daphne yerinden kalktı. "Üzülme. Bu sabah düzenlenen bir vakıf toplantısı için zaten her halükârda gelecektim. Sorun değil." Jackson'ın masasının arkasına geçti ve adamı öptü. "Bu akşam seni görebilecek miyim peki?"

"Kesinlikle. Yemek saatinde evde olacağım."

"Sevindim. Seni özledik."

Amber, Daphne'ye kapıya kadar eşlik etti, birbirlerine sarıldılar. "Bu akşam eve geleceği için çok mutluyum. Kızlar onu çok özledi. Farkında mısın bilmiyorum, fakat son zamanlarda New York'taki evde fazla zaman geçirir oldu. Şüpheli bir durumla karşılaşmadığına emin misin? Jackson'ı arayıp soran birileri yok mu?"

"İnan bana Daphne, ne arayan ne de buraya gelen birileri var. Sizin gölde kaldığınız o hafta, ben de bir gün apartmanda kalmıştım; Jackson dışında orada herhangi birinin kaldığına dair hiçbir belirti yoktu. İnanılmaz yoğun bir dönemden geçiyoruz sadece. Eminim daha önce de böyle dönemleriniz olmuştur."

"Evet, olmuştu. Gerçi bu sefer sanki biraz daha farklı gibi."

"Bence sen kuruntu yapıyorsun."

"Aklımı yitirmeme engel olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman yanındayım."

Daphne ayrıldıktan sonra, Amber doğrudan Jackson'ın odasına gitti. "Ne istedi?"

"Dediği gibi; öğle yemeğine çıkmak."

"İçeride bayağı baş başa kaldınız. Ne demek oluyor bu?"

"Daphne'nin karım olduğunu unutmuş olamazsın sanırım?"

"Biliyorum. Kusura bakma. Sen..." Sahte gözyaşlarını bastırır gibi yaptı. "Sen bana o kadar çok şey ifade ediyorsun ki, başkasıyla beraber olduğun düşüncesine tahammül edemiyorum."

Koltuğundan kalkan Jackson, kollarını açtı. "Gel bakalım buraya, seni ağlak surat. Boşu boşuna kendini üzme. Her şey bir şekilde yoluna girecek. Söz veriyorum."

Amber, *nasıl* ve *ne zaman* gibi sorular sorarak Jackson'ı sıkıştırmaması gerektiğini biliyordu. "Bu akşam Connecticut'a dönecek misin?"

Ellerini kadının omzuna koyan Jackson, Amber'ı hafifçe ittirdi ve gözlerinin içine baktı. "Dönmem gerek. Evde neler olup bittiğini de görmek istiyorum zaten. Daphne'nin sorunları var gibi görünüyor."

"Evet, ben de fark ettim. İyice kilo almış, değil mi?"

"Kendini salmış gibi, evet. Hiç adeti değildir hâlbuki. Kızları da kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Seni özleyeceğim."

Jackson, odasının kapısına doğru yürüdü. Amber kapının kilitlendiğini duyar duymaz, eteğinin fermuarını indirmeye başladı.

34

Jackson, Amber'a bir sürprizi olduğunu söyledi. Şoför tarafından apartmandan alınıp özel bir jetin onları beklediği Teterboro Havaalanı'na bırakıldılar. Amber havaalanını görür görmez Jackson'a döndü ve "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Kadını yakınına çeken Jackson, "Küçük bir yolculuğa çıkıyoruz," diye açıkladı.

"Yolculuk mu? Nereye? Yanımda hiç kıyafetim yok."

"Tabii ki yok. Fakat zaten pek ihtiyacın da olmayacak," dedi kahkahayla.

"Jackson!" dedi sanki çok sinirlenmiş gibi yapan Amber. "Ciddiyim ben." "Endişelenme. Paris'te de mağazalar var canım."

"Paris mi?" dedi sevinçle haykıran Amber. "Ah Jackson. Paris'e mi gidiyoruz gerçekten?"

"Dünyadaki en romantik kente yani, evet."

Uçağa bindiklerinde, Jackson pilotla konuşurken, Amber da etrafı incelemeye koyuldu. Şimdiye dek sadece sıra sıra koltuklarla dolup taşan yolcu uçaklarına binmiş olan Amber, ekonomi sınıfı dışında hiçbir yere oturmamıştı. Jackson ve ailenin geri kalanıyla Londra'da buluştuğunda bile yolcu uçağı kullanmıştı. Özel jetlerin varlığından

haberdardı elbette, fakat buna benzeyebileceklerini hiç düşünmemişti. Koridorun iki tarafında da krem rengi, yumuşacık deri koltuklar vardı. İçeride büyük ekran bir TV bulunuyor ve dört kişilik yemek masasının üzerinde içi taze çiçeklerle dolu, yuvarlak bir kristal vazo duruyordu. Dev bir yatağın bulunduğu yatak odasına açılan bir kapı ve en az New York'taki apartman dairesine ait banyo kadar lüks bir banyo vardı.

Kadına arkasından yanaşan Jackson, kollarını Amber'ın beline doladı ve "Beğendin mi?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, Jackson! Beğenilmeyecek gibi mi sence?"

"Beni izle o zaman."

Kadını yatak odasına götüren Jackson, buradaki gardırobu açtı. İçindeki kıyafetleri işaret ederek, "Şunlara bak ve istediğini al. İstersen hepsi senin olsun," dedi.

"Tüm bunları hangi ara ayarladın sen?"

"Geçen hafta," dedi.

Gardırobun yanına giden Amber, askılardaki kıyafetleri tek tek incelemeye başladı; tişörtler, pantolonlar, ceketler. Hepsinin üzerinde halen etiketleri vardı. Jackson'ın bu kıyafetlerin tamamını sadece Amber için aldığı ortadaydı. Ayakkabılarını fırlatıp elbisesini çıkaran Amber, hepsini heyecanla tek tek denemeye başladı. Jackson da yatağın üzerine oturmuştu. "Bu küçük gösteriyi izlememde sakınca yoktur umarım?"

"Hiç yok."

Amber her parçayı deneyip Jackson için modellik yaptı.

"Ayakkabılar da var. En üstteki rafta," diye açıkladı Jackson.

"Hiçbir masraftan kaçınmadın, değil mi?"

"Neden kaçınayım ki?"

Başını kaldırıp ayakkabı kutularına bakan Amber, sadece rüyasında görebileceği markaların isimleriyle karşılaştı. Her çift ayakkabı, en az evinin kirası ve hatta çok daha fazlası ederdi muhtemelen. Jimmy Choo marka, devekuşu tüylü süet ayakkabıları görünce hemen onları denedi ve diğer her şeyi çıkarıp Jackson'ın aldığı kırmızı ve siyah renkli dantel korseyi üzerine geçirdi. Manasızca pahalı elbiseleri, onu gezdirecek özel bir uçağı ve kendisiyle sevişmek için ölüp biten yakışıklı sevgilisi sayesinde kendini bir film yıldızı gibi hissediyordu. Halen yatakta oturmakta olan Jackson'ın yanına gidip, elini saçlarının arasında gezdirdi ve adamı göğsüne doğru çekti. Ardından Jackson'ı geriye yatırdı ve sihirli numaralarını sergilemeye başladı. Sadece birkaç saniye içinde, adamı bambaşka bir boyuta geçirmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

İlerleyen saatlerde, mum ışığında yemek yemeğe başladılar. Amber halen topuklularını çıkarmamış, çıplak bedenini ise sadece ipek bir sabahlıkla örtmüştü.

"Açlıktan ölüyorum resmen," dedi bifteğinden bir dilim keserken.

"Hiç şaşırmadım. Binlerce kalori yakmışsındır."

"Hava veya yemeğe ihtiyaç duymadan seninle sonsuza dek yatakta kalabilseydim, o zaman dünyanın en mutlu kadını olurdum." Amber eline geçen her fırsatta adamın egosunu okşadığından emin oluyordu.

Jackson kadehini kaldırdı. "İşte o harika bir dünya olurdu, benim tatlı seks manyağım."

***

Paris'e geldiklerinde, Hotel Plaza Athenee'de kaldılar. Amber her yeri kırmızı markizler ve kızıl çiçeklerle kaplı bu otele bayılmıştı. Hayatının en muhteşem haftasını geçiriyordu; Champs-Elysees boyunca aylak aylak gezinip loş ışıklarla aydınlatılmış, leziz yemeklerin sunulduğu ve sıcak bir atmosfere sahip restoranlarda karnını doyurmuştu. Eiffel Kulesi'ne hayran kalmış, Louvre'un devasalığı ve bulundurduğu sanat eserleri karşısında şaşkına dönmüş, Notre Dame'ın yüksek tavanından etkilenmiş ve şafak vaktinde şehrin büründüğü kehribar rengi parıltı karşısında âdeta kendinden geçmişti. İnsanın ufkunu alabildiğine genişleten bu gezi sırasında, Jackson'ı ne kadar erkeksi ve heyecan verici bulduğunu sık sık göstermeyi de ihmal etmemişti elbette.

Fakat her güzel şeyin bir sonu vardı. Amber dönüş için Jackson'la özel uçağa binerken, zamanın su gibi akıp gittiğine bir kez daha ikna oldu. Genç kadın bir saat boyunca hiçbir şey söylemeksizin geride bıraktığı güzel anıları düşünürken, Jackson da çantasından birtakım dosyalar çıkarıp notlar almaya daldı. Nihayet işlerini bitiren adam, Amber'ın yanına geçti.

"Ömrümün en harika haftasıydı. Gerçekten de ufkumu açtın."

Jackson gülmekle yetindi.

"Sırf bana ait olman öylesine güzeldi ki. Seni Daphne'yle paylaşmaktan nefret ediyorum," dedi Amber.

Jackson somurttu; Amber pot kırdığının farkına varmıştı. Kadının adını hiç anmamalıydı. Adam şu an muhtemelen Daphne ile kızları düşünüyordu. *Lanet olsun.* Ağzından böyle şeyler kaçırmama konusunda genellikle dikkatli davranırdı. Durumu hemen toparlaması gerekiyordu.

"Düşünüyorum da," dedi en sonunda konuşan Jackson. "New York'ta sana ait bir apartman dairesi olsa hiç fena olmazdı doğrusu."

Amber şaşkınlıktan ne diyeceğini bilememişti. "Neden ki? Connecticut'ta yaşamayı seviyorum. Hem New York'ta bir yerde kalmak istersem, senin dairen var."

"Fakat işler biraz karışmaya başladı. Eğer kendi dairen olursa, tüm eşyalarını oraya koyabilirsin. Kıyafetlerini saklaman veya Daphne'nin gelme ihtimaline karşı ortalıktan toplaman gerekmez."

Amber kendine ait bir daire değil, Daphne'ninkini istiyordu. Bu onun için artık bir saplantı haline gelmişti.

Amber sessiz kalınca, Jackson devam etti. "Tabii ben satın alacağım. İçini beraber döşeyeceğiz ve sevdiğim tüm eserleri ve kitapları alacağız. Bizim gizli yerimiz olacak. Sadece ikimize ait bir yer."

Gizli yerleri demek? Amber gizlenmek istemiyordu oysa. Bilakis olabildiğince ortalıkta olmayı, Bayan Parrish olarak anılmayı arzuluyordu.

"Bilmiyorum, Jackson. Böyle bir şey için fazla erken olabilir. Hem Daphne, New York'ta nasıl olup da bir apartman dairesi tuttuğumu merak etmeyecek mi? Peki ya, Gregg? New York'ta yaşamayı karşılayabildiğimi gördüğü an, masum kız rolünü daha fazla devam ettirmem mümkün değil. Daphne'nin şüphelenmemesi için de Gregg'e oynadığım bu küçük oyunu sürdürmemiz gerekiyor. Zaten ellerini üzerimden uzaklaştırmakta gittikçe güçlük çekmeye başladım. Evlenme teklifi etmek üzere olduğunu düşündüğüm birkaç seferde onu son anda durdurabildim."

Jackson'ın yüzü, tam da Amber'ın umduğu gibi kıpkırmızı kesilmişti. "Onunla yattın mı yoksa?"

"Dalga mı geçiyorsun sen? Bunu ciddi ciddi soruyor musun?" Amber kucağındaki peçeteyi aldı ve onu masanın üzerine fırlattı. "Daha fazla yiyemeyeceğim." Masadan kalktı ve hızla yatak odasına gitti. Bir kez daha kullanılıp kenara atılmayacaktı. Tüm planları ters gidiyordu. Evet, Jackson'ı etkisi altına almayı başarmıştı. Adam ona pahalı şeyler alıyor ve şahane gezilere çıkarıyordu; ancak Amber'ın daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok ama çok daha fazlasına. Onu engellemeye çalışan herkesi bir silindir gibi ezip geçmeye hazırdı; hele ki regl olmadığı ikinci ayı da geride bırakmışken.

35

Bu gece, o geceydi. Amber artık on haftalık hamileydi ve karnını daha fazla saklayamazdı. Jackson, Amber'ın doğum kontrol hapı kullandığını sanıyordu; kendine reçete yazdırmış olan Amber, Jackson'ın şüphelenmemesi için arada bir ağzına ilaçtan bir tane atıyor ama ardından hemen çıkarıyordu. Aldığı tek ilaç, doğurganlığı arttıran Clomid'di. Bu ilaca muhtemelen ihtiyacı yoktu, ama işini de şansa bırakamazdı. Jackson kendisinden sıkılmadan önce hamile kalmak zorundaydı.

Doktordaki son görüşmesinde, bebeğinin cinsiyetini öğrenebileceğini ummuştu; fakat bunun için fazla erken olduğu anlaşıldı. Geceleri katıldığı bilgisayar derslerinde geliştirdiği yetenekleri sayesinde, ultrasondan alınan fotoğrafın üzerine oynamalar yapacak ve Jackson'a bir oğlan çocuğu beklediğini söyleyecekti. Evlendiklerinde çocuk kız çıkarsa bile, iş işten geçmiş olacaktı. En azından Amber'ın umudu bu yöndeydi.

Günün erken saatlerinde Babesta'ya gidip üzerinde *Babasının Küçük Oğlu* yazan bir mama önlüğü almıştı; bu akşamki sevişmelerinin ardından bunu Jackson'a vermeyi planlıyordu. Böylece gerçek gün yüzüne çıkacak, Jackson'la Daphne boşanacaktı. Amber, hamile olduğunu

öğrendiğinde Daphne'nin yüzünde oluşacak ifadeyi görmek için de sabırsızlanıyordu. Bella'ya artık evin en küçüğünün kendisi olmadığını söylemek kadar keyifli olacaktı muhtemelen. *Kenara çekil ufaklık, senin devrin kapandı.*

Jackson apartman dairesine vardığında, Amber'ın üzerinde siyah deri bir korse ve bir tasma vardı. Son buluşmalarında, Jackson'ın zevklerinin gittikçe tuhaflaştığından yakınmıştı Daphne. Amber detayları öğrenmek için kadının üzerine gittiğinde ise, iffet düşkünü Daphne'nin yüzü kızarmış ve iplerle bağlanmakla ilgili bir şeyler gevelemişti. Kadının ağzını arayan Amber, Jackson'ın yatakta biraz daha maceracı şeyler arzuladığını anlamıştı. Amber adama bunları sağlamaya dünden razıydı zaten; Jackson'la birlikte birkaç internet sitesini araştırıp birlikte çeşit çeşit seks oyuncağı sipariş etmişlerdi. Sınırlarını zorlaması için Jackson'ı cesaretlendiren Amber, Daphne'ye karşı haksız bir rekabete girmekten çekinecek değildi neticede. Tüm seks oyuncaklarını misafir odasındaki bir çekmecede tutan Amber, içten içe Daphne'nin bunları bulmasını istiyordu; böylece kadının şaşkına dönen ifadesi karşısında şuh bir kahkaha atabilecekti. Ancak Daphne bu oyuncaklardan kendisine hiç bahsetmemişti.

Ateşli bir sevişmenin ardından Amber, "İnanılmazdı," dedi adamın koynuna girerken. "Eğer Daphne'nin yerinde olsaydım, yataktan çıkmana asla izin vermezdim." Jackson'ın kulak memesini ısırdı.

"Daphne hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadı adam.

Amber kıkırdadı. "O senin hakkında konuşmaya bayılıyor ama."

Doğrulan Jackson kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver, önemli değil. Bir eşin mızırdanmaları sadece. Ciddi bir şey yok."

"Bilmek istiyorum. Ne dedi?" Sesinde hafif sert bir ifade vardı.

Amber, Jackson yüzünü görebilsin diye arkaya doğru kaydı ve adamın göğsünde parmaklarını dolaştırarak konuşmaya başladı. "Hayatının keyif çatmak istediği bir noktasındayken, sosyalleşmesi için ona sürekli baskı yaptığından falan bahsetti. Evde kalıp eski dizileri tekrar izlemeyi tercih edermiş. Ben de bunun üzerine senin gibi biriyle farklı yerlere gidebildiği için şanslı olduğunu söyledim; ancak başını olumsuz anlamda salladı ve geç saatlere kadar süren yemekler ve açılışlar için artık yaşının geçtiğini belirtti." Amber bunların çoğunu uydurmuştu. Fakat ne gibi bir sorun teşkil edebilirdi ki? Jackson nasıl olsa doğrusunu asla öğrenemeyecekti.

Tepkisini görmek için adamın yüzünü inceleyen Amber, Jackson'ın çenesinin kasıldığını görünce mutlu oldu.

"Beni çekiştirmenizden hoşlanmıyorum." Yataktan fırlayan adam, ipek sabahlığını giydi.

Çıplak şekilde peşinden giden Amber, vücudunu adama dayadı. "Yemin ederim seni çekiştirmiyoruz. Daphne sürekli yakınıyor ve ben de seni savunup ardından da konuyu değiştiriyorum. Ben sana hayranım, bunu biliyorsun." Adamın buna inanmasını umuyordu.

Gözlerini kısan Jackson pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Amber bunun üzerine konuya farklı bir şekilde yaklaşmaya karar verdi. "Bence Daphne kendinde değil. Çünkü sen öylesine olağanüstü ve başarılı birisin ki. Sanattan

anlıyorsun. O ise... herhangi biri. Sana ayak uydurması çok zor."

"Sanırım öyle," dedi Jackson.

"Yatağa dön. Senin için bir sürprizim var."

Adam başını sağa sola salladı. "Havamda değilim."

"Pekâlâ. O zaman salona geçelim. Sana bir de hediyem var." Adamın elinden tuttu ama Jackson elini hızla geri çekti. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes!"

Amber, gözlerinin öfkeden yaşardığını hissetti. Onunla böyle konuşmaya nasıl cüret edebilirdi? Öfkesini güçlükle de olsa bastıran Amber, sesini tatlı bir hale getirdi. Ne kadar kızdığını Jackson'a göstermesi şu an işine yaramazdı. "Kusura bakma canım. İçki içer misin?"

"Kendim alırım."

Adamın peşinden gitmek yerine, eline bir dergi aldı ve sayfaları çevirmeye başladı.

Bir saat sonra, içinde mama önlüğünün bulunduğu, altın renkli, küçük poşeti dolaptan çıkardı ve salona götürdü. Jackson, yemek masasının sandalyelerinden birinde halen düşünceli bir şekilde oturuyordu.

"Al bakalım."

"Nedir bu?"

"Aç işte seni şapşal."

Paketi açan Jackson, kafası karışmış bir ifadeyle Amber'a baktı.

Adamın elini tutan Amber, onu karnına götürdü. "Bebeğin burada."

Adamın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Se-sen hamile misin? Üstelik de bir erkek çocuğa?"

Amber onayladı. "Evet. Ben de inanamıyorum. Emin olana dek bir şey söylemek istememiştim. İçeride başka bir şey daha var."

Paketi karıştıran Jackson sonogram fotoğrafı buldu.

"Oğlumuz." Amber'ın gülümsemesi zafer kazanmış bir kraliçe gibiydi.

"Oğlumuz? Emin misin?"

"Yüzde yüz."

Yerinden doğrulan adamın ağzı, resmen kulaklarına varmıştı. Amber'ı havaya kaldırdı. "Bu inanılmaz bir haber. Bir gün oğlumun olacağını biliyordum. Sana şehirde bir ev almama artık müsaade etmelisin."

Dalga mı geçiyor benimle? "Şehirde bir ev mi?"

"Yani, evet. Connecticut'taki evinde artık yaşayamazsın."

Kan genç kadının beynine sıçramıştı. "Haklısın, Jackson. Orada kalamam. Oğlumun, babası tarafından neden bir arka sokağa saklandığını düşünerek büyümesine de müsaade edemem. Ailesiyle beraber yaşaması gerekiyor. Doğduktan sonra birlikte Nebraska'ya döneriz, olur biter."

Arkasını dönen Amber odadan fırlayarak çıktı.

"Amber, bekle!"

Kot pantolon ve sweatshirtünü giyen Amber, çantasını hazırlamaya başladı. Adama bir vâris vermeye hazırlanırken, gerçekten de bir yere gizlenmesini mi isteyecekti? Daphne, Bayan Parrish olmanın sefasını sürerken,

Amber'ın şirketinde köle gibi çalıştırıp oğlunu görmeye gizlice gelebileceğini düşünüyorsa, yanılıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayrılıyorum. Beni sevdiğini sanıyordum. Ne salakmışım. Daphne'nin sana bir erkek çocuk doğurduğu falan yok. Üstüne üstlük benden daha çok hamile görünüyor."

Jackson, Amber'ı ellerinden yakaladı. "Bekle. Haklısın, duyarsız davrandım. Oturup konuşalım."

"Konuşacak ne var ki? Ya bir aile oluruz ya da olmayız. İşte bu kadar basit."

Yatağa oturan Jackson, eliyle saçlarını karıştırdı. "Düşünmem lazım. Bu işi çözeceğiz. Nebraska'yı filan aklından bile geçirme."

"Daphne senin kıymetini bilmiyor. Bana bir keresinde, ona dokunduğunda, midesinin kalktığını söylemişti. Oysa benim tek isteğim seninle ilgilenmek ve hak ettiğin eş olmak. Benim için her zaman öncelik sen olacaksın. Sen benim için her şeysin, Jackson." Tam da adamın sevdiği şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve o an aklına gelen ilk şeyi yapıp kendisine ne kadar değer verdiğini göstermeye başladı. İşi bittiğinde, Jackson onu yanına çekti.

"Hoşuna gitti mi şekerim?" diye sordu Amber.

Anlaşılmaz bir ifadeyle gülen Jackson, ayağa kalktı ve tekrar sonogram fotoğrafına baktı. Parmakları fotoğrafın üzerinde dolaşıyordu.

"Oğlum." Amber'a baktı. "Başka biri biliyor mu? Annen, arkadaşların filan?"

Amber olumsuzca başını salladı. "Tabii ki hayır. İlk senin öğrenmeni istedim."

"Güzel. Şimdilik kimseye söylemiyorsun. Daphne'den kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Eğer senin hamile olduğunu öğrenirse, bu bana bir servete patlayabilir çünkü."

Amber, Jackson'ı başıyla onayladı. "Anlıyorum. Kimseye bir şey söylemem."

Salonun içinde gezinmeye başlayan Jackson, "Pekâlâ. Şöyle yapmaya ne dersin? Bu apartmandaki her şeyini toplayacaksın ve seni şimdilik kiralık bir eve yerleştireceğim. Çünkü Daphne şüphelenirse, eşyalarını burada bulması, isteyeceğimiz en son şey olur."

"Fakat Jackson," diye yakındı Amber. "Dandik bir kiralık eve taşınmak istemiyorum. Yapayalnız kalırım o zaman."

Volta atmayı kesen adam, dik dik Amber'a baktı. "Dandik bir kiralık ev de ne demek? Beni ucuz bir herif mi sanıyorsun? Eğer apartman dairesi istemiyorsan, o zaman biz de sana Plaza'da geniş bir süit tutarız. Tüm ihtiyaçlarını karşılayacak insanlar olur etrafında."

"Peki ya sen? Seni ne zaman görebileceğim?"

"Dikkatli olmalıyız, Amber. Evde biraz daha fazla vakit harcamam gerekecek. Anlarsın ya, şüpheleri savuşturmak için. Karnın büyümeye başladıktan sonra ise çalışmayı bırakman gerekecek. Etrafta fazla görünme ki, Daphne'nin kulağına bir şeyler gitmesin."

"Peki Daphne'ye ne söyleyeceğim? Onunla görüşmeyi bırakırsam, muhakkak şüphelenecektir."

Dudağını ısıran Jackson, başıyla Amber'ı onayladı. "Ailenden birilerinin hastalandığını ve onlarla ilgilenmek için işe biraz ara verdiğini söyleyebilirsin."

Amber bu planın gittikçe kötüleştiğini düşünüyordu. Bir plazanın içine kapatılacak ve Jackson'ın kendisine verdiği söz dışında hiçbir güvencesi olmayacaktı. Can yeleği veya küreği olmaksızın bir tekneye yerleştirildiğini ve Jackson'ın ufak bir hareketiyle ortadan kaldırılabileceğini hissediyordu.

"Ruhsuz bir plazada kalmak istemiyorum. Evimdeymiş gibi hissetmediğim, yabancı bir mekânda kalırsam kendimi kötü hissederim. Tabii bebek de öyle hisseder."

Adam iç geçirdi. "Peki madem, sana bir daire kiralarız. Evinde gibi hissedeceğin hoş bir yer. Ne istersen alırsın."

Amber birkaç dakika düşündü. Şimdilik duyabileceği en iyi teklif muhtemelen buydu. "Ne kadar süreliğine peki?"

"Bilemiyorum. Birkaç ay? O vakte kadar işleri yoluna koymuş oluruz."

Amber öfkelenmiş, hatta korkmuştu; bu da ağlamasını kolaylaştırıyordu. "Bu işten hiç hoşlanmadım, Jackson. Ben seni bu kadar çok severken, ayrılmak zorunda kalacağız. Sana ait olmayan bir apartmanda tek başıma yaşayacağım. Öylesine korkuyorum ki! Tıpkı küçükken, kirayı ödeyemediğimiz için sürekli taşınmamız gereken zamanlardaki gibi hissediyorum." Burnunu çekip gözlerindeki yaşları sildi ve bu acıklı hikâyenin adamı etkileyeceğini umdu.

Jackson uzun uzun ona baktı. "Elimdeki her şeyi kaybetmemi mi istiyorsun? Bana güvenmen gerek."

Adam yemi yutmuyordu. Amber'ın plana uymak ve aklına başka bir fikir gelene kadar da Jackson'ın söylediklerinin arkasında duracağını ummaktan başka yapabileceği

bir şey yoktu. Peki ya Jackson adice davranırsa? O hâlde şansına küsmesi gerekecekti; tıpkı Missouri'den kaçarken yaptığı gibi. Olur da Jackson onu ve taşıdığı çocuğu bir kenara atarsa, bunun adamın yanına kâr kalmasına göz yummayacak ve gerekirse daha sert önlemler alacaktı.

Artık Amber'ı hiç kimse kullanamazdı. O günler çoktan geride kalmıştı.

İKİNCİ
KISIM

DAPHNE

36

Eskiden Jackson'dan korkmazdım. Hatta ona aşkla bağlandığımı düşünürdüm; tabii bu, onun nazik biri olduğu –ya da en azından öyleymiş gibi davrandığı–, yani canavarların yakından neye benzediklerini bilmediğim bir dönemdeydi.

Jackson'la tanıştığımda yirmi altı yaşındaydım. Sosyal Hizmetler üzerine tezimi yazmıştım ve Julie'nin anısına kuracağım vakfa dair çeşitli fikirler geliştiriyordum. *Çocukları Kurtarın* adlı vakıfta da işe girmiştim. Harika bir yerdi; sevdiğim işi yapıyor ve kendi vakfım için ihtiyaç duyabileceğim bilgileri öğreniyordum.

Bir gün meslektaşlarımdan biri bana, yaptıkları bağışlarla ünlü uluslararası bir emlak firması olan Parrish Holding'le temas kurmamı tavsiye etti. Jackson yardımsever kişiliğiyle epey nam salmıştı zira. Bana bu öneriyi sunan meslektaşımın babası da Jackson'ın şirketinde çalışıyordu ve benim için bir görüşme ayarlamayı başardı.

Üstelik ben alt düzey yöneticilerden biriyle muhatap olacağımı sanırken, Bay Parrish'in bizzat kendisiyle görüşme fırsatı yakaladım. Karşımdaki adamın hali tavrı, gazetelerde sıklıkla rastladığım, o endüstri lideri imajına

hiç uymuyordu. Benimleyken sıcakkanlı ve espriliydi ve bu hali daha en başından içimi rahatlatmıştı.

Dahası vakıf hakkındaki planlarımdan ve neden böyle bir şeye girişmek istediğimden bahsettiğimde, Julie'nin Tebessümü'ne fon sağlayabileceğini söyleyerek beni şaşkına çevirmeyi başardı. Sonrasında ise bir heyet oluşturup düzenlenen toplantılara bizzat katıldı ve bana bir de ofis buldu.

Aramızdaki ilişki en başta son derece profesyoneldi. Zaten hem aramızda doğacak herhangi bir yakınlığın, Jackson'ın vakfa verdiği desteği riske atma ihtimalini düşünüyordum hem de samimi tavırlarına ve kibarlığına rağmen, bu koca imparatorluğun başında olmasından ötürü ondan biraz çekiniyordum. Ancak zamanla, öğle yemeklerinin akşam yemeklerine dönüşmesiyle, aramızdaki ilişkinin de gittikçe kişisel bir hale bürünmesi kaçınılmaz oldu. O yüzden kutlama amacıyla beni evine çağırdığında, bu teklifi kabul etmek durumundaydım.

Otuz odalı malikânesini ilk gördüğümde, servetinin aslında ne kadar büyük olduğuna tanık oldum. Jackson, Bishop's Harbor'da sahil kenarına kurulu ve otuz bine yakın nüfusa sahip, kartpostal gibi bir yerde yaşıyordu. Kasabanın pazar alanı, lüks alışveriş merkezlerini bile geride bırakacak ve benim bütçemin asla yetmeyeceği kadar çok mağazayla doluydu. Kasabanın yeni dökülmüş gibi duran asfalt yolları üzerinde yerli bir otomobil görürseniz, bu muhtemelen bir hizmetçiye ait olurdu. Sahil şeridine serpiştirilmiş evlerin hepsi göz alıcıydı; yoldan uzakta, büyük kapıların ardında ve gerçek olamayacak kadar parlak ve yeşil çimenlerle kaplıydılar.

Malikânenin, Buckingham Sarayı'na yaraşacak güzellikte bir avizenin de bulunduğu devasa antresine girdiğimizde, gergin bir gülümsemeyle Jackson'a baktım. Bu şekilde yaşayan insanlar gerçekten var mıydı? Etrafımdaki tüm bu ölçüsüz harcamalar, zar zor geçinen Kistik Fibrozisli ailelerin birçoğunun tıbbi faturalarını pekâlâ karşılayabilirdi.

"Çok güzel..."

"Beğenmene sevindim." Kafası karışık bir ifadeyle bana bakmış, montlarımızı alması için hizmetçiyi çağırmış ve sonra da beni kuvvetli bir ateşin yandığı açık hava şöminesinin olduğu balkona beni çıkarıp Long Island Boğazı'nın inanılmaz manzarasını gözlerimin önüne sermişti.

Ondan etkilenmiştim; etkilenmemek mümkün müydü zaten? Tartışmasız şekilde yakışıklıydı; Karayipler'den daha mavi o gözleri hepten ortaya çıkaran simsiyah saçları vardı. Fantezilere malzeme olacak türden bir adamdı: Şirketini sıfırdan kuran otuz beş yaşında bir CEO, cömert ve hayırsever, herkes tarafından sevilen biri, büyüleyici ve yakışıklı bir yüz, kusursuz bir beden. Yani daha önce beraber olduğum erkeklerin hiçbirine benzemeyen biriydi. Playboy olarak nam saldığını da okumuştum. Modeller ve sosyeteden insanlarla birlikte oluyordu; yani benden katbekat üstün ve seksi kadınlarla. Belki de sırf bu yüzden bana ilgi göstermesine başta epey şaşırmıştım.

Elime pembe bir içki tutuşturduğunda, deniz havasının tuzlu kokusunun ve manzaranın dinginliğinin tadını çıkarıyordum.

"Bellini. Yaz aylarındaymışçasına hissetmeni sağlayacak." İçkiyi yudumladığımda, ağzımın içinde meyveler

patlıyor gibi hissetmiştim; mayhoş ve tatlının leziz bir birleşimiydi.

"Tadı nefis." Denizin üzerinde batan güneşe baktım; gökyüzü, pembe ve morun harika renklerine boyanmıştı. "Ne kadar güzel! Bu manzaradan asla sıkılmıyorsundur herhalde."

Jackson'ın bacağıma sürten bacakları beni içkiden daha çok çarptığı bir gerçekti.

"Asla. Çocukluğum dağlık yerlerde geçti. Doğu'ya taşınana dek denizin çekiciliğinin farkına varamamıştım."

"Coloradolusun, değil mi?"

Gülümsedi. "Beni biraz araştırmışsın sanırım?"

İçkiden bir yudum daha alıp alkolün de etkisiyle iyice dobra bir tavır takındım. "Pek gizli saklı bir tip sayılmazsın. Gazete okuyup da harika çocuk Jackson Parrish'in başarılarını görmediğim tek bir gün dahi olmuyor."

"Aslına bakarsan içine kapanık biri sayılırım. Benim gibi başarılı biri olduğunda, gerçek dostlarının kim olduğunu bilmek gün geçtikçe zorlaşır. Hayatıma soktuğum kişiler konusunda da dikkatli olmam gerekiyor." Bardağımı alıp doldurdu. "Benden konuştuğumuz yeter, şimdi biraz da seni tanıyalım."

"Pek enteresan biri değilim ne yazık ki. Küçük bir kasabada doğmuş, sıradan bir kızım."

Jackson alaylı bir şekilde güldü. "On dört yaşındayken bir dergide yazının yayımlanması da özel değilse tabii... Kız kardeşin ve onun cesur mücadelesi hakkında *IS*'e yazdığın yazıya bayıldım."

"Tanrım! Sen de beni araştırmışsın. O yazıya nasıl ulaştın ki?"

Jackson göz kırptı. "Kendime has yöntemlerim var. Oldukça dokunaklı bir yazıydı. Demek sen ve Julie, Brown'a gitmeyi planlamıştınız?"

"Evet. Hem de küçüklükten beri. O öldükten sonraysa, Brown'a gitmem gerektiğini hissettim. İkimiz adına yapmalıydım bunu."

"Zor olsa gerek." Elini, elimin üstüne koydu. "Kardeşinin seninle gurur duyduğuna eminim. Hele ki vakfı kurmak için gösterdiğin bu çaba karşısında."

"Sana gerçekten çok minnettarım. Yardımların olmasa, kendime bir ofis ve çalışanlar bulmam yıllarımı alırdı."

"Yardımcı olabildiğime mutluyum. Kardeşin olduğu için şanslısın. Benim hep merak ettiğim bir mevzudur bu."

"Tek çocuk olunca insan kendini yalnız hissediyordur tabii."

Jackson uzaklara dalıp gitti. "Babam sürekli çalışırdı; annem ise hayır kuruluşlarında görev alıyordu. Dışarı çıkıp da oyun oynayabileceğim, beraber koşturabileceğim bir erkek kardeşim olmasını dilerdim hep." Omuzlarını silkti. "Aman, neyse. Yine de mutluyum, insanların başına neler geliyor."

"Baban ne iş yapıyor?"

"Boulder Sigorta'nın CEO'suydu. Epey mühim bir pozisyondaydı. Şimdi emekli. Annemse ev kadınıydı."

Burnumu sokmak istemiyordum, ama Jackson'ın konuşmak ister gibi bir hali vardı. "Peki şimdi?"

Birden ayağa kalktı. "Annem... bir araba kazasında öldü. Bu arada ben epey üşüdüm. İçeri girelim mi?"

Hafif sarhoş olmuş bir şekilde doğrulup dengemi bulabilmek için elimi sandalyeye dayadım. Bana dönen

Jackson, etkileyici bir ifadeyle gözlerini gözlerime dikti. Yanağımı okşadıktan sonra ise, "Sen yanımda olduğunda, kendimi hiç yalnız hissetmiyorum," diye fısıldadı. Bense Jackson beni kollarının arasına alıp önce evin içine, sonra da yatağına taşırken, ağzımı bile açmadım.

Beraber geçirdiğimiz o ilk geceyi hayal meyal hatırlıyorum. Onunla sevişmek gibi bir niyetim yoktu; bunun için fazla erken olduğunu düşünüyordum. Fakat ne olduğunun farkına bile varamadan ikimiz de soyunup yorganın arasına gömülmüştük bile. Gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadı. Biraz sinir bozucuydu gerçi; sanki doğrudan ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi. Ancak ben de gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sevişmemiz bittiğinde, oldukça nazik ve tatlı davrandı. Nihayetinde kollarımın arasında uykuya dalıverdi. Ben de bir süre ay ışığının çarptığı yüzünü, çenesinin şeklini izledim. Tüm hüzünlü anılarını silebilmeyi ve çocukken sahip olamadığı sevgi ve ilgiyi ona gösterebilmeyi istiyordum. Etrafındaki herkesin resmen ağzının içine baktığı bu yakışıklı, güçlü ve başarılı adam, zaaflarını benimle paylaşıyordu. Bana ihtiyacı vardı ve benim gözümde, ihtiyaç duyulmaktan daha cezbedici bir şey yoktu.

Sabah olduğunda, başım çatlayacak gibiydi. Jackson için yatağına attığı bir başka kadından ibaret olup olmadığımı merak ediyordum. Eski âşıkları listesine mi dâhil edilecektim, yoksa yeni bir ilişkinin başlangıcına mı tanık olacaktım? Beni sevişmeye alışık olduğu o alımlı kızlarla karşılaştırıp kendisi için yeterli olmadığım sonucuna varacağından korkuyordum.

Jackson zihnimi okumuş gibiydi. Dirseğine dayanıp doğruldu ve sağ eliyle göğsümü okşadı.

"Burada olman hoşuma gidiyor."

Ne diyeceğimi bilemeyip gülmekle yetindim. "Eminim bunu birlikte olduğun bütün kızlara söylüyorsundur."

İfadesi sertleşti ve göğsümün üzerindeki elini çekti. "Yoo, demiyorum."

"Pardon." Derin bir soluk aldım. "Biraz gerginim..."

Jackson dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ısrarla dilini kullanmaya çalıştı. Ardından geri çekildi ve elinin tersiyle yanağımı okşama başladı. "Benim yanımdayken gergin olmana gerek yok. Her istediğini yapacağımdan emin olabilirsin."

Her şey böyle büyük umutlarla başladı işte... Fakat ardından, tıpkı küçük bir çakıl taşının çarptığı cam misali, ilişkimizdeki çentik, derin çatlaklara dönüştü; ta ki geride onarılacak hiçbir şey bırakmayana dek.

37

Birini yakından tanımak için o kişiyle çıkmak bence biraz fazla abartılıyor. Hormon seviyelerin tavan yapmış ve karşı cinse duyduğun ilgi de kontrolden çıkmışsa, o zaman beynin zaten çalışmayı bırakır. Jackson âdeta ihtiyaç duyduğumun farkında bile olmadığım pek çok şeyi temsil ediyordu.

İşe dönünce, kendimi rahatlamış hissetsem de, birlikte geçirdiğimiz geceye ait anılar, yüzümde oluşan bir sırıtış eşliğinde zihnimde beliriyordu. Saatler sonra, küçük ofisimin önünde yaşanan bir kargaşa dikkatimi çekti. Genç bir adam, içi kırmızı güllerle dolu bir sürü vazonun dizili olduğu bir el arabasını itiyordu. Yüzü kızarmış halde elleriyle işaretler yapan sekreterim Fiona ise hemen onun arkasındaydı.

"Birileri sana çiçek yollamış. Hem de bayağı bir yollamış."

Yerimden kalkıp teslim belgesini imzaladım. Bir düzine vazo vardı. Bir kısmını masama koyup diğerlerini ne yapacağımı düşünerek etrafıma bakındım. Kalanları, küçük ofisimin zeminine dizmek zorunda kaldık; çünkü başka yerimiz yoktu.

Kurye ayrılır ayrılmaz, Fiona kapıyı kapattı ve karşımdaki sandalyelerden birine geçti. "Pekâlâ. Neler oluyor?"

Henüz kimseye Jackson'dan bahsetmek istemiyordum. Aramızdaki ilişkinin boyutundan emin değildim. Uzanıp çiçeklerle gelen kartı aldım.

Tenin bu yapraklardan bile daha yumuşak. Seni şimdiden özledim.

-J

Her yer güllerle kaplanmıştı. Bu kadarı da biraz fazlaydı. Çiçeklerin yoğun kokusu beni boğuyor, midemi bulandırıyordu.

Fiona ise sabırsız bir ifadeyle gözlerimin içine bakmayı sürdürerek, "Ee?" diye sordu.

"Jackson Parrish."

"Biliyordum!" Zafer dolu bir edayla bana baktı. "Geçen gün ofisi kontrol etmek için buraya uğradığında sana attığı bakışları görünce, birlikteliğinizin an meselesi olduğunu düşünmüştüm zaten." Öne eğilip çenesini ellerinin arasına aldı. "Ciddi bir şeyler mi peki?"

"Bilmiyorum ki." Başımı salladım. "Ondan hoşlanıyorum ama emin de değilim." Elimle çiçekleri işaret ettim. "Biraz fazla iddialı hamlelerde bulunuyor sanki."

"Ya, değil mi? Sen kim oluyorsun da bu güzelim gülleri yolluyorsun!" Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi.

"Fiona?"

"Evet?"

"Masan için birkaç tanesini al istersen. Gerisiyle ne yapacağımı bilmiyorum."

Fiona başını salladı. "Tabii ki patron. Fakat şunu söylemem gerek: O adamı başından atman sandığın kadar kolay olmayacak."

İşimin başına dönmem gerekiyordu. Jackson'la ne yapacağıma daha sonra karar verebilirdim. Tam birini aramak üzere telefonu elime alıyordum ki, Fiona tekrar geldi. Yüzü bembeyazdı.

"Annen."

Telefonu hemen kaptım ve kulağıma yaklaştırdım. "Anne?"

"Daphne, eve dönmen lazım. Baban kalp krizi geçirdi."

"Durumu nasıl?" diye sordum güçlükle.

"Sen bir an önce gel işte."

38

Hemen Jackson'ı aradım. Kendimi toparlayıp babamın durumunu söyler söylemez, Jackson kontrolü hemen eline aldı.

"Daphne, her şey yoluna girecek. Derin derin nefes alıp ver. Hiçbir yere ayrılma. Geliyorum."

"Fakat havaalanına gitmem gerek. Uçak saatlerine bakmalıyım. Ben—"

"Ben seni götüreceğim. Endişelenme."

Uçağı olduğunu unutmuştum. "Bunu yapabilir misin gerçekten?"

"Beni dinle. Oradan ayrılma. Seni almaya geliyorum. Evine gidip bavulunu toplayacağız ve bir saat içinde de havalanacağız. Anlaştık mı?"

Onun dediklerini yaptım; bavuluma birkaç kıyafet atıp, uçağına binene dek talimatlarını tek tek uyguladım. Camdan dışarı bakarken, sıkıca Jackson'ın elini tutuyor ve dua ediyordum. Babam sadece elli dokuz yaşındaydı; o yaşta öleceği yoktu ya.

New Hampshire'daki özel bir havaalanına indiğimizde, annemin pansiyonunda çalışan garson Marvin dışarıda bizi bekliyordu. Jackson'la ikisini ya ben tanıştırdım ya da Jackson kendini tanıtıverdi. Şu an hatırlamıyorum.

Hatırladığım tek şey, babamla bir daha konuşamayacağıma dair yüreğimin derinliklerine çöken o keder ve korkuydu.

Hastaneye varır varmaz Jackson, babamın doktorunun kim olduğunu öğrenip, hastanenin imkânlarını gözden geçirdi ve hiç vakit kaybetmeksizin babamı, küçük kasabamızın bir saat dışında bulunan Saint Gregory'ye sevk ettirmişti. Eğer Jackson, Country General'daki doktorun yetersizliğini ve kullanılan ekipmanların demodeliğini fark etmemiş olsaydı, babam şu an kesinlikle aramızda olmazdı.

Jackson, bizimle hastanede buluşması için New York'un en iyi nöroloji uzmanlarından birini ayarladı. Bizden kısa bir süre sonra hastaneye varan doktor, babamı inceledi ve bunun bir kalp krizi değil, aort diseksiyonu [9] olduğunu söyledi. Kalp damarlardan birinin çatlamış olduğunu ve müdahale edilmemiş olsaydı, babamın çoktan ölmüş olacağını açıkladı. Tüm görüşmelerini iptal eden Jackson, bu zor süre zarfında, yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Bir hafta sonra, Jackson'ın Connecticut'a dönmesini bekliyordum ki, başka planları olduğunu öğrendim.

"Siz kızlar önden gidin," dedi bana ve anneme. "Ben babanla çoktan konuştum. Pansiyona gideceğim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

"Peki ya şirketin? Geri dönmen gerekmiyor mu?"

"İşleri şimdilik buradan da halledebilirim. Birtakım düzenlemeler yaptım. Birkaç hafta uzakta kalmak beni öldürmez."

"Emin misin? Babamın yerine bakabilecek elemanlar var."

---

9 Kalpten dışarı uzanan en önemli ana damarın aniden yırtılması. *(Ç.N)*

Başını olumsuzca salladı. "Kendi işimi her yerden halledebilirim; fakat sizin pansiyonunuzun doğrudan müdahaleye ihtiyacı var. Patron ortalıkta olmadığında, herkes kaytarmaya başlar. Baban oraya geri dönene ve annen işleri gözetmeye başlayana kadar, babanın paralarının doğru ellerde olduğundan emin olacağım."

Annem, o an bana bu-adamı-sakın-kaçırma bakışı attı. Elini Jackson'ın omzuna koyup, "Teşekkürler, Jackson. Senin orada olduğun bildiği için Ezra'nın da kafası rahat edecektir," dedi.

Jackson'ın kendine has becerileri sayesinde pansiyondaki işler, babamın yönetimindekinden bile daha sorunsuzca –hatta daha etkin şekilde– yürüdü. Mutfağın stokları ağzına dek doldu, çalışanlar yakından denetlendi ve kuşların yemleri bile bir an eksik edilmedi. Eleman sayısının yetersiz olduğu bir akşam pansiyona gittiğimde, Jackson'ın masalarla bizzat ilgilendiğini bile gördüm. Sanırım Jackson'a o an âşık oldum.

O ayın sonunda, annem de Jackson'ın büyüsüne en az benim kadar kapıldı.

Bir akşam, Jackson'ın odadan çıkmasının ardından annem, "Sanırım doğru adamı buldun, hayatım," diye kulağıma fısıldadı.

Jackson'ın bunu yapmayı nasıl başardığını merak ettim. Sanki en başından beri bizimleydi ve ailemizin bir parçasıydı. Onunla ilgili tüm önyargılarım çoktan uçup gitmişti. Sırf kendini düşünen bir çapkın değildi. Karakter sahibi bir insandı ve sadece birkaç haftada, hepimiz için vazgeçilmez biri olup çıkmıştı.

39

Babam nihayet hastaneden taburcu oldu; halen tam olarak toparlanamamış olsa da, öncesine göre çok daha iyiydi. Noel'i ailemle beraber geçirmek için Jackson'la New Hampshire'a uçuyorduk. Kuzenim Barry, eşi Erin ve kızları da bize katılacaktı; beraber geçireceğimiz ilk gerçek Noel için hepimiz heyecanlıydık.

New England'a Noel arifesinde vardık; kar ve kasabanın harika doğası bizi karşıladı. Pansiyon, tatil coşkusuna yaraşır bir şekilde donatılmıştı. Henüz ufak bir kızken her pazar gittiğim küçük kiliseyi ziyaret ettim; kendimi alabildiğine huzurlu ve coşkulu hissediyordum. Babam ölümü atlatmış ve bense âşık olmuştum. Her şey tıpkı bir peri masalı gibiydi: Gerçek hayatta var olabileceğini hiç ummadığım bir prense sahiptim.

Pansiyona döndüğümüzde, babam bir şampanya açtı ve hepimize birer kadeh doldurdu. Ardındansa kolunu annemin omzuna atıp şunları söyledi: "Hepinizin burada bulunmasının benim için ne kadar önemli olduğunu bilmenizi istiyorum. Bundan birkaç ay önce, önümüzdeki Noel'i göremeyeceğimi sanıyordum." Yanağından süzülen gözyaşını sildi ve kadehini kaldırdı. "Aileme. Hem bu masadakilere hem de cennetteki sevgili Julie'mize. Mutlu Noeller."

Kadehimden bir yudum alıp, gözlerimi kapattım ve kız kardeşimin Noel'ini sessizce kutladım. Onu öylesine özlüyordum ki...

Akabinde hediyelerimizi vermek için Noel ağacının yanındaki kanepelere geçtik. Annem ve babam, İsa'yı ziyaret eden üç kralı temsilen, bizlere üç hediye vermeyi adet edinmişti. Jackson'ın da üç hediyesi vardı; ona da hediye almayı akıl ettiği için anneme minnettardım. Hediyeler mütevazı, ama özeldiler: Annemin Jackson'a özel olarak diktiği bir süveter, bir Beethoven CD'si ve el yapımı bir tekne süsü. Jackson, süveteri görür görmez hemen göğsüne tuttu.

"Bayıldım. Beni soğuk kış gecelerinde huzurlu ve sıcak tutacak." Ayağa kalktı ve ağacın yanına gitti. "Sıra bende." Bana ne aldığını hiç bilmiyordum; sürpriz olsun istemişti. Hediye seçerken aşırı pahalı şeylerden uzak durması gerektiğini söylemeyi ihmal etmemiştim tabii.

Jackson hediyelerini dağıtmaya, o zamanlar sekiz yaşında olan küçük yeğenimle başladı. Üzerinde Disney karakterlerinin bulunduğu şirin bir bilezik almıştı ona; yeğenim bu hediye karşısında sevinçten havalara uçtu. Barry ve Erin içinse teknoloji harikası bir Bluetooth hoparlör almıştı. Barry ve Erin ise Jackson'a klasik arabalar hakkında bir kitap almıştı. Bu durum karşısında ne hissettiklerini düşündükçe biraz endişelenmeye başladım. Barry'nin yüzünde hafif bir huzursuzluk ifadesi sezebiliyordum çünkü.

Cebinden bir paket çıkaran Jackson, önümde diz çöktü ve pakete sarılı kutuyu bana uzattı.

Kalbim o an küt küt atmaya başladı. Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Paketi açarken resmen ellerim titredi.

Küçük kadife kutuyu paketinden çıkarıp kapağını açtığımda içinde bir yüzük olduğunu gördüm. Paketin içinden bir yüzük çıkmasını ne kadar dilediğimi o ana dek fark edememiştim üstelik. "Ah, Jackson. Bu... çok güzel."

"Daphne, eşim olmayı kabul ederek beni onurlandırır mısın?"

Annemin âdeta soluğu kesildi ve ellerini birbirine kenetlemiş halde bize baktı.

Jackson'a sarıldım. "Evet! Evet!"

Jackson yüzüğü parmağıma geçirdi.

"Gerçekten olağanüstü bir yüzük bu. Ayrıca ne kadar büyük."

"Sen en iyisine layıksın da ondan. Altı karat. Kusursuz. Tıpkı senin gibi."

Yüzük parmağıma tam oturmuştu. Elimi havaya kaldırdım ve yüzüğü bir o yana bir bu yana çevirdim. Annem ve Erin sevinçle yanıma geldi.

Babamsa bu coşkuya katılmayıp anlaşılması güç bir ifadeyle tuhaf bir sessizliğe büründü. "Biraz hızlı olmadı mı?"

Tüm odaya bir anda sessizlik çöktü. Jackson'ın yüzünde bir an için bir öfke ifadesi belirdi, ama ardından gülümsedi ve babamın yanına gitti.

"Efendim, çekincelerinizi anlayabiliyorum. Fakat onu ilk gördüğüm andan beri kızınıza âşığım. Size söz veriyorum, ona bir kraliçe gibi davranacağım. Dilerim ki evliliğimizi onaylarsınız," dedi ve elini babama uzattı.

Odadaki herkes pür dikkat onları izliyordu. Babam yerinden doğruldu ve Jackson'ın elini sıktı.

"O halde aileye hoş geldin, evlat," deyip gülümsese de, bu gülümsemenin pek de içten olmadığı sanırım bir tek benim gözümden kaçmadı.

Babamın elini sıkan Jackson, "Teşekkürler," deyip az evvel bir kabahat işlemiş bir çocuk edasıyla, "Bunu en sona saklamak istedim," diyerek cebinden çıkardığı zarfı babama uzattı.

Gelgelelim zarfı açan babamın dudaklarında bir somurtma ifadesi belirdi ve zarfı Jackson'a geri verirken de gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Başını sallayan babam, "Bu biraz aşırıya kaçıyor, evlat," dedi.

Annem babamın yanına gelip, "Nedir o, Ezra?" diye sordu.

Babamın yerine Jackson cevapladı. "Yeni bir çatı. Şu anki çatının akıttığını biliyorum. İlkbaharda tamir edecekler."

"Çok düşüncelisin, Jackson, fakat Ezra haklı. Bu kadarı biraz fazla."

Elini omzuma atan Jackson, ikisine bakarak gülümsedi. "Yapmayın lütfen. Artık bu ailenin bir parçasıyım. Ve aile üyeleri birbirlerini kollarlar. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Annemin ve babamın neden böyle inat ettiklerini anlamıyordum. Bence harika bir jestti. Üstelik Jackson'ı maddi olarak etkileyeceği de yoktu.

"Anne, baba... Rica ediyorum gurur yapmayı bırakın." Şakaya vurmaya çalışıyordum. "Harika bir hediye bu!"

Babam bakışlarını doğrudan Jackson'a çevirdi. "Minnettarım, evlat. Fakat bana ters bir durum. Uygun bir

anımda çatımı ben tamir ettiririm. Bu konuyla ilgili tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

Jackson dişlerini sıktı, omzumdaki elini indirdi. Gözlerimin önünde ezilip büzülen Jackson, zarfı cebine geri koydu ve fısıltıya benzer bir sesle, tekrar konuşmaya başladı. "Güzel bir şey yapmaya çalışırken sizi kırdım. Lütfen beni affedin." Başı önüne eğikti; gözlerini kaldırıp, yine aynı çocuksu ifadeyle anneme baktı. "Ailenin bir parçası olmak istemiştim sadece. Annem öldüğünden beri biraz zor günler geçiriyorum da."

Kollarını açan annem, Jackson'ı kucakladı. "Jackson, tabii ki bu ailenin bir parçasısın." Babama, onu kınayan bir bakış atan annem, "Aile üyeleri, tam da dediğin gibi birbirini kollar. Bu yüzden düşündüm de, hediyeni seve seve kabul etmeliyiz bence," diye devam etti.

İşte o ifadeyi ilk kez o an gördüm: Jackson'ın dudaklarında oluşan o küçük sırıtışı ve gözlerinde, bu sırıtışa eşlik edercesine beliren o *zafer* duygusu...

40

Ameliyattan sonra kendini toparlasa da, babamın durumu yine de pek iyi değildi; ne kadar ömrü kaldığını bilmiyorduk. Bizi apar topar evlenmeye iten sebeplerden biri de nikâhım esnasında babamın bana eşlik ettiğini görebilmekti. Düğünü aile arasında yapmaya karar verdik. Jackson'ın tüm ricalarına rağmen, masrafları babam karşıladı ve Jackson'ın cebinden para çıkmasına müsaade etmedi. Jackson, Bishops's Harbor'da devasa bir düğün düzenlemek ve tüm iş ortaklarını çağırmak niyetindeydi aslında. Fakat ben balayımızdan dönünce kutlama amaçlı bir parti verebileceğimize dair ona söz verince, Jackson da ikna oldu.

Ailemin de üyesi olduğu Presbiteryen kilisesinde, şubat ayında evlendik ve düğünü de pansiyonda düzenledik. Jackson'ın babası da düğün için bizimleydi. Adamla tanışma fikri dahi, elimin ayağımın birbirine dolanmasına yetiyordu. Adamın yanında sevgilisiyle geleceğini öğrenen Jackson, bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

"O geri zekâlıyı getirdiğine inanamıyorum. Başka kadınlarla görüşmeye başlaması için henüz çok erken."

"Jackson, söylediklerin biraz kaba değil mi?"

"O kadın bir hiç. Anneme yapılmış bir hakaret. O bir *garson*."

Pansiyonun restoranında çalışan o şahane kadınlar aklıma gelince hemen savunmaya geçmiştim. "Garson olmanın nesi kötü ki?"

Jackson iç geçirmişti. "Kötü değil, tabii eğer lisedeysen. O kadınsa altmışlarında. Babamınsa milyon dolarlık bir serveti var. Muhtemelen kendini garantiye almak için babamla birliktedir."

Mideme tatsız bir sancı saplanmıştı. "Kadını ne kadar iyi tanıyorsun ki?"

Omuzlarını silkmişti. "Sadece bir kez gördüm. Birkaç ay önce bir iş için Chicago'ya uçmuştum. Beraber akşam yemeğine çıktık. Yüksek sesle konuşuyor ve pek de akıllıca şeyler söylemiyordu. Fakat babamın ağzından çıkan her lafı onaylıyordu. Oysa annem ne kadar asil bir kadındı."

"Bu öfkenin ardında, babanı annen dışında biriyle görmeyi kabullenememek yatıyor olabilir mi? Annenle ne kadar yakın olduğunuzdan bahsetmiştin. Onun yerine başka bir kadının geçtiğini görmenin kolay olmadığına eminim."

Jackson'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Annemin yeri doldurulamaz. O kadın, annemin tırnağı bile olamaz."

"Özür dilerim. Onu demek istemedim." Babasının, çocukluğu boyunca kendisine vakit ayırmayan bir işkolik olduğu ve annesiyle yakınlığı dışında Jackson ailesi hakkında benimle pek bir şey paylaşmamıştı. Annesinin geçen seneki ölümüyse Jackson'ı derinden etkilemişti ve görebildiğim kadarıyla da acısı halen tazeydi. O an kafamda dönüp dolaşan tatsız bir fikrin üzerinde fazla durmak

istemedim: Jackson pekâlâ bir züppe olabilirdi. Annesini kaybetmenin verdiği keder yüzünden böyle davrandığını düşünüp bu ihtimali zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

***

"Büyük sırrı artık benimle de paylaşma zamanın gelmedi mi?" diye sordum balayımıza gitmek üzere uçağa bindiğimizde. "Doğru kıyafetleri alıp almadığımı bile bilmiyorum."

Cevap vermeden önce beni öptü. "Seni şapşal. Senin için aldığım bavullar dolusu kıyafet çoktan uçakta zaten. Sen her şeyi bana bırak."

"Bunu yapacak zamanı ne ara buldun?"

"Dediğim gibi sen kafana takma, hayatım. Plan yapma konusunda benden iyisi olmadığını yakında göreceksin."

Koltuklarımıza yerleşip şampanyamdan bir yudum aldıktan sonra, şansımı tekrar denedim. "Ee, ne zaman öğreneceğim?"

Penceremin gölgeliğini indirdi. "Uçak indiğinde. Şimdi arkana yaslan ve uçuşun keyfini çıkar. Hatta biraz uyu istersen. Sonra bulutların arasında epey eğleneceğiz" Kasıklarımın üzerinde bir ileri bir geri gezinen elleri, tüm bedenimi bir şehvet dalgasıyla kaplıyordu.

"Niye şimdi eğlenmiyoruz?" diye fısıldadım dudağımı kulaklarına dayayarak.

Gülümseyen Jackson'ın gözlerine baktığımda, aynı özlemi onun da paylaştığını gördüm. Ayağa kalkıp beni kaslı kolları arasına aldı ve yatak odasına götürdü. Yatağa atladığımız gibi, bedenlerimiz birbirine karıştı.

Sonrasında ne kadar uyuduk bilmiyorum, fakat uyanır uyanmaz tekrar seviştik. Sonrasında Jackson'la konuşan

pilot, birkaç dakika sonra inişe geçeceğimizi söyledi. Jackson indiğimiz yerin adını söylememeye özen gösterse de, dışarı bakmak için camın yanına gittiğimde, altımızda masmavi denizin boylu boyunca uzandığını gördüm. Artık burası her neresiyse, cennetten farksızdı. Yorganı üzerinden atan Jackson da yanıma geldi ve çıplak belime elini doladı. "Görüyor musun?" Devasa bir taş gibi tüm heybetiyle denizden yükselen koca dağı işaret ediyordu. "Bu, Otemanu Dağı. Dünyanın en güzel manzaralarından biri. Kısa bir süre sonra da, Bora Bora'nın ihtişamını göstereceğim sana."

Polinezya, diye geçirdim içimden ve dönüp ona baktım. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Yanağımdan öptü. "Geldim canım. Fakat seninle ilk kez geliyorum."

Biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da, bunu nasıl ifade edebileceğimi bilemiyordum. Gelgelelim başarısız da olsa bir girişimde bulunacaktım. "İkimizin de daha önceden bulunmadığı bir yere gideceğimizi sanmıştım. Hem böylece, nasıl desem, her şeyi beraber deneyimlerdik."

Beni yatağa doğru çeken Jackson, saçlarımla oynamaya başladı. "Ama ben dünyayı fazlasıyla gezdim. Gitmeye değecek her yerde bulundum diyebilirim. Iowa'nın Davenport kentini mi tercih ederdin? Mesela oraya hiç gitmedim. Biliyorsun, senden önce de bir hayatım vardı."

"Anlıyorum," dedim. "Sadece ikimiz için de yeni bir yer olsun istemiştim. İkimiz için de özel bir yer..." Buraya tek başına mı, yoksa başka bir kadınla mı geldiğini sormak istesem de, ortamı daha fazla germemek için bu konuya değinmemeyi seçtim. "Bora Bora. Gideceğimi hiç düşünmediğim bir yer neticede."

"Bir bungalovda kalacağız ve buna gerçekten bayılacaksın, hayatım." Ardından beni tekrar kolları arasına aldı.

Uçağın tekerlekleri açılırken, biz de koltuklarımıza döndük. Mete Motu adlı küçük adanın havaalanına indik. Uçağın kapısı açılıp da jetin merdivenlerinden indiğimizde, çiçekli süsleri boyunlarımıza asan neşeli yerliler tarafından karşılandık. Jackson'ın boynundaki süslere dokunup, "Seninkini daha çok sevdim. Favori rengim mavidir de," dedim gülerek.

Süsü hemen boynundan çıkarıp boynuma astı. "Senin üzerinde daha güzel duruyor zaten. Ha bu arada, Bora Bora'da bu süslere *heis* derler."

Ilık ve hoş kokulu hava, insanın başını döndürüyordu. Daha şimdiden buraya âşık olmuştum. Bungalovumuza bir sandalla götürüldük; burası bir bungalovdan ziyade, aşağısındaki sualtı yaşamına dair bir manzara sunan zemini çimden, yüzen, lüks bir villayı andırıyordu.

Bavullarımız geldi; ben, askısız bir yaz elbisesi, Jackson ise lacivert bir pantolon ve keten bir tişört giydi. Beyaz tişörtle tezatlık sergileyen bronz teni, onu –sanki bu mümkünmüş gibi– daha da yakışıklı gösteriyordu. Tam balkona çıkmıştık ki, şampanya ve havyar servisi yapmak üzere bungalovumuza bir kano yaklaştı. Şaşkınlıkla Jackson'a baktım. "Sen mi sipariş ettin?"

Saf bir köylü kızına bakarcasına baktı bana. "Hizmetlerinin bir parçası da bu, sevgilim. Ne istersek getirecekler. Keyfimiz nasıl buyurursa." Bir krakere biraz havyar sürüp ağzıma doğru uzattı. "Benim eşim sadece en iyilerine layık. Buna alış artık."

Doğruyu söylemek gerekirse, havyar ve şampanyadan hiç hoşlanmıyordum. Fakat sanırım artık hoşlanmaya başlamam gerekiyordu.

"La Villa Mahana'da da akşam sekizde rezervasyonumuz var."

"Ah, öyle mi?"

"Sadece birkaç masası bulunan, benzersiz bir restoran. Çok seveceğinden eminim."

En başta yaşadığım hayal kırıklığını bir kez daha hissettim. Belli ki o restorana da daha önce gitmişti. "Ne sipariş etmem gerektiğini ve menüdeki en leziz tatları da adın gibi bildiğine eminim," dedim biraz küstah bir şekilde.

Soğuk bir bakış attı. "Eğer gitmek istemezsen, rezervasyonu iptal ettiririm. Orada yiyebilmek için adlarını bekleme listesine yazdırmış epey çift vardır."

Kendimi nankör bir şapşal gibi hissetmekten alıkoyamadım. "Özür dilerim. Bana ne oldu böyle bilmiyorum. Tabii ki gidelim."

Biz manzaranın tadını çıkarırken, Jackson'ın çağırdığı bir görevli bavulları boşaltıp benim için getirilen her şeyi özenle askılara asmıştı. Elbiseler, sırf türlerine göre değil, renklerine göre de dizilmişti. Askıların üzerindeki rafta ayakkabılar duruyordu; sandaletlerden topuklulara dek hepsi renklerine ve türlerine göre ayrılmıştı. Burada kalacağımız süreden daha fazla kıyafet bulunuyordu; özel gecelere uygun ayakkabılar, sandaletler, bornozlar, şallar, takılar, gündelik kıyafetler ve gecelikler. "Al," dedi Jackson elinde tuttuğu beyaz elbiseyi bana uzatarak. "Tam da bu akşama uygun bir kıyafet. Güzel eşimin üzerinde epey şık duracak."

Kıyafetlerimin biri tarafından seçilmesi tuhaf gelmiş olsa da, kıyafetin gerçekten harika olduğunu kabul etmeliydim. Üstüme tam oturmuştu; benim için aldığı turkuaz

renkli damla küpeler, üzerimdeki bembeyaz elbisenin güzelliğini hepten ortaya çıkaracaktı.

İkinci akşamımızda ise odadan çıkmadık ve yemeği bungalovumuza getirttik. Balkonda oturup gökyüzü boyunca pembe ve mavi şeritler oluşturarak batan güneşi izlerken, bir yandan da yemeğin tadını çıkardık. Tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Bu şekilde devam ettik; bir gece bungalovda baş başa kalıyor, ertesi gece Bloody Mary's veya Mai Kai veya St. James gibi restoranlara gidiyorduk. Hepsinin de kendine özgü, şahane atmosferleri vardı. Kumdan zemini ve leziz mi leziz romlu keki sayesinde en çok Bloody Mary's'in o yerel havasını sevdim. Yemeğimiz bitince, plajda el ele dolaşır ve ardından bungalovda tutku dolu dakikalar geçirirdik. Odada yediğimiz gecelerde, sekse daha geç başlayıp daha geç bitirirdik. Yavaş yavaş açık kahverengi bir renge dönüşen tenim, güneş ve denizle geçirilen günlerin ardından temizlenmiş ve sıkılaşmış gibiydi. Bedenimi ilk kez bu kadar yakından tanıyordum; başkasına ait bir elin üzerimde gezinmesi, beraber boşalmanın ve tek bir kişiymiş gibi hissetmenin verdiği heyecan bambaşkaydı.

Gelgelelim her anımız Jackson tarafından planlanıyordu: Yüzmekten şnorkelle dalmaya, özel turlardan romantik akşam yemeklerine dek... Özel plajların kumsallarında, denizle bağlanan gölün üzerindeki bir teknede ve tabii ki mabedimiz olan bungalovda defalarca birlikte olduk. Jackson her şeyi en küçük ayrıntısına kadar düşünmüştü. Başlarda beni içten içte huzursuz eden bir hissiyata kapılmış olsam da, Jackson'ın düzen ve kontrole karşı duyduğu ihtiyacın, benim hayatımı nasıl ezip geçeceğini ciddi anlamda fark edememiştim.

41

Evliliğimizde üçüncü ayı geride bırakmıştık. O gün kendimi, biricik eşimle Greenbrier'de geçireceğimiz günlerin heyecanıyla kıpır kıpır hissediyordum. Hazırladığım bavul yatağın üzerinde duruyordu ve Jackson eve döndüğünde, beni öperek selamladıktan sonra, bavulun yanına gidip fermuarını açtı.

"Ne yapıyorsun, Jackson? Senin bavulun burada," dedim gardırobunun yanında duran bavulu işaret ederek.

Sevecen bir gülümsemeyle baktı bana. "Farkındayım." Hazırladığım kıyafetleri çıkaran Jackson, elbiselerime bakarken kaşlarını çattı.

Bense öylece kalakaldım. Ellerini eşyalarımdan çekmesini istiyor, fakat bunu nasıl demem gerektiğini bilemiyordum. Tüm kıyafetlerimi altüst edişini donakalmış bir şekilde izlemekten başka, elimden bir şey gelmiyordu. Ardından bakışlarını bana çevirdi.

"Gideceğimiz yerin, ailenin işlettiği gibi bir taşra pansiyonu olmadığının farkındasın, değil mi?"

Tokat yemişçesine sarsıldım.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, kahkaha attı. "Haydi ama. Kötü anlamda demedim. Sonuçta Greenbrier'e gidiyoruz.

Orada her kıyafeti giyemezsin. Kokteyle uygun elbiseler getirmen gerekiyor."

Yüzüm, utanç ve öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Greenbrier'in neresi olduğunun farkındayım. Orada daha önce de bizzat bulundum." Aslında oraya gittiğim filan yoktu, fakat internetten çok iyi araştırma yapmıştım.

Jackson kaşlarını kaldırıp uzun bir süre beni inceledi. "Gerçekten mi? Ne zamandı bu?"

"Önemli olan o değil. Demek istediğim, çocukmuşum gibi eşyalarımı karıştıramazsın. Bavuluma koyduklarım gayet uygun kıyafetler."

Pes etmişçesine ellerini havaya kaldırdı. "İyi, öyle olsun, fakat diğer kadınların yanında inanılmaz sönük kaldığını fark ettiğinde, yanıma gelip ağlama."

Hızla yanından geçip bavulu gerisin geriye kapattım ve sert bir şekilde yere koydum. "Aşağıda görüşürüz." Tam bavulumu almak üzere eğiliyordum ki, Jackson beni durdurdu.

"Daphne."

Ona döndüm. "Efendim?"

"Sen alma. Bu işi yapacak adamlarımız var zaten." Ardından başını kötü kötü sallayıp bir şeyler mırıldandı.

Bavulu yerden aldım. Normalde kolaylıkla yapabileceğim işleri, benim yerime yapması için hazırda bekleyen insanlara halen alışamamıştım. "Kendi bavulumu taşıyabilirim." Çalışma odasından içeri hışımla girip kendime bir bardak viski doldurdum. Bir dikişte hepsini içtim ve gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Viski, yemek borumu yaksa da içimi bir dinginliğin kapladığını hissettim ve insanların böyle böyle alkolik olduklarına

kanaat getirdim. Camın yanına gidip deniz manzarasına doya doya baktım ve gerilen sinirlerimi biraz olsun sakinleştirdim.

Duygusal tehditlerin, en az fiziksel tehditler kadar rahatsız edici olabildiklerini yeni yeni öğreniyordum. En ufak şeyler bile Jackson'ın sinirlerine dokunmaya yetiyordu; onu memnun etmek için elimden geleni yapmama rağmen, hiçbir şey kâfi değil gibiydi. Yanlış şarap kadehini seçiyor veya ahşap masanın üzerine ıslak bir havlu bırakıyordum. Bazense saç kurutma makinemi tezgâhın üzerinde unuttuğum oluyordu. Bu durumun tahammül sınırlarını zorlamasının esas sebebi de belirsizlikti. Şu an hangi Jackson'la konuşuyordum? Neşelendirmesi kolay ve o cezbedici gülümsemesiyle herkesin aklını başından alan Jackson mı? Yoksa onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey yaptığımı, somurtarak, yargılayarak ya da ters ters bakarak ifade edecek Jackson mı? Bukalemun gibiydi; ruh hali öylesine hızlı ve beklenmedikti ki, bazen nutkum tutuluyordu. Bunların üstüne, şimdi bir de kendi bavulumu bile toplamaktan aciz olduğumu düşünüyordu belli ki.

Omzuma değen bir elle yerimden sıçradım.

"Üzgünüm."

Ona dönmedim ve herhangi bir yanıt da vermedim.

Omuzlarıma masaj yapmaya başladı ve ağzı boynuma değene dek yaklaştı. Dudakları, tüm vücudumu kıpır kıpır yapmaya yetti tabii. Öpüşüne karşılık vermek istemiyordum, fakat bedenim benimle aynı fikirde değildi.

"Benimle böyle konuşamazsın. Ben senin uşaklarından biri değilim," deyip kendimi ondan biraz uzaklaştırdım.

"Biliyorum. Haklısın. Üzgünüm. Bu, benim için... yeni bir durum."

"Benim için de öyle. Hem..." Başımı salladım.

Jackson'sa yanağımı okşayıp, "Sana taptığımı biliyorsun. Kontrolün elimde olmasına alışkınım. Adapte olmam için bana biraz zaman tanı lütfen. Bu kavganın tatilimizi berbat etmesine müsaade etmeyelim," dedi. Beni tekrar öptü, ben de istemeden karşılık verdim. "Beni bu hafta, üstünde bir şeyler olmadığı zamanlar ilgilendiriyor zaten. Şimdi kıyafetleri boş verelim, Daphne."

Uzatmadım, hafifçe tebessüm edip geçiştirdim. Ve çok geçmeden de evden ayrıldık.

Tatil yerine vardığımızda, ikimizin de neşesi yerindeydi. Koyu kırmızı halı ve duvarları, koyu gri perdeleri, süslü aynaları ve tabloları bulunan ihtişamlı süitimize girdiğimizde, kendimi zamanda geriye yolculuk yapmış gibi hissettim. İçerisi kocamandı ve resmi bir havaya sahipti; biraz ürkütücü bile denebilirdi. On kişinin oturabileceği bir yemek masası, muntazam bir oturma odası ve üç adet yatak odası bulunuyordu. Gerçekten de yanlış kıyafetleri almış olabileceğimi düşünmeye başladım birden.

"Çok güzel, ama neden böyle büyük bir süite ihtiyacımız var? Sadece ikimiz kalacağız."

"Sen en iyisine layıksın çünkü. Küçücük bir odada sıkışmaya gerek yok. Sen en son geldiğinde öyle mi yapmıştın yoksa?"

İnternet sitesinde gördüğüm fotoğrafları anımsamaya çalıştım ve *boş ver* dercesine elimi salladım. "Normal odalardan birinde kalmıştım işte."

"Öyle mi? Kaç yılında geldim demiştin?"

Dalga geçiyormuşçasına bir ifadeyle bakıyordu; fakat gözleri... gözleri öfke doluydu.

"Ne fark eder ki?"

"Eskiden çok iyi bir arkadaşım vardı. Çocukluğumuzdan beri her şeyi beraber yapardık. Lisedeyken, onun ailesiyle beraber kamp yapmaya gidecektik. Yolculuktan bir gece önce beri aradı ve hasta olduğunu söyleyip gezintiyi iptal etti. Ancak pazartesi günü, evinin yakınlarındaki bir barda kız arkadaşıyla takıldığını öğrendim." Jackson odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Peki ben ne yaptım, biliyor musun?"

"Ne?"

"Kız arkadaşını baştan çıkardım ve onu benimle birlikte olması için ikna ettim. Sonra ikisiyle de ilişkimi kestim."

O an resmen kanım dondu. "Bu korkunç. Zavallı kızın ne suçu var ki?"

Jackson gülümsedi. "Kız konusunda şaka yapıyorum. Fakat arkadaşlığımı bitirdim."

Neye inanacağımı bilemiyordum. "Bana bunu niye anlatıyorsun peki?"

"Çünkü yalan söylediğini düşünüyorum. Ve katlanamadığım bir şey varsa, o da birinin bana yalan söylemesidir. Beni salak yerine koymaya çalışma sakın. Buraya daha önce hiç gelmedin. Çok geç olmadan itiraf et."

"Ne için geç olmadan?" diye sordum ürkmüş olmama rağmen cesur bir ses tonuyla.

"Sana karşı güvenimi yitirmeden önce."

Gözyaşlarımı tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Jackson yanıma geldi ve bana sarıldı.

"Senin için sıradanlaşmış birtakım lükslere tamamen yabancı olmadığımı veya ziyaret edilesi yerlere hiç gitmediğimi düşünmeni istememiştim."

Çenemi kaldırıp gözyaşlarıma tatlı öpücükler kondurdu. "Hayatım, benim yanımda taklit yapman çok lüzumsuz. Sana yeni şeyler gösteren kişi olmaya bayılıyorum zaten. Beni etkilemeye çalışmana da gerek yok. Senin bunları ilk defa yaşıyor olman hoşuma gidiyor."

"Yalan söylediğim için üzgünüm."

"Bir daha söylemeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

"Pekâlâ o halde. Sorun yok. Hadi bavullarımızı boşaltalım. Sonra da sana etrafı gezdiririm."

Bir yığın gösterişsiz elbiseyi, Jackson'ın özel dikim takımlarının ve kravatlarının yanına asarken, çekine çekine Jackson'a döndüm ve "Etrafı gezdikten sonra biraz alışveriş yapmaya ne dersin?" diye sordum.

"Çoktan planlarımın arasına aldım bile."

Sonraki iki gün harika geçti. Ata bindik, saatlerce gezip dolaştık ve yatakta da birbirimize doyamadık. Son günümüzde, kahvaltıya inmek üzere odadan çıkıyorduk ki telefon çaldı. Arayan annemdi.

"Anne?" Ses tonundan yanlış giden bir şeylerin olduğunu hemen anladım.

"Daphne. Kötü haberlerim var. Baban..." Hattın diğer ucundan ağlama sesleri gelmeye başladı.

"Anne! Ne oldu? Beni ürkütüyorsun."

"O öldü, Daphne. Baban... aramızdan ayrıldı."

Ağlamaya başladım. "Hayır, hayır, hayır."

Koşarak yanıma gelen Jackson, elimden telefonu aldı ve öteki eliyle beni kendine çekti. İnanamıyordum. Nasıl ölebilirdi? Henüz geçen hafta konuşmuştuk. Babamın tedavisinin tamamlanmasının epey süreceğini belirten kardiyoloğun sözlerini hatırladım. Ben hüngür hüngür ağlarken, Jackson bana sarıldı ve beni nazikçe kanepeye oturtup bavulları toplamaya başladı.

Eve hiç uğramadan doğruca pansiyona gittik ve bir hafta orada kaldık. Babamın tabutunun toprağa indirilişini izlerken, aynısını Julie'ye de yaptığımız günü aklımdan geçirdim. Jackson'ın omzuma koyduğu güçlü koluna ve yanımda duran anneme rağmen, kendimi tam anlamıyla yapayalnız hissediyordum.

42

Jackson baba olmayı kafasına koymuştu. Benden doğum kontrol haplarını bırakmamı istediğinde, henüz altı aylık evliydik. Yirmili yaşlarımın sonuna geldiğimi ve ilaçların etkisinin geçmesinin zaman alabileceğini söylemişti. Gelgelelim ilaçlara veda ettikten tam bir ay sonra hamile kaldım.

O, baba olacağı için mutluluktan havalara uçarken, ben henüz anne olma fikrine pek ısınamamıştım. Jackson'da da Kistik Fibrozis geninin bulunmadığından emin olmak için gereken testleri tabii ki çoktan yaptırmıştık. Bendeki genler baskın değildi, ancak aynısının Jackson'da da olması durumunda, hastalığımızı bebeğimize de aktarma riski fazlaydı. Doktorların verdiği tüm güvencelere rağmen, endişelerimden kurtulmakta epey zorlandım. Ne de olsa çocuğumuzu bekleyen birçok hastalık ya da bebeğin özürlü doğma ihtimali vardı. Çocukluğum esnasında şunu öğrenmiştim: Başa gelebilecek en kötü şey, genelde başa gelir.

Dolayısıyla bu kaygılarımı bir akşam yemeğinde Jackson'la paylaşmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden tüm cesaretimi toplayıp, konuyu açtım: "Ya bir şeyler ters giderse, Jackson?"

"Önceden öğreniriz. Doktorlar testleri yapar ve bebek sağlıklı değilse, biz de ondan kurtuluruz."

Duygusuz tavrı yine resmen insanın kanını donduran cinstendi. "Çok da mühim bir mesele değilmiş gibi konuşuyorsun?"

Omuzlarını silken Jackson, "Değil de ondan," dedi. "Testler de bu yüzden yapılıyor. Önceden bir fikrimiz olsun diye. Dolayısıyla endişelenecek bir şey yok."

Benim açımdansa mevzunun başka başka uzantıları vardı. "Peki ya kürtaj olmak istemezsem? Ya doktorlar bebeğin iyi olduğunu söyler, ama bebekte hesapta olmayan bir şey çıkarsa? Ya da kötü olduğunu söylemelerine rağmen, bebek sağlıklı doğarsa?"

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi tahammülsüz bir ifadeyle. "Adamlar işlerini biliyorlardır, değil mi? Alanlarında en uzman doktorlardan bahsediyoruz."

"Kuzenimin eşi Erin hamileyken, bebeklerinin özürlü doğacağını söylemişlerdi. Fakat Erin kürtaj olmadı ve Simone doğdu. Hiçbir kusuru olmayan bir çocuk."

Bıkkın bir of çekti Jackson. "Bu, yıllar önceydi. Artık daha kesin tahlillerde bulunabiliyorlar zaten."

"Yine de..."

"Lanet olsun Daphne, ne söylememi istiyorsun? Sana ne dersem diyeyim, akıl dışı bir karşılık veriyorsun. Kendine zulüm mü etmek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman kes artık. Bir bebeğimiz olacak. Umarım ki bu kuruntulu hallerinden doğuma kadar kurtulmuş olursun. Buluttan nem kapan o huzursuz annelere tahammül

edemiyorum çünkü." Hennessy's marka viskisinden büyük bir yudum almıştı.

"Kürtajı doğru bulmuyorum," deyiverdim bir anda.

"Çocukların ızdırap çekmesini mi doğru buluyorsun peki? Şimdi bana bebeğimizin korkunç bir hastalıkla doğacağını öğrensen bile onu yine de doğuracağını mı söylüyorsun?"

"Hiçbir şey o kadar siyah ya da beyaz değil. Biz kimiz ki, hayatı kimin hak edip kimin hak etmediğine karar verebilelim? Sadece Tanrı'ya ait olması gereken bir kararı vermek istemiyorum."

Kaşlarını kaldıran Jackson, "Tanrı mı? Kız kardeşine ızdırap dolu bir hayat yaşatan ve sonra da henüz bir çocukken öldüren bir Tanrı'ya mı inanıyorsun? Tanrı'nın bu tür konularda verdiği kararların bizleri ne tür sonuçlarla karşı karşıya bıraktığını sanırım hepimiz biliyoruz. Tanrın eksik olmasın, fakat ben kendi kararlarımı kendim vereceğim," dedi.

"Mevzu bu *değil*, Jackson. Kötü şeylerin neden yaşandığını ben açıklayamam. Sadece içimde bir hayat taşıdığımı ve ne olursa olsun, onu sonlandırıp sonlandıramayacağımdan emin olmadığımı söylemeye çalışıyorum sana. Bunu yapabilecek kadar güçlü biri olduğumu düşünmüyorum."

Jackson sesini bir hayli alçalttı, dudaklarını büzdü ve tane tane konuşmaya başladı. "O zaman müsaade et de sana yardımcı olayım. Ben de sakat bir çocuk yetiştiremem. Bunun, gücümün yetmeyeceği bir şey olduğuna da *eminim*."

"Bebeğimizin durumu muhtemelen iyi. Fakat sakatlığı veya hastalığı olan bir çocuğu yetiştiremeyeceğini nasıl söylersin? Sonuçta senin çocuğun. Senin kusursuzluk anlayışına uymadı diye bir hayatı yok edemezsin."

Jackson bir süre bana baktıktan sonra, "Anladığım kadarıyla sağlıklı bir şekilde büyümenin neye benzediğine dair hiçbir fikrin yok. Böyle bir tartışmaya girmemiz bile gereksiz. Eğer –kocaman bir *eğer*– endişelenecek bir şeyler ortaya çıkarsa, bu konuşmaya o zaman devam ederiz."

"Fakat—"

Jackson sözümü kesmek için elini havaya kaldırdı. "Bebeğin hiçbir kusuru olmayacak. Senin yardıma ihtiyacın var, Daphne. Geçmişten kurtulmayı başaramadığın ortada. Bir terapiste görünmeni istiyorum."

"Ne? Ciddi misin?"

"Evet, gerçekten. Tüm bu kuruntu ve paranoyalara sahipken, oğlumuzu yetiştirmene müsaade edemem."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşinin hastalığı, karakterinin her yanına yansımış. Bu durumun sende kalıcı izleri olmuş. Bunu aşman gerek. Tanrı aşkına onu kafandan söküp at. Terapi bu konuyu kesin biçimde tedavi edecektir."

Çocukluğumu eşelemek ve yaşanan onca acıyı tekrar yaşamak istemiyordum. "Jackson, rica ediyorum. Ben geçmişi zaten unuttum. Sadece biraz kafam karıştı, o kadar. Daha iyi olmaya gayret ederim, söz."

Jackson kaşlarını çatarak, "Sana inanmak istiyorum, fakat emin olmam gerek," dedi.

Ona ruhsuz bir şekilde gülümsedim. "Kusursuz bir bebeğimiz olacak ve sonsuza dek mutlu olacağız."

Jackson dudaklarını yukarı doğru kıvırdı. "İşte benim kızım."

Tam o anda, bir dakika önce söylediği bir şeyi fark ettim. "Çocuğumuzun erkek olacağını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Fakat öyle umuyorum. Her zaman bir oğlan çocuk istemişimdir; babamın vakit bulamadığı için benimle yapamadığı şeyleri birlikte yapabileceğim bir erkek çocuğu."

Vücudumu yeniden bir kaygı sardı. "Peki, ya kız olursa?"

Omuzlarını silkti ve "O zaman tekrar deneriz," dedi.

43

Tabii ki kusursuz bir kızımız oldu: Tallulah. Hiç sorun çıkarmayan bir bebekti ve annelik de beni mest ediyordu. Geceleri, ev sessiz olduğunda, onu emzirmeye ve gözlerinin içine bakıp daha önce hiç hissetmediğim bir bağı yaşamaya çoktan alışmıştım. Annemin tavsiyesine uyuyor ve Tallulah uyuduğunda uyumaya çalışıyordum; ancak yine de umduğumdan daha fazla bitkin düşüyordum. Tallulah dört aylık olduğunda, halen geceleri uyanmaya devam ediyordu ve onu bizzat emzirdiğim için, Jackson'ın dadı tutma teklifini reddettim. Sütümü pompalamayı ve kendi bebeğimi bir şişeden beslemeyi istemiyordum. Ama bu durum Jackson'a daha az zaman ayıracağım anlamına geliyordu elbette.

Kirli çamaşırlar da işte tam bu sıralar dökülmeye başladı. Jackson gerçek kişiliğini bana tamamen gösterdiğinde, artık her şey için çok geçti. Benim kırılganlığımı, kendi avantajına çevirmişti; tıpkı savaş meydanındaki bir general gibi. Silahları arasında, nezaket, ilgi ve şefkat vardı; zafere kesin gözüyle baktığında, bu niteliklerini tıpkı bir mermi kovanı gibi fırlatıyor ve gerçek doğasını ortaya çıkarıyordu.

O sabah, makyaj masasının altındaki tartıyı çıkarıp sabahlığımı bir kenara fırlatarak tartıldım: 63 kiloydum. Şaşkınlıkla baktım bu rakama. Derken kapının açıldığını duydum ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakan Jackson'ı gördüm. Tam tartıdan iniyordum ki Jackson elini hava kaldırıp yanıma geldi ve omzumun üzerinden tartıya baktı. Yüzünde beliren o anlık tiksinti ifadesi öylesine hızlı bir şekilde kayboldu ki, onu az kalsın gözden kaçıracaktım. Elini uzatıp göbeğime hafifçe vurdu ve kaşlarını kaldırarak bana şunu sordu:

"Bunun şimdiye dek dümdüz olması gerekmez miydi?"

Bedenimi saran utancın, yüzümü kıpkırmızıya çevirdiğini hissettim. Tartıdan inip yerden sabahlığımı aldım ve üzerime geçirdim. "Neden bir bebek doğurup, sonra da göbeğinin nasıl görüneceğine bakmıyorsun?"

Başını olumsuzca salladı. "Daph, dört ay geçti. Artık bu mazereti kullanamazsın. Golf kulübündeki arkadaşlarının hepsinde dar kot pantolonlar görüyorum. Üstelik tamamının çocuğu var."

"Sezaryenden sonra üstüne bir de midelerini küçülttürmüşlerdir muhtemelen," diye yanıtladım sertçe.

Yüzümü elleri arasına alan Jackson, "Alınganlık yapmanın sırası değil. Senin mideni küçülttürmene gerek yok. Sadece biraz disipline ihtiyacın var. Otuz beden olan biriyle evlendim ve senin için aldığım tüm o pahalı kıyafetlere sığmanı bekliyorum. Haydi ama," dedi ve beni yatak odası süitimizin köşesinde bulunan iki kişilik koltuğa götürdü. "Şimdi, otur ve dinle."

Omzuma elini atıp, yanıma oturdu.

"Sana yardım edeceğim. İhtiyacın olan, hesap vereceğin birilerinin bulunması." Cebinden küçük bir defter çıkardı.

"O da ne?"

"Bunu senin için birkaç hafta önce aldım." Sırıtıp devam etti. "Kendini her gün tartmanı ve sonra da buraya yazmanı istiyorum. Ardından da bu kısma o gün yediğin yemekleri not edeceksin." Sayfayı işaret etti. "Ben de her akşam eve gelince orayı kontrol edeceğim."

İnanamıyordum. Haftalardır bunu yanında mı taşıyordu? Bir yere kıvrılıp oracıkta ölmek istiyordum. Evet, belki hamilelik öncesi kiloma henüz dönememiştim, ancak şişman da sayılmazdım.

Ona baktım ve alacağım cevaptan korksam da, öğrenmek zorunda olduğum şu soruyu sordum: "Beni artık çekici bulmuyor musun?"

"Beni bu konuda suçlayabilir misin? Aylardır antrenman yapmıyorsun."

Gözyaşlarımı bastırıp dudağımı ısırdım. "Yorgunum, Jackson. Gecenin bir yarısı bebekle ilgileniyorum ve sabahları da bitkin oluyorum."

Elimi sıkıca tuttu. "Tam zamanlı bir dadı tutmamız gerektiğini tam da bu sebepten söyleyip duruyordum."

"Fakat bebeğimle geçirdiğim zamanlar benim için kıymetli. Geceleri yanında bir yabancı bulunsun istemiyorum."

Öfkeli gözlerle ayağa kalktı Jackson. "Aylardır öyle yapıyorsun ve bak ne hale geldin. Böylesi giderse evin içine sığmayacaksın! Ben, eşimi geri istiyorum. Bugün o firmayı arayacağım ve buraya bir dadı yollamalarını

söyleyeceğim. Geceleri tekrar uyumaya ve sabahları da yine zinde olmaya başlayacaksın. Anlaştık mı?"

"Fakat kızımı *ben* emziriyorum."

Oflayarak, "Ya, bir de o var tabii. İğrenç bir şey. Göğüslerin resmen fazla şişirilmiş iki balona dönüştü. Memelerinin dizlerine değmesini istemiyorum. Bu kadarı bile fazla."

Bu sözlerin üzerine bacaklarım tir tir titremeye ve midem bulanmaya başladı. Tuvalete koştum. Nasıl bu kadar zalim olabiliyordu? Sabahlığımı tekrar çıkardım ve kendimi boy aynasında incelemeye başladım. Bu selülitleri nasıl olmuştu da önceden fark edememiştim? Elimle, kalçalarımdan birini salladım ve jöleden farksız olduğunu gördüm. Karnım, bir oyun hamuru gibiydi. Jackson bir yerde haklıydı. Başımı çevirip omzumun üzerinden baktım ve kalçalarımın üzerindeki oyukları fark ettim. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Spor salonuna dönme vakti çoktan gelmişti. Gözlerimi, eşimin iğrenç bulduğu göğüslerime çevirdiğimde ise, boğazım âdeta düğümlendi. Kıyafetlerimi giyip alt kata indim.

Margarita'nın çeşit çeşit yiyeceklerle dolu harika bir kahvaltı hazırladığını gördüm. Jackson masaya oturduğunda tabağını krepler, pastırma, çilek ve ev yapımı çöreklerle ağzına kadar doldurdu. Az önce bana verdiği defter aklıma gelince, tepemin tası birden atıverdi. Eğer ne yiyeceğime kendisinin karar verebileceğini düşünüyorsa, kafayı yemiş olmalıydı. Rejime yarın ve kendi şartlarımla başlayacaktım. Bir tabak aldım ve kreplerden birine çatalımı saplamaya hazırlandım. Jackson genzini temizleyince, bakışlarımı ona çevirdim. Başıyla hafifçe meyve tabağını işaret etti. Derin bir nefes alıp çatalımı üç krepe

birden sapladım ve onları tabağıma aldım. Jackson'ı hiç umursamadan, üzerlerine tatlı şurubunu dökmeye başladım. Çatalımı ağzıma götürürken, doğrudan gözlerinin içine baktım ve her yanından şurupların aktığı şişkin krep parçasını ağzıma tıktım.

44

Jackson bana küçük isyanımın bedelini ödetti. Hemen olmadı ama, çünkü bu Jackson'ın tarzı değildi. Yaklaşık üç hafta sonra planını devreye soktuğunda, ben yaşananları neredeyse unutmuştum bile. Ama görünen o ki, Jackson unutmamıştı.

Annem bizi ziyarete geliyordu. Babamın ölümünden beri ara sıra pansiyona uğrar ve bizi ziyaret etmesi için onu ikna etmeye çalışırdım. Jackson'ın intikamı ise, annemin ziyaretinden önceki gece oldu. Tallulah'ı yatırmış ve Margarita'ya yarın akşamki menüde neler olacağını söylerken, Jackson mutfağa girdi. Kapının girişinde durup pervaza yaslandı ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturup alaycı bir ifadeyle bana baktı. Margarita mutfaktan ayrılınca, yanıma gelip alnıma düşen saçları geriye iterek, kulağıma "Annen gelmiyor," diye fısıldadı.

"Nasıl yani?" Bütün neşem birden kayboldu.

Başıyla onaylayan Jackson, "Az evvel onunla telefonda konuştum. Sen de şimdi onu ara ve kendini iyi hissetmediğini söyle," dedi.

Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. "Neden bahsediyorsun sen? Ben gayet *iyiyim*."

"Ah, hayır. Hiç de iyi değilsin, canım. Tüm o krepleri mideye indirdiğin için inanılmaz bir karın ağrın var."

Gerçekten haftalardır bana karşı kin besliyor olabilir miydi? "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum öyle olduğunu umut ederek.

Gözleri buz gibiydi. "Hayır, neden ciddi olmayayım ki?" Ben yerimden kıpırdayamadan kolumu tuttu. "Arayıp da ne diyeceksin? Kocanın bir yalancı olduğunu mu? Annen ne düşünür o zaman? Üstelik yemekten zehirlendiğini söyleyip birkaç gün içinde daha iyi olacağına dair onu temin ettim." Bu sözlerinin ardından Jackson bir kahkaha attı. "Ayrıca ziyaretlerinin sana ne kadar büyük bir yük olduğunu ve bu yüzden biraz stres yaptığını, belki de ziyaret sıklığını biraz azaltması gerektiğini de söyledim."

"Bunu yapamazsın. Annemin, onu burada istemediğimi düşünmesine neden olmana göz yumamam."

Kolumu iyice sıktı. "İş işten geçti bile. Annenin sesindeki o kederi duymalıydın. Zavallı aptal köylü." Yine bir kahkaha.

Kolumu sertçe çekip Jackson'a tokat attım, ama o kahkahalara boğuldu.

"Babanla beraber ölmemiş olması ne kötü! Eşimin akrabalarıyla muhatap olmaktan tiksiniyorum."

Öfkeden resmen gözüm döndüğünden, tırnaklarımı yüzüne geçirmekten kendimi alamadım. Suratını paramparça etmek istiyordum. Ellerime kan bulaştığını hissettiğimdeyse, dehşete düşmüş şekilde geri çekilip elimi ağzıma götürdüm.

Jackson başını yavaşça salladı. "Bak ne yaptın." Cebinden telefonunu çıkarıp yüzünün önüne getirdi. Neler

karıştırdığını çok geçmeden anladım. "Teşekkürler, Daph. Kontrol edemediğin bir öfken olduğuna dair artık bir kanıtım var."

"*Bilerek* mi üstüme geldin sen?"

Soğuk bir şekilde güldü. "Sana küçük bir ipucu vereyim o halde. Senden her zaman on adım öndeyim. Senin için neyin iyi olduğunu benden daha iyi bildiğini iddia ettiğin anlarda hep bunu hatırla, olur mu?" Şoktan ötürü yerimden kıpırdayamaz bir haldeydim. Jackson yanağımı okşayarak, "Sana âşığım. Bunu göremiyor musun? Seni cezalandırmak istemiyorum; fakat senin için zararlı olan şeyleri yapmakta ısrarcı olursan, benim de başka şansım kalmaz," dedi.

Bu herif delinin teki... Sertçe yutkundum. Gözlerimden akan yaşlara dokunduğunda, yerimden sıçradım ve koşarak mutfaktan çıktım. Yatak odasından birkaç eşya kapıp misafir odalarından birine geçtim. O an aynadaki yansımamı göz ucuyla gördüm: Bir hayalet kadar beyaz, titreyen bir beden. Misafir tuvaletine geçip ellerimi yıkadım ve Jackson'ın kanını tırnaklarımın altından temizleyip kontrolü nasıl kaybettiğimi anlamaya çalıştım. Şimdiye dek hiç böyle bir şey yapmamıştım. Annemin ölmesiyle ilgili yaptığı o düşüncesizce yorum, bu akşamdan sonra bir daha burada kalamayacağımı anlamamı sağlamıştı. Ayrılmalıydım. Yarın sabah bebeğimi de yanıma alıp annemin yanına gidecektim.

Birkaç dakika sonra, ne yaptığını kontrol etmek için Tallulah'ın yanına gittim ve beşiğin yanında dikilen Jackson'ı gördüm. Kapıdan girmek üzereyken tereddüt yaşadım; karşımdaki manzaranın bana ters gelen bir yanı vardı. Jackson'ın duruşu tehditkârdı. Gölgelerin içindeki

yüzü tekinsiz bir ifadeye sahipti. Beşiğe yaklaşırken, kalbim güm güm atmaya başladı.

Jackson arkasına dönmedi ya da orada oluşumu herhangi bir şekilde umursamadı. Elinde Tallulah doğduğu zaman aldığı devasa bir oyuncak ayı vardı.

"Ne yapıyorsun?" dedim fısıldayarak.

Konuşmaya başladığında, gözlerini Tallulah'tan ayırmadı. "Her yıl iki binden fazla bebeğin nedensizce öldüğünü biliyor muydun?"

Konuşmaya çalıştıysam da ne diyeceğimi bilemiyordum.

"İşte bu yüzden beşiğin içine bir şey konmaz." Ardından bana döndü. "Oyuncak hayvanları, Tallulah'ın yanına koymamanı sana kaç kez söyledim? Fakat öyle ihmalkârsın ki."

Nihayet konuşmayı başardım ve "Sen ne hakla böyle konuşabiliyorsun?" dedim sesimi kısık tutmaya çalışarak.

Jackson oyuncak ayıyı sallanan sandalyeye doğru fırlattı. Yüzü bir kez daha anlaşılmaz bir ifadeye bürünmüştü. "Her şeyi fazla ciddiye alıyorsun." İki elimi tuttu ve "Onunla ilgilenen kişiler olduğu sürece, Tallulah'ın başına hiçbir şey gelmeyecek," dedi.

Bakışlarımı Jackson'dan, her şeyden habersizce nefes alıp veren bebeğime çevirdim ve savunmasız hali karşısında âdeta kahroldum.

"Bir süre burada oturacağım," diye fısıldadım.

"İyi fikir. Bu arada biraz düşünüp taşınırsın belki. Seni yatakta bekliyor olacağım. Sakın çok geç kalma."

Jackson'a ters ters baktım. "Ciddi olamazsın. Bu saatten sonra yanında yatacak değilim."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Bu düşünceni de tekrar gözden geçirmek isteyebilirsin. Yorgun düşürene kadar benimle sevişeceksin, yoksa bir bakmışın uykuda gezinmiş ve bu odaya geri dönmüşüm." Elini bana uzattı. "Düşündüm de, aslında sana şimdi sahip olmak istiyorum."

İçten içe ölüyor ama sesimi çıkaramıyordum. Elini tuttum ve o da beni yatak odamıza sürükledi. "Soyun," diye emretti.

Yatağa oturup pantolonumu çıkartmaya başlamıştım.

"Hayır. Ayağa kalk. Striptiz yapacaksın."

"Jackson, lütfen..."

Saçımdan tutup beni kendine çekince soluğum kesilir gibi oldu. Göğsümü sertçe sıktı ve "Sinirimi bozma da dediğimi yap. Şimdi!" dedi.

Dizlerim titriyordu; nasıl olup da yere yığılmadığımı bilmiyordum. Az evvel yaşananları unutmak istercesine gözlerimi kapadım ve başka bir yerde olduğumuzu düşünmeye çalıştım çaresizce. Bluzumun düğmelerini tek tek açarken, hareketlerimden tahrik olup olmadığını ölçmek için Jackson'ın gözlerine bakıyordum. Jackson'sa beni başıyla onaylıyor ve penisiyle oynuyordu. Yatağımda oturan ve kocama benzeyen bu adamın kim olduğunu bilmiyordum. Kendime sorabildiğim tek bir soru vardı: Jackson bunu nasıl yapabilirdi? Bir yılı aşkın bir süredir neden rol yapmıştı? Peki ya gerçek karakterini niye şimdi ifşa ediyordu? Sırf bebeğimiz yüzünden ondan ayrılamayacağımı mı sanıyordu yoksa? Yarın çekip gidecektim, fakat bu gece onun dediklerini yerine getirip zaferin kendisine ait olduğunu sanması için elimden geleni yapacaktım.

Çırılçıplak kalana dek gösteriye devam ettim. Beni yakalayıp yatağa attı. Üstüme çıkıp insanı resmen çıldırtan bir hassasiyetle vücuduma dokunmaya başladı. Bana sert bir şekilde sahip olmasını yeğlerdim oysa. Bu en azından *yanıltıcı* olmazdı. Dahası sırf kızım uğruna, bedenime ihanet edip Jackson'ın dokunuşlarına karşılık verdim. Çünkü tüm kişisel özellikleri bir yana, Jackson'ın sezgileri kuvvetliydi ve ona boyun eğmediğimi anladığı an, bunun yanıma kâr kalmasına asla müsaade etmezdi.

45

Jackson ertesi sabah işe gitmek üzere evden ayrılınca, apar topar hazırlanıp Tallulah'ı da yanıma alıp New Hampshire yollarına düştüm. Annemin gerçeği öğrendiği an dehşete kapılacağını biliyor, fakat bana vereceği destekten bir an bile şüphe etmiyordum. Pansiyona ulaşmamız beş saate yakın sürdü ve bu süre zarfında, yaşananların nasıl sonuçlanacağı tahmin etmeye çalışan beynim durmadan çalıştı. Jackson'ın öfkeden kuduracağı kesindi; fakat bebeğimle birlikte oradan ayrıldıktan sonra yapabileceği bir şey yoktu. Aksi halde savurduğu tehditleri polise anlatırdım.

Massachusetts'e vardığımızda, Jackson aradı. Aramasını sesli mesaja bıraktım. Mesaj sesleri –tıpkı seri ateşe geçen bir makineli tüfek gibi– dinmek bilmiyordu. Benzin almak için durana dek mesajlara bakmadım.

Massachusetts'te ne yapıyorsun? Daphne, bebeğimiz nerede?

Ona zarar vermedin, değil mi? Lütfen cevap ver.

Dün gece ciddi olduğunu düşünemedim. Kafandaki seslere kulak verme.

Daphne, lütfen cevap ver! Endişelenmeye başladım.

Beni ara. Sana yardım bulacağız. Tallulah'a zarar verme yeter.

Jackson ne yapmaya çalışıyordu? Peki ya nerede olduğumu nasıl biliyordu? Ayrıldığıma dair ardımda hiçbir iz bırakmamıştım. Hizmetçiler beni görmeden kaçmıştım. Arabama bir şekilde takip cihazı mı yerleştirmişti yoksa?

Telefonumu alıp onu aradım. İlk çalışında cevap verdi.

"Seni sürtük! Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Öfkesini telefonda bile hissedebiliyordum.

"Anneme gidiyorum."

"Bana söylemeden mi? Arabanı geri döndürüyor ve derhal buraya geliyorsun. Anladın mı beni?"

"Yoksa ne olur? Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin. Artık bıktım, Jackson." Sesim titriyordu; Tallulah'ın halen uyuduğundan emin olmak için arka koltuğa baktım. "Beni bebeğime zarar vermekle tehdit ettin. Bunu yapmana göz yumacağımı mı sanıyorsun gerçekten? Bir daha onun yanına bile yaklaşamayacaksın."

Gülmeye başladı. "Öyle aptalsın ki."

"Devam et, hakaretlerini savur. Anneme her şeyi anlatacağım."

"Geri dönmek için son şansın, yoksa buna pişman olacaksın."

"Güle güle Jackson." Telefonu kapatıp tekrar gaza bastım. Ardı ardına mesajlar yağmaya başlayınca da çareyi telefonu kapatmakta buldum.

Geride kalan her kilometreyle birlikte, hırsım ve umudum artıyordu. Doğru olanı yaptığımın farkındaydım; o yüzden beni ne kadar tehdit ederse etsin, asla vazgeçmeyecektim. Derken dikiz aynamda parlayan ışıklar beni bir an duraksattı. Aramızdaki mesafeyi kapatan polis aracının, arabayı kenara çekmemi istediğini hemen anladım.

Hız limitinin sadece birkaç kilometre üzerinde gidiyordum oysa. Arabayı kenara çekip eyalet polisinin yaklaşmasını bekledim.

"Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Torpido gözünden çıkarıp ona uzattım.

Belgelerle beraber kendi arabasına dönen polis, birkaç dakika sonra geri geldi. "Arabadan inin lütfen."

"Neden?"

"Lütfen hanımefendi. Arabadan inin."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hakkınızda acilen hastaneye yatırılma emri çıkarılmış. Çocuğunuza karşı tehdit oluşturduğunuz iddia ediliyor. Kocanız gelene dek, bebeğiniz bizimle kalmak zorunda."

"Fakat o *benim* kızım!" O piç kurusu gerçekten peşime polisi takmıştı.

"Lütfen sizi kelepçelemek zorunda bırakmayın. Bizimle gelmeniz gerekiyor."

Arabadan inmemle beraber polis kolumdan tuttu.

Uyanan Tallulah ağlamaya başladı. Minicik yüzü pancar gibi kızarmış ve ağlamaları da çok kısa bir süre içinde haykırışlara dönmüştü. "Yalvarırım, kızım korkuyor. Bebeğimi bırakamam!"

"Onunla biz ilgileneceğiz."

Polisin kolundan kurtulup arabaya döndüm ve Tallulah'ı kucağıma alıp onu sakinleştirmeye çalıştım. "Tallulah, hayatım..."

"Lütfen durun. Güç kullanmak istemiyorum." Beni arabadan çeken polis, arkada bekleyen ambulansa götürdü.

Yakınlardaki bir hastaneye doğru yola çıkınca, bebeğimi de onlarla bırakmak zorunda kaldım.

Jackson'ın haftalar öncesinden bir acil durum planı yaptığını ancak ertesi gün öğrenebilecektim. Bir yargıcı depresyonda olduğuma, kendisini bebeğimize zarar vermekle tehdit ettiğime dair kafalamayı başarmış, hatta asla tanışmadığım iki doktordan da imzalı ifadeler almıştı. Bunları parası sayesinde yapmıştı elbette.

Hastanede olduğum dönemde, tedavi edilmem konusunda hemfikir olan pek çok doktor tarafından inceleme altına alındım. Jackson'ın ne yaptığını ve bu durumu nasıl manipüle ettiğini söylediğimde, kimse bana inanmadı ve bana, kafayı sıyırmış biri gibi baktılar. Bana söyledikleri tek şey, Jackson'ın, Tallulah'ı doğrudan karakoldan aldığı ve onu eve götürdüğüydü.

Ardından Bishop's Harbor'ın komşu kasabası olan Fair Heaven'da bulunan Meadow Lakes Hastanesi'ne aktarılacağım söylendi. Çığlıklar, yalvarışlar ve yakarışlarla geçen yetmiş iki saatin ardından, taburcu edilme ihtimalimde hiçbir şey değişiklik yaşanmadı. Üstüne üstlük, içinde ne olduğunu ancak Tanrı'nın bileceği ilaçlarla da uyuşturuldum. Tek umudum, beni buradan çıkarması için Jackson'ı ikna edebilmekti.

Meadow Lakes'e transfer edilmemin üzerinden yedi gün geçtikten sonra Jackson ziyaretime geldi. Hastaneye yatırılmam hakkında, anneme ya da hizmetçilere ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Misafir odasına geldiğinde, onu öldürmek istedim.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye çıkıştım ona sessizce; olay çıkartmak istemiyordum.

Yanıma oturup elimi tuttu ve karşımda oturan, bize çevirdiği meraklı bakışları hiç de gizleme gayretinde olmayan bir kadına gülümsedi.

"Daphne, tek yaptığım seni ve çocuğumuzu düşünmek." Herkesin duymasını sağlayacak şekilde konuşuyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

Elimi sıktı. "Evine, ait olduğun yere dönmeni istiyorum. Fakat bunun için hazır olduğun zaman."

Çığlık atmamak için dilimi ısırdım. Sesim titremeden konuşabileyim diye derin derin soluklanıp, "Ben *iyiyim*," dedim.

"Eh, buna karar vermek terapistlerine kalmış."

Yerimden doğruldum. "Neden biraz bahçede yürümüyoruz, Jackson?"

Dışarı çıkıp kimsenin bizi duyamayacağı bir yere geldiğimizde, öfkemi serbest bıraktım. "Zırvalamayı kes, Jackson! Bebeğimi istiyorum. Başkalarına ne anlattın?"

Yürümeye devam ederken, "Senin hasta olduğunu ve daha iyi olur olmaz da eve döneceğini söyledim," dedi başını bana çevirmeden.

"Peki ya anneme ne söyledin?"

Durup bana baktı. "Julie ve babanı kaybetmenin seni depresyona soktuğunu ve bu yüzden intihara kalkıştığını."

"Ne?" diye bağırdım.

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar süre kalmanı ve iyice düzelmeni istiyor."

"Nefret dolusun. Neden böyle bir şey yapıyorsun?"

"Sence neden?"

Ağlamaya başladım. "Sana âşıktım. Çok mutluyduk. Ne oldu böyle anlamadım. Niye değiştin? Beni tehdit ederek, böyle iğrenç davranarak eline ne geçiyor?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum. Üstelik sana kraliçe gibi davranıyorum. Tanıştığın herkes sana hayranlıkla bakıyor. Eğer seni hep böyle kontrol altında tutmam gerekecekse... Eh, ne yapalım, bu da evliliğin bir parçası. Baban gibi pısırık biri değilim ben. Güçlü adamlar, eşlerini böyle kontrol altında tutarlar. Buna alış."

"Benimle nasıl böyle konuşabilirsin? Neye alışacağım pardon? İstismar edilmeye mi? Öyle bir şeye asla boyun eğmem." Yüzüm öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"İstismar mı? Sana elimi bile kaldırmadım."

"İstismarın başka türleri de vardır," dedim. Yüzünde âşık olduğum zamanki hallerine dair bir iz aradım fakat boşunaydı. Bunun üzerine farklı bir taktik denemeye karar verip sesimi yumuşattım ve "Jackson?" dedim.

"Evet?"

Derin bir soluk alıp, "Ben mutlu değilim. Senin de öyle olmadığını biliyorum," diye açıkladım.

"Tabii ki mutlu değilim. Eşim bana hiçbir şey söylemeden, çocuğumu elimden almaya çalıştı."

"Neden eve dönmemi istiyorsun ki? Beni sevmiyorsun bile."

Yürümeyi kesip ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Ne? Ciddi misin sen? Daphne son iki yılımı, seni gurur duyabileceğim bir kadına çevirmek için harcadım. Harika bir ailemiz var. Herkesin gözü üzerimizde. Ben sadece ailemi bir arada tutmaya çalışıyorum."

"Tallulah doğduğundan beri bana kötü davranıyorsun. Üstelik tavırların her gün daha da beter bir hâl alıyor."

"Beni bir daha suçlamaya kalkarsan, buradan bir daha çıkamaz ve kızını da bir daha göremezsin." Bu sefer hızlıca yürümeye başladı.

Ona yetişmekte güçlük çektim ve uysal ses tonumu bir kenara bırakarak, "Bunu yapamazsın!" diye meydan okudum.

"İzle ve gör o zaman. Hastaneye kurulacak yeni bir bölüm için on milyon dolarlık bağışta bulunduğumu söylemiş miydim? Ben uygun gördüğüm sürece seni burada misafir etmekten mutluluk duyacaklarına eminim."

"Sen gerçekten delinin tekisin, Jackson! Tedaviye ihtiyacı olan da *sensin*."

Arkasına dönüp beni yakaladı ve yakınına çekti. "Bu konuşmayı son kez gerçekleştiriyoruz. Sen, bana aitsin. Her zaman da benim olacaksın ve şu andan itibaren ağzımdan çıkanı kulağın duyacak. Uslu ve iyi bir eş olursan, hiçbir sorun yaşamayız." Dudaklarını dudaklarıma dayadıktan sonra onları sertçe ısırdı. Haykırıp kendimi geriye atmaya çalıştım, fakat kafamı tutan eli yüzünden ondan kurtulamadım. "Çünkü eğer boyun eğmezsen, başına gelecekler pek de *hoş* olmayacak."

Artık onun eline düştüğümün farkındaydım. Esas delirenin o olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hem parası hem nüfuzu vardı ve kartları kusursuzca oynamayı başarmıştı. Umutsuzlukla dolu bir şekilde fısıldayarak şunları söyledim: "Sen ne dersen onu yapacağım. Yeter ki beni buradan çıkar."

Jackson gülümsedi. "İşte benim kızım. Yaklaşık bir ay burada kalman gerekecek. Şimdi çıkarsan tuhaf görünür. Terapistin eski tanıdığımdır. Üniversiteden beri dostuz. Birkaç yıl önce küçük bir sorun yaşadığında ona yardım etmiştim. O da bir nevi vefa borcunu ödüyor." Omuzlarını silkip, "Otuz gün sonra seni taburcu edecek ve yaşananların, hormonsal bir dengesizlik ya da ciddi olmayan bir sağlık sorunu olduğunu açıklayacak," dedi.

Dediği gibi, otuz beş gün sonra taburcu edildim. Fakat annelik yapmaya uygun olduğumu kanıtlamak için mahkemeye gitmemiz gerekti. Jackson'ın avukatıyla buluştuk ve beni, kafamın içinde, bana çocuğumu öldürmemi söyleyen sesler olduğunu söylemem için zorladı. Jackson'ın dostu Doktor Finn'le görüşmeye devam etmeyi de kabullenmem gerekiyordu ki bu tam bir saçmalıktı. Seanslarımızın tam bir maskaralık olduğunu ikimiz de bildiğimiz halde, doktor her zaman rolüne sadık kalmaya özen gösteriyordu.

Yani Jackson'ın artık bana karşı sağlam bir kozu, onu asla terk etmememi garantileyecek belgeleri vardı. Jackson ne isterse, Doktor Finn'in raporuna onları yazacağını da biliyordum. Eve dönmeme izin verildiğinde, önemsediğim tek şey, Tallulah'la tekrar bir araya gelebilmekti. Nihayetinde Jackson'dan kurtulmamı sağlayacak bir fırsat bulacağımı kendime tekrarlayıp duruyordum. Bu süre zarfındaysa, tüm iyi annelerin yapacağını yaptım ve çocuğumu korumak için kendi mutluluğumu feda ettim.

46

Meadow Lake'te sadece bir ay kalmama rağmen, sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Beni almaya Jackson geldi. Üstü açık Mercedes'inde yanına oturup camdan dışarıyı izlerken, ağzımdan yanlış bir kelime çıkacak diye resmen ödüm patlıyordu. Jackson'ın keyfi oldukça yerindeydi; hatta sanki sıradan bir günde gezintiye çıkmışız gibi şarkılar mırıldanıyordu. Eve vardığımızda, bedenimden ayrılıp başkasının hayatını izlemeye başladığımı hissettim.

İçeri girer girmez ilk yaptığım şey, Tallulah'ın odasına uzanan merdivenleri hızla tırmanmak oldu. Onu kollarıma alma hevesiyle kapıyı savurarak açtım ve karşımda, daha önce hiç görmediğim, siyah saçlı, genç ve güzel bir kadın buldum. Kadın sandalyeye oturmuştu ve Tallulah'ın beşiğini sallıyordu.

"Sen kimsin?"

"Sabine. Peki ya siz?" Yoğun bir Fransız aksanına sahipti.

"Ben Bayan Parrish'im." Kollarımı uzattım. "Lütfen kızımı bana verin."

Sırtını bana dönüp uzaklaştı. "Üzgünüm hanımefendi, ama Bay Parrish'in onayını almam lazım."

Gözüm döndü ve "Onu bana ver kahrolası!" diye haykırdım.

"Neler oluyor?" Jackson bir hışımla içeri girmişti.

"Bu kadın çocuğumu bana vermiyor!"

Oflayan Jackson, Sabine'den bebeği aldı ve bana uzattı. "Kusura bakma, Sabine."

Bana alıngan bir bakış atan Sabine, odayı terk etti.

"Sally nerede? Bu... bu kızı sen mi tuttun? Resmen bana saygısızlık yaptı."

"Sally artık yok. Sabine'i suçlama. Senin kim olduğunu bilmiyordu. Tallulah'ı koruyordu sadece. Sabine sayesinde kızımız Fransızca öğrenecek. Çocuğumuzun geleceğini düşünmen gerekiyor. Şimdilik her şey yolunda. Bir çuval inciri berbat etmeye kalkma sakın."

"Pardon? Tallulah *benim* de çocuğum."

Yatağın üzerine oturan Jackson, "Daphne, fakir bir aileden geldiğini biliyorum. Fakat bizim çocuğumuzdan kimi kurallara uyması beklenecek," diye açıklamaya girişti.

"Fakir de ne demek? Orta sınıf bir aileden geliyorum ben. İhtiyacımız olan her şeye sahiptik. Fakir falan değildik."

İç geçirip ellerini havaya kaldırdı. "Çok pardon. Pekâlâ, fakir değildin. Fakat zengin olmadığın da kesin."

Sinirlerim bozulmuştu yine. "Bu tür ayrımları tanımlama şekillerimiz epey farklı."

Sesini yükselterek, "Ne demek istediğimi bal gibi de biliyorsun. Parası olan insanların nasıl davrandıklarından habersiz olduğun bir gerçek. Zaten önemi de yok. Demek istediğim şu ki, bu işi bana bırak. Sabine, ailemiz

için vazgeçilmez biri olacak. Şimdilik bu kadar konuşma yeter. Özel bir akşam yemeği hazırladım. Sakın berbat edeyim deme."

Tek isteğim, bebeğimle birlikte olmaktı; fakat yakınmamam gerektiğinin de farkındaydım. Meadow Lake'e geri gönderilme riskini göze alamazdım. Orada bir ay daha geçirirsem, kafayı gerçekten yiyebilirdim çünkü.

Jackson, akşam yemeği boyunca, alışılmadık derecede iyi bir ruh halindeydi. Bir şişe şarap içtik. Jackson favori yemeklerimden birini Margarita'ya hazırlatmıştı: Kremalı yengeç. Hatta dondurmalı ve likörlü vişne tatlısı bile vardı; sanki Jackson'ın planları sonucu evden sürülmemiş, onun yerine keyifli bir tatilden dönmüşüm gibi bir kutlama havası hâkimdi. Jackson'ın karakterine ters bir şekilde hiç durmadan konuşma ve iletişim kurma çabalarına ayak uydurmaya çalışırken, tüm akşam zihnim durmadan çalıştı. Yatmak için üst kata çıktığımızda, artık resmen tükenmiştim.

Bana siyah bir kutu uzatan Jackson, "Bu geceye özel bir şey aldım sana," dedi.

Ellerim titreye titreye açtım kutuyu. "Bu... nedir?" Kutunun içinden siyah renkli, deri kayışları çekip ne olduğunu pek anlayamadığım bu şeyi inceledim. Üzerinde metal bir halkanın bulunduğu kalın bir gerdanlık da vardı.

Arkama geçip kalçalarımı okşadı. "Birazcık rol yapıp eğleneceğiz sadece." Gerdanlığı elimden alıp boynuma getirdi.

Elini ittim. "Aklından bile geçirme! O tuhaf şeyi takmam." Gerdanlığı, kayışlarla birlikte yatağın üzerine atıp,

"Aşırı yorgunum. Uyumak istiyorum," dedim ve Jackson'ı orada, öylece bırakıp dişlerimi fırçalamak üzere banyoya girdim. Döndüğümde Jackson'ı yatağa uzanmış, kendinden geçmiş ve uyuklar halde buldum.

Bu kadar kolay kurtulamayacağımı bilmem gerekirdi ama kısa da olsa bir sevinç hissettim.

Kendimi hemen yavaşça yatağa atıp nihayet uykuya dalabilecek kadar sakinleştim. Dudaklarımın üzerinde sert ve soğuk bir şeyin varlığını hissederek gözlerimi açtığımdaysa, saatin kaç olduğu bilmiyordum. Dehşet içinde Jackson'ın bileğimi kavrayan elini ittirdim.

"Ağzını aç!" Sesi alçak ve boğuktu.

"Ne yapıyorsun? *Bırak* beni!"

Kavrayışı iyice sıkılaştı. "Bir daha söylemeyeceğim."

Ben öğürene dek ağzımdan içeri sokmaya çalıştığı şey bir silahtan başka bir şey değildi. *Beni öldürecek*, diye geçirdim içimden. Dehşet içinde, kıpırdamadan, Jackson'ın tetiğe kayan parmağını izliyordum.

"Büyüdüğünde Tallulah'a ne diyeceğim ben?" diye sordu alayla. "Annesinin, hayatta kalmayı bile umursamayacak kadar sevgiden yoksun olduğunu kızıma nasıl açıklayacağım?"

Haykırmak istiyor, fakat korkudan kaskatı kesildiğimden ağzımı bile açamıyordum. Gözyaşlarımın, yanaklarımdan akıp kulaklarıma değdiğini hissettim.

"Sanırım yalana başvurabilir ve annesinin ailesinde intiharın yaygın olduğunu söyleyebilirim. Gerçeği asla öğrenemez zaten. Belki bir gün, Julie teyzesinin de intihar ettiğini söylerim ona. Ya da senden istenenleri yerine

getirmeye başlarsın ve ben de böyle bir şey yapmam. Hmm? Ne dersin?"

Tabancayı ağzımdan çekerek, tıpkı bir sevgilinin okşayışları misali, boynumun, göğüslerimin ve karnımın üzerinde gezdirdi. Gözlerimi yumdum. *Çocuğumun büyümesine tanıklık edemeyeceğim.*

"Aç şu gözlerini!"

Benden uzaklaştı, fakat tabancası halen bana çevriliydi.

"Şimdi giy şunları."

"Pekâlâ, ama yeter ki şu silahı kaldır artık," diyebildim güçlükle fısıldayarak.

"Tekrar söyletme bana."

Yataktan inip Jackson'ın koltuğa koyduğu kutunun yanına gittim. Ellerim o kadar titriyordu ki, giymemi söylediği deri büstiyeri bir süre düşürüp durdum. Çaresiz bir şekilde, keşke tetiği çekseydi diye geçirdim içimden.

Hiç olmazsa bana yaşattığı kâbustan kurtulabilirdim böylece...

47

Tallulah'ı her an kaybedebilirim korkusuyla yaşıyordum. Sosyal hizmet görevlileri de, avukatlar ve bürokratlar da bana aynı gözle bakıyordu; şüphe ve tiksintiyle. Kimseye içimi dökemiyor, hiçbir arkadaşıma –Meredith de dâhil– gerçekleri anlatamıyordum. Jackson'ın üzerime yıktığı o iğrenç yalanla yaşamak zorundaydım; bir süre sonraysa, ben bile neredeyse bu yalana inanır oldum.

Yaşanan onca şeyden sonra, Jackson ne derse onu yapmaya başladım. Ona gülümsedim, şakalarına kahkaha attım, tartışacak veya karşılık verecek gibi olduğumda da dilimi tuttum. İnce bir çizgide yürüyordum; çünkü fazla itaatkâr olduğumda da sinirleniyor ve beni robot gibi davranmakla suçluyordu. Biraz asi davranmamı istiyordu; ancak ne kadarını istediğini asla tam olarak kestiremiyordum. Hiçbir zaman güvende değildim; her an hastaneye geri yollanabilirdim.

Dahası Jackson'ın kızıma zarar vereceğinden de korkuyordum. Fakat zamanla şunu fark ettim ki, Jackson'ın hastalıklı oyunları sadece bana yönelikti. Dışarıdan bakan biri, bizim kusursuz bir aile olduğumuzdan bir an olsun şüphe etmezdi. Ne de olsa Jackson, gerçek yüzüne benim dışımda kimsenin tanıklık etmemesi için kılı kırk

yarıyordu. Ben de başkalarının yanındayken, olağanüstü kocasına tapan bir kadın gibi davranmalıydım.

Günler haftalara, haftalar da aylara dönüştü ve nihayetinde ben de Jackson'ın tam olarak dönüşmemi istediği şeyin ne olduğunu öğrendim. Bazen aylar boyunca başıma bir felaket gelmiyordu. Hatta Jackson nazik bile davranıyor ve normal bir çift gibi geçirdiğimiz günlerimiz oluyordu. Ta ki ben biraz dalgınlık edip benden istediği bir görevi yerine getirmeyene veya yanlış havyarı sipariş edene dek...

Yüzünü okumak ve sesindeki gerginliği sezmek konusunda artık uzmanlaştığımdan, olası hakaretler veya aşağılamalardan kaçabilmek için elimden geleni yapıyordum. Aksi halde o silah tekrar ortaya çıkıyordu.

Jackson, Tallulah iki yaşına bastığında, bir çocuk daha yapma vaktinin geldiğine karar verdi. Bir akşam banyodaydım ve çekmecelerden birinde diyaframımı[10] arıyordum; ne zaman seks yapmak isteyeceğini bilemediğimden, diyaframı her gece vücuduma yerleştirirdim. Diyafram yerine hap kullanabilmeyi istiyordum aslında, fakat vücudum, haplara kötü tepki verdiğinden, doktorum da başka yöntemlere başvurmam konusunda ısrarcı davranıyordu. Jackson banyoya girince, ona doğru döndüm.

"Diyaframımı gördün mü?"

"Çöpe attım."

"Niye?"

Yanıma gelip vücudunu vücuduma değdirdi. "Bir çocuk daha yapmalıyız. Bu seferki erkek olmalı."

10 Rahim ağzını örterek, gebeliği önleyen bir doğum kontrol yöntemi *(Ç.N)*

Midemin ağzıma geldiğini hissettim. "Bu kadar çabuk mu? Tallulah daha iki yaşında."

"Gel benimle," deyip beni yatağa götürdü ve geceliğimi tutan kuşağı çözdü. "Şu an en doğru zaman."

Bahane bulmaya çalışıyordum. "Ya yine kız olursa?"

Gözlerini kıstı. "O halde bana istediğimi verene dek devam ederiz. Ne olmuş yani?"

Şakağındaki damar zonklamaya başlayınca, bu konuşmanın nereye gittiğini hemen anladım ve Jackson yine öfkeden delirmeden evvel, gerilimi düşürmek için derhal harekete geçtim. "Haklısın hayatım. Fakat tüm ilgimi sana yöneltebilmekten keyif alıyordum. Aklımda başka bir çocuk daha yoktu. Tabii eğer senin arzun buysa, o halde ben de çocuk isterim."

Gözlerini gözlerime dikere, "Bana büyüklük mü taslıyorsun?" diye sordu.

Derin bir soluk aldım. "Tabii ki hayır."

Başka bir şey daha söylemeden, geceliğimi çıkardım ve korunmasız bir şekilde sevişmeye başladık.

***

İkinci kez hamile kalmam birkaç ay sürdü; fakat hamileliğim kesinleşince, Jackson öylesine sevindi ki, bana zulmetmeyi bir kenara bıraktı. Hamileliğim yirminci haftasına vardığında, bebeğin cinsiyetini tespit etmek üzere doktora gittik. Jackson benimle gelebilmek için o günkü programını boşaltmıştı. Sabah kalktığımda âdeta diken üstündeydim, çünkü istediği neticeyi alamazsa, göstereceği tepkiden korkuyordum. Fakat Jackson kendinden hayli emindi; hatta doktora giderken şarkılar mırıldanıyordu.

"İçimde iyi bir his var, Daphne. Küçük Jackson geliyor."

Gözümün ucuyla ona baktım." Jackson, peki ya—"

Beni susturdu. "Olumsuz bir şey duymak istemiyorum. Neden hep insanın içini karartıyorsun böyle?"

Ultrason aleti karnımın üzerinde dolaşmaya başladığında, bebeğin kalp atışlarına ve göğsüne baktık. Yumruğumu öylesine sıkmıştım ki, tırnaklarımın avucuma saplandığını hissettim.

"Sizi neyin beklediğini öğrenmeye hazır mısınız?" diye sordu doktor neşeli ve melodik bir sesle.

Jackson'a baktım.

"Kızınız olacak!" dedi doktor.

Gözleri duygusuz bir ifadeye bürünen Jackson, tek kelime dahi etmeden arkasını döndü ve odadan çıktı. Doktor şaşkınlık içinde bana bakınca, o an bir şey uydurup vermek zorunda kaldım.

"Annesini kısa süre önce kaybetti. Her zaman bir kızı olsun istemiştir. Onu ağlarken göreceksiniz diye utandı."

Zoraki gülümseyen doktor, "Pekâlâ, o halde üstünü başını temizleyelim de evine dön," dedi resmi bir tonda.

Eve varana dek Jackson'ın ağzını bıçak açmadı. Ben de durumu kurtarmak gibi bir çabaya girip bir şeyler söyleme gafletine düşmedim. Yine her şeyi berbat etmiştim işte. Öyle ya, ona neden bir erkek çocuk veremiyordum?

Sonraki üç geceyi New York'taki dairede geçirdi. Alacağım *ceza* böylelikle ertelendi. Ertesi akşam eve geldiğinde, Jackson'ın standartlarına göre neredeyse normal bir hali vardı. Saat yedide evde olacağını haber veren bir mesaj atmıştı gelmeden. Ben de favori yemeği olan sülün dolmasının hazırlanması için hemen talimat vermiştim.

Yemeğe oturduğumuzda, kendine bir kadeh şarap doldurup, bir yudum içmiş ve ardındansa genzini temizlemişti.

"Bir çözüm yolu buldum."

"Nedir?"

Sesli şekilde iç geçirdi. "Senin yetersizliğine çare olacak bir çözüm. Bunun için artık elden bir şey gelmez." Karnımı işaret etti. "Hamile olduğunu duymayan kalmadı. Fakat bir dahaki sefere, teste daha erken gireceğiz. Koryon villus biyopsisi. İnternette araştırdım. Bebeğin cinsiyetini üç aydan önce tespit edebiliyor."

"Bu ne işimize yarayacak?" diye sordum cevabı bildiğim halde.

Kaşlarını çattı. "Eğer bir dahaki kız olursa, kürtaj yaptırırsın ve erkek olana dek çalışmalarımıza devam ederiz."

Çatalını ağzına götürüp, yemeğinden bir lokma aldı. "Ha, bu arada, St. Patrick Anaokulu'na Tallulah'ın başvuru belgesinin gönderilmesi konusunda sana güvenebilir miyim? Seneye başlayacak üç yıllık eğitime katılacağından emin olmak istiyorum da."

Başımı evet dercesine salladım ve ağzımdaki kuşkonmazı çaktırmadan peçeteme tükürdüm ve bardağımdaki sudan bir yudum aldım. Bir şeyler yapmam, bu bebek doğduktan sonra, bunun son hamileliğim olduğunu garantilemek için iyi bir yol bulmalıydım.

48

Akıl sağlığımı çocuklarım sayesinde koruyordum. Dedikleri gibi günler uzun, yıllar kısaydı. Jackson'ın talepleri ve ruh halleriyle başa çıkmanın yollarını bir şekilde öğrenmiştim. Tabii işleri arada sırada elime yüzüme bulaştırdığım da oluyordu.

Öte yandan bu gidişat neticesinde, Jackson'ın laboratuvar faresi olduğumu da söylemeden geçemem. Bella ilkokula başladığında, kızlar tüm günlerini okulda geçiriyordu. Böylelikle Jackson, benim de eğitim hayatıma devam etmeme karar vermişti. Yüksek lisansım vardı, ama bu Jackson için yeterli değildi.

Ve bir akşam eve geldiğinde, elime bir broşür tutuşturdu.

"Haftanın üç günü Fransızca kursuna gitmeye ne dersin?" Bu form itibariyle bir soru olsa da, fikrimi sormadığını biliyordum. "Dersler, üçe çeyrek kala başlıyor. Böylece vakfa uğramadığın günler derslerine girebilir, öncesinde de spor salonuna uğrayabilirsin."

O esnada kızlar mutfak masasında ödev yapıyorlardı; başını merakla kaldıran Tallulah vereceğim cevabı beklemeye başladı.

"Jackson, bu da nereden çıktı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Tallulah'a bakan Jackson, "Anneniz okula geri dönüyor. Harika, öyle değil mi?" diye takıldı kızlara.

Bella ellerini çırptı. "Oley! Benim okuluma mı geliyor peki?"

"Hayır, hayatım. Bizim buradaki üniversiteye başlayacak."

Dudaklarını büzen Tallulah ise, "Annem zaten üniversite mezunu değil mi?" diye sordu.

Tallulah'ın yanına giden Jackson, "Evet canım, fakat sizin gibi Fransızca konuşmayı bilmiyor. Aptal bir anneniz olsun istemezsin, değil mi?" dedi.

Tallulah kaşlarını çattı. "Annem aptal *değil*."

Jackson kahkaha attı. "Haklısın canım. Aptal değil. Fakat medeni insanların arasında nasıl davranması gerektiğini öğrenemediği fakir bir aileden geliyor. Kendini geliştirmesi için onu desteklemeliyiz. Öyle değil mi annecik?"

"Doğru," diye mırıldandım sıktığım dişlerimin arasından.

Günün ortasında başlayan bu derslerden nefret etmiştim. Burnu kalkık bir Fransız olan profesörümüzün, takma kirpikleri ve aşırı kırmızı bir ruju vardı. Üstelik durmadan Amerikalıların ne kadar ahmak olduklarından bahsediyor, aksanımdaki kusurları yüzüme vurmaktan sanki bilhassa keyif alıyordu.

Buna rağmen, bir sonraki hafta tam oraya geri dönmek için hazırlanıyordum ki, vakıftaki Fiona'dan acil bir telefon aldım. Üyelerimizden birinin oğlunu hastaneye götürmesi gerekiyordu, fakat arabasını çalıştırmayı bir türlü becerememişti. Ben de, derslerden birini kaçırma

pahasına, onları hastaneye kendi arabamla götürmeyi teklif ettim. Tabii bundan Jackson'a asla bahsedemezdim.

Bir sonraki pazartesi, uzun bir masaj ve yüz bakımının ardından eve döndüğümde, kızların okulundan bir telefon aldım.

"Bayan Parrish?"

"Evet?"

"Saatlerdir size ulaşmaya çalışıyoruz."

Şaşırmıştım. "Her şey yolunda mı? Kızlara mı bir şey oldu yoksa?"

"Hayır, gayet iyiler. Fakat keyifleri kaçmış durumda. Onları bugün erken almanız gerekiyordu. Bugün öğretmenler toplantısı var. Yaklaşık bir aydır takvimde yer aldığı gibi, evinize kâğıt da yollamıştık. Ayrıca gerekli e-postayı ve cep telefonu mesajını da almış olmanız gerekir."

"Çok üzgünüm. Derhal geliyorum. Fakat cep telefonumu kimse aramamış," dedim özür dilercesine.

"Eh, biz saatlerdir arıyoruz. Eşinize de ulaşamadık. Kendisi belli ki şehir dışında."

Jackson iş gezisine çıkmamıştı; asistanlarının neden bu kadını ona bağlamadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Telefonu kapatıp arabaya koştum. Ne olmuştu acaba? Telefonu tekrar kontrol ettiğimde, cevapsız bir aramanın olmadığını gördüm. Mesajlara bakmış ve orada da bir şey görememiştim.

Kırmızı ışıkta durduğumda, e-postalarımı karıştırmama rağmen, okuldan gelen hiçbir şey bulamadım. Burnuma kötü kokular geliyordu. Bunun sorumlusu Jackson olmalıydı, ama nasıl? Telefonumdaki e-postaları ve

mesajları mı silmişti yani? Okulun numarasını mı engellemişti? Kızlara neden böyle bir şey yapmak istemişti ki?

Okulun ana binasına korka korka, utançtan yerin dibine batmış bir halde girdim ve müdirenin kınayan bakışları eşliğinde kızlarımı aldım.

"Bayan Parrish, bu ilk kez olmuyor. Böyle devam etmemiz mümkün değil. Kızlarınıza ve açıkça söylemek gerekirse bizlere biraz ayıp ediyorsunuz."

Yanaklarımın kızardığını hissediyor ve yer yarılsa da içine girsem diyordum. Sadece birkaç hafta önce, kızları okuldan almam gereken saatten bir saat sonra gelmiştim ve müdire de onları alması için Jackson'ı aramıştı.

"Kusura bakmayın, Bayan Sinclair. Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Telefonumda ne e-posta ne de mesaj var. Ve niyeyse herhangi bir çağrı da yok."

Kadının suratındaki ifade, ağzımdan çıkan tek bir kelimeye dahi inanmadığını açıkça gösteriyordu. "Eh, peki. Rica ederim bir daha aynısı yaşanmasın."

Kızları ellerinden tutacaktım ki, Bella elini çekti ve önüme geçip, ayaklarını yere vura vura arabaya doğru ilerlemeye başladı. Dönüş yolu esnasında benimle hiç konuşmadı. Eve vardığımızda, bizleri bekleyen Sabine, kızlara atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu.

"Sabine, bu öğleden sonra burada mıydın? Okul bana ulaşmaya çalışmış da."

"Hayır, hanımefendi. Meyve-sebze almaya dışarı çıkmıştım."

Bunun üzerine ev telefonunu alıp, cep telefonumu aradım. Ev telefonundan arama sesi geliyor, ancak elimdeki cep telefonu çalmıyordu. Neler oluyordu böyle?

Huzursuzluk içinde cep telefonumun kilidini açtım ve ayarlar bölümüne girip oradan da numaram kısmına baktım. Tanımadığım o numarayla karşılaşınca ağzım resmen açık kaldı. Yakından inceleyince, telefonun da tamamen yeni olduğunu fark ettim. Eski telefonumun kabında, evin anahtarı yüzünden oluşmuş küçük bir çatlak vardı. Bu değişikliği Jackson yapmış olmalıydı. Kızları almak için geciktiğim geçen seferde neler olduğunu düşünmeye başladım. Yoksa Jackson beni bayıltmış mıydı?

O an, "Babam geldi!" diye ciyakladı Bella.

Babasının kolları arasına koştuğunda, Jackson da Bella'nın başının üzerinden gözlerini bana çevirdi. "Prensesim nasılmış bakalım?"

Dudaklarını büzen Bella, "Annem bugün bizi yine okulda unuttu. Tüm gün ofiste beklemek zorunda kaldık. Korkunçtu," diye yanıtladı.

Jackson ve Sabine arasında karşılıklı bir bakışma yaşandı.

Bella'ya daha da sıkı sarılan Jackson, kızın saçlarına bir öpücük kondurup, "Zavallı kızım benim. Anneniz son zamanlarda biraz dalgınlaştı. Fransızca dersini de kaçırmış."

Tallulah bana baktı. "Neler oluyor anne?"

Jackson benim yerime konuştu. "Annenin içki problemi var, hayatım. Bazen öyle sarhoş oluyor ki, yapması gerekenleri unutuyor. Fakat biz ona destek olacağız, değil mi?"

"Jackson! Bu doğru değ—"

Sabine'in soluğunun kesildiğini duydum.

"Artık yalan söylemeyi bırak, Daphne. Geçen haftaki Fransızca dersini kaçırdığını biliyorum," diye sözümü kesti hemen. Elimi tutup sıktı ve "Eğer bir sorunun olduğunu kabul edersen, ben de sana yardım edebilirim. Aksi halde hastaneye geri dönmen gerekir," dedi.

Tallulah yaşlı gözlerle yerinden fırladı. "Gitme, anneciğim! Bizi terk etme." Ellerini belime doladı.

Güçlükle de olsa, "Tabii ki terk etmeyeceğim, hayatım. Bir yere gittiğim yok," diyebildim.

"Bundan sonra sizi okuldan Sabine alacak. Böylece anneniz sizi bir daha unutursa, okulun aklına kötü şeyler gelmeyecek. Anlaştık mı annecik?"

Derin bir soluk alıp güm güm atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Tabii."

"Ayrıca üzerindeki kıyafet de kötü duruyor sanki, hmm? Neden gidip değiştirmiyorsun? Bella, haydi annenin yemekte giymesi için daha güzel bir kıyafet bulmasına yardım et."

"Haydi gidelim anneciğim. Sana neyin yakışacağını biliyorum."

49

Birdenbire başımı nereye çevirirsem çevireyim, kaplumbağalar görmeye başladım. Fotoğrafların arkasına saklanıyor, kütüphaneden çaktırmadan beni izliyor ve elbise dolaplarının üzerinden tehditkârca sarkıyorlardı.

Ruhumdan geçenleri kimseyle paylaşmamam gerektiğini henüz öğrenemediğim o toy zamanlarda, kaplumbağalardan neden nefret ettiğimi Jackson'a anlatmıştım aslında. Babam, biz hep bir kedi ya da köpeğimizin olmasını istesek de, Julie'nin ikisine de alerjisi olduğu ortaya çıktığından, çözümü bir kaplumbağa almakta bulmuştu. Annem özellikle küçük bir kaplumbağa almasını söylese de, babamsa gidip kocaman bir tane almıştı. Eski sahipleri artık bakamadığı için evcil hayvan dükkânına iade edilmiş bir hayvandı bu. Daha geldiği ilk gün, ona havuç verdiğim bir anda parmağımı kapmış ve sertçe ısırmıştı. Çenesi öylesine kuvvetliydi ki, parmağımı çekememiş ve Julie annemi bulmak için yerinden fırlarken, çığlıklar içinde kalmıştım. O an yaşadığım acıyı ve parmağımı koparacağını sandığım için hissettiğim paniği halen hatırlıyorum. Pratik bir zekâya sahip annem, kaplumbağaya bir tane daha havuç uzatmış ve parmağımı kurtarmayı başarmıştı. Bunun üzerine kaplumbağayı tabii ki

iade etmiştik, fakat benim sert kabuklu şeylere karşı kalıcı bir korkum oluşmuştu.

Jackson sözlerime kulak vermiş, beni rahatlatacak bir şeyler mırıldanmıştı. Gelgelelim Bella henüz bebekken, onu uykuya yatırmış ve tam odasından çıkacakken raftaki bir şeye gözüm takılmıştı. Pelüş hayvanlarının arasında duruyordu bu şey. Hemen Jackson'ın ofisini aramıştım.

"Bella'nın odasındaki kaplumbağa nereden geldi?"

"Ne?"

"Kaplumbağa diyorum. Pelüş oyuncakların arasındaydı."

"Dalga mı geçiyorsun? Gerçekten çok yoğunum, Daphne. Hiçbir fikrim yok. Söyleyeceklerin bu kadarsa, kapatıyorum?"

Birden kendimi aptal gibi hissetmiştim. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Lanet şeyi raftan alıp, çöpe atmıştım.

Ertesi gün, Meredith ziyaretime gelmişti. Balkonda kahve içeriz diye çağırmıştım onu. Zeminden tavana dek uzanan kütüphanenin yanına gitmiş ve oradan bir şey almıştı.

"Daphne, bu ne kadar hoşmuş. Daha önce hiç fark etmemişim." Elinde beyaz ve altın renkli porselen bir kaplumbağa tutuyordu.

Fincanımı düşürüp her tarafımı sıcak kahveye bulamıştım.

"Tanrım, amma sakarım," diye gevelemiş ve etrafı temizlesin diye Margarita'yı çağırmıştım. "Onu Jackson almış olmalı. Ben de ilk defa görüyorum."

"Epey güzel ama. Fransız porseleni."

"Senin olsun."

Kafasını sallamıştı. "Saçmalama. Sadece hoşuma gitti." Bana tuhaf bir bakış atmıştı. "Artık gitsem iyi olur. Öğle yemeği için Rand'le kulüpte buluşacağız." Elini, koluma koymuş ve "Sen iyi misin?" diye sormuştu.

"Evet. Sadece biraz yorgunum. Bebeğin uyku saatlerine ayak uydurmaya çalışıyorum da."

Gülümsemişti. "Doğru, unutmuşum. Biraz dinlenmeye çalış. Daha sonra konuşuruz."

Meredith evden ayrıldıktan sonra, bu kaplumbağayı internette aratmıştım. Dokuz yüz dolardan fazlaydı!

O akşam, kaplumbağayı, Jackson'ın tabağının önüne koymuştum. Yemek için masaya geldiğinde, önce ona, sonra da bana bakmıştı.

"Bunun burada ne işi var?"

"Benim öğrenmek istediğim de tam olarak bu."

Omuzlarını silkmişti. "Balkonda durması gerekiyor."

"Jackson, bunu neden yapıyorsun? Kaplumbağalar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın? Alt tarafı küçücük bir figür. Sana zarar verecek değil ya." Dalga geçercesine bir ifadeyle bana bakmış, gözleriyle âdeta meydan okumuştu.

"Ben sevmiyorum. Lütfen bunu artık kes."

"Neyi keseyim? İnanılmaz paranoyak davranıyorsun. Belki de doğum sonrası depresyonun geri dönmüştür. Doktorla tekrar mı konuşsak?"

Peçetemi tabağa fırlatmış ve masadan kalkmıştım. "Ben deli değilim. Önce pelüş hayvanlar, şimdi ise bu."

Başını sallamış ve parmağını, başının etrafında dairesel bir hareketle gezdirmişti; tıpkı ilkokuldaki çocukların, birinin kafayı sıyırmış olduğunu göstermek istediklerine yaptıkları gibi.

Koşarak üst kata çıkmış ve yatak odasının kapısını çarparak kapatmıştım. Kendimi yatağa fırlatıp, suratımı bastırdığım yastığa çığlık atmıştım. Kafamı kaldırdığımda, komodinin üzerindeki bilye şeklinde iki göz bana bakıyordu. Cam kaplumbağayı yerinden alıp, elimden geldiğince sert bir şekilde duvara fırlatmıştım. Kırılmamış ve yumuşak bir sesle yere çarpmakla yetinmişti. Yerde öylece kalan kaplumbağa, resmen gözleriyle beni tartıyor, sürünerek yanıma gelmeye ve onu fırlattığım için beni cezalandırmaya hazırlanıyor gibi sinsi sinsi duruyordu.

50

Bir psikopatla evli olduğunuzu anladığınızda, uyanık olmanız gerekir. Onu değiştirmeye çalışmanın bir manası yoktur; bunun için genelde çok geçtir. Elimden gelenin en iyisi, onu gözlemlemekti; onun gerçek kimliğini, insanlık ve normallik maskesinin ardına güzelce sakladığı o kişiliğini. Artık gerçeği bildiğim için, bu ayrımları tespit edebilmem de kolay oluyordu. Üzgünmüş taklidi yaptığında, dudaklarında minik bir tebessüm belirip kayboluyordu mesela. Taklit konusunda da harikaydı ve başkalarına kendisini tatlı biriymiş gibi göstermek için ne söylemesi, ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bana karşı rol yapmayı artık bıraktığına göre, onu kendi oyununda alt etmenin zamanı gelmişti.

Üniversitede daha fazla derse katılmam konusundaki teklifini kabul ettim. Ancak sanat derslerine girmiyordum. Derslere ait notların bulunduğu kitapları aldım ve Jackson'ın beni teste tabi tutması ihtimaline karşın, üniversiteye gidip gelirken bu kitapları okumaya başladım. Bunun yerine psikoloji derslerine yazıldım ve ödemeyi nakit yaparak başka bir isimle kaydoldum. Kampüs, Fransızca profesörünün beni başka bir isim kullanırken bulmasına müsaade etmeyecek kadar büyüktü; ancak ne olur ne olmaz diye şapka takıyor ve normalden çok

daha fazla spor giyiniyordum. Şunu da belirtmem gerekir ki aldığım bu önlemler, evliliğimin bu noktası için pek de aşırı sayılmazdı. Yalan ve dalavere çevirmenin, tıpkı nefes almak kadar normal sayıldığı bu hayata kendimi adapte etmiştim.

Alışılmadık ruh hastalıkları üzerine aldığım bir dersin ardından, parçaları birbirleriyle birleştirmeye başladım. Profesörüm kendine ait bir kliniğini de olan, epey bilgili bir kadındı. Hastalarından bazılarını tanımlayışını dinlerken, Jackson'dan bahsettiğini sandığım anlar dahi oluyordu. Aynı profesörden hem kişilik hem de alışılmadık ruh halleri üzerine dersler alıp saatlerimi, üniversitenin kitaplığında antisosyal kişilik bozukluğu üzerine ne kadar kitap varsa okumakla geçirdim.

Sosyopatlarla yapılan mülakatları okuduğumda, bir kişinin yürüme şekline bakarak bile bir sonraki olası kurbanlarının tespit edilebileceğini öğrendim. Görünüşe göre bedenlerimiz, zaaflarımızı ve hassasiyetlerimizi pekâlâ yansıtıyordu. Sosyopatlarla evlenenlerin, empati kurma konusunda aşırı derecede ileriye gidebildikleri iddia ediliyordu. Bu kısmı anlamakta biraz güçlük çektim. Aşırı empati diye bir şey mi vardı? Hoş, kendi içinde şiirsel bir ironiye sahipti. Fakat sosyopatlar empati yoksunuyken, kurbanları empatiyle dolup taşıyorsa, o halde bu iki insan tipi birbiri için biçilmiş kaftandı. Öte yandan empatiyi bölüşemezdiniz. *Bende zaten fazla var, birazını sana vereyim,* demek gibi bir şey mümkün değildi. Hem zaten sosyopatların daha sonradan empati edinmeleri gibi bir şey de söz konusu olamazdı. Bana göre, bu uzmanlar yanılıyordu. Aşırı empati değil, kurtarılması mümkün olmayan birini kurtarma amacıyla boşa sarf edilen empati

vardı. Üç yıllık evliliğimizin ardından, Jackson'ın bende ne gördüğünü nihayet anlayabilmiştim. Anlamak için halen çabaladığım soru ise şuydu: Peki ben, Jackson'da ne görmüştüm?

Jackson bu esnada ben tekrar hamile kalayım diye sürekli çabalıyordu. Bir erkek çocuk için yapmayacağı şey yok gibiydi. Jackson'ın başka bir çocuğunu daha bu dünyaya gönüllüce getiremezdim. Onun haberi olmaksızın, başka bir kasabada bulunan bir devlet kliniğine gidip sahte bir isim kullandım ve kendime bir spiral taktırdım. Adet döngülerimi her ay kontrol eden Jackson, yumurtlama dönemlerimi tam olarak biliyor ve bu süre zarfında da benimle muhakkak bol bol seks yapıyordu.

Bir gün adet olduğumda, epey büyük bir tartışma da yaşadık.

"Senin sorunun ne anlamıyorum."

"Doktorla görüşebilirim istersen. Hem belki de senin sperm miktarın düşüktür."

Bana sert sert baktı. "Benim hiçbir sorunum yok. Sen kuruyup kalmışsın bence."

Ama kafasına bir şüphe tohumu ekmeyi başardım, gözlerindeki ifadeden anlayabiliyordum bunu. Egosuna ya da erkekliğine yönelik herhangi bir tehditle nasıl baş etmesi gerektiğini bilmiyordu ne de olsa.

"Üzgünüm ama ben de az senin kadar bir çocuğumuz daha olsun istiyorum."

"Eh, artık yaşlanıyorsun zaten. Kısa bir süre içinde hamile kalmazsan, bir daha asla hamile kalamayacaksın. Belki de doğurganlığı arttıran ilaçlar almaya başlamalısın."

Olumsuzca başımı sallayarak, "Doktorumuz buna asla izin vermez. İkimizi de check-up'tan geçirmeleri gerekiyor. Pazartesi kliniği arar ve randevu alırım," dedim.

Bunun üzerine Jackson'ın yüzünden kararsızlık dolu bir ifade geçti. "Bu hafta benim için zor. Vaktim olduğunda sana haber veririm."

Ve bu konuyu bir daha hiç açmadı.

51

Jackson'ın iyi bir ruh halinde olmasına ihtiyacım vardı. Annemi, Tallulah'ın doğum günü partisine çağıracağım günü iple çekiyordum. Jackson, annemin ziyaretini son anda iptal etmesin diye onu bir ay boyunca hoşnut tutmak için elimden geleni yapmıştım. Bu, haftada en az üç kez sevişmek, en sevdiği kostümleri itiraz etmeden giymek, arkadaşlarının yanında ona övgüler düzmek ve her hafta internetten sipariş ettiği ve komodinin üzerine yığılan kitapları tek tek okumak anlamına geliyordu. Stephen King, Rosamund Lupton ve Barbara Kingsolver gibi sevdiğim yazarlar gitmiş ve yerlerine Steinbeck, Proust, Nabokov ve Melville gibi, beni akşam yemeklerinde sohbeti daha keyifli bir insan haline sokacağına inandığı yazarların eserleri gelmişti.

Annemin son ziyaretinin üzerinden altı ay geçmişti ve onu görmeyi çok istiyordum. Geçen yıllarla beraber, artık eskisi gibi yakın olmadığımız gerçeğini kabullenmiş, paranın aklımı başından aldığına ve artık ona ayıracak fazla vaktim olmadığına inanmaya başlamıştı. Tabii tüm bunlar tamamıyla Jackson yüzündendi.

Gerçeği ona anlatmamak için kendime güçlükle hâkim olabilmiştim; çünkü anlatmaya kalksam, Jackson'ın

bize veya sadece anneme yapabileceklerini kestirmem imkânsızdı. O yüzden ben de bu durumu kabullenmiş ve annemi yılda sadece iki kez, kızların doğum günlerinde çağırmıştım. Annem, tatil dönemlerinde pansiyonla meşgul olduğu için, bu evde hoş karşılanmadığını ona söylemek zorunda kalmıyordum. Onunla görüşmek için yanına gitmemize müsaade etmeyen Jackson, kızların tatilleri kendi evlerinde geçirmesinin çok daha önemli olduğu bahanesini ortaya sürüyordu.

O sene Tallulah'ın on birinci yaş günüydü. Büyük bir kutlama yapacaktık. Okuldaki tüm arkadaşları geliyordu. Bir palyaço, içinde zıplayabilecekleri şişme bir ev, midilliler ve çeşit çeşit süsleme ayarlamıştım. Amber dışında hiçbir dostumuz partiye davetli değildi. Onunla sadece birkaç aydır arkadaş olsak da, sanki aileden biriymiş gibi hissetmeye başlamıştım bile. Çocuklara göz kulak olunması için gerekli ayarlamaları da yapmıştım. Dadıların ikisi de evde olacaktı. Sabine sadece hafta içlerinde çalıştığından Jackson, Surrey adında genç bir üniversite öğrencisi tutmuştu; fakat Sabine parti esnasında bizimle olmak istemişti. O esnada da yaptığımız planlardan Amber'a bahsediyordum. Benden aldığı bir filmi iade etmek için uğramıştı.

"Annenle tanışmayı çok isterim Daphne," dedi isteklice.

"Tanışacaksın da. Annem buradayken seni de çağıracağım. Fakat partiye gelmek istediğinden emin misin gerçekten? Bağırıp duran yirmi çocuk olacak. Ben bile katılmak istediğimden emin değilim." Şaka yapıyordum tabii ki.

"Sana yardım edebilirim. Bu iş için birilerini tuttuğunuzu biliyorum, ama yanında bir arkadaşının olması da hoş olur."

Amber'ın da partiye geleceğini söylediğimde, Jackson bundan hiç hoşlanmadı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Aile içi bir kutlama bu. O kız senin kız kardeşin değil. Ama neden bilmem hep bizimle."

"Buralarda kimsesi yok. Üstelik benim en iyi arkadaşım." Bu sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez, yaptığım hatanın farkına vardım. Amber gerçekten de en iyi arkadaşım mıydı? Yıllardır hayatımda böyle biri olmamıştı. Bir yalanı güç bela yaşarken, birini kendine yakın bulmak neredeyse imkânsızdı. Tüm ilişkilerim –kızlarımla olan hariç– mecburen yüzeysel ve zorakiydi. Fakat Amber'la aramızda, başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir bağ olduğunu hissediyordum. Her ne kadar Meredith'i çok sevsem de, kız kardeşimi yitirmemin hissettirdiklerini tam olarak anlayamıyordu.

"En iyi arkadaşın mı? Onun Margarita'dan farkı yok. Amber bir *hiç*."

Sözlerimi hemen düzelttim. "Tabii, haklısın. Demek istediğim o değildi. Yaşadığım şeyleri anlayabilen tek kişinin o olduğunu kastetmiştim. Sanki ona bir şeyler borçluymuş gibi hissediyorum. Ayrıca senin onu ne kadar hoş karşıladığını ve sana ne kadar hayranlık beslediğini de söyleyip duruyor."

Bunu öğrenmek, Jackson'ı yumuşatmıştı. Onun kadar zeki bir adamın, bu palavraları hemen anlayacağını sanırdınız. Fakat Jackson'ın sorunu da tam olarak buydu: Herkesin her zaman kendisine hayran olmasını arzuluyordu.

Böylelikle Amber da partiye geldi; yanımda bir arkadaşımın olması gayet güzeldi. Amber'la konuşan Jackson'a

baktığınızda, onun gerçekte ne hissettiğini anlamanız mümkün değildi.

"Hoş geldin. Gelebilmene çok sevindim."

Amber mahcup bir şekilde gülümsedi ve mırıldanarak teşekkür etti.

"Sana bir içki getireyim. Ne istersin?"

"Ah, hiç gerek yok."

"Haydi ama Amber. Bugünü atlatmak istiyorsan, içmek zorundasın." Baş döndürücü bir şekilde Amber'a güldü Jackson. "Şarap seviyordun, değil mi?"

Amber başıyla onayladı.

"Hemen geliyorum."

Amber, "Hediyemi nereye koyabilirim?" diye sordu Jackson yanımızdan ayrıldığında.

"Ah, gerçekten gerek yoktu hediyeye."

"Tallulah'ın hoşlanacağını düşündüğüm küçük bir şey sadece."

İlerleyen saatlerde, Tallulah hediyelerini açmaya başlayıp da sıra Amber'ın hediyesine geldiğinde merakım iyice artmıştı. Amber'ın seçimi, Edgar Allan Poe'nun hayatına dair bir kitaptı.

Tallulah, Amber'a baktı ve sessizce teşekkür etti.

"New York'ta geçirdiğimiz o gün, Poe'nun hikâyelerini okuduğun aklıma geldi," diye açıkladı Amber, Tallulah'a.

Amber'ın da duyabileceği bir uzaklıkta bulunan, fakat lafını hiçbir zaman esirgemeyen annem, "Poe için biraz küçük değil mi?" diye sordu.

"Yaşına göre hayli kültürlü bir kız. Sekizinci sınıftakilerin seviyesinde okuyabiliyor," diye yanıtladım.

"Zihinsel gelişim ile duygusal gelişim farklı şeylerdir," diye itiraz etti annem.

Amber sessizliğe bürünüp bakışlarını yere çevirdi. Bense, Amber'ı savunmakla annemin endişelenmekte haklı olduğunu düşünmek arasında kalakalmıştım.

Nihayetinde, "Kitabı kontrol edeceğim ve eğer haklıysan, biraz daha büyüyene dek kitabı saklayacağım," deyip anneme güldüm. Ve tam da o an, oraya buraya saçılmış hediyeleri toplamak için koşuşturan Surrey'yi fark ettim.

"Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye sordu annem.

"Bella bazılarını etrafa fırlattı da," diye açıkladı Amber.

"Ne?" Neler olduğunu yakından görmek için hemen Surrey'nin yanına gittim.

Masanın önünde duran Bella, ellerini beline dayamış ve alt dudağını mümkün olduğunca ileri uzatmıştı.

"Bella, hayatım, sorun nedir?"

"Bu hiç adil değil. Tüm hediyeler ona gelmiş, kimse bana bir şey almamış."

"Çünkü bu ablanın doğum günü, tatlım. Seninki altı ay önceydi."

Ayağını yere vurarak, "Bana ne! Hem ben bu kadar hediye almamıştım. Midilliler falan da yoktu." Küçük yumruğunu havaya kaldırıp pastanın kenarına indirdi.

Bella'nın kaprisi ihtiyacım olan son şeydi. "Surrey, senden rica etsem, sakinleşene dek Bella'yı içeri götürür müsün?" Ardından pastayı işaret edip, "Bir de şunu düzeltmeye çalış lütfen," dedim.

Bella bunu duyar duymaz kaçmaya çalıştı, ama Surrey çok geçmeden onu yakaladı. O an için tek tesellim, partiye katılan çocukların annelerinin bu manzaraya tanıklık etmediklerini bilmemdi.

Amber'la annemin yanına döndüğümde, annemin onaylamayan bakışlarıyla karşılaştım.

"Bu çocuk çok şımarık."

Bu sözün üzerine kan resmen beynime sıçradı. "Anne, Bella sadece duygularını kontrol etmekte zorlanıyor."

"Hayır, bana kalırsa üzerine biraz fazla düşülmüş. Belki ebeveynlik işini dadılara bırakmasaydınız, Bella biraz daha uslu bir çocuk olurdu."

Amber bana anlayışla bakıyordu; ağzımdan daha sonra pişman olacağım bir şey çıkacak diye korkup derin bir nefes aldım.

"Ebeveynlikle ilgili fikirlerini kendine saklarsan sevinirim. Bella benim kızım, senin değil."

"Öyle mi? Zaten benim kızım olsaydı, böyle davranmazdı."

Yerimden fırlayıp hızla mutfağa doğru ilerledim. O kimdi ki beni yargılıyordu? Nasıl bir hayat yaşadığıma dair hiçbir fikri yoktu. *Peki bu kimin suçu*, diye sordu içimden bir ses. Annem keşke hayatımın daha büyük bir parçası olsaydı ve neden böyle bir anne olduğumu anlayabilseydi. Fakat o anki kınayan bakışları ve eleştirileri, her gün karşı karşıya kaldığım suçlamalar deryasına yapılmış küçük bir katkıdan başka bir şey değildi.

Çantamdan bir antidepresan aldım ve su içmeden yuttum. Mutfağa giren Amber, yanıma geldi ve elini omzuma koydu.

"Anneler işte..." dedi teselli etmek istercesine.

Gözyaşları içinde sessizliğimi korudum.

"Anneni kafana takma. Art niyetli değil. Sen gerçekten harika bir annesin."

"Öyle olmaya çalışıyorum. Bella'nın baş etmesi zor bir kız olduğunun farkındayım. Sence ona karşı fazla mı yumuşak davranıyorum?"

Başını olumsuzca salladı. "Tabii ki hayır. Çok tatlı bir kız. Sadece biraz huysuz. Fakat büyüyünce geçecektir. Şu an için anlayışa ve eğitilmeye ihtiyacı var."

"Gerçekten... Bilemiyorum."

Annemi suçlayamazdım. Çünkü dışarıdan bakıldığında gerçekten de Bella'nın davranış bozukluklarını görmezden geldiğim düşünülebilirdi. Fakat annem, Bella'nın her gece gözyaşları içinde yatağa girdiğini bilmiyordu. Jackson başkalarının yanındayken, parmakla gösterilecek bir baba gibi davranıyor olsa da; biz bize kaldığımızda, kızları birbirine düşürmek ve Bella'yı ablasına göre daha değersiz hissettirmek için hangi sözcükleri kullanması gerektiğini iyi biliyordu. Okumayı öğrenme konusunda güçlük çeken Bella, sınıf arkadaşlarının gerisinde kalmıştı. İkinci sınıfa geçmek üzere olmasına rağmen, neredeyse okuyamıyordu. Tallulah ise birinci sınıfı bitirdiğinde, beşinci sınıflara taş çıkartan bir seviyeye gelmişti. Jackson da bunu sık sık Bella'ya hatırlatmayı ihmal etmiyordu. Zavallı Bella'nın okuldaki ilk kitabını okuyabilmesi bile büyük bir başarı sayılacaktı. Öğretmeni, Bella'nın teste sokulmasını şiddetle tavsiye ediyor, ama Jackson buna karşı çıkıyordu. Veli toplantısından dönerken, arabada bu yüzden de kavga etmiştik.

"Öğrenme güçlüğü çekiyor olabilir. Alışılmadık bir durum değil."

Jackson gözlerini yoldan ayırmamış ve sıktığı dişlerinin arasından cevap vermişti. "Tembellik ediyor sadece. Bildiği tek şey kafasına göre hareket etmek."

Bunu söylemesi beni epey kırmıştı. "Bu doğru değil. Didinip duruyor. Her akşam bir iki sayfa okuyabilene dek gözyaşları içinde kalıyor. Bella'nın gerçekten de yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

Elini direksiyona sertçe indirmişti. "Lanet olsun! Bella'nın okuma güçlüğü veya benzer bir rahatsızlıkla damgalanmasına müsaade edecek değiliz. Çünkü bu hayatının sonuna dek onun peşini bırakmaz ve Charterhouse'a girmesine de engel olur. Özel ders aldıracağız. Gerekirse günde beş saat çalışır, umurumda bile değil. Öyle ya da böyle okumayı *öğrenecek*."

İtiraz etmenin yersiz olduğunu düşündüğümden gözlerimi yummuştum. Lise çağına geldiklerinde, kızları İngiltere'de bulunan elit bir yatılı okul olan Charterhouse'a yollamayı kafasına koymuştu neticede. Fakat şunu yürekten biliyordum ki, kızlar o yaşa gelmeden önce, Jackson'ın yanından kaçmak için bir yol bulmuş olacaktım. Şimdilik ise onunla hemfikirmişim gibi davranmak en iyisiydi.

Sorunlu çocukların eğitimi konusunda deneyime sahip bir öğretmen tutmuştum. Bu kadın, Jackson'a ya da Bella'ya en ufak bir şey hissettirmeden Bella'yı incelemiş ve disleksiden şüphelenmişti. Yaşadığı öğrenim güçlüğüne uygun değişiklikler yapılmazsa Bella okulu nasıl bitirebilirdi? Eğitimini yanlış yerde aldığının farkındaydım. Saint Luke, Bella'nın ihtiyaçlarını karşılayacak donanıma

sahip değildi. Ancak başka bir okula yollanmasına Jackson kesinlikle karşı çıkıyordu.

Zavallı çocuk her gün okula gidiyor; eve döndüğündeyse üstüne bir de, sırf okuldakilere ayak uydurabilmek için özel hocasından bir sürü ders alıyordu. Saatlerce çalışmalarına rağmen, Bella'nın gelişimi acı verici derecede yavaştı ve masa başında fazla vakit geçirmek istemediği için, durum gittikçe zorlaşıyordu. Çünkü canı oyun oynamak istiyordu. Bana kalsa buna izin verirdim. Fakat Jackson her akşam yemeğinde bir şeyler okuması için Bella'ya baskı yapıyordu. Bella ne zaman bir sözcüğü anlamakta veya bir şeyi telaffuz etmekte güçlük çekse, Jackson parmaklarını masaya vurmaya ve Bella da hepten kekelemeye başlıyordu. İşin üzücü tarafı Jackson'ın sergilediği bu sabırsız tavırların, istediği etkinin tam tersine yol açtığını bir türlü anlamak istemeyişiydi. Bella'nın eğitimiyle yakından ilgilendiğini sanan Jackson, kendini doğru olanı yaptığına ikna etmişti. Haliyle ailece yenen akşam yemeklerinden yavaş yavaş nefret etmeye başlamıştık. Ve zavallı Bella etrafta sürekli yorgun ve sinirleri bozuk bir halde dolanıyor, durmadan hatayı kendinde arıyordu.

Ancak aklımdan asla çıkmayan bir akşam yemeği var. Bella okulda berbat bir gün geçirmiş ve özel ders esnasında tüm sinirleri altüst olmuştu. Yemeğe oturduğumuzda, âdeta patlamaya hazır bir yanardağ gibiydi. Yemeklerimiz bitmiş, Margarita tatlılarımızı getirmişti.

"Okuyana dek Bella'ya yok," diye buyurmuştu Jackson.

"Okumak istemiyorum. Çok yorgunum." Pastaların olduğu tabağa uzanmıştı Bella.

"Margarita!" Sesi öylesine sertti ki, hepimiz âdeta taş kesilmiştik. "*Hayır* dedim."

"Peki efendim, pastaları daha sonra getiririm."

"Hayır. Tallulah pastasını yiyebilir. Ne de olsa o *zeki* bir kız."

"Önemli değil, baba. Ben de bekleyebilirim," demişti, bakışlarını tabağına indiren Tallulah.

Pasta tabağını gönülsüzce masaya bırakan Margarita hızla gözden kaybolmuştu.

Sandalyesinden kalkan Jackson, eve gelirken aldığı kitabı Bella'ya uzatmıştı. Bella ise kitabı yere fırlatmış ve Jackson'ın suratı kıpkırmızı kesilmişti.

"Altı aydır özel ders alıyorsun. Birinci sınıftasın. O yüzden bu kitap senin için kolay sayılır. İlk sayfayı aç ve oku." Kitabı yerden almak için eğilmişti.

Kitabı görmüştüm. *Charlotte'ın Sevgi Ağı*. Bunu okumasına imkân yoktu.

"Jackson, böyle yaparak hiçbir şey elde edemeyiz."

Beni duymazdan gelen Jackson, kitabı masanın üzerine fırlatıp Bella'nın yerinden sıçramasına neden olmuştu.

"Ya bunu okur ya da o beş para etmez hocasını kovarım. Neler öğrenmişsin görelim bakalım. Oku!"

Zangırdayan ellerle kitabı alan Bella, titreyen bir sesle okumaya başlamıştı. "Baaaaaabbam oo balllttaala neeeeere giiiiddddddiiiiioorrrr?"

"Tanrı aşkına! Tam bir geri zekâlı gibisin! Düzgün oku şunu!"

"Jackson!"

Bana kötü kötü bakmış, ardından da Bella'ya dönmüştü. "Böyle okuyunca çirkin görünüyorsun."

Gözyaşlarına boğulan Bella fırlayarak masadan kalkmıştı. Bir an tereddüt etsem de, hemen ardından koşmuştum.

Bella sakinleşip yatağına iyice yerleştikten sonra, o kocaman mavi gözleriyle bana bakmış ve "Anneciğim, ben aptal mıyım?" diye sormuştu.

Kalbim bu soruyla âdeta yerle bir olmuştu. Jackson'a içimden bir kez daha lanet okudum.

"Tabii ki değilsin, hayatım. Aksine çok zeki bir kızsın. Okumayı öğrenmek konusunda bazı insanlar zorluk çekebilir."

"Tallulah çekmiyor ama. Elinde bir kitapla doğmuş resmen. Benimse kafamın içi bomboş."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Ba-bam."

Jackson'ı o an öldürmek istemiştim. "Bak, sana bir şey anlatacağım. Einstein'ı biliyor musun?"

Tavana doğru bakıp, hatırlamaya çalışmıştı. "Tuhaf saçları olan şu komik görünümlü adam mı?"

Gülmemek için kendimi zor tutmuştum. "Evet. Yaşamış en zeki adamlardan biri olduğu halde, dokuz yaşına dek okumayı öğrenememiş. Sen de tıpkı onun gibi çok zekisin."

"Ama babam öyle düşünmüyor."

Durumu nasıl toparlayabilirdim? "Baban onları kötü anlamda söylemiyor. Bazı beyinlerin daha farklı çalıştığını anlayamıyor, o kadar. Böyle söyleyerek de, senin daha sıkı çalışacağını düşünüyor." Benim kulağıma bile salakça gelmişti bu sözler; fakat elimden ancak bu kadarı geliyordu.

Esnemiş ve yavaş yavaş gözlerini yummuştu. "Çok yoruldum anne."

Alnından öpmüştüm. "Uyu da dinlen o zaman meleğim."

Bazen yaramazlık yapıyorsa ne çıkardı ki? Böyle bir baskıya maruz kalıp da başka nasıl davranabilirdi zaten? Peki ya ben, başka insanlara çocuğumun üzerine fazla gitmediğimi, çünkü babası tarafından karakterinin yerle bir edildiğini nasıl anlatabilirdim?

52

Jackson canı sıkıldığında, eşyalarımı saklamaya ve onları asla bulamayacağım yerlere koymaya bayılıyordu. Bazen diş fırçamı misafir tuvaletinde ve lenslerimi mutfakta bulurdum mesela. O gün de Julie'nin Tebessümü'ne bağış yapmayı düşünen biriyle önemli bir toplantım vardı, fakat ben anahtarlarımı hiçbir yerde bulamadığım için bir türlü evden çıkamıyordum. Şoförümüz Tommy ailevi bir problemi yüzünden işe gelememiş, öğretmenler toplantısı nedeniyle okul kapalı olduğu için de Sabine, kızları Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürmüştü.

İşin acı yanı, Jackson bu toplantıya günlerce hazırlandığımın farkında olduğu için, anahtarlarımın kaybolması bana hiç de şaşırtıcı gelmiyordu tabii. Üstelik toplantımın başlamasına da on beş dakika kalmıştı. Son çare olarak taksi çağırdım ve toplantıya son anda yetiştim. O kadar panik olmuştum ki, görüşme esnasında epey kötü bir performans sergiledim. Toplantı bittiğinde ilk işim telefonu çıkarmak ve Jackson'ı aramak oldu.

"Vakfa yüz binlerce dolara mal olmuş olabilirsin." Sebebini açıklamaya gerek duymuyordum.

"Pardon?"

"Anahtarlarım kayıp da."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kendi dağınıklığın yüzünden niye beni suçluyorsun?" Ses tonu insanı çileden çıkartacak kadar küçümseyiciydi.

"Anahtarlarımı her zaman koridordaki masanın çekmesine koyarım. Ne gariptir, yedekleri de ortalıkta yoktu. Ve tesadüfe bakınız ki Tommy de bugün izinliydi. Taksi çağırmak zorunda kaldım."

"Geçirdiğin bu sıradan günün önemsiz detaylarını ilgi çekici bulacak birileri olduğuna şüphem yok. Ancak bu kişi ben değilim."

O telefonu kapattı, bense sinirle telefonu fırlattım.

O gün geç saate kadar çalışmış olan Jackson, akşam dokuzda eve geldi. İçeri girdiğinde, mutfaktaydım ve Bella'nın okulunda düzenlenecek yemek günü için hazırladığım keklerin kremalarını hazırlamakla meşguldüm. Buzdolabını açan Jackson bir anda lanet okumaya başladı.

"Neler oluyor, Jackson?"

"Buraya gel."

Yine bir azar yiyeceğimi düşünerek yanına gittim. Parmağıyla buzdolabının içini işaret etti.

"Buradaki hatanın ne olduğunu bana söyleyebilir misin?"

Parmağının gösterdiği noktaya baktım. "Ne?"

Her şeyin kusursuz olması gerekiyordu; bardakların aralarında iki santim olduğundan emin olmak için mezura kullanmaya bile başlamış, çekmeceleri ve dolapları denetlemeye başlamıştı.

Benden cevap alamayınca, başını sağa sola salladı ve tiksintiyle bana bakarak, "Meyve sularının alfabetik

şekilde dizilmediklerini göremiyor musun? Yabanmersinini, çileğin önüne koymuşsun."

Yaşadığım hayatın absürtlüğü sebebiyle istemsizce kıkırdamaya başladım. Jackson gittikçe artan bir nefret duygusuyla bana bakarken, gülmekten başka bir şey yapamıyordum. Kendimi durdurmaya çabaladım, ama Jackson'ın öfkeyle gölgelenen gözleri karşısında bile gülmeyi sürdürüyordum. Çok geçmeden yüksek sesle kahkahalar atmaya başladım. Tam bir deli gibi davranıyordum.

Derken Jackson meyve suyunu buzdolabından aldı, kapağını açtı ve kafamdan aşağı boca etti.

"SEN NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?" diye bağırarak sıçradım yerimden.

"Halen komik geliyor mu? Seni geri zekâlı!" Öfkeden deliye dönen Jackson, buzdolabındaki her şeyi dışarı çıkarmaya ve yere fırlatmaya başladı. Bense şok içinde donakaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Derken eline aldığı yumurtaları üzerime atmaya başladı. Yüzümü korumaya çalışsam da, var gücüyle fırlattığı yumurtaların yanağıma batışlarını hissediyordum. Sonra buzdolabının kapısını kapatıp uzun uzun bana baktı.

"Şimdi de gülsene!"

Mıhlanmış şekilde duruyor, ağzımı açmaya korkuyordum. Dudaklarım titreye titreye "Pardon, Jackson," diye mırıldandım.

Başıyla onaylayarak, "Özür dileyeceksin tabii. Bu pisliği temizle ve hizmetçilerden yardım istemeyi aklının ucundan bile geçirme. Bu, *senin* pisliğin," dedi ve kremalarını döktüğüm keklerin yanına gidip tezgâhtaki tepsiyi de yere fırlattı. Bu da yetmezmiş gibi, pantolonun

fermuarını açtı ve hepsinin üzerine işemeye başladı. Midem altüst olmuş bir şekilde durması için haykıracaktım ki, kendime son anda engel oldum.

"Bella'ya, onun keklerini yapamayacak kadar tembel olduğunu söylemek zorunda kalacaksın." Parmağını bana doğru salladı ve "Kötü annecik," diye ekledi manidar bir şekilde.

Ardından arkasına döndü ve anahtarlarımı hep koyduğum çekmeceyi açıp onları üzerime fırlatmadan önce elinde salladı. "Üstelik anahtarların da en başından beri buradaymış, seni budala. Bir dahakine daha dikkatli bak. Böylesine tembel ve ahmak bir kadınla yaşamaktan bıktım artık." Beni bir köşeye sinmiş ve titrer vaziyette bir başıma bırakarak yanımdan ayrıldı.

Her şeyi temizlemem bir saatten fazla sürdü. Kendimden geçmiş bir halde, yerlere dökülen her şeyi çöpe atıp her taraf pırıl pırıl olana dek paspas yaptım. Yarın sabah gelecek hizmetçilerin bu pisliğe tanıklık etmelerini göze alamazdım. Yarın sabah fırına gitmeli ve Jackson'ın mahvettiklerinin yerine yeni kekler almalıydım. Ama şimdi üst kata çıkıp banyo yapmam lazımdı. Üstelik ben duşumu alıp yatağa girene dek, Jackson'ın sızmış olması tek umudumdu.

Jackson'ın beni aşağılamaktan hoşlandığının farkındaydım. Banyo sonrası saçlarımı kurutmayı bitirip odaya döndüğümde ışıkların kapalı olduğunu gördüm. Parmak uçlarımda yürüyerek yatağın bana ait tarafına geçtim. Nefes alış verişleri düzenliydi; uyumuş olduğunu anlayınca derin bir oh çektim. Yorganı kafama dek çekip uyumaya hazırlanıyordum ki, kasığımın üzerinde elini hissedince kaskatı kesildim.

"Jackson—"

Kasığımı sıktı ve "Tam bir sürtüksün. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi soğuk bir şekilde.

"Hatamı kabul ettim, Jackson. Lütfen daha fazla uzatmayalım," dedim affetmese dahi sakinleşmesini umarak. Ama o ellerini çoktan göğsümde gezdirmeye başlamıştı bile.

"Beni istediğini söyle," dedi. "Beni arzuladığını duymak istiyorum."

53

Ertesi gün her zaman olduğu gibi bana hediye almıştı. Bu seferki bir saatti; on binlerce dolar değerinde bir Vacheron Constantin. Bu saate ihtiyacım yoktu, ama tabii ki takacaktım. Özellikle iş ortaklarının ve golf kulübündekilerin yanında takacaktım, böylece herkes biricik eşimin ne kadar cömert olduğunu görecekti. Neler olacağını zaten aşağı yukarı biliyordum: Önümüzdeki birkaç hafta boyunca cana yakın davranışlar sergileyip bana iltifatlarda bulunacak, yemeğe çıkarıp duyarlı biriymiş gibi davranacaktı. Açıkçası bu davranışları sapkın yanından bile kötüydü. Çünkü beni aşağıladığı anlarda, en azından elimde ona karşı duyduğum nefreti aklayabilecek bir sebebim oluyordu. Fakat Jackson, benim de âşık olduğum o tutkulu adam rolünü haftalar boyu sürdürdüğünde, tüm bunların bir oyundan ibaret olduğunu bilsem dahi kafam karışıyordu.

Her sabah yanıma geliyor ve o günkü planlarımı öğreniyordu. O sabah da pilates dersime katılmak yerine, masaj ve yüz bakımına gitmeye karar vermiştim. Jackson her gün olduğu gibi beni saat onda aradı.

"Günaydın, Daphne. Guggenheim Müzesi'nin yeni sergisiyle ilgili sana bir makale yolladım. Muhakkak bak. Bu akşam üzerine konuşmak istiyorum."

"Olur."

"Spora mı gidiyordun?"

"Evet, sonra görüşürüz," diyerek yalan söyledim. Egzersizin önemi üzerine çekeceği nutku dinleyecek havada değildim.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, kızlar banyodayken ben de cam odada şarabımı yudumluyor ve Guggenheim'la ilgili o lanet makaleyi okuyordum. Jackson'ın yüzünü görür görmez, ters bir şeyler olduğunu anladım.

"Hey." Sesimi neşeli gibi çıkartmaya çalıştım.

Elinde içkisi vardı. "Ne yapıyorsun?"

iPad'imi gösterip, "Yolladığın makaleyi okuyordum," diye açıkladım.

"Pilates nasıldı?"

"Güzel. Senin günün nasıl geçti?"

Karşımdaki kanepeye oturup, başını salladı. "Pek iyi değil. Yöneticilerimden biri bana yalan söyledi."

Başımı ekrandan kaldırıp, "Hadi ya," dedim.

"Evet. Hem de çok salak bir şey hakkında. Aranması gereken birini arayıp aramadığını sordum. O da aradığını söyledi." Viskisinden büyük bir yudum alıp devam etti. "Sorun şu ki, o kişiyi aramamıştı. Halbuki görüşmeyi ilerleyen saatlerde yapacağını bana söylese yeterdi." Omuzlarını silkti. "Fakat bana yalan söylemeyi tercih etti."

Kadehimi kaldırıp bir yudum alırken, içimi bir tedirginlik sardı. "Belki de senin kızmandan korkmuştur?"

"Eh, komik olan da o. Şu an kızgınım. Hem de gerçekten kızgınım. Hakarete uğramış gibi hissediyorum üstelik. Benim bir geri zekâlı olduğumu sanıyor olmalı. Yalan söylenmesinden *nefret* ederim. Bir sürü şeye tahammülüm vardır, fakat yalan söylendi mi, bunu görmezden gelemem."

Tabii yalan söyleyen sen değilsen... İfadesizce ona baktım. "Anladım. Yalancılardan hazzetmiyorsun." Şu an kim kime salakmış gibi davranıyordu? Ortada bir yönetici olmadığını ve pasif-agresif bir yöntemle bana gözdağı verdiğinin farkındaydım. Ancak ona bu tatmin duygusunu yaşatmayacaktım. Pilates dersini ektiğimi nasıl öğrendiğini merak ediyordum gerçi. "Peki sen ne yaptın?"

Yanıma gelip oturdu ve elini dizimin üzerine koydu. "Sence ne yapmalıyım?"

Ondan uzaklaşmaya çalıştım fakat iyice yanıma geldi.

"Bilmiyorum, Jackson. Doğru olanının ne olduğunu düşünüyorsun onu yap."

Tam dudaklarını büküp bir şeyler söyleyecekti ki yerinden fırladı.

"Bu kadar saçmalık yeter. Bugün bana *neden* yalan söyledin, Daphne?"

"Ne hakkında?"

"Spora gideceğine dair. Saat on bir ile on dört arasında güzellik salonundaydın."

Hoşnutsuzlukla ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun? Beni takip mi ettiriyorsun?"

"Hayır."

"O zaman nasıl?"

Sinsi bir şekilde gülümsedi. "Değil mi ya? Belki peşinde birileri vardır. Belki de kameralar seni izliyordur. Hiçbir zaman bilemezsin."

Nutkum tutulmuştu. Nefes alamıyordum. Dönmeye başlayan başımı durdurabilmek için koltuğun kenarına tutundum. Jackson hiçbir şey söylemiyor, hoşnut bir ifadeyle izlemekle yetiniyordu. Konuşacak gücü nihayet bulabildiğimde, ağzımdan sadece tek bir sözcük çıkabildi: "Neden?"

"Sebebi aşikâr değil mi sence de?"

Ben cevap vermeyince, konuşmaya devam etti.

"Çünkü sana güvenemiyorum. Üstelik haklı olduğum da anlaşıldı. Bana yalan söyledin. Bana bir daha salak muamelesi yapamayacaksın."

"Sana söylemem gerekirdi ama bugün kendimi aşırı yorgun hissediyordum. Üzgünüm. Bana hâlâ güvenebilirsin."

"Güvenime lâyık olduğunda, sana onu bahşedeceğim. Yalan söylemeyi bıraktığında yani."

"Geçmişte birileri epey canını yakmış ve seni salak yerine koymuş herhalde," dedim hem sempatik hem de sinirine dokunacağını bildiğim bir tonda.

Gözleri öfkeyle parladı. "Kimse beni salak yerine falan koymadı ve koyamaz da." Elimden kadehimi kaptı ve "Bence yeteri kadar kalori tükettin. Hele ki bugün spor yapamayacak kadar tembellik ettiğini de düşünecek olursak... Kalk ve yemek için kıyafetlerini değiştir. Sonra görüşürüz," deyip yanımdan ayrıldı.

O ayrıldıktan sonra, kendime bir kadeh daha şarap koydum ve ifşa ettiği sırları düşünmeye başladım. Beni

birkaç farklı şekilde gözetlediğinden emindim. Gardımı artık bir an bile düşüremezdim. Belki telefonuma verici takmış ya da eve kamera yerleştirmişti. Artık harekete geçme zamanım gelmişti ve bir plana ihtiyacım vardı. Paranın tamamı onun kontrolündeydi. Küçük harcamalar için biraz cep harçlığım vardı, ama faturalar, Jackson'ın ofisine yollanıyordu.

Fakat ondan gizli bir şekilde biriktirdiğim paradan haberi yoktu. Ofisteki bir dizüstü bilgisayarı kullanarak, kendime bir e-posta almış ve dosyalarımı yükleyebileceğim bir hesap açmıştım. Sonrasındaysa bu bilgisayarı, Jackson'ın asla bakmayı akıl edemeyeceği bir dolabın içindeki broşür ve ilanların altına saklamıştım. Özel tasarım çanta ve kıyafetlerimden bazılarını internet üzerinden satmış ve aldığım paraları Jackson'ın haberdar olmadığı bir hesaba aktarmıştım. Şahsıma yollanan her şeyi, evden otuz beş dakika uzaklıkta bulunan Milton kasabasındaki bir posta kutusuna yönlendirmiştim. Parayı biriktirmem zaman alsa da, beş yıl içinde, acil durumlarda başvurabileceğim kadar birikim yapmıştım. Bu da yaklaşık olarak otuz bin dolara denk geliyordu. Lazım olur diye bir kullan-at cep telefonu da almıştım. Jackson bana hiçbir çıkış yolu bırakmadığını ve her şeye gücü yeteceğini düşünedursun, ben kendi yarattığı bu illüzyonun onun sonunu getireceğine dair kendimi çoktan ikna etmiştim.

54

Noel'i çok severdim. Her Noel arifesinde, kilise korosunda şarkı söyler ve beni her zaman ön sıranın ortasındaki yerinden izleyen Julie'nin varlığıyla keyiflendikçe keyiflenirdim. Kilise sonrası pansiyona geçer ve ailecek yemek yerdik. Geri kalanlarını Noel'in ilk gününe dek saklamak koşuluyla, birbirimize önden ufak bir hediye vermemize müsaade edilirdi. Beraber geçirdiğimiz son Noel'de Julie'ye pansiyondaki bahşişleri biriktirerek aldığım, yuvarlak ve altın renkli küpeleri hediye etmiştim. Sıra kendisine geldiğindeyse Julie heyecandan parlayan gözlerle bana küçük bir kutu uzatmıştı.

Hediye paketini açıp, kutuyu çıkardığımda, âdeta soluğum kesilmişti. "Bunu alamam, Julie. En sevdiğin kolyen bu."

Gülümseyip kalp şeklindeki kolyeyi kutudan çıkarmış ve takmam için bana doğru tutmuştu. "Senin olsun istiyorum."

Son zamanlarda iyice güçten düşmüştü. Az bir ömrü kaldığını bizler henüz kabullenememiş olsak da, Julie muhtemelen bunu anlamış ya da en azından kabul etmişti.

Gözyaşlarımı tutmaya çabalayarak, ince kolyeyi elime almıştım. "Bunu hiçbir zaman çıkartmayacağım." Ve

çıkartmadım da. Jackson'la evlendikten sonra, kolyeyi saklamadığım takdirde onu elimden alacağını biliyordum. Julie'den yadigâr bu çok özel kolyeyi, Jackson'ın bana aldığı diğer pek çok hediyeyi sakladığım kadife mücevher kutulardan birinin içindeki mukavvanın altına güvenli bir şekilde koymuştum.

Gelgelelim Noeller son on yıldır benim için aşırı tüketimin bir sembolünden başka bir şey değildi. Kiliseye gitmiyorduk. Bir ateist olan Jackson, çocuklarına, "peri masalı" olarak gördüğü bir dini öğretmeyi reddediyordu. Öte yandan Noel Baba mitini devam ettirmekte bir sakınca görmüyordu. Onu aksine ikna etmeye çalışmaktan ben de artık vazgeçmiştim.

Kızların neşesine tanık olmak hoşuma gidiyordu gerçi. Etrafı süslemeye, yemek hazırlamaya ve Noel'e has o seslere ve manzaralara her çocuk gibi bayılıyorlardı. Dahası bu sene beni heyecanlandıracak bir sebebim daha vardı: Amber. Onu hediyelere boğmamak için kendimi engellemek zorunda kalmıştım. Mahcup olsun istemiyordum çünkü. Amber'da, onu kollamam ve sahip olamadığı her şeyi ona sunmam gerektiği hissini uyandıran bir yön vardı. Ömrü yetmediği için tadına varamadığı şeyleri Julie'ye vermek gibiydi.

O gün kızlardan önce uyandım ve kahve içmek için alt kata indim. Kısa bir süre sonra onlar da içeri akın etti ve dağ gibi yığılmış hediyelere neşeyle saldırdılar; tabii ben de her zaman olduğu gibi, bu savurganlıkla onlara yanlış bir mesaj verdiğimizden yana kaygı duydum.

"Sen de kendi hediyelerini açmayacak mısın, anne?" diye sordu Tallulah.

"Evet, anne. Sen de bir hediye açsana," diyen Bella da hemen konuya girdi. Benim adımın yazılı olduğu kutuların içinden ne çıkacağını biliyordum oysa: Jackson'ın seçimi özel tasarım kıyafetler, bana ne kadar iyi davrandığını başkalarına göstermek için aldığı takılar, kokusu sadece onun hoşuna giden parfümler, yani kısacası asla kendime almayacağım ve hiç ilgimi çekmeyen bir ton şey.

Çocukların bize alacağı hediyelerin bizzat onlar tarafından yapılan şeyler olacağı konusunda ikimiz de anlamıştık. Haliyle onların neler yaptıklarını görmeyi iple çekiyordum.

"Önce benimkini aç, anne," diyen Bella, elindeki yarı açılmış paketi bir yana atıp bana doğru koştu.

"Seninki hangisi hayatım?"

Noel Baba'nın resimleriyle kaplı tek paketi işaret etti ve "Görmesi kolay olsun diye özellikle böyle kapladık," dedi gururla.

Hediyesini bana uzatırken, ben de onun kıvırcık saçlarını okşadım ve parmaklarının ucuna kalkıp da beni o koca gözleriyle izleyen ifadesine sıcak bir şekilde gülümsedim. "Senin yerine ben açabilir miyim?"

Kahkaha attım. "Tabii ki."

Ambalajı yırtıp, yere fırlattı ve ardından kutunun kapağını açıp bana uzattı.

Bir resim, bir aile portresiydi bu. Epey de iyiydi. Bella'nın böylesi keskin bir göze sahip olduğunu daha önce fark etmemiştim.

"Bella! Bu... inanılmaz. Ne zaman çizdin?"

"Okulda yaptım. Öğretmenim yeteneğim olduğunu söyledi. En iyisi benimkiydi. Sınıf arkadaşlarımın ne

çizdikleri anlaşılmıyor bile. Sanat derslerine katılmam için seninle konuşacakmış."

Yirmi dörde yirmi dört ebatlarındaki bir tuvale yapılmış olan bu resimde suluboya kullanılmıştı. Hepimiz kumsalda, arkamıza okyanusu almış bir vaziyette duruyorduk; ortadaki Jackson'ın bir yanında ben, diğerindeyse Tallulah vardı. Üçümüzün de önünde bulunan Bella, bizlere kıyasla daha büyük çizilmişti. Jackson, Tallulah ve benim üzerimde koyu gri ve beyaz renkli kıyafetler varken, Bella'nın üzerinde parlak turuncu, pembe ve kırmızı kıyafetler vardı. Jackson ve Tallulah'ın bakışları bana çevriliydi; Tallulah suratsız, Jackson halinden memnun dururken, bense kocaman bir gülümsemeyle Bella'ya bakıyordum. Bu resim yakından incelediğimde beni epey rahatsız etti. Aile içi dinamiklerimizin dengesini yitirmiş olduğunu söylemek için psikologa falan ihtiyacımız yoktu. Ama o an beni endişelendiren bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp, sarılmak için Bella'yı kendime çektim.

"Çok güzel, bayıldım. Tüm gün onu görebileyim diye çalışma odama asacağım."

Tallulah da resme baktı. "Neden bizden daha büyüksün, Bella?"

Ablasına dil çıkaran Bella, "Buna *persepektiv* denir," dedi telaffuzda zorlanarak.

O an yanımıza gelen Jackson kahkaha atarak, "Sanırım *perspektif* demek istedin, hayatım," diye Bella'yı düzeltti.

Gözlerini deviren Tallulah, kendi hediyesini uzatarak, "Şimdi de benimkini aç, anne," dedi.

Kilden yapılma bir heykeldi bu; üzerinde *sevgi* yazan bir kurdeleyle birbirine bağlanan iki kalp vardı.

"Sen ve Julie Teyzem," diye açıkladı.

Gözlerim hemen yaşlarla doldu. "Buna bayıldım, tatlım. Olağanüstü."

Gülümseyip bana sarıldı. "Bazen hüzünlendiğini biliyorum. Fakat kalpleriniz her daim birlikte olacak."

Böyle düşünceli bir çocuğa sahip olduğum için ne kadar şanslıydım.

"Benimkilerden birini aç şimdi de," dedi kırmızı yaldızlı kâğıda sarılmış küçük bir kutuyu uzatan Jackson.

"Teşekkürler," dedim ve paketi elinden alıp, beyaz renkli sade bir kutu ortaya çıkana dek ambalajı yırttım. Kutuyu açtığımda altından bir şans kolyesi takılı olduğunu gördüm. Onu kutudan çıkardığımda ise nefesim kesildi.

Kolyeyi hemen elimden alan Tallulah, ardından bana baktı ve "SBS ne, anne?" diye sordu.

Ben konuşmayı başaramadan, Jackson araya girdi ve yalanları dudaklarının arasından ustalıkla döküldü. "Annenizin çok sevdiği büyükannesinin isminin baş harfleri. İzin ver de takayım. Dilerim ki hiç çıkarmazsın."

Yalandan olduğunu anlayacağını bildiğim koca bir gülümseme attım ona. "Demek hakkımdaki hislerini gösteren bir yadigâr daha."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Iyyy!" Tallulah'ın bu tepkisi üzerine kızlar kıkırdadı.

Kendi hediye yığını arasına dönen Bella, paketlerin geri kalanını açarken kapı çaldı.

Jackson, Noel'i yalnız geçirecek Amber'ın gelmesine ve bizimle yemeğe oturmasına izin vermişti. Bunu başarmak pek kolay olmamıştı, ama konuyu birkaç dostumuzun önünde açınca, Jackson da Amber'ı çağırarak merhametli biriymiş gibi görünmek fırsatını geri tepmemişti.

Amber'ı aileden biriymiş gibi karşılayan Jackson, ona bir içki getirdikten sonra, ilerleyen birkaç saat boyunca alışılmadık bir huzurla hep beraber oturduk. Kızlar oyuncaklarıyla oynuyor, bizse havadan sudan konuşuyorduk.

Amber hepimize harika hediyeler almıştı: Jackson'a, onun gerçekten de hoşuna gitmiş gibi görünen bir kitap, Bella'ya bayıldığı parlak takılar ve Tallulah'a harika bir atkı. Bana aldığı hediyeyi uzattığında, biraz gerildim ve içten içe çok fazla para harcamadığını umdum. Paketi açtığımda, üzerlerine Julie ve Charlene'nin isimlerinin kazındığı gümüş renkli bir bilezikle karşılaştım.

"Amber, ne kadar manalı ve güzel bir hediye bu."

Kolunu kaldırınca, onun da aynı bilezikten taktığını gördüm. "Aynısından bende de var. Artık ikisi de hep bizimle olacak."

Aramızdaki bu duygusal anı izleyen Jackson'ın gözlerinde parlayan öfkeyi görebiliyordum. Julie'yi gereğinden fazla düşündüğümü söyleyip duran oydu neticede. Fakat o an yaşadığım neşeyi Jackson bile elimden alamazdı. Kız kardeşimi ve ona duyduğum sevgiyi yücelten iki hediye almıştım. Uzun bir süreden beri ilk kez birilerinin beni önemsediğini hissediyordum.

"Ah, küçük bir hediye daha var," diyen Amber, ufak bir hediye poşeti daha uzattı.

"Bir hediye daha mı? Bilezik kâfiydi oysa."

Ambalajı açmaya başlayınca, elimin altında sert bir cisim hissettim. Onu paketinden çıkarırken, resmen elim ayağıma dolandı. Camdan bir kaplumbağaydı bu.

"Onları ne kadar sevdiğini biliyorum," dedi Amber.

Jackson'ın bükülen dudakları çoktan bir sırıtış şeklini almıştı ve gözleri keyifle parıldıyordu.

Ve böylelikle önemsendiğime dair tüm hislerim buhar olup uçtu.

55

Meredith eşinin ellinci doğum günü için Benjamin Steakhouse'da sürpriz bir parti düzenliyordu. Doğrusu hiç havamda değildim. Noel için yaptığım hazırlıklardan dolayı halen yorgun olduğum gibi, iki gün sonra da St. Bart Adası'na yolculuk edecektik. Fakat Meredith'i üzmek de istemiyordum. Partinin ayın yirmi yedisinde, yani eşinin gerçek doğum gününde düzenlenmesinde ısrarcıydı; bu tarihin Noel'e yakınlığından dolayı, adamın doğum gününü yıllardır istedikleri gibi kutlayamamışlardı.

Şehre henüz varmıştım; Jackson, Grand Central'da bulunan Oyster Bar'da kendisiyle buluşmamı istemişti. Böylelikle restoranın hemen karşısında olacak ve oraya yürümemizse sadece birkaç dakika sürecekti.

Dior marka elbisemi giyerken bile bir hata yaptığımın farkındaydım. En sevdiğim elbisem bu olsa da, Jackson rengini sevmiyor, altın rengi ipekten yapılma bu elbisenin, tenimi soluk gösterdiğinden yakınıyordu. Ancak bu parti *benim* bir dostuma aitti ve bir değişiklik yapıp kendi adıma karar vermem gerektiğini hissetmiştim. Jackson'ın yüzünü, kaşlarının belli belirsiz çatıldığını gördüğümde, öfkelendiğini anladım. Ayağa kalkıp beni öptü ve ben de yanındaki bar taburesine oturdum. Kristal viski bardağını

kaldırıp bileğinin tek bir hareketiyle içindeki kehribar renkli sıvıyı içti ve barmeni çağırdı.

"Ben bir tane daha viski alayım. Eşime ise Campari ve soda."

Tam karşı çıkacaktım ki –hayatımda hiç Campari içmemiştim–, kendime hâkim oldum.

Kafasında kurduğu plana karışmamak en iyisiydi.

"Rand'le yolda karşılaşmayalım diye saat yediye kadar restorana girmemizi istedi Meredith. Rand'in şaşırmasını istiyor."

Jackson bir kaşını kaldırdı. "Hesabı görünce şaşıracağından eminim."

Görevimi yapıp güldüm. Ardından da saatime baktım. "Bir buçuk saatimiz var, sonra da kalkarız."

Barmen içecekleri getirdi.

Bardağını kaldıran Jackson, "Şerefine hayatım," dedi ve bardağını, bardağıma öyle kuvvetli çarptı ki, elbisemin her yanı Campari'nin kırmızısına bulandı.

"Ah, hayatım! Beğendin mi yaptığını şimdi?" Sırıtışını saklamaya bile çalışmıyordu.

Öfkeden yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum; derin bir nefes aldım ve ağlamamak için çabaladım. Eğer Jackson bu durumu bahane eder de vaktinde orada olamazsak, Meredith'i hayal kırıklığına uğratacaktım. Yüzümde hiçbir ifade değişimi olmaksızın Jackson'a baktım ve "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Ellerini havaya kaldırdı ve "Eh, restorana bu şekilde gidemeyeceğin aşikâr," dedi. Ardındansa başını sallayıp, "Keşke elbisen biraz daha koyu renkli olsaymış ya da keşke bu kadar sakar davranmasaydın," dedi.

Keşke sen de şimdiye ölüp gitseydin...

Hemen hesabı istedi. "Civarda bu geceye uygun bir kıyafet bulabileceğimiz mağaza yok. En yakını bir saat uzaklıkta. Bu durumda hemen apartmana gidip kıyafetlerini değiştirmemiz gerekecek. Tabii biz bunu hallettiğimizde bile sürpriz için artık çok geç kalmış olacağız."

Zihnimi tamamen boşaltmak içim çabaladım ve kendimden geçmiş bir şekilde Jackson'ı takip ettim. Limuzine bindiğimizde, ben orada yokmuşum gibi davranıp, cep telefonundan e-postalarını kontrol etti. Ben de kendi telefonumu çıkarıp, Meredith'e özürlerimi ileten ve gecikeceğimizi belirten bir mesaj attım.

Trafik yüzünden apartmana varmamız da yarım saat kadar sürdü. Kapıdaki görevliye nazikçe gülümsedik ve asansörle yukarı çıkarken birbirimizle hiç konuşmadık. Yatak odasına girip elbisemi çıkardım ve gardırobun karşısına geçtim. Jackson'ın sesini duyamadan, varlığını hissettim; nefesi boynuma değmiş ve ardından dudaklarını sırtıma dokundurmuştu.

Çığlık atmak için duyduğum güçlü isteği zorlukla bastırdım ve "Hayatım, vaktimiz yok," diye itiraz ettim.

Ama itirazım onu daha da tahrik etmiş gibi, boynumdan aşağı inen dudakları, külotumun üzerinde durdu ve iç çamaşırımı indirdikten sonra kalçalarımı avuçlamaya başladı. Sonra kendi külotunu da indirdi ve"Bunun için her zaman vaktimiz var," dedi.

***

Kutlamaya bir buçuk saat geç kaldık. Restorana vardığımızda, herkes masadaki atıştırmalıklardan yiyordu.

Meredith'le selamlaşmak için hızla yanına giderken, özür dileyen bir bakış atmıştım.

"Üzgünüm, çok geç kaldık—"

"Evet," diye girdi Jackson, "Yetişemeyeceğimizi ona söyledim, fakat masaj yaptıracağım diye tutturdu. Öyle olunca da bir saat kaybettik." Omuzlarını silkti.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliren Meredith, gözlerinde kolayca seçilen bir kırgınlık ifadesiyle bana baktı. "O zaman neden kıyafetine bir şey döküldüğünü ve acilen eve dönmen gerektiğini söyleyen bir mesaj attın?"

Kararsızlık içinde donakalmıştım. Eğer gerçeği söylersem, Jackson'la ters düşmüş olacaktım. Topluluk içinde onu küçük düşürmenin bedeli de büyük olurdu. Ama dediğini doğrularsam, Meredith kendi keyfim uğruna ona yalan söylediğimi sanacaktı.

"Çok üzgünüm, Meredith. İkisi de doğru. Bir kasım incinmişti ve içkimi döktüm..." Ben kekelerken, alaycı bir gülümseme eşliğinde Jackson, beni izliyordu. "Evet, masaj yaptırdım, sırtım gerçekten de canımı sıkıyordu, fakat salak gibi üzerime içkimi dökmeseydim zamanında yetişebilirdik. Gerçekten çok özür diliyorum."

Başını sallayan Jackson, Meredith'e doğru gülümsedi. "Bizim Daphne'nin ne kadar sakarlaşabildiğini sen de biliyorsun. Ona hep biraz daha dikkatli olmasını tembihler dururum."

56

Amber'la tanıştığımda, ileride bel bağlayabileceğim biri haline dönüşeceği aklıma bile gelmemişti. İtiraf etmeliyim ki onunla ilgili ilk izlenimim, Amber'ın az çok cana yakın ve kendi halinde genç bir kadın olduğu ve benimle benzer bir acı yaşamış olması dışında herhangi bir ortak noktamızın bulunmadığı yönündeydi. Kederi öylesine yoğun ve tazeydi ki bu durum, kendi acılarımı geri plana itip ona el uzatmam konusunda bana epey yardımcı oldu gerçi. Amber'a kendisini iyi hissettirecek, sabahları yatağından kalmasını sağlayacak bir gerekçe sunmak istiyordum çünkü.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu yakınlığa dair kimi belirtileri görmüş olmam gerektiğini düşünüyorum. Gerçek bir dostumun olmasını öylesine arzuluyordum ki... Hayır, öyle deyince pek doğru olmadı. Bir kız kardeşe sahip olmak için yapmayacağım şey yoktu demeliyim. Tabii ki *kendi kanımdan* birine sahip olamazdım artık. En iyi ihtimal, benimle aynı acıyı yaşamış biriyle dostluk kurmaktı. İnsanın kardeşini kaybetmesi yeteri kadar berbattı; fakat onun günbegün ölüme yaklaşmasına tanıklık etmenin yaşattığı ıstırabı, benzer bir durumu deneyimlememiş birine asla anlatamazdınız. O yüzden Amber hiç beklenmedik bir şekilde hayatıma girdiğinde,

bunu Tanrı'nın bir lütfu olarak gördüm. Güvenebileceğim kimse yoktu hayatımda. Jackson işini hakkıyla yerine getirmiş; beni geçmişimden soyutlamayı ve etrafıma aşılması güç duvarlar örmeyi başarmıştı.

Aramızda yeşeren bu dostluk, çok geçmeden Jackson'ın dikkatini çekmeye ve onu endişelendirmeye başladı elbette; kendisi yanımda olmadığı takdirde, dostlarımı sadece birkaç haftada bir görmeme müsaade ediyordu.

Ve Parrish Holding'de Amber'a bir iş bulmasını ona söylediğimde, önce biraz rahatsız oldu.

"Yeter artık, Daphne. Bu hayırseverlik muhabbetinin artık tadı kaçmadı mı? O kokuşmuş fareyle senin nasıl bir ortak noktan olabilir ki?" diye sitem etti.

"Ortak noktamızın ne olduğunu biliyorsun."

Gözlerini devirerek, "Aş artık şunu, oldu mu? Üzerinden yıllar geçmiş. Yeteri kadar yasını tutmadın mı? Onun kız kardeşi de öldüyse ne olmuş? Şirketimde ona iş vereceğim anlamına mı geliyor bu? Zaten hep dibimizde."

"Jackson, *lütfen*. Amber'ın durumunu önemsiyorum. Gerçekten bir işe ihtiyacı var. Ailesi onun gönderdiği parayla yaşıyor. Amber'ın hayatını nasıl kurtardırdığını herkese anlatırım." Kahraman rolünü oynamayı sevdiğini biliyordum.

"Hilda'nın bir asistana ihtiyacı var. Sanırım ona bir şans verebiliriz. İnsan kaynaklarını arayıp, bir görüşme ayarlarım."

İşi şansa bırakmak istemiyordum. "Benim hatırıma Amber'ı iş görüşmesine sokmadan onu bir süre deneyemez misin? Kız resmen bir akıl küpü; şimdiye dek sahip

olduğum en iyi eş başkandı. Üstelik önceden Rollins'te çalıştığı için senin mesleğine de hâkim."

"Rollins, hah! Bu pek bir şeyi değiştirmez. Madem o kadar iyiymiş, o halde neden işten çıkarmışlar?"

Bunu Jackson'a söylemek istemiyordum, fakat başka bir çıkış yolum yoktu. "Patronu tarafından cinsel tacize uğramış."

Gülmeye başladı. "Herif kör falan mıymış?"

"Jackson! Ne kadar acımasızsın."

"Ciddiyim ama. O kirli ve paspas gibi saçlar, iğrenç gözlükler, hele ki o demode giyim tarzı..." dedi başını sallayarak.

Amber'ı çekici bulmamasına sevindim. Çapkınlık yapması umurumda olacağından değil, Amber gibi bir dostu kaybetmeme neden olacağından yana endişeliydim.

"Lütfen Jackson. Hem beni çok mutlu edersin hem de iyilik yapmış olursun."

"Ayarlamaları yapacağım. Pazartesi başlayabilir. Fakat senin de benim için bir şey yapman gerek."

"Ne?"

"Annenin önümüzdeki ay yapacağı ziyareti iptal et."

O an kahroldum. "Fakat buraya gelmeyi iple çekiyor. Birlikte gideceğimiz oyun için bilet de almıştım."

"Sana kalmış. Eğer arkadaşını işe almamı istiyorsan, benim de biraz sakinliğe ihtiyacım olacak. Annen buradayken bir türlü rahat edemiyorum. Hem daha geçenlerde Tallulah'ın doğum günü için buradaydı."

"Peki. Onu ararım."

Sırıtarak, "Ha, ayrıca... annene, kızlar tiyatroya Sabine'le gitmek istedikleri için ziyaretini iptal ettiğini söyleyeceksin," diye ekledi.

"Zalimliğin lüzumu yok, Jackson."

"Keyfin bilir. O zaman iş de yok."

Bir tercih yapmam gerekiyordu. Ben de annemi aramayı ve durumu anlatmayı seçtim. Telefonu kapadığımda, annemin halen kulaklarımda yankılanan sesi yüzünden yüreğim burkuldu.

Jackson'sa onaylayan bir bakış attı. "Bravo. İşte bu kadar. Zaten benden başka birine ihtiyacın yok. Senin ailen benim."

57

Meredith'in, Amber'ın gerçek adının aslında bu olmadığını keşfettiği söylemek için bana uğradığı o gece, en başta Amber'a ve onu taciz eden sapık babasından kaçmak için bu yola başvurduğuna inanmıştım. Ne de olsa birinin esiri olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Eğer bunun altından kalkabileceğimi ve Jackson'ın bizi asla bulamayacağını düşünseydim, seve seve kendime bir sahte kimlik edinirdim. Fakat Amber'ın hikâyesinde tanıdık bir yan vardı. Bunun ne olduğu birden dank etmişti. Amber aynı ifadeyi –ilki, ona asılan patronundan bahsederken– iki kez kullanmıştı: *Bunu söylemekten çok utanıyorum*. Bunun üzerine kafa yordukça, hikâyesinden de iyice şüphelenmeye başladım. İçgüdülerime kulak verip bunu araştırmaya karar verdim fakat ona inanmışım gibi davranmayı da sürdürdüm. Bu düşüncelerimden habersiz Meredith ise Amber'ı savunduğum için delirdiğimi zannediyordu haliyle.

"Onun ne dediği umurumda bile değil, Daphne. Amber'a güvenemezsin. Başka biriymiş gibi davranıyor. Kız kardeşinin olup olmadığı bile meçhul."

İşte bu kısım olanaksızdı. Diğer tüm konularda yalan söylemiş olsa bile, kız kardeşi muhakkak olmalıydı. Benim

çektiğim acıları çekmiş gibi rol yapacak ve bu kahrolası hastalıkla mücadele eden bir kız kardeşe dair hikâyeler uyduracak kadar vicdansız birinin gerçekten var olabileceği düşüncesini aklım almıyordu. Çünkü bunlar doğruysa, o zaman Amber'ın da bir canavardan farkı yok demekti. Ve en iyi arkadaşım diye gördüğüm biri canavar olamazdı, olmamalıydı.

"Herkesin elinde bizimki gibi imkânlar yok, Meredith. Bazen insanın elinde yalan söylemekten başka bir seçenek kalmaz."

Meredith hayır dercesine başını sağa sola sallayarak, "O kızda tuhaf bir şeyler var. Eğer ona inanıyorsan, bence hata yapıyorsun ama sen bilirsin. Senin iyiliğin için dilerim kız doğru söylüyordur," dedikten sonra evden ayrıldı.

Bense hemen yatak odama koştum, komodinin çekmesini açtım ve Amber'ın bana aldığı cam kaplumbağayı çıkardım. Uçlarından tuttuğum kaplumbağayı bir torbaya attıktan sonra, saçlarımı atkuyruğu yaptım ve yüzümü kapatacak şekilde bir şapka takıp, altıma bir kot pantolon geçirip üstüne de bir tişört giydim. Yanımda sadece cüzdanım ve birkaç ay önce aldığım ön ödemeli telefonumla evden çıktım ve kasabaya uzanan dört kilometrelik yolu yürümeye koyuldum. Evden çıkmadan çağırdığım ve beni ana caddedeki bankanın karşısında bekleyen taksiye bindim.

"Şu adrese gitmemiz gerek."

Elimdeki kâğıt parçasını şoföre uzatıp, koltuğa yerleştim ve beni tanıyan kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındım. Meredith'in eriştiği bilgilerin ne anlama gelebileceğini tartarken midem bulanmaya başladı. Amber'la dostluğumuzun bir yalan üzerine kurulu

olması mümkün müydü? Beni gerçekten param için mi kullanıyordu, yoksa Jackson'ın mı peşindeydi? *Sakinleş*, diye tembihledim kendime. *Bekle ve gör.*

Taksi kırk dakika sonra tuğla bir binanın önünde durdu.

"Beni bekleyebilir misiniz?" Taksiye yüz dolar uzattım. "Fazla geç kalmayacağım."

"Tabii ki hanımefendi."

Dördüncü kata çıktım ve Hanson Dedektiflik Bürosu yazılı kapıyı buldum. Kütüphanedeki bilgisayarın internetini kullanarak ulaşmıştım buraya. Küçük ve boş bir resepsiyon karşıladı beni. Masada oturan kimse yoktu. Fakat çok geçmeden ardındaki kapı açıldı ve dışarıya bir adam çıktı. Beklediğimden daha genç olan bu kişi, efendi ve hatta tatlı birine benziyordu. Gülümseyip, yanıma geldi ve elini uzattı.

"Jerry Hanson."

Elini sıktım. "Daphne Bennett." Jackson'ı veya çevremizdeki birini tanıma şansı düşük olsa da, kesinlikle gerçek kimliğimi ifşa ederek riske giremezdim.

Parlak renklerin hâkim olduğu hoş bir odaya doğru onu takip ettim. Masasının ardına geçmek yerine, tekli koltuklardan birine oturdu ve karşısındaki koltuğa geçmemi işaret etti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim? Telefonda sesiniz epey kötü geliyordu."

"Son zamanlarda epey yakınlaştığım birinin, gerçekten bana söylediği kişi olup olmadığını öğrenmeliyim. Kendisinin parmak izleri de var." Ona çantayı uzattım. "Kime ait olduğunu bulabilir misiniz?"

"Denerim. Adli sicilini incelemekle işe başlayacağım. Eğer parmak izleri orada da yoksa bir işe başlamadan önce parmak izlerinin alınıp alınmadığına bakabileceğim özel veritabanlarına erişimi olan dostlarımla iletişime geçeceğim."

Üzerinde Amber'ın fotoğrafının bulunduğu gazeteyi uzattım. Amber'ın yüzünü yuvarlak içine almıştım. "Bunun yardımı dokunur mu, bilmiyorum. Nebraskalı olduğunu söylüyor, fakat bunu da uydurmuş olabilir. Gerçeğe ulaşmanız ne kadar sürer?"

Omuzlarını silkti. "Birkaç günden fazla değil. Eğer bir şeye ulaşırsak, sizin için detaylı bir rapor hazırlarım. Haftaya çarşamba diyelim de garanti olsun."

Ayağa kalktım. "Çok teşekkür ederim. Herhangi bir gecikme olursa bana mesaj atın. Olmazsa önümüzdeki çarşamba görüşürüz. Öğle vakti iyi midir?"

Başıyla onayladı. "Evet, uygundur. Bakın Bayan Bennett, dikkatli olun, tamam mı?"

"Merak etmeyin, olacağım."

Merdivenleri kullanarak aşağı indim; çünkü hareket etmeyi kesersem, aklımı yitirecekmiş gibi hissediyordum. Amber'la aramızda geçen konuşmaları ve kendimle ilgili paylaştıklarımı düşünüyordum. Julie... Benim sevgili Julieciğim... Eğer kız kardeşimin hatırasıyla dalga geçecek en ufak bir şey yaptıysa, buna nasıl karşılık vereceğimi kestiremiyordum. Belki de tüm bunlar sadece bir yanlış anlaşılmadan ibaretti. Henüz ben de bilmiyordum.

Tekrar taksiye bindim ve eve döndüm. Artık tek yapmam gereken, beklemekti.

58

"Durum pek iç açıcı değil, Bayan Bennett," dedi masasının üzerindeki karton dosyayı bana doğru ittiren Jerry Hanson. "İlginizi çekecek birçok bilgi var. Ben biraz yürüyüşe çıkıp, kahve alacağım. Tüm bunları konuşmamız için de yarım saat sonra döneceğim."

Başımla onaylamakla yetindim, çünkü çoktan dosyaya bakmaya başlamıştım. Gördüğüm ilk şey, üzerinde Amber'a ait bir fotoğrafın bulunduğu bir haber kupürüydü. Gözlerine yoğun şekilde siyah bir far çekili ve saçları da platin sarısıydı. Seksi, fakat kaba görünüyordu. Adı ise Amber değil, Lana'ydı. Lana Crump. Haberi okuyup, dosyanın geri kalanını incelemeye koyuldum. Son kâğıt parçasını da dosyaya yerleştirirken, artık ellerim titriyordu. Uğradığım ihanetin etkisiyle terlemeye de başlamıştım. Durum düşündüğümden katbekat daha kötüydü. Amber her şeyi uydurmuştu. Ne hasta bir kız kardeş ne tacizci bir baba vardı. Amber'ı hayatıma, çocuklarımın yaşamına sokmuş ve bana yaklaşmasına müsaade edip, şimdiye dek kimseye anlatmadığım sırlarımı onunla paylaşmıştım. Ne salakmışım. Julie'nin bana yaşattığı keder, beni öylesine kör etmişti ki, bir çakalı kendi ellerimle hayatıma davet etmiştim.

Kalbim resmen sızlıyordu. Amber bir suçlu, bir kaçaktı. Ve tüm yaptıkları... onun ne kadar vicdansız, hatta zalim olduğunun kanıtıydı. Amber'ın tüm hayatı bu dosyadaydı. Zihnimde ona dair yeni bir resim canlanıyordu. Küçük bir kasabada doğan, kıskançlık dolu, yoksullukla cebelleşen bir genç kız... Üstelik bir başka ailenin de yaşamını altüst etmiş, ardından kaçmış ve başka bir kimliğe bürünüp hayatına devam etmişti. Gerçek Amber Patterson'ın ortadan kayboluşunu düşündüğümde, tüylerim diken diken oldu. Lana'nın bunda bir payı var olabilir miydi? Fotoğraf makinelerinden neden hep kaçındığını artık anlıyordum. Önceki hayatından birileri fotoğrafını görecek diye korkuyordu.

Derken kapı açıldı ve dedektif döndü. "Sizin gibi biri böyle bir kadınla nasıl karşılaştı?"

Derin bir of çektim. "Artık bir önemi yok. Bana şunu söyleyin; burada yazılanlara göre, bu kız için halen devam eden bir tutuklama emri var. Polisi ararsam ne olur?"

Sandalyesine yaslandı ve ellerini birleştirdi. "Kızı gözaltına alıp, Missouri polisini ararlar ve mahkemeye çıkması için oraya yollarlar."

"Yalancı şahitlik ve jüriye fesat sokmanın cezası nedir?"

"Eyaletine göre değişir. Ancak bu bir suçtur ve en aşağı bir yıllık mahkûmiyet gerektirir. Tabii kefaletle serbest bırakıldıktan sonra kaçması bunun üzerine biraz daha süre ekleyecektir."

"Peki ya o zavallı oğlanın başına gelenler? Bu da hesaba katılır mı?"

Omuzlarını silkti. "Mevcut iddianameye eklenecek şekilde cezai unsur taşıyan bir durum yok. O yüzden

teknik açıdan bir şey değiştirmeyecektir. Fakat kasıtlı şekilde sergilediği art niyetli tavırları, hükmü belirleyecek olan hâkimi etkileyecektir."

"Tüm bunlar aramızda kalacak, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Kızı polise ihbar etmek gibi bir zorunluluğumun olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

Başımla onayladım.

"Ben mahkemeye bağlı bir memur değilim. Bu ise size ait bir rapor. Ne istiyorsanız onu yapın."

"Teşekkürler. Yalnız şimdi isteyeceğimin Amber'la bir ilgisi yok. Fakat sizden birini daha kontrol etmenizi rica edeceğim." Ona detayları aktarıp, bir dosya uzattım ve ardından oradan ayrıldım.

Bir taksi çevirip, evimizden kırk kilometre uzakta bulunan ve Jackson'ın, kiralık bir kasaya sahip olduğumu bilmediği bankaya gittim. Amber'ın dosyasını buraya bırakmadan önce, bir kez daha göz attım. Amber'ın annesi olduğunu sandığım bir kadının fotoğrafı dikkatimi çekti. Yaptığı başka bir kötülüğü de o an fark ettim ve Amber ya da diğer adıyla Lana'nın, en az Jackson kadar vicdandan yoksun olduğuna dair içimde en ufak bir şüphe dahi kalmadı. Yaşadığım bu aydınlanma, beni âdeta özgür kıldı. Çünkü bu, kafamda oluşmaya başlayan planı devreye sokabileceğim anlamına geliyordu.

Amber'ı polise ihbar etmeyecektim. Hayır, hapishanede alt tarafı sadece birkaç yıl yatmak için Missouri'ye geri götürülmeyecekti. Burada, Connecticut'ta, ömür boyu hapse tıkılacaktı.

59

İstismarcı bir psikopatla yaşamanın bana öğrettiği tek bir şey varsa, o da kötü bir durumu lehine çevirebilmekti. Uğradığım ihanetin etkilerini üzerimden atınca, Amber'ın tüm sorunlarımın cevabı olabileceğini fark ettim. Beni, Jackson'a ulaşabilmek için kullandığı ortadaydı. Fakat sorun şuydu: Jackson'ı kandırmak, beni kandırmaktan daha zordu. Ve Amber ne kadar kurnaz olursa olsun, resmin sadece yarısını görmüştü ve Jackson'ı ne etkiler, ne tahrik eder hiçbir fikri yoktu. İşte ben de bu noktada devreye girecek, Jackson'ın bana dönük takıntılı ilgisinin, Amber'a adım adım vereceğim bilgilerle ondan yana dönmesini sağlayacaktım. Amber'ı yavaş yavaş oyuna getirecektim; tıpkı onun bana yaptığı gibi.

Jackson'ın benden çok Amber'ı arzulamasını sağlamalıydım. Böylece Jackson beni gözden çıkarabilirdi. O ana dek, bunu yapması için herhangi bir sebebi yoktu, fakat bu tamamen değişmek üzereydi. Jackson'ın beni daha önce aldatmış gibi davranmam gerektiğine karar verdim. Evliliğimizde bir çatlak olduğuna ve Amber'ın, Jackson'ı baştan çıkarmanın mümkün olduğuna inanmasını istiyordum çünkü.

O cumartesi, Barnes&Noble'da buluştuk; onu tanımakta güçlük çekmiştim.

"Vay canına. İnanılmaz görünüyorsun." Saçlarının rengi artık açık kahverengi değil, kül rengine çalan bir sarıydı; kalın, çekici kirpiklerinin üzerindeki kaşları, kusursuz bir kavise sahipti. Gözlerine ise mükemmel bir şekilde kalem çekmişti. Makyajla iyice belirginleşmiş elmacık kemikleri, tam da uygun miktarda allık ve son noktayı koyan parlak dudaklar. Bambaşka bir kadın olmuştu Amber. Kendini dönüştürmek için hiç vakit kaybetmemişti.

"Teşekkürler. Yardımcı olsunlar diye Saks'da bulunan şu makyaj salonlarından birine gittim. Tarla faresi görünümümle, New York'un o lüks ofislerinden birinde çalışamazdım."

Yalan söylediği belliydi; böyle bir makyajı olsa olsa Red Door'da [11] yapabilirlerdi. "Gerçekten harikulâde görünüyorsun."

Biraz mağaza gezdikten sonra, öğle yemeği için sokağın karşısındaki kafeye geçtik.

"Ee, hayat nasıl gidiyor? İşinden memnun musun?" diye sordum.

"Evet. O kadar çok şey öğreniyorum ki. Battley'nin yerini doldurmak gibi bir fırsatı bana tanıdığı için Jackson'a gerçekten minnettarım."

Amber'ın hakkını vermeliydim; hiçbir şekilde renk vermiyordu. Amber'ın işe başlamasından birkaç ay sonra Jackson yanıma gelmiş ve Battley'nin istifa ettiğini söylemişti. Bu işte Amber'ın parmağının olabileceğini düşünmüştüm, ama bunu nasıl başardığını bilemiyordum. "Eşi

11 New York'ta bulunan lüks bir güzellik salonu. *(Ç.N)*

benzeri bulunmayan, vefalı bir kadındı. Neden erkenden emekliye ayrılmaya karar verdiğini Jackson tam olarak söylemedi. Senin bir fikrin var mı?"

Amber kaşlarını kaldırdı. "Eh, yaşı pek de genç sayılmazdı, Daph. Bize yansıttığından çok daha bitkin olduğunu düşünüyorum. Arkasını defalarca ben topladım." Devlet sırrı verecekmiş gibi bir edayla bana doğru eğildi. "Jackson'ın takviminden önemli bir görüşmeyi sildiği birkaç sefer, muhtemelen onu işten kovulmaktan kurtardım hatta. Neyse ki durumu zamanında fark edip düzeltmiştim."

"Ne şanslı bir kadınmış."

"Eh, sanırım artık vaktinin geldiğini anlamış olsa gerek. Torunlarıyla daha çok ilgilenmek istiyordur herhalde."

"Ona şüphem yok. Neyse, bu kadar iş muhabbeti yeter. Özel hayatın ne durumda? Ofiste hoş çocuklar var mı?"

Başını hayır dercesine salladı. "Olduğunu söyleyemem. Hayatımda kimse olmayacak diye düşünmeye başladım galiba."

"Randevu uygulamalarını denedin mi?"

"Hayır. O tür şeyleri pek sevmem. Kadere inancım sonsuzdur."

Öyledir tabii. "Anladım. Eski usul bir aşk hikâyesi istiyorsun sen."

Gülümsedi. "Evet. Tıpkı sen ve Jackson gibi. Kusursuz bir çift."

Küçük bir kahkaha attım. "Hiçbir şey kusursuz değildir hayatım."

"Siz ikiniz gerçekten de evliliği kolay bir şeymiş gibi gösteriyorsunuz. Sanki halen balayınızdaymış gibi bakıyor sana."

Amber'a harikalar diyarında ters giden şeyler olduğunu düşündürtmek için gereken fırsatı nihayet yakalamıştım. "Son zamanlarda değil. İki haftadır seks yapmadık." Gözlerimi yere çevirdim. "Ah, umarım bu konuları açmam seni sıkmıyordur."

"Tabii ki hayır. Dostlar bunun içindir," dedi buzlu çayının içindeki pipetiyle oynarken. "Yorgunluktan olduğuna eminim, Daph. Şirkette işler deli gibi yoğun."

Ofladım. "Eğer sana bir şey söylersem, bunu kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?"

Eğilerek, "Tabii ki," dedi merakla.

"Jackson beni vakti zamanında aldatmıştı."

60

Ayarlamaları yapmak gayet kolay oldu. *Hamlet*'i görmeyi iple çeken Jackson'ın, o çok kıymetli ikinci bileti heba etmeyeceğinden emindim. Bella'nın hasta olduğu falan yoktu. Amber'ı davet edeceğini umarak, tiyatroya özellikle gitmemiştim. Tiyatro oyununu kaçıracağım için deliye döndü tabii. Ve gece yarısı telefonum çaldı.

"Bunu sakın bir daha yapma! Beni duyuyor musun?"

"Jackson, ne oldu?"

"Bu gece benimle olman gerekiyordu. Oyun sonrası için de plan yapmıştım."

"Bella'yı yalnız bırakamazdım. Bana ihtiyacı vardı."

"*Benim* sana ihtiyacım vardı. Planlarımı bir daha altüst edersen, sonuçlarına da katlanırsın. Anladın mı?"

Tabii Jackson'ın bu hastalıklı halleriyle ilgili Amber'ın hiçbir fikri yoktu. Ertesi sabah beni arayan Amber, ağzından hiçbir şey kaçırmadı.

"Efendim?"

"Hey Daph."

"Hey. Oyun nasıldı?"

Telefonun öteki ucundan, gazete hışırtısı geliyordu. "İnanılmazdı. Gittiğim ilk Broadway oyunuydu. Başından sonuna dek hayranlıkla izledim."

Pollyanna misali bu tavırlar artık can sıkıcı bir hale gelmişti.

"Sevindim. Ee, ne var ne yok?"

"Ee, şey, yanlış anlama ama tiyatrodan çıktığımızda saat epey geç olmuştu. O yüzden mecburen sizin dairede kaldık."

"Aa?" Sesimi durumun gerektirdiği şekilde temkinli bir tona sokmuştum.

"Jackson da ısrar etti. Temizlikçiler değiştirilmesi gerektiğini anlasınlar diye misafir odasındaki yatağın çarşaflarını çıkarıp, çamaşır odasına bıraktım."

Zekice bir hareketti. Misafir odasında kaldığını kalkıp da pat diye söyleyemezdi; çünkü bunu yaparsa, kocamla yatmış olabileceğine dair bir ihtimal bulunduğunu ima etmiş olurdu.

"Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim."

"Bir de kırmızı Armani takımını ödünç aldım. Hani şu üzerinde altın renkli düğmeleri olan. Umarım darılmazsın. Yanımda yedek kıyafetler yoktu."

Eğer halen dostum olsaydı, bu konuda neler hissedeceğimi kestirmeye çalıştım. Darılır mıydım acaba?

"Tabii ki darılmam. Üzerinde harika göründüğüne eminim. Hatta senin olabilir." Böylelikle o kıyafetin bana hiçbir şey ifade etmediğini, ne de olsa Jackson'ın karısının bunun gibi onlarca kıyafeti olduğunu ve eski kıyafetlerini dilediği gibi etrafa dağıtabileceğini görecekti.

"Bunu yapamam. O takımın fiyatı iki bin dolar."

Sesinde hafif bir serzeniş mi vardı? Yalandan bir kahkaha attım ve "Google'a mı baktın?" diye sordum.

Uzun bir sessizlik yaşandı. "Yoo, hayır. Daphne, sen bana kızgın mısın, doğru söyle. Sanırım biraz sinirlerini bozdum. Jackson'la kalmamam gerektiğini biliyorum. Ben sadece—"

"Haydi ama, biraz takılayım dedim sadece. Tiyatroya gittiğin için teşekkürler. Beni büyük bir yükten kurtarmış oldun. Jackson'a söyleme, fakat Shakespeare'i acayip sıkıcı buluyorum." Bu, doğru değildi; fakat Amber'ın bu bilgiyi kendi avantajına kullanacağından emindim. "Elbise konusunda da ciddiyim. Lütfen al, senin olsun. Bende kıyafetten bol ne var? Hem arkadaşlar ne içindir ki?"

"Madem ısrar ediyorsun, pekâlâ. Neyse, benim kaçmam gerek. Çalışmam lazım."

"Tamamdır. Yalnız kapatmadan önce şunu sorayım. Bu cumartesi boş musun? Birkaç arkadaşımız akşam yemeğine gelecek de, bize katılmanı çok isterim. Tanışmanı istediğim biri var."

"Aaa, kimmiş?"

"Kulüpten bir dostumuz. Kısa süre önce kız arkadaşından ayrıldı ve bence sana uygun biri." Bir mirasyedi olan Gregg Janson'dan başkası değildi bu. Yirmilerinin sonunda olan Gregg, inanılmaz yakışıklıydı; iyi ki öyleydi çünkü zekâsıyla ilgili ilginç bir şey söylemek güçtü. Gregg'in aile şirketinin başına geçeceğine dair tüm umutlarını kaybeden babası, bunun yerine oğluna büyük bir ofis ve unvan verip, uzun öğle yemeklerinde müşterileri eğlendirmesine müsaade etmişti. Amber'ın elinde oyuncağa dönüp, ona sırılsıklam âşık olacaktı ki zaten ben de Jackson'ın buna tanıklık etmesini istiyordum. Gregg

kesinlikle Jackson'la boy ölçüşemezdi. O yüzden Gregg'in Amber'ın aklını başından alması gibi bir ihtimal de yoktu. Fakat Amber bir süre boyunca Gregg'e kesinlikle tahammül etmeyi seçecekti; çünkü bu sayede kulübe ve görkemli davetlere erişim sağlayabilecek ve nihayet hedefine varana dek onu şımartacak birine sahip olacaktı. Amber'ın, Jackson'ın ilgisini uyandırmak için küçük bir rekabetin iyi olacağının farkına varacak kadar zeki olduğunu da tahmin ediyordum.

Sesi biraz yumuşamıştı. "İlginç olabilir. Kaçta geleyim?"

"Altıda başlıyoruz, fakat istersen daha erken gel. Hatta 12.00 gibi gel, havuzda takılır ve ikiye doğru da hazırlanmaya başlarız. Kıyafetlerini de getirmeyi unutma. Duş alır, burada giyinirsin. Hatta gece de burada kalırsın."

"Harika olur, teşekkürler."

Jackson'ın, Amber'ı bikinili bir halde görmesini istiyordum. Amber'ın son zamanlarda spor işini iyice ciddiye aldığı için, Victoria's Secret mankenleri gibi görüneceğinden emindim.

Telefonu kapatıp, tenis raketimi yanıma alarak evden çıktım. Çiftli bir tenis maçı için Meredith'le buluşacaktım. Amber'ın karşısına dikildiği o günden beri ikimizin arasında halen hafif bir gerginlik vardı. Tacizci babasından kaçışına dair Amber'ın uydurduğu hikâyeye inandığım için Meredith'in bana kızgın olduğunu biliyordum. Ancak fikrimi değiştiremeyeceğini anlayan Meredith, bu konuyu artık kapatmıştı. Planımın başarısı için arkadaşlığımızı kurban etmekten hiç hoşlanmıyordum; ancak belki de yıllar sonra ilk kez bir umut ışığı görmüştüm ve hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin verecek değildim.

***

Bir sonraki hafta bol bol karbonhidrat tükettim. Kurabiyeler, bisküviler, cipsler. Jackson bir iş gezisine çıktığı için, beni engelleme şansı da yoktu. Eve biraz abur cubur girdiği için kızlar sevinçten uçuyordu. Çünkü normalde Jackson evi köşe bucak inceler ve atıştırmalık benzeri bir şey bulursa, onu hemen çöpe atardı. Bu yüzden ağızlarını açmasınlar diye, kızlara yemin ettirmiş ve sırf bir gece Tallulah'ın geç saate kadar oturup, film izlemesine müsaade ettiğim için beni Jackson'a ispiyonlayan Sabine'den ise bu atıştırmalıkları gizlemek zorunda kalmıştım. Fakat dün, birkaç gün izine çıkması için Sabine'e ısrar etmiştim ve kadının yaşadığı sevinç, görev duygusuna ağır basmıştı.

Cumartesiden önce birkaç kilo aldığımdan emin olmak istiyordum; böylece Jackson, Amber'ın üzerinde mayonun, bana kıyasla ne kadar güzel durduğunu fark edecekti. Günlük 1200 kalori tüketmeye alışkın biri için kilo almanın ne kadar kolay olduğunu görseniz, şaşırırdınız. On dördüncü yemek defterimdeydim; Jackson her akşam eve döndüğünde bu defterleri incelerdi. Kimi zaman listede yeri olmayan bir yemeğin adını yazardım; diyetimi asla bozmadığıma inanmayacak kadar zekiydi neticede. Bunu yaptığım günlerde, karşıma geçer ve evdeki spor salonunda bulunan koşu bandının üzerinde ceza niyetine gerçekleştirdiğim on kilometrelik koşularımı izlerdi. O hafta için deftere fazladan bir şeyler mi yazsam veya aldığım kiloların suçunu menopoz öncesi döneme mi yıksam, henüz karar verememiştim. Doğurganlığımın yavaş yavaş kaybolduğu düşüncesi, Amber'ı bana kıyasla çok daha cezbedici kılabilirdi ne de olsa.

Cuma gününe geldiğimizde, midemde ufak, şirin mi şirin bir şişkinlik oluşmuş ve tüm bedenim hafifçe

yağlanmıştı. Abur cuburlara dair tüm paketleri ve kutuları bir çöp poşetine atmış, ardından da çöp kutusuna götürmüştüm. Jackson cuma günü eve döndüğünde, mutfak eski halini çoktan almıştı. Garaja giren arabasının sesini duyduğumda, saat henüz dokuzdu. Uzaktan kumandayı elime aldım ve hemen televizyonu kapattım. Ördek yahnisini fırından çıkarıp, Jackson için mutfaktaki masayı hazırladım.

Kendime bir kadeh şarap koyarken, mutfaktan içeri girdi.

"Merhaba, Daphne." Tabağı işaret edip, "Uçakta yedim. Bunları kaldırabilirsin," dedi.

"Uçuşun nasıldı?"

Kadehten bir yudum içti. "Güzel, olaysız." Birden kaşlarını çattı. "Unutmadan, Netflix'te izlediklerini inceledim ve üçüncü sınıf bazı dram dizilerine rastladım. Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum."

İzleme geçmişini silmeyi unutmuştum. *Lanet olsun.* "Kızlarla izlediğim Lincoln belgeselinden sonra otomatik olarak açılmış galiba."

Genzini temizleyip, "Bir dahakine biraz daha sorumlu davran o halde. Bana üyeliği iptal ettirtme," diye sert bir şekilde konuştu.

"Tabii, tamamdır."

Yüzümü yakından incelemeye başlayıp, bir elini yanığıma koyup bastırdı. "Gene alerjin mi tuttu?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Sanmıyorum, neden ki?"

"Şişmiş görünüyorsun. Şeker tüketmedin, değil mi?" Çöp poşetinin olduğu dolabı açıp, içini inceledi.

"Tabii ki hayır."

"Yemek defterini getir."

Üst kata koşup defteri aldım. Mutfağa döndüğümde, dolapları karıştırıyordu.

"Al."

Elimden kapıp parmaklarını üzerinde gezdire gezdire her satırı inceledi. "Aha! Bu ne?" Dün not düştüğüm bir yiyeceği gösteriyordu.

"Fırında patates."

"Patates doğrudan şekere dönüşür. Bunu sen de biliyorsun. Eğer domuzluk yapıp, patates yiyeceksen, bari tatlı patates ye. En azından biraz da olsa besin değerine sahip." Beni baştan aşağı süzdü. "Midemi bulandırıyorsun, Daphne."

"Babacığım?"

Tallulah kapıda duruyor ve endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Gel de babana sarıl, tatlım. Ben de annene, yüzünü yemek tabağına gömmeyi artık bırakması gerektiğini söylüyordum. Şişman bir annecik istemezsin, değil mi?"

"Annem şişman değil ki," dedi Tallulah titreyen bir sesle.

Bana sert bir bakış attı. "Dikkatli beslenmen gerektiğini kızına da anlat."

"Baba, lütfen!" Tallulah ağlamaya başladı.

Jackson ellerini havaya kaldırdı. "Ben çalışma odama geçiyorum. Şu sulu gözü yatağına yatır, sonra da yanıma gel." Ardından üzerime eğildi ve kulağıma şunları fısıldadı: "Madem sürekli açsın, o zaman sana yalayacağın bir şeyler vereyim."

61

Amber bronzlaşma kremini avucunun içine biraz akıtıp, kremi kollarına ve yüzüne sürdükten sonra bana uzattı ve "Sırtıma sürebilir misin, Daphne?" diye sordu.

Kremi elinden aldım. Avuçlarımı birbirine sürterken, burnuma hafif bir hindistancevizi kokusu çalındı.

"Havuz kenarındaki bankta oturalım mı?" Hava bunaltıcıydı ve biraz serinlemek istiyordum.

"Olur."

Amber'ın bikinisi resmen pornografikti; oturup kalkarken yapacağı en ufak bir hatada, her yerini meydana çıkarabilirdi. Tallulah ve Bella, o gün Surrey'yle beraber oldukları için mutluydum. Amber'ın spor salonunu hiç ihmal etmediği belliydi; gerçi Jackson'ın yanında geçirdiği onca saatten sonra spor yapmaya nasıl vakit bulduğu tam bir muammaydı. Bense tüm vücudumu saran ve midemden taşan o küçük çıkıntıyı meydana çıkaran tek parça bir mayoyu özellikle seçmiştim. Jackson bu şişkinliği beni görür görmez fark edecekti.

Havuzun sığ tarafında bulunan bankta yan yana oturuyorduk. Suyun sıcaklığı yirmi birdi ve bu ideal derece insana harika bir his veriyordu. Önümde uzanan engin

maviliğe ve ötesindeki kumsala bakıp, tuzlu havayı içime çekerken keyfim yerindeydi.

Derken günlük yüzme seansı için Jackson yanımıza geldi.

"Merhaba kızlar, umarım güneş kremlerinizi sürmüşsünüzdür. Günün en sıcak zamanı."

Gülümsedim. "Ben sürdüm, fakat Amber baştan aşağı bronzlaşma kremiyle kaplı."

Toparlanan Amber, göğüslerini tüm ihtişamıyla öne çıkardı ve "Bronzlaşmayı seviyorum," diye açıkladı.

"Çünkü güneşin vücudunda kırışıklığa sebebiyet verdiğini bilemeyecek kadar gençsin," dedim.

Tramplenin yanına gelen Jackson, havuza kusursuz bir balıklama dalış gerçekleştirerek beni şaşırttı. Amber'ı etkilemeye mi çalışıyordu? Havuza daldığında Amber da alkışladı.

"Bravo! Tebrikler!"

Havuzun kenarına yüzen Jackson kendini dışarı çekti ve hafifçe reverans yaptı.

"Çocuk oyuncağı bu."

"Biraz yanımıza gelsene," dedim.

Havuz kenarındaki barın ardında bulunan dolaptan bir havlu kaptı ve karşımızdaki yastıklı koltuklardan birine oturdu.

"Akşamki partiden önce halletmem gereken bazı işler var, çok kalamam."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Amber.

Jackson gülümsedi. "Hayır, hayır. Bugün senin izin günün. Saçmalama. Hem sana bir iş verecek olursam Daphne beni öldürür."

"Bak bu doğru. Sen bugün misafirimizsin, Amber."

"Pekâlâ. O halde ben biraz yüzeyim, acayip ateş bastı." Banktan kalkıp havuza girdi. Gözlerim havuzun basamaklarını inen ve sonra da kendini suların içine bırakan Amber'ın ıslak vücudu ile neredeyse içi gözüken bikinisini izleyen Jackson'ın üzerindeydi.

"Su gerçekten çok iyi," dedi doğruca Jackson'a bakarak. Gittikçe utanmazlaşıyordu.

"Neyse, benim de işe dönmem lazım," dedi eve doğru yürümeye başlayan Jackson.

Yanıma dönen Amber tekrar banka çıktı. "Beni bugün çağırdığın için tekrar teşekkürler. Öyle iyi geldi ki." Benim salak olduğumu mu düşünüyordu? "İnsanlar kaçta gelmeye başlayacak demiştin?"

"Altı civarında. Birkaç saat takılıp, ardından da duş alıp kıyafetlerimizi değiştiririz. Angela'dan saçlarımızı yapması için üçte gelmesini rica ettim." Jackson'ın parasının sağlayabileceği en ufak imtiyazı bile ona göstermeyi istiyordum.

"Harika! Saçlarını hep ona mı yaptırırsın?"

"Sadece misafir geleceği ya da özel bir yere gideceğimiz zaman. Kendisi sözleşmeli çalışanımız, o yüzden ona ihtiyaç duyduğumuz an gelmek zorunda." Amber gözlerinde bir an için beliren o kin dolu ifadeyi hızla bastırdı.

"Vay canına."

"Önceden haber vermeye çalışıyorum tabii. Başka birinin planlarını göz göre göre mahvetmek istemem."

"Bu gece ortam şık mı olacak?"

Bacaklarımı öne doğru gerdim. "Pek değil. Kulüpten üç çift ve tanışmanı istediğim Gregg geliyor."

"Bana ondan biraz daha bahsetsene."

"Yirmilerinin sonunda, kırmızıya çalan sarı saçları ve mavi gözleri var. Ve bence eli yüzü düzgün tipik bir çömez." Kahkaha attım.

"Ne iş yapıyordu?"

"Babası, Carvington Muhasebe'nin sahibi. O da orada çalışıyor. Çuvalla paraları var."

İşte şimdi dikkatini çekebilmiştim. "Benimle ilgileneceğini sanmıyorum. Önemli ailelerin kızlarıyla beraber olmaya alışkındır muhtemelen."

Bu gariban kız rollerinden artık gına gelmişti. Bahçenin avlusuna giren iki masöze baktım. "Sana bir sürprizim var."

"Ne?"

"Uzun ve güzel bir masaj bizleri bekliyor."

"Onların da sözleşmeli olduğunu söyleme şimdi," diye takıldı Amber.

"Hayır. Yarı-zamanlı çalışıyorlar. Haftada yaptırdığımız iki masaj olmasa, Jackson ve ben nasıl hayatta kalırdık bilmiyorum." Bu doğru değildi; fakat kıskançlıktan çatlasın istiyordum.

***

Saat altıda verandada içkilerimizi içiyorduk ve tam da tahmin ettiğim gibi Gregg, Amber'ın peşinden ayrılmıyordu. İlk komite toplantımıza gelen o kızla, şu an karşımda duran, bu kendinden emin kadını kıyaslamadan

edemiyordum. Amber'la yeni tanışan biri, onun bambaşka bir dünyadan geldiğini asla anlayamazdı. Her yanından zenginlik akıyordu. Üzerindeki Marc Jacobs marka takımı bile, önceden giydiği L.L. Bean'in kıyafetlerinden fazlasıyla uzaktı.

Yanlarına gittim. "Demek Amber'la tanıştın."

Gregg koçaman gülümseyerek, "Şimdiye dek onu nerede saklıyordun? Kulüpte ona hiç rastlamadım," dedi ve Amber'a muzır bir bakış attı. "Yoksa hatırlardım."

"Kulübe üye değilim," diye açıkladı Amber.

"O halde misafirim olarak gel." Amber'ın boş kadehine bakıp, "Tazeleyeyim mi?" diye sordu.

Adamın koluna elini koyan Amber, "Teşekkürler, Gregg. Gerçek bir centilmensin. Seninle geleyim," dedi.

Birlikte bara doğru giderlerken, Gregg'in eli, Amber'ın belindeydi; başımı kaldırıp baktığımda, Jackson'ın onları izlediğini gördüm. Gözlerinde gördüğüm sahiplenici bakış, 'başkasının mülküne giriyorsun' der gibiydi. Planım tıkır tıkır işliyordu.

Yanına gittim.

"Amber ve Gregg birbirlerinden hoşlanmış gibiler." Amber'ın adamla oynadığını görebiliyordum; fakat Jackson'ın tek görebildiği, Gregg'den fışkıran erkeklik hormonlarıydı.

"O salaktan daha iyisini bulabilir kendine."

"Gregg salak falan değil. Genç ve hoş bir adam. Tüm gece gözlerini Amber'ın üzerinden ayırmadı."

Jackson viskisinin kalanını bir yudumda içti. "Odundan farkı yok."

Yemeğe oturduğumuzda, Gregg artık abayı yakmış ve Amber da onu çoktan avucunun içine almıştı. Amber biraz susamış gibi yapıyor ve Gregg hemen su getirmesi için garsona işaret ediyordu. Dahası diğer kadınların da gözünden kaçmadı bu durum.

Jackson'ın golf arkadaşlarından biriyle evli olan esmer güzeli Jenka, bana doğru eğildi ve şunları fısıldadı: "Bu durum seni de germiyor mu? Böyle bir kızın Jackson'la birlikte çalışıyor olması yani? Jackson'ın seni sevdiğini biliyorum, fakat ne de olsa o bir erkek."

Kahkaha attım. "Benim Jackson'a güvenim sonsuz. Hem Amber da çok iyi bir dostum."

İkna olmamış gibiydi. "Peki madem... Ama ben Warren'ın kendine böyle bir asistan tutmasına hayatta müsaade etmezdim."

"Biraz fazla şüphecisin, hayatım. Endişelenecek bir şeyim yok benim."

Evden en son ayrılan Gregg oldu. Amber'ı yanağından masumca öptü ve "Pazar günü görüşürüz. Öğleyin seni alacağım," dedi.

Gregg uzaklaştığında, Amber'a baktım. "Pazar günü mü?"

"Kulüpte öğle yemeği yiyip, ardından da *Kızgın Damdaki Kedi*'yi izleyeceğiz."

"Ne hoş. Neyse, ben tükenmiş vaziyetteyim. Uyumam gerek."

Başıyla onayladı.

Amber'ı yatak odamızın hemen karşısındaki misafir odasına çıkardım. Jackson'ın, Amber'ın yakınımızda olduğunu bilmesini istiyordum.

Yatak odasına girdiğimde, Jackson çoktan yatmıştı.

"Güzel geceydi, değil mi?"

"Gregg denen o moron dışında, evet. Onu neden çağırdığını anlamadım," diye homurdandı Jackson.

"Amber'a eşlik edecek birinin bulunmaması tuhaf kaçardı. Üstelik çok nazik biri. Sadece içkiye biraz fazla düşkün."

"Fazla mı düşkün? Herif resmen alkolik. Kendilerini denetleyemeyen insanlardan tiksinirim."

Yorganın altına girdim. "Pazar günü buluşacaklarmış."

"Amber, o herif için fazla zeki."

"Bilmiyorum ama Amber da ondan hoşlanmış gibi."

Güzel... Jackson kıskanmaya başlamış.

"Eğer babası zengin olmasaydı, bir stüdyo dairede yaşıyor olurdu."

"Jackson, senden bir şey rica edeceğim."

Doğrulup ışığı açtı. "Ne?"

"Julie'yi ne kadar özlediğimi biliyorsun. Amber ise kız kardeşimmiş gibi gördüğüm tek kişi. Ona karşı gösterdiğin bu ilgide sanki profesyonellikten fazlası var gibi."

Sesini yükseltti. "Orada dur bir saniye. Beni kıskanman için sana ne zaman bir sebep verdim?"

Elimi nazikçe koluna koydum. "Hemen kızma. Seni bir şeyle suçladığım falan yok. Fakat Amber'ın sana nasıl baktığını gördüm. Sana âdeta tapınıyor. Zaten bunun için onu kim suçlayabilir ki?" *Umarım kulağa ikna edici*

geliyordur. "Aranızda bir şey olsun istemiyorum. Herkes hata yapabilir. Amber benim tek gerçek dostum. Eğer kendine hâkim olamaz da ondan etkilenirsen, lütfen bu arzuna teslim olayım deme. Tek söylemek istediğim bu."

"Saçmalama. Başka kadınlar ilgimi çekmiyor."

Fakat ben bu bakışı iyi biliyordum. Gözlerindeki kararlılık, hiç kimsenin Jackson Parrish'e neye sahip olup neye sahip olamayacağını söyleyemeyeceğini haykırır gibiydi.

62

Amber ve Jackson nihayet birlikte olmaya başladılar. Bense hiçbir şeyden şüphelenmeyen biraz saf, bolca sadık kadın rolünü seve seve üstlendim. Bazen beni aptal yerine koymaları zoruma gitse de, önemli olan sonuçtu. Üstelik Jackson, Amber'a kendini tahmin ettiğimden de çok kaptırmıştı. Amber işini gerçekten biliyordu belli ki. Birçok gece geç saatlere kadar çalıştığını iddia eden Jackson, eve dönmeyip New York'taki dairede kalıyordu. Sırf teorimi test etmek için, üç gece üst üste yanına gelmeyi ve ona eşlik etmeyi teklif ettim; fakat buna itiraz ediyor, geç saatlere kadar ofiste olacağını söylüyordu. Amber'ın hal ve tavırlarından da bir şeyler olduğunu anlamak mümkündü. Üstelik Amber bize geldiğinde, ikisinin arasındaki bakışmaları ve Jackson'ın cümlelerini tamamlamaya başlayacak kadar ona yakınlaştığını da fark ettim.

Dahası Londra seyahatimiz esnasında, Jackson ne zaman bir iş görüşmesine gitse, odaya her dönüşünde kıyafetlerinin ve saçının üzerinden Amber'ın parfümü hafifçe yayılıyordu. Anlaşılan o ki ihanet, Jackson'ı tahrik ediyordu, çünkü normalden çok daha fazla seks istemeye başlamıştı. Hiç beklemediğim anlarda benimle birlikte olmak istiyordu. Sevişmelerimizin havası da değişmişti; bir insanla değil, bir objeyle birlikte oluyormuşçasına hızlı ve

sert davranıyordu. Tabii ben haftalardır bana dokunmadığına dair Amber'a yalan söylüyordum. Gözünün ondan başkasını görmediğine inanması lazımdı; ancak bir kere gururum ağır basmış ve kısa bir süre önce Jackson'la sevişiğimizi ağzımdan kaçırmıştım. Amber'ın yüzünde beliren şaşkınlık ve öfke ifadesi gerçekten görülmeye değerdi.

Ancak endişelerim tam anlamıyla dinmiyordu. Belki Jackson bir süre sonra Amber'dan sıkılacak ve bana geri dönecekti; hem de eskisinden bile daha takıntılı bir şekilde. Tek umudum, ilk tanıştığımızda Jackson'da uyandırdığım hislerin benzerini Amber'ın da ortaya çıkarmayı başarmasıydı. Çünkü Jackson'ın Amber'ı ele geçirmeye odaklanması gerekiyordu. Neyse ki Amber üzerine düşeni yapıyor ve kendini, benim genç bir versiyonuma dönüştürmeye çabalıyordu. Benim parfümümü sıktığını, benimle aynı saç modelini yaptırdığını fark etmiş ve hatta aynı ruju sürdüğünü bile görmüştüm. Tabii ben de onun eline malzeme vermeye devam ediyordum. Jackson'ın erkek çocuk beklediğini, benimse ona bunu sağlayamadığımı özellikle belirtmiştim mesela. Fakat bunlar yeterli olacak mıydı?

Ve bu esnada, Jackson'ın gözünde kendimi iyice zavallı durumuna düşürmeye çalışıyordum. Amber'a, benim yerimi dolduracak ideal kişi gözüyle bakmalıydı. Kıyafetlerimin altına uzun iç çamaşırları giyiyordum. Böylece terleyecek ve suçu, menopoz kaynaklı ani ateş basmalarına atabilecektim. Menopozun erken dönemlerine girdiğime dair ipuçları sergiliyordum; böylece Jackson, benimle yaşamaya devam ettiği takdirde, bir oğlan çocuğa sahip olma hayaline hiçbir zaman erişemeyeceğini bilecekti. Tüm umutlarımı, Amber'ın bir erkek çocuğa

hamile kalacağına bağlamıştım. Ve eğer bu da işe yaramazsa, Jackson'ı kendine bağlamak için başka bir yöntem bulacak kadar zeki olmasını umuyordum.

Jackson o akşam Paris'ten döndüğünde, keyfi epey yerindeydi. Amber ben şüphelenmeyeyim diye, işten birkaç gün izin alacağını ve bir arkadaşını ziyaret edeceğini söylemişti. Fakat onunla beraber olduğunu biliyordum; çünkü Jackson'ın son anda valizine attığı Amber'a ait iç çamaşırını görmüştüm.

Jackson yatak odasına girdiğinde tam uyumak üzereydim; yatağın kenarındaki lambayı açtı.

"Uyumuyordun, değil mi?"

"Uyuyordum."

"Kalbimi kırdın. Beni beklersin sanıyordum. Seyahate çıktığımda seni nasıl özlediğimi biliyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım ve gönülsüzce gülümsedim. "Tabii, ben de seni özledim. Fakat yorgun olursun sanmıştım."

Yüzüne yavaş yavaş bir sırıtış yayıldı. "Senin için her zaman enerjim olduğunu biliyorsun. Sana bir hediye aldım."

Yatakta doğruldum ve hediyeyi vermesini bekledim.

Valizinde gördüğüm siyah ve kırmızı renkli korseydi bu. Elinden aldığımda, *Incomparable* marka parfümün kokusu her yanımı sarmıştı. Bu hasta piç, korseyi Amber'ın ardından bana giydirmek istiyordu.

"Bu da beraberinde giyeceğin jartiyer. Kalk ve hemen giy."

"Bırak da kendim bir şey seçip seni şaşırtayım." Amber'ın giydiği bu iç çamaşırların benim bedenime değmelerini istemiyordum.

Ama o korseyi üzerime fırlattı ve "Şimdi!" diye buyurdu.

Ne yapacağımı bilemiyordum, bu duruma daha ne kadar katlanabileceğimi de. Tüm çabalarımın boşuna olup olmadığını sorguladım. Amber neyine yetmiyordu ki?

Jackson'sız bir hayat düşlemiştim ve hayatım pahasına bile olsa bu hayalin peşini bırakmayacaktım. Öyle ya da böyle, bu gece olmasa dahi bir gün, özgürlüğüme kavuşacaktım.

63

Amber, Jackson'a ültimatom vermiş olmalıydı. Çünkü dün gece Jackson'ı tuvalette fısıldayarak konuşurken duydum; biraz daha zamana ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler söylüyordu. Amber kartlarını doğru oynasa iyi olurdu, çünkü aksi halde her şey elinde patlayacaktı. Jackson tehdit edebileceğiniz türden biri değildi. Dün şirkete uğradığımda, Amber'ı da görmüştüm. Hamile olduğunu rahatlıkla görmek mümkündü; bebeği en az üç aylıktı. Cinsiyetini merak ediyordum. Julie öldüğünden beri Tanrı'ya hiçbir şey için böylesine yakarmamışımdır herhalde.

Akşam yemeği boyunca ailece üzerimizde bir gerginlik vardı. Kızları yatağa yatırdıktan sonra ise penguenler hakkında bir belgesel izledik. Nihayet saat on civarında, başını bana çevirdi ve "Hadi, yatalım," dedi.

Neyse ki sadece duş alıp, yatağa girdi ve uyudu. Bense Amber'la Jackson'ın arasında neler yaşandığını merak ederek, karanlığın içinde öylece uzandım. Bir gece önce adet görmeye başlamıştım. Bu durum zaman zaman başımın ağrımasına sebep oluyordu. Ağrıyı hafifletecek bir ilaç almak için yataktan kalktım ve ardından yatağa dönüp uykuya dalmaya çalıştım.

Başta rüya gördüğümü sandım. Parlak bir şeyler gözlerime acı veriyordu; belki kaybolurlar umuduyla vücudumu çevirmeye çalıştığımdaysa, kıpırdayamadığımı fark ettim. Dehşet içinde hemen gözlerimi açtım ve Jackson'ın üzerime çıktığını ve ellerinin arasında bir fener tuttuğunu gördüm.

"Jackson! Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

"Üzgün müsün, Daphne?"

Gözlerimi ışıktan korumak için kafamı yana çevirdim. "Ne?"

Tekrar ışığa bakmamı sağlamak için yanağımı tutup, kafamı çevirdi. "Adet gördüğün için üzgün müsün? Bir başka ay ve gene bebek yok."

Neden bahsediyordu? Taktırdığım spirali bulmuş olabilir miydi? "Jackson, lütfen. Canımı acıtıyorsun."

Işığı kapatmasıyla beraber, boynuma dokunan tabancanın soğuk çeliğini hissettim.

Feneri açıp kapattı. Tabancayı boynuma iyice dayarken, bir yandan da sürekli ışığı açıp kapıyordu. "Her ay arkamdan gülüyor musun? Erkek çocuğum olmasını bu kadar istemem sana komik mi geliyor?"

"Tabii ki hayır. Senin arkandan hiçbir zaman gülmedim." Sözcükler bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Tabancayı boynumdan çekip, yüzüme yaklaştırdı ve gözlerimden birine bastırdı. "Gözün olmadan ağlamak epey zor olur."

Bu sefer beni öldürecek.

Ardından tabancayı ağzıma yaklaştırdı ve dudaklarımın etrafında gezdirdi. "Ağzın olmadan konuşmak da öyle."

"Jackson, yalvarırım. Çocuklarımızı düşün."

"Çocuklarımızı zaten düşünüyorum. Sahip olamadığım çocuklarımı. Kurumuş yaşlı bir bunak olduğun için sahip olamadığım oğlumu düşünüyorum. Fakat hiç endişelenme. Bir çözüm yolu buldum."

Tabancayı mideme indirip, namlusuyla karnımın üzerinde sonsuzluk işareti yaptı. "Artık burada bir bebek taşıyamayacak kadar yıpranmışsan, üzülmene gerek yok. Evlat edinebileceğimize karar verdim."

"Neden bahsediyorsun?" Hareket edemeyecek kadar korkuyor, silahın patlayacağından endişeleniyordum.

"Hamile olan ve bebeğini istemeyen birini tanıyorum. O çocuğu biz alabiliriz."

Tanrım... "Neden başkasının bebeğini evlat edinelim ki?"

Tabancanın horozunun indiğini ve tetiğin geri çekilmeye başlandığını işittim.

Jackson sırıtıyordu. "İçinde sadece tek bir mermi var. Bakalım ne olacak. Eğer tetiği çektiğimde ölmezsen, o zaman evlat ediniriz. Eğer ölürsen, o zaman edinmeyiz. Yeterince adil bence."

"Jackson, yalvarırım..."

Geriye doğru giden parmağını dehşetle izledim ve klik sesini duyana dek soluksuz kaldım. Ardındansa derin bir oh çektim ve kendime engel olamayıp, ağlamaya başladım.

"Müjdeler olsun! Bir oğlumuz olacak."

ÜÇÜNCÜ
KISIM

64

Şehrin doğusundaki 62. Cadde'de bulunan dairesinden ayrılan Amber, yanında küçük bir valiz, kredi kartı ve bir tomar para taşıyordu. Sabah onu arayan Jackson, akşam dokuz gibi orada olacağını söylemiş ve Amber da adamın boş bir daireye adım attığından emin olmak için hemen oradan ayrılmıştı. Amber bu bekleme oyunundan artık sıkılmıştı. Jackson bir gün Daphne'ye her şeyi anlatacağını söylüyor, ertesi günse neden anlatamadığına dair mazeretler sıralıyordu. Amber bu duruma daha fazla katlanmayacaktı. Herkesin kartlarını açma zamanı gelmişti.

Farklı bir isim kullanarak, küçük bir otelde oda tuttu. Dairede bıraktığı notta ise şöyle yazmıştı: *Korkarım ki beni veya oğlumuzu sevmiyorsun. Benimle evlenmek için Daphne'den ayrılmak gibi bir niyetin de yok. Eğer bu çocuğu doğurmamı istemiyorsan, o zaman ben de senin bu arzunu yerine getirir ve onun bu dünyaya gelmemesi için elimden geleni yaparım. Bu satırları gözyaşları içinde yazıyorum. -Amber*

Saat dokuzu on geçe, Amber'ın telefonu çalmaya başladı. Amber ise hiç oralı olmadı. Birkaç dakika sonra telefonu tekrar çaldı, ama Amber yine açmaya tenezzül etmedi. Bu durum yaklaşık yirmi dakika devam etti ve Jackson sonunda sesli bir mesaj bıraktı: "Amber, yalvarırım

cevap ver. Aptalca bir şey yapayım deme sakın. Seni seviyorum. Lütfen beni ara."

Adamın sesindeki yakaran ve panik dolu ifadeyi fark eden Amber, sırıttı ve telefonunun sesini kapattı. Böylece Jackson bütün gece kendisini arayacak, ama Amber'a ulaşamayıp onun nerede olduğunu ve ne yaptığını merak edecekti. Televizyonu açan Amber, yatağa uzandı. Sıkıcı bir gece geçirecekti, fakat artık etkili bir hamlede bulunma zamanı gelmişti.

Kendimi bir kere daha kurban durumuna düşürmeyeceğim...

Tuvalete gitmek için gece boyunca birkaç kez uyanan genç kadın, her seferinde telefonunu kontrol etti. Jackson'dan ardı ardına gelen aramaların ve mesajların tonu, yalvarma ile öfke arasında gidip geliyordu. Sabah uyandığında oda servisini aradı; kafeinsiz kahvesi ve yoğurdu, yanında gazeteyle birlikte, yirmi dakika sonra odasına yollandı. Fazla umursamadan sayfalarda şöyle bir göz gezdiren Amber ardından beklemeye başladı. Bekledi, bekledi, bekledi...

Öğleden sonra saat ikide, Jackson'ın numarasını nihayet tuşladı. Daha ilk çaldırmada, Jackson telefonu açtı. "Amber! Nerelerdesin? Dün geceden beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

Sesi titriyormuş gibi kısık bir sesle konuşuyordu. "Üzgünüm, Jackson. Seni seviyorum, fakat beni buna mecbur bıraktın." Durumun ne kadar vahim olduğunu vurgulamak için sessizce ağlamaya başladı.

"Neden bahsediyorsun? Neler oluyor?"

"Bir saat içinde randevum var, Jackson. Üzgünüm. Seni seviyorum." Ve telefonu kapattı.

Bir süre paçaları tutuşsun bakalım, diye geçirdi içinden. Derken telefonu tekrar çaldı, ama Amber beşinci ötüşüne dek cevaplamadı.

Nihayetinde, "Ne var?" diye açtı telefonu.

"Amber, beni dinle. Bunu sakın yapma. Ben de seni seviyorum. Oğlumuzu da seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Seninle evleneceğim de. Bu gece Daphne'ye söyleyeceğim. Yalvarırım inan bana."

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum, Jackson." Sesini güçsüz ve yorgunmuş gibi çıkarmaya çalıştı.

"Amber, bunu yapamazsın. Karnında benim oğlumu taşıyorsun. Onu kaybetmeyeceğim." Sesi öfkeden gözü dönmüş gibi geliyordu.

"Beni buna sen zorladın, Jackson. Senin hatan bu." Adamın ofladığını duydu Amber.

"Hayır, hayır. İşi biraz ağırdan aldığımın farkındayım. Ancak bunu hepimizin iyiliği için yapıyordum. Doğru anı beklemem gerekiyordu."

"Sorun da bu ya. Sanki o an hiç gelmeyecekmiş gibi görünüyor. Sonsuza dek bekleyemem, Jackson. Keza doktor da bekleyemez."

"Çocuğumuzu gerçekten aldıracak mısın? Buna inanamıyorum. Bizim güzel küçük oğlumuzu?"

"Evli olmadan bu bebeğe tek başıma bakamam. Belki senin için sorun olmayabilir, fakat ben o şekilde büyütülmedim."

"O doğmadan önce evleneceğimize dair sana söz veriyorum. Yemin ederim. Fakat şimdi benimle görüşmelisin, Amber. Neredesin? Gelip seni alacağım."

"Bilemiyor—"

Jackson sözünü kesti. "Daireye gideceğiz. Orada kalabilirsin. Hem de sonsuza dek. Yalvarırım."

Amber'ın kocaman bir şekilde sırıttı.

***

Jackson bir saat içinde otele vardı. Limuzinin arkasına binen Amber, acınası olduğunu umduğu bir ifadeyle Jackson'a baktı. Adamın dudakları solgun, kaşları da çatık bir haldeydi.

"Bunu sakın bir daha yapayım deme."

"Jackson, ben—"

Amber'ın elini kapıp, sertçe sıktı. "Beni, oğlumuzu öldürmekle nasıl tehdit edebilirsin? Veya onu rehin almakla?"

"Canımı yakıyorsun, Jackson!"

Jackson, Amber'ın elini bıraktı. "Oğluma bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Veya sana bir şey olursa."

Adamın tavırlarında ve sesinde, Amber'ı rahatsız eden bir şeyler vardı; fakat kadın bunu kafaya takmamaya çalıştı. Jackson tabii ki sinirli olacaktı. Paniklemesi de doğaldı.

"Başımıza bir şey gelmesine izin vermeyeceğim, Jackson. Yemin ederim."

"Güzel."

Daireye gittiklerinde Amber, güzel sözler fısıldayarak Jackson'ı yatağa götürdü. Hava kararana dek de kalkmadılar.

"Aç mısın?" diye sordu Amber.

"Kurt gibi hem de. Omlete ne dersin?" diyen Jackson, üzerindeki battaniyeyi attı ve yataktan fırladı. Amber da onun peşinden mutfağa girdiğinde, Jackson bir kâsenin içine yumurtaları kırmaya başlamıştı bile. *İşte şimdi tam zamanı, fikrini değiştirmeden harekete geçmem lazım,* diye düşündü Amber.

"Bir süredir kafamda şöyle bir şey var, Jackson. O evden ayrılmayacaksın, değil mi? Daphne'yle evlenmeden önce de orada oturuyordun."

Amber gördüğü ilk günden beri o evi istiyordu. O evin hanımefendisi olmayı, Bella ve Tallulah'a söz geçirmeyi arzuluyordu. Eğer velayeti Jackson alırsa, kızlar artık *onun* evindeki misafirler olacak ve eğer Bella yaramazlıklarına devam ederse, Amber'ın tokatı neymiş görecekti.

"Boşanan ben olduğum için Daphne'yi öylece evden atamam," dedi yumurtaları çeviren Jackson.

"Anladım, sanırım haklısın. Fakat... Daphne oradan nefret ediyor. Fazla iddialı bulduğunu söylemişti bana. Bence orayı hak etmiyor. Muhtemelen yanlarına annesini de aldıracaktır. O güzelim eve Daphne'nin sahip olmasına gerçekten gönlün el veriyor mu? Her şey bir yana, evin bakım masraflarını karşılayabilecek mi ki?"

Jackson'da bir kıpırdanma olduğunu görebiliyordu.

"Onunla tanışmadan uzun bir süre önce aldım o evi. Neler yapabileceğiz görelim. Belki bende kalması için onu ikna edebilirim."

"Ah Jackson! Bu harika olur. O eve bayılıyorum. Orada öyle mutlu olacağız ki."

65

Nihayet oluyordu! Jackson sabah Daphne'yi aramış ve "ciddi" bir konu hakkında konuşmak için onu New York'taki daireye çağırmıştı. Konunun ne olabileceği hakkında meraklanmamıştı, çünkü Jerry Hanson'ın verdiği kısa eğitim sayesinde, cep telefonu kopyalamayı öğrenmiş ve son bir ayda Jackson ile Amber arasındaki tüm yazışmaları okumuştu. Amber'a hakkını vermeliydi; kadının ortadan kaybolma numarası epey iyiydi. Bunca yıldır beklediği oğlunu kaybetmemek için Jackson'ın neredeyse yapmayacağı şey yoktu.

Saat beşte daireye vardı ve içeri girdi. Amber'ın parfümünün kokusunu alabiliyordu. O ve Jackson, divanın üzerinde oturuyorlardı.

Şok olmuş gibi yaptı. "Amber? Sen ne arıyorsun burada?"

"Lütfen otur, Daphne," dedi Jackson. Hiçbir şey söylemeyen Amber, yüzünde pis bir sırıtış ve gözlerinde ise kötücül bir ifadeyle öylece duruyordu. "Seninle konuşmamız lazım."

Oturmamakta direnen Daphne, Amber'a baktı. "İkinizin mi?"

Amber bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine çevirdi.

"Neler olup bitiyor bilmiyorum, ancak hemen duymak istiyorum."

Arkasına yaslanan Jackson, bir süre Daphne'ye baktı. "Son zamanlarda mutsuz bir ilişkimizin olduğu sanırım gayet açık."

Son zamanlarda mı? Ne zaman mutlu olmuştuk ki? "Nasıl yani?"

Ayağa kalkan Jackson etrafta dolanmaya başladı ve ardından da Daphne'ye dönerek, "Boşanmamız gerek, Daphne. Amber şu an benim çocuğumu taşıyor," dedi.

Daphne üçünün de menfaati için yine şaşkına dönmüş numarası yaptı ve kendini sandalyeye bıraktı. "Hamile mi? Onunla *yatıyor* muydun?"

"Ne bekliyordun ki?" Gözleriyle Daphne'nin vücudunu baştan aşağı tarttı Jackson. "Kendini saldın. Bana bir oğlan çocuğu da veremedin."

İkisinin de ne kadar salak olduklarını söylememek için Daphne kendini zor tutuyordu. Yüzüne güçlükle kederli bir ifade yerleştirdi ve Amber'a baktı. "Kocamla ne zamandır birliktesin, Amber?"

"Böyle olsun istememiştim ama birbirimize âşık olduk." Bunu söyledikten sonra Jackson'a baktı ve o da Amber'ın elini tuttu.

"Gerçekten mi?" dedi Daphne sesini yükselterek. "O halde, ne zamandan beri birbirinize âşıksınız?"

"Üzgünüm, Daphne. Seni kırmayı asla istemezdim." Fakat gözlerindeki ifade tamamen tersini söylüyordu. Her anın tadını çıkardığı aşikârdı.

"Sana güvenmiştim. Kız kardeşimmişsin gibi davranmıştım. Karşılığı bu mu olacaktı?"

İç geçiren Amber, "Kendimize hâkim olamadık. Biz... açıkçası birbirimiz için yaratılmış gibiyiz," dedi.

Daphne neredeyse kahkahayı basacaktı; ağzından kaçırdığı sesi, hıçkırık sanacaklarını umdu.

"Gerçekten çok üzgünüm, Daphne," diye tekrarladı kendini Amber. "Bu tür şeyler bazen yaşanıyor işte." Elini karnına koyup, okşadı. "Çocuklarımızın arasında kan bağı olacak. O yüzden umarım zaman içinde beni affedebilirsin."

Daphne'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Dalga mı geçiyorsun? Seni manyak—"

"Yeter!" diye araya girdi Jackson. "Evlenmek istiyoruz ve bunu oğlum doğmadan önce yapmak istiyorum. Eğer sorun çıkarmazsan, karşılığını cömertçe ödemeye hazırım."

Daphne ayağa kalktı. "Uzun uzadıya düşünmem gerekecek. Konuşmaya hazır olduğumda, sana haber veririm. Ayrıca bir dahaki buluşmamızda *onun* olmasını istemiyorum."

Daireden çıkıp onların görüş alanından uzaklaşır uzaklaşmaz, Daphne'nin yüzünü bir gülümseme kapladı. Yaşadığı sıkıntıların karşılığını çoktan almıştı zaten; tabii bunu Jackson'a söyleyecek değildi. Özgürlüğe nasıl bir fiyat biçilebilirdi ki? Çocuklarının geleceği için tabii ki para alacaktı. Zaten neden hepsi Amber'a kalsındı ki? Boşanma anlaşmasında kesinlikle sağlam bir meblağ talep edecek ve ardından da Jackson'la aralarındaki her şeyi sona erdirecekti.

66

Manikürcüsü bir kremle ellerine masaj yaparken, Amber gözlerini yummuştu. Kıza yakında evleneceğini söylemiş ve kız da kendisine Fransız manikürü yaptırmasını önermişti. Gözlerini açan Amber, sol eline baktı. Daphne'ninkinden bir karat daha büyük Graff marka pırlanta yüzüğünü parmağından ilk çıkarışıydı. Gülümseyip boyanan tırnaklarını izliyordu ki birdenbire elini çekiverdi.

"Bu rengi sevmedim. Çıkar ve diğer renkleri getir."

İtaatkârca hemen yerinden fırlayan kadın, diğer ojeleri getirdi ve Amber'ın önüne dizdi. Hiç acele etmeksizin ojeleri inceleyen Amber, sonunda açık şampanya rengi olanda karar kıldı. "Bu." Şişeye işaret etti ve tekrar deri koltuğa uzandı.

Yarın harika görünmeliydi. Ne de olsa evlendirme memurunun karşısına geçip, Bayan Jackson Parrish olduğunda kurduğu tüm hayaller gerçeğe dönüşecekti. Jackson'ın boşanması tam da zamanında gerçekleşmişti. Bebek her an doğabilirdi; bebek doğduğunda, Jackson'la çoktan evlenmiş olmak istiyordu. Oğlunun yaklaşan doğumuyla beraber mutluluktan ayakları yerden kesilmiş

olan Jackson, yeni eşini tüm dostlarına tanıtabileceği dev bir düğün arzuluyordu.

"Düğünü evde yapıp, herkesi çağıracağız. Devasa bir şey düzenleyeceğiz. En az üç yüz kişi gelecek. Hepsinin olağanüstü karımla tanışmasını istiyorum. Harikulade oğlumun eli kulağındaki doğumunu ilan edeceğiz," demişti.

"Jackson, ciddi olamazsın. Bebeği duymayan mı kaldı? Boşanma, hamilelik ve nişanımız... Hepsi son altı aydır kimsenin ağzından düşmüyor. Hem ben daha küçük ve özel bir düğün istiyorum. Sadece ikimiz olalım." Bishop's Harbor züppelerinin karşısına hiçbir güç onu şişman ve hamile bir biçimde çıkaramazdı. Kendi düğününde arkasından konuşmalarına ve gidip her şeyi Daphne'ye anlatmalarına müsaade edecek hali yoktu. "Bebek doğduktan sonra büyük bir parti veririz." Gülmüş ve adamın yanağını öpmüştü. "Hem o zaman bu koca göbekten de kurtulmuş olurum ve güzel bir şey giyerim. Lütfen?"

Amber artık tanınmaktan, gazetelerde yer almaktan korkmuyordu. Doğduğu Podunk kasabasındaki kimsenin aradaki bağı kurmasına imkân yoktu. Aradan bir milyon yıl geçse bile, Lana Crump'ın bir prenses olan Amber Parrish'e dönüştüğünü anlayamazlardı. Hem zaten biri gelip bir şey diyecek olsa bile, bu tür *önemsiz* sorunları ortadan kaldıracak kadar parası da vardı artık.

Dudaklarını büzen Jackson, bu teklifi kabul etmişti. "Pekâlâ. Sonra yaparız o zaman. Peki ya Tallulah ve Bella? Onların da yanımızda olması gerekir."

Öfkeli ve suratsız Tallulah ile şımarık Bella'nın, düğünlerinin odak noktası haline gelmelerine de izin veremezdi. Her şeyi mahvetmeleri muhtemeldi. Dökecekleri gözyaşları ve girecekleri sinir krizleriyle babalarının

fikrini değiştirme ihtimallerinden dolayı, nikâh bir kere kıyıldıktan sonra evlilikten haberdar olmaları daha iyiydi.

"Evet, haklısın. Gerçi düşünüyorum da acaba beni hamile görmek onları öfkelendirebilir mi? Bebeği doğuracak kişinin kendi annelerinin olmaması onları üzecek diye korkuyorum. Kalpleri kırılır veya dışlandıklarını düşünürlerse, kendimi suçlu hissederim. Oğlumuz doğduktan sonra belki her şey daha kolay olur. Bir sonraki partiye katılırlar."

"Bilmiyorum. Orada olmazlarsa, insanlar yanlış düşüncelere kapılabilirler," demişti Jackson.

"İleride vereceğimiz partide çok daha fazla eğleneceklerdir."

"Sanırım haklısın."

"Beni sevsinler istiyorum sadece. Üvey anneleri olarak benimseyebilsinler. Bu konuyu bir çocuk doktoruna bile danıştım. Düğünde bulunmalarının, ruh sağlıkları açısından sorun çıkarabileceğini söyledi." Çocuk doktoru kısmını uydurmuş, fakat gözlerini masumane bir ifadeyle kocaman açmıştı.

"Haklı olabilirsin. Sanırım orada olmalarına gerek yok. Hem zaten ailelerimizden de kimse katılmayacak."

Amber gülümsemiş ve Jackson'ın elini tutmuştu. "Kocaman, mutlu bir aile kuracağız. Göreceksin. Küçük kardeşlerini seveceklerinden eminim."

"Ufaklıkla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Az kaldı," demişti Amber. "Fakat bu arada, yakışıklı müstakbel kocam birazcık eğlenmek ister mi?" Elini aşağıya uzatan Amber, adamın kemerini çözmüştü.

"Beni nasıl tahrik etmen gerektiğini iyi biliyorsun," diyen Jackson, koltuğuna geri gömülmüştü. Dizlerinin

üzerine çöken Amber ise bir kere Bayan Parrish olduktan sonra, sanki bunu yapmaktan keyif alıyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağını kendine hatırlatıp müstakbel eşini tatmin etmeye koyulmuştu.

***

Amber ertesi sabah erkenden uyandı. Jackson'a, damat ve gelinin evlilikten önceki geceyi beraber geçirmelerinin kötü şans getireceğini söylemiş ve kendisi New York'taki dairede kalırken, Jackson da geceyi bir otelde geçirmişti. Amber'ın böyle saçma sapan batıl inançları umursadığı falan yoktu aslında. Sadece bu sabahı bir başına geçirmek istemişti. Araması gereken yerler vardı ve Jackson'ın bunlara kulak misafiri olmasını istemiyordu.

Yoğurt ve meyveden oluşan hafif bir kahvaltı yaptı ve e-postalarını kontrol etti. Jackson'ın yeni yönetici asistanından üç tane e-posta vardı. Amber bu yeni asistanı, bir yığın başvuruyu dikkatle inceledikten sonra özenle seçmişti. Harika bir tercih yaptığını düşünüyordu. Yeni asistan genç, çekici, zeki, teknolojiye vakıf, kalıpların dışında düşünebilen biriydi, ama her şeyden önemlisi bir erkekti. Faturalar da artık tabii ki sadece eve yollanacaktı. Evdekilerin ne harcadığını sadece kendisi görebilecekti. Daphne'nin yaptığı salakça hataları tekrarlamaya niyeti yoktu.

Vücudunun her yanına gereksiz miktarda pahalı bir krem sürdü ve karnına bakmak için aynaya döndü. Göbeğindeki bu koca top, midesini bulandırıyordu. Şu bebekten kurtulup, bir an önce eski fit görünümüne kavuşmak için resmen can atıyordu. Başını tiksintiyle sallayıp, bakışlarını aynadan uzaklaştırdı ve kumaş sabahlığını üstüne geçirdi. Bu lüks ve pahalı sabahlıktan hem kendisine

hem de Jackson'a almış ve üzerlerine baş harflerini yazdırtmıştı. O an bir kahkaha attı. Ne zaman bir şey alacak olsa, internete giriyor ve aratacağı ürünün başına 'en pahalı' diye ekliyordu. Bu hayata gerçekten hızla adapte olmuştu.

Amber ve Jackson saat birde belediye binasında buluşacaklardı. O yüzden Amber'ın giyinip de limuzini çağırması için daha bol bol vakti vardı. Yatak odasındaki tek kişilik kadife koltuğun üzerine uzandı ve cep telefonundan Daphne'yi aradı.

"Alo?"

"Kızlarla konuşmak istiyorum."

"Onların seninle konuşmayı pek istediklerini sanmıyorum." Daphne'nin sözleri beklenmedik ve sertti.

"Beni dinle, bana istediğin kadar engel olmaya çalış, fakat benimle iş birliği yapman senin de çıkarına. Yoksa o küçük piçlerinin hayatını da mı mahvetmek istiyorsun?"

Bir süre hiçbir şey duymayan Amber, ardından Tallulah'ın sesini işitti. "Merhaba?"

"Tallulah, hayatım, kız kardeşin nerede? O da kendi telefonunu açabilir mi?"

"Bir saniye Amber."

Tallulah telefonunu açması için Bella'ya seslendikten sonra bir süre beklediler. "Bella, hatta mısın?"

"Evet."

"Tallulah, hâlâ orada mısın?" diye sordu Amber.

"Evet, buradayım."

"İkinize de şunu söylemek istiyorum, bugün düğüne gelemeyeceğiniz için üzgünüm. Fakat babanız, bunun için henüz fazla küçük olduğunuz düşündü." Sanki

ağlıyormuş gibi burnunu çekti. "Oğlu doğacağı için babanızın aşırı heyecanlı olduğunu ve o yüzden zaman zaman sizi unutmasını anlayışla karşılamalısınız. İstiyorum ki iyi birer dost olalım, hem böylece yeni ailemizde size de bir yer açabilirim. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Tallulah duygusuzca.

"Bella, ya sen?" diye üstüne gitti Amber.

"Babam beni seviyor. Onun aklından hiçbir zaman çıkmam."

Amber, küçük ayağını çaresizce yere vuran Bella'yı zihninde canlandırabiliyordu.

"Tabii ki haklısın, Bella. Senin yerinde olsam hiç endişelenmezdim. Ha bu arada, bebeğimizin babanın adını taşıyacağını sana söylemiş miydim? Jackson Marc Parrish Junior."

"Senden nefret ediyorum," diyen Bella telefonu kapadı.

"Kusura bakma, Amber. Bella'nın nasıl olduğunu biliyorsun," diye açıklamaya çalıştı Tallulah.

"Biliyorum canım. Eminim ki sen, onun aklını biraz başına getirirsin. Değil mi?"

"Deneyeceğim. Görüşmek üzere."

"Hoşça kal, tatlım. Bir dahaki konuşmamızda, üvey annen olmuş olacağım."

Telefonu kapatan Amber, mesajını kızlara iletebilmekten ötürü mutluydu. Bir arabulucu olan Tallulah, herhangi bir sorun çıkarmayacaktı. Parlak takılar ve yeni oyuncaklar ise Bella'yı er ya da geç yola getirecekti. Gerçi Amber, kızları, aralarındaki ilişkiyi umursamasını gerektirecek kadar evde bulundurmayı planlamıyordu.

Bilgisayarını yanına çekti ve hemen ilgilenmesi gereken e-postaları cevaplayıp, giyinmek üzere ayağa kalktı. Jackson'a seksi görünmek için yapabileceği pek bir şey yoktu; fakat karnındaki bebek, adamın keyfini yerine getirmeye zaten yetiyordu. Krem rengi bir elbisenin içine güçlükle girip, zümrüt kesim pırlanta yüzüğünü taktı.

***

Amber binaya vardığında, Jackson ve yeni asistanı Douglas'ın onu beklediklerini gördü. "İnanılmaz güzel görünüyorsun," dedi Amber'ın elini tutan Jackson.

"Karaya vurmuş bir balinaya benziyorum."

"Sevimliliğin vücut bulmuş halisin. Tek bir itiraz dahi duymak istemiyorum."

Başını sallayan Amber, Douglas'a döndü. "Nikâh şahidimiz olmayı kabul ettiğin için teşekkürler."

"Benim için bir zevk."

Jackson koluyla Amber'ın belini sardı ve binanın girişine uzanan merdivenleri çıkmaya başladılar.

Sıralarını beklediler ve isimleri okununca, nikâh görevlisinin karşısına geçtiler. Ne olup ne bittiğini anlayamadan, Jackson'ın gelini öpebileceği söylendi.

"Eh, sanırım artık ofise dönme zamanım geldi. Tebrikler," diyen Douglas, Jackson'ın elini sıktı.

Douglas uzaklaşırken, Amber da kocasına yaslandı ve vücudunu bir heyecan dalgasının sardığını hissetti. Yüzük parmağındaki elmasa, artık bir de ince bir platin yüzük eşlik ediyordu. Nihayet evlenmişlerdi. *Artık istediğin an doğabilirsin*, diye sessiz bir mesaj yolladı karnındaki bebeğe. Limuzine binip, deri koltuğa sırtını dayayınca, onu bekleyen hayatı hayal etti: Dünyanın farklı yerlerinde lüks

evler, inanılmaz seyahatler, emrinin altındaki hizmetçiler, özel tasarım kıyafetler ve nicesi.

Bishop's Harbor'ın burnu kalkık kadınları, yakında onun karşısında diz çökmeye başlayacaklardı; Amber en azından bundan emindi. Amber'la arkadaş olabilmek için birbirlerini ezip geçeceklerdi. Hah! Düşünmesi bile keyif veriyordu Amber'a. Gregg'in ailesinin, onun bu hayallerine zarar verecek herhangi bir girişimde bulunmaması için ise adamın gönlünü almak zorunda kalmıştı.

Jackson ile beraber Daphne'ye her şeyi anlattıktan bir süre sonra, Amber dışarıda bir şeyler içmek için Gregg'i aramıştı. Kalabalık bir ortamda olurlarsa, Gregg'in gözyaşlarına daha kolay hâkim olabileceğini düşünmüştü. Bishop's Harbor'da, deniz kenarında küçük bir meyhane olan The White Whale'da buluşmuşlardı. Gregg geldiğinde, Amber çoktan bir masaya geçmişti bile. Adam masaya gelmiş ve Amber'ı öpmek için eğilmişti. Amber ise başını çevirip, adamın öpücüğünün yanağına denk gelmesini sağlamıştı. Hazırlıksız yakalanan Gregg, Amber'ın karşısındaki sandalyeye geçmişti.

"Her şey yolunda mı?"

Gözyaşlarını bastırırmış gibi yapan Amber, Gregg'in önünde duran bir bardak viskiyi işaret etmişti. "Biraz iç. Senin için sipariş ettim."

Gregg'in yüzünde şaşkın bir ifade belirmiş ve viskiden koca bir yudum almıştı. "Beni ürkütüyorsun."

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden doğrudan söyleyeceğim. Başka birine âşık oldum."

Adamın ağzı açık kalmıştı. "Ne? Kime?"

Elini, adamın elinin üstüne koymuştu. "Böyle olsun istemezdim. Fakat olan oldu. Onunla her gün... birlikteyiz.

Sabah akşam beraber çalışırken, birbirimizin ruh eşi olduğumuzu fark ettik."

Kaşlarını çatan Gregg'in kafası iyice karışmış gibiydi.

Bu kadar mı salaksın? Tam ofluyordu ki, kendine engel olmuştu. "Jackson'dan bahsediyorum."

"Jackson mı? Jackson Parrish? Fakat o evli. Üstelik sana göre de çok yaşlı. Bana âşık olduğunu sanıyordum?" Alt dudağı titremişti.

"Evli olduğunu biliyorum. Fakat mutlu değildi. Bu tür şeyler bazen oluyor işte. Biriyle beraber çalışmanın neye benzediğini ve duyguların nasıl yeşerebileceğini sen de biliyorsundur. Asistanının sana nasıl baktığını görmüştüm."

Gözlerini kısıp, "Becky mi?" diye sormuştu.

Amber başıyla onaylamıştı. "Evet. Üstelik epey hoş bir kadın. Sana duyduğu hayranlığı eminim fark etmişsindir."

Amber adamın yanından ayrılana dek, iki bardak viskinin daha bitmesini beklemiş ve Gregg nihayet bu durumu anlayışla karşıladığını söylemişti. Arkadaş kalmaları için Gregg'e yalvarmış, içinden geçtiği bu sarsıntılı ve başkaları tarafınca hor görülebileceği dönemde dostluğuna ihtiyaç duyacağına dair adamı ikna etmeyi başarmıştı. Ve bu geri zekâlı da tümünü yemişti. Amber böylelikle, kulüpte yaşayabileceği olası tüm sorunlardan da kurtulmuştu. Ayrıca Becky de ona bir teşekkür borçluydu. Çünkü asistanlıktan, nişanlılığa terfi etmek üzereydi.

Jackson ve Amber Parrish, Bishop's Harbor'ın gözde çifti olacaklardı. Ve bebek doğar doğmaz, Amber bir daha hamile kalmamak için elinden geleni yapacak ve eski fit görünümüne tekrar kavuşacaktı. O an bedenini sarmalayan mutluluk ve tatmin hissi Amber'ın gözlerini öylesine parlatmıştı ki, tüm Manhattan bununla aydınlanabilirdi.

67

Daphne, kızlarının eskiden yaşadıkları eve bir daha dönmeyi istememeleri için oraya sadece bir kez gitmelerinin yeterli olacağını biliyordu. Şu ana dek yapılan tüm ziyaretler, tarafsız bir bölgede gerçekleşmişti. Fakat Amber ve Jackson, bir süredir kızları hafta sonu için yanlarına almak istiyordu. Daphne de en sonunda pes edip, bu teklifi kabul etmişti.

Amber, Jackson'ın sosyal çevresine kolaylıkla adapte olmuştu. Ve eğer Daphne, son on yılını beraber geçirdiği bu kadınları gerçekten umursuyor olsaydı, eski kocasının yeni karısına bu kadar kolayca kucak açmalarına içerlerdi. Gelgelelim bu şehirde yaşayan hiç kimse, yeni Bayan Parrish'i hor görmeye cesaret edemezdi. Daphne'ye sırtını dönmeyen tek arkadaşı Meredith'ti. Daphne gerçek bir dost olduğunu kanıtlayan Meredith'e, evliliğinin gerçek yüzünü anlatmayı çok istiyor, fakat bu riske giremiyordu. O yüzden de Meredith'in onu saf biriymiş gibi görmesine ses çıkarmıyordu.

Eve vardıklarında, kızlarla beraber arabadan indi.

"Kapıyı ben çalacağım!" diye bağırdı ablasıyla beraber merdivenleri koşarak çıkan Bella.

"Ne yaparsan yap," diye yanıtladı Tallulah.

Kapıda üniformalı bir adam belirdi. *Demek bir uşak tutmuşlar.* Neden şaşırdığını kendisini de bilmiyordu.

Uşak kapıyı açtı. "Sizler Bella ve Tallulah olmalısınız. Bayan Parrish sizleri bekliyor."

Amber'a Bayan Parrish diye hitap edildiğini duymak, kulak tırmalayıcıydı. Ama bu mevzunun üzerinde çok fazla durmadan, kızların arkasından yürümeye devam etti.

"Lütfen burada bekleyin. Gidip hanımefendiyi çağırayım."

Birkaç dakika sonra, Amber kucağında oğluyla beraber göründü.

Ona bakan Bella, "Babam nerede?" diye sordu.

"Bella, küçük kardeşin Jackson Jr.'la tanışmak istemez misin?" diye soran Amber, bebeği ona doğru yaklaştırdı.

Çocuğa bakan Bella yüzünü ekşitti. "İğrenç."

Amber'ın yüzünden bir nefret dalgası gelip geçti ve Daphne'ye dönüp, "Neden çocuğunu biraz terbiye etmiyorsun?" diye sordu.

Daphne belki de ilk defa Bella'nın pervasızlığından yana mutluydu. Amber'a soğuk bir bakış atıp, elini Bella'nın omzuna koydu. "Hayatım, kabalık etme lütfen."

"Belki de babanız sizin geleceğinizi unutmuştur," dedi Amber. "Küçük Jackson için oyuncak almaya çıktı. Onu o kadar seviyor ki... Babanızı arayıp, geldiğinizi hatırlatmamı ister misiniz?"

Daphne hemen oracıkta Amber'ı öldürmek istedi. Tallulah yüzünde bir dehşet ifadesiyle annesine baktı.

"Belki de buluşmayı ertelesek iyi—" Daphne söze başlamıştı ki ayağını yere vuran Bella, annesinin sözünü kesti.

"Hayır! Babamızı haftalardır görmedik."

"Hiç olur mu?" dedi Amber, uşağına döndü ve "Edgar, Bella ve Tallulah'ı çizim odasına alır mısın? Bay Parrish'i orada beklesinler. Sonuçta benim de yapacak işlerim var."

"Lütfen babam gelene kadar ayrılma," diye annesinin kulağına fısıldadı Tallulah.

Tallulah'ın elini sıkan Daphne, "Tabii ki ayrılmayacağım," diye yanıtladı.

"Amber."

"Evet?"

"Ben de kızlarla birlikte bekleyeceğim. Jackson'ın dönmesi ne kadar sürer?"

Amber gözlerini devirdi. "Amma da koruyucu davranıyorsun. Sen bilirsin. Eminim yakında dönecektir."

Kızlarının elinden tutan Daphne, çizim odası denen yere varana dek uşağı takip etti. İçeri girdiklerinde, tüm odanın düğün fotoğraflarıyla kaplı olduğunu gören kadın, Amber'ın onları özellikle buraya yolladığını anladı. Jackson'ın şu an evde bulunmayışını da belli ki Amber ayarlamıştı; çünkü o dönene dek, Daphne'nin kızların yanından ayrılmayacağını biliyordu.

"Ondan nefret ediyorum," diye tısladı Tallulah.

"Gel buraya." Tallulah'ı kollarının arasına çeken Daphne, "İğrenç biri olduğunu ben de biliyorum. Onu görmezden gel ve babanla eğlenmeye bak," diye fısıldadı kızına.

"Kızlar!" Aynı anda içeri giren Jackson'a bakmak için döndüler. Kızların ikisi de hemen adamın kollarına doğru fırladı.

"Sanırım ayrılma vaktim geldi." Daphne ayağa kalktı. "Kızları almak için pazar günü gelirim."

Jackson başını çevirip de Daphne'ye bakmamıştı bile. Daphne kızlarının ve Jackson'ın odadan çıkışı izledi. Antreye geri dönen kadın, tam kapının koluna uzanmıştı ki, Amber'ın sesi kulaklarında çınladı.

"Hoşça kal, Daph. Hiç endişelenme. Küçük veletlerinle yakından ilgileneceğim."

Hızla arkasına dönen Daphne, öfkeyle parlayan gözlerle Amber'a baktı. "Saçlarının teline bile zarar verirsen, seni *öldürürüm*."

Amber kahkaha attı. "Amma drama yapıyorsun. Kızlara bir şey olacağı yok. Onları almaya zamanında gel, yeter. *Kocam* için edepsiz planlarım var da. Bana doyamıyor kendisi."

"Hâlâ vaktin varken tadını çıkar."

Amber'ın yüzü bir anda karardı. "Bu da ne demek şimdi?"

Daphne sırıttı. "Yakında öğrenirsin."

68

Daphne elindeki en iyi ve son kozu oyuna sürmek üzereydi. Boşanmalarının üzerinden iki ay geçmiş ve aldığı milyon dolarları çoktan değerlendirmişti. Mahkeme kızların velayetini kendisine verirken, Jackson ise sadece hafta sonu görüşmeleri için izin alabilmişti. Fakat Daphne bu durumu da değiştirmek niyetindeydi.

Jackson'ın asistanının masasına yaklaştı.

"Günaydın, Douglas. Jackson müsait mi?"

"Evet, fakat sizi bekliyor muydu?"

"Hayır, ama sadece bir dakikasını alacağım. Söz veriyorum."

Douglas, "Peki, haber–" demeye kalmadan Daphne, Jackson'ın odasına girdi.

Başını kaldıran Jackson epey şaşkındı. "Burada ne işin var senin?"

"Sana da günaydın. İlgini epey çekeceğini düşündüğüm birtakım haberlerim var," dedi kapıyı kapatırken. Ardından da Jackson'a bir dosya uzattı.

"Bu da neyin nesi?"

Dosyanın içeriğine göz gezdiren Jackson'ın âdeta beti benzi atmıştı. "Bunlar... doğru olamaz! Amber'ın pasaportuna ben de bakmıştım."

"Amber, kayıp bir şahıs. Eşin Lana ise onun kimliğini kullanıyor. Kandırılan kişi olmak nasıl bir hismiş? Amber bir düzenbaz sadece." Kahkaha attı. "Elde etmek istediği asıl şeyin ne olduğunu insan merak etmeden duramıyor doğrusu."

Adamın alnındaki damar öylesine güçlü şekilde zonkluyordu ki Daphne derisini yırtarak dışarı çıkacağını sandı.

"Anlamıyorum," diye haykırdı gazetedeki haberden gözlerini alamadan.

"Gayet basit. Amber, yani Lana, seni gözüne kestirmiş, bu yüzden kurnazca hayatıma sızdı. Tabii ben bu durumu anladıktan sonra Amber, benim çıkış biletim haline dönüştü."

"Neden bahsediyorsun sen? İlişki yaşadığımızı biliyor muydun?"

"Hepsini ben planladım zaten. Onu resmen bir hediyeymiş gibi paketleyip, sana sundum. Gölde geçirdiğimiz o hafta sonunda, seni Amber'ın kolları arasına yolladım. Peki neden mi hamile kalamıyordum? Eh, çünkü spiral kullanırken bunu başarmak epey güç oluyor."

Jackson'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Beni oyuna mı getirdin?"

"İşinin ehlinden öğrendim."

"Seni oro—"

"Cık cık. Ağzını bozmak senin çıkarına değil."

Nefes alıp verişi hızlanıyordu. "Amber'ı ifşa etmeyi mi planlıyorsun?"

"Bu sana bağlı."

"Ne istiyorsun?"

"Velayet haklarından vazgeçmeni."

"Sen delirdin mi? Çocuklarımı öylece silip atacak değilim."

"Eğer bunu yapmazsan, polise gider ve onun kimliğini açıklarım. Amber'ı tutuklarlar. Oğlun için arzuladığın gelecek bu mu? Mahkûm bir anne? Özgeçmişinde böyle bir olaya sahip olan kimseyi Charterhouse Koleji'ne almazlar."

Jackson yumruğunu masaya indirdi. "Seni orospu!"

Bir kaşını havaya kaldıran Daphne, Jackson'ın yanında yıllar sonra ilk kez kendini soğukkanlı hissediyordu. "Eğer bana böyle hakaret etmeye devam edeceksen, iyisi mi ben de polisi arayayım. Hatta belki gazeteleri de ararım. Yeni eşinin elleri kelepçeli halde evinden alınışını görmek isteyebilirler."

Duyulabilir şekilde birkaç derin nefes alıp veren Jackson, yumruklarını sıkıp duruyordu. "Çocuklardan vazgeçtikten sonra Amber'ı gene de polise ihbar etmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Bilemeyeceksin. Fakat senin gibi biri olmadığımın farkındasın. Tek isteğim, senden sonsuza dek uzaklaşabilmek. Amber'la olduğun sürece beni rahat bırakacağını biliyorum. Tek arzum bu. Ee, imzalayacak mısın?"

"İnsanların kızlarımı yüzüstü bıraktığımı düşünmelerine müsaade edemem," diye itiraz etti.

Daphne başını salladı. "Onlara, Kaliforniya'ya gitmeme müsaade etmediğin sürece boşanma dilekçesini imzalamayı reddettiğimi söylersin. Ya da seni aldattığımı. Ne

istersen söyle. Uydurmak konusunda senden iyisi yoktur. Beni felaket bir ebeveyn gibi lanse et ve her fırsat bulduğunda kızlarını görmeye gidiyormuş gibi davran. Yalan söylediğini kimse anlamayacaktır."

"İnsanların senin hakkında ne düşüneceğini umursamayacak mısın?"

"Hayır. O senin alanın." Daphne'nin önemsediği tek şey, çocuklarını ve kendini Jackson'dan olabildiğince uzaklaştırabilmekti. "İstediğin her şeye sahip olacaksın. Ayrıca sakın beni engellemeye kalkışma. Çünkü başıma bir şey gelmesi dâhilinde, tüm bu kanıtlar Meredith'e yollanacak. Tabii başka acil durum planlarım da var."

Ne tuttuğu özel dedektifin kimliği hakkında ne de aldığı tedbirler hakkında Jackson'ın bir fikri vardı. Tüm bilgiler dedektifin elindeydi ve Daphne'nin başına bir şey gelirse, adam da hemen polise gidecekti. Daphne annesine de her şeyi anlatmış ve Amber'a ait dosyanın bir kopyasını vermişti.

"Kâğıtlar yanında mı?"

Çantasını açan Daphne zarfı çıkardı. "Avukatına ver de bir gözden geçirsin. Onun için de bir imza yeri var. Noterce onaylanmaları gerekiyor. Ayrıca sözde hastalığımla ilgili tüm kanıtların senin tarafından uydurulduğunu beyan eden bir ifade de var."

"Öyle bir şeyi neden imzalayayım ki?"

"Çünkü eğer imzalamazsan, polisi ararım. Hayatıma karşı elinde bir koz bulunmasına daha fazla izin vermeyeceğim. Eğer imzalarsan, bu belgeyi kimseye göstermeyeceğim; tabii kızların peşinden gelmeye falan kalkmazsan."

Oflayan Jackson, "Pekâlâ. Hayatını geri alabilirsin, Daphne. Zaten senden sıkılmıştım. Yaşlısın ve modan çoktan geçti," dedi ve gözlerini Daphne'nin vücudunda gezdirdi. "En azından gençliğin bana aitti."

Başını sallayan Daphne, adamın sözlerinden hiç etkilenmemişti. "Neredeyse senin için üzüleceğim. Böyle mi doğdun, yoksa ailen mi seni bu berbat hale getirdi, bilmiyorum. Fakat acınası bir pisliğin tekisin. Asla mutlu olamayacaksın. Fakat gerçek şu ki, seninle evlendiğime pek pişman olduğumu söyleyemeyeceğim. Çünkü evlenmeseydim, hayatımda aldığım en müthiş iki hediye olan kızlarıma sahip olamayacaktım. O yüzdendir ki o iğrenç yıllar karşılığında, kızlarım sadece benim olacak. Üstelik içimde halen yeterince sevgi ve yaşama sevinci bulunuyor."

Jackson esnedi. "Bitti mi?"

"Yıllar önce bitmişti zaten." Daphne gülerek ekledi: "Ha, bu arada. Yatakta beş para etmezsin."

Öfkeden kuduran Jackson, sandalyesinden Daphne'ye doğru fırladı.

Geri çekilen Daphne, ofisin kapısına doğru ilerledi.

"O belgeleri yarına bekliyorum," dedi odadan çıkarken.

69

Amber'ın mutluluğu kısa sürmüştü. Bebeğin doğumun ardından, Bora Bora Adaları'nda gecikmiş bir balayına çıkmışlardı. Amber'ın gözünde Jackson, bir kocadan beklenebilecek tüm niteliklere sahip olduğunu kanıtlamıştı. Bir şeyi elde etmek için tek yapması gereken, onu istemekti. Oğluyla gece gündüz ilgilenen bir dadıya ve sınırsız bir alışveriş bütçesine sahipti. Mağazalardaki ve güzellik merkezlerindeki çalışanların onun karşısında el pençe divan durmalarına bayılıyor ve hiçbir yaptırıma maruz kalmaksızın, küstahça davranmaktan keyif alıyordu. Ne de olsa kimse Bayan Jackson'a ağzını açmaya cüret edemezdi; hele ki etrafa böylesine para saçarken.

Amber, Daphne onları Kaliforniya'ya götürdüğü için, o iki ufak canavarın ayağına dolanmalarından da kurtulmuştu. Jackson, kızlarını ziyaret etmek için oraya gideceğini söylüyordu.

İşte bu yüzden, o sabah yatağın başında dikilip ona bakmakta olan Jackson'ı gördüğünde, başına gelecekler-den habersizdi. Gözlerini ovuşturup doğruldu.

"Ne yapıyorsun, Jackson?"

Jackson'ın kaşları çatıktı. "O uyuşuk kıçını yataktan kaldırmayı planlayıp planlamadığını merak ediyordum."

En başta adamın şaka yaptığını düşündü.

Kahkaha atarak cevap verdi. "O kıçı seviyorsun ama."

"Hoşuma gitmeyecek kadar yağlandı son zamanlarda. Spor salonuna en son ne zaman gittin?"

Amber işte şimdi sinirlenmişti. Derhal yataktan çıkıp, "Daphne'yle böyle konuşmuş olabilirsin. Fakat bana sökmez," dedi.

Jackson onu itince, tekrar yatağa düştü.

"Ne yapıyorsun be—"

"Kes sesini. Geçmişin hakkında her şeyi öğrendim."

Amber'ın gözleri kocaman olmuştu. "Neden bahsediyorsun?"

Jackson yatağın üzerine bir dosya fırlattı. "Bundan bahsediyorum."

Amber'ın gözüne ilk çarpan, kendisine ait eski bir fotoğrafın bulunduğu bir gazete kupürüydü. Eline alıp hızlıca gözden geçirdi. "Bu da nereden çıktı?"

"Fark etmez."

"Jackson, açıklayabilirim. Yalvarırım, gerçekleri bilmiyorsun."

"Kes! Kimse beni aptal yerine koyamaz. Seni polise teslim edip hapse attırmalıyım."

"Oğlunun annesiyim. Üstelik seni de çok seviyorum."

"Seviyormuş! Tıpkı o adamı da sevdiğin gibi mi?"

"Ben... Sandığın gibi değil..."

"Merak etme. Kimseye söylemeyeceğim. Annesinin hapiste olması oğlum adına iyi olmaz." Jackson aralarında birkaç santim kalana dek Amber'ın üzerine doğru eğildi. "Fakat artık senin sahibin benim. O yüzden de seninle nasıl istersem öyle konuşacağım. Ve sen de sesini çıkarmayacaksın, anladın mı?"

Amber, adamı başıyla çaresizce onayladı. Jackson'ın sadece öfkelendiğini düşünüyor, uyduracağı inandırıcı bir

hikâye bulduktan sonra sakinleşeceğini ve işlerin tekrar yoluna gireceğini umuyordu.

Fakat bunun yerine, her şey çok geçmeden daha da kötüye gitmeye başladı. Jackson, Amber'ın cebine giren parayı hayli kısıtladı ve harcadığı her bir kuruşun hesabını sormaya başladı. Daha sonraysa, Amber'ın boş zamanında gerçekleştireceği aktivitelere kadar bütün hayatını Jackson belirlemeye başladı. Her gün spora gitmesi ve hiç umursamadığı, bahçecilikle ilgili sıkıcı bir grup için gönüllü olarak çalışması gerekiyordu. Bahçe bakımını öğrense ne olacaktı ki? Bahçıvanlar neye yarıyordu? Ve o defter... Jackson'ın kendisinden o günkü kilosuyla beraber notlar düşmesini istediği şu yiyecek defteri. Bu resmen küçük düşürücüydü. Amber için bardağı taşıran son damla da bu oldu ve nihayetinde adama meydan okumaya karar verdi.

"Sen kafayı mı yedin? Ne yediğimi her gün sana rapor edecek değilim. Bu defteri alıp kıçına sokabilirsin." Defteri yere fırlattı.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilen Jackson, Amber'a onu öldürecekmiş gibi baktı. "Çabuk o defteri yerden al," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Almayacağım."

"Seni uyarıyorum, Amber."

"Yoksa ne yaparsın? Beni polise vermeyeceğini zaten söyledin. O yüzden tehdit etmeyi kes. Eski karın gibi zayıf ve itip kakabileceğin biri değilim ben."

İşte Jackson bu sözler karşısında resmen çılgına döndü. "Daphne'nin tırnağı bile olamazsın, seni köylü orospu. İstediğin kadar oku, istediğin kadar araştırma yap, sonsuza dek ucuz biri olarak kalacaksın."

Amber birdenbire yanındaki masanın kenarında bulunan kristal saati eline aldı ve Jackson'a fırlattı. Jackson'ı teğet geçen saat, yere çarpıp parçalandı. Jackson ölüm saçan gözlerle üzerine doğru yürüdü ve "Seni deli sürtük. Sakın bir daha canımı yakmaya kalkma!" dedi. Amber'ı bileğinden tutan Jackson, kadın acıyla inleyene dek onu sıktı.

"Beni tehdit etme, Jackson. Yoksa seni de alaşağı ederim." Amber içten içe titriyordu, fakat avantajı elinde tutmak için boyun eğmediğini göstermesi gerektiğinin farkındaydı.

Jackson, Amber'ın kolunu bıraktı ve arkasını dönüp gitti. Amber mücadeleden galip çıkanın kendisi olduğunu düşündü.

***

Jackson o akşam eve döndüğünde, ikisi de sabahki kavgayla ilgili en ufak bir şey söylemedi. Amber, Margarita'dan akşam yemeği için bir Fransız yemeği hazırlamasını istemişti: Coq au Vin. Yemeği Google'da aratmış ve yanında hangi şarap ile tatlının servis edilmesi gerektiğini de öğrenmişti. Asıl klas sahibi olanın kim olduğunu Jackson'a gösterecekti. Saat yedide eve gelen Jackson, doğrudan çalışma odasına gitti ve Amber kendisini sekizde çağırana dek oradan çıkmadı.

"Beğendin mi?" diye sordu, adam ilk lokmasını aldıktan sonra.

Jackson alaycı bir ifadeyle baktı. "Niye soruyorsun ki? Sen mi pişirdin?"

"Ben seçtim ama. Bak Jackson, burada barışmak için çabalıyorum. Kavga etmek niyetinde değilim. İlişkimizin eski haline dönmesini sen de istemez misin?"

Şarabından bir yudum alan adam, Amber'a baktı. "Daphne'yi terk etmem için beni kandırdın. Aslında

olmadığın bir kişi olduğuna beni inandırdın. O yüzden hayır, Amber. İlişkimizin eski haline döneceğini hiç sanmıyorum. Arada oğlumuz olmasaydı, şu an hapiste olurdun."

Amber, azize mertebesine çıkarılan Daphne'yi duymaktan bıkıp usanmıştı. "Daphne sana tahammül edemiyordu. Senin yanındayken tüylerinin diken diken olduğunu söyler dururdu." Daphne'nin ağzından asla böyle bir şey çıkmamış olsa da, bu sözler Jackson'ı susturmaya yetti.

"Senin ağzından çıkan tek bir kelimeye dahi inanacağımı nereden çıkardın?"

Amber durumu daha da kötü bir hale soktuğunu düşünmeye başladı. "Doğru söylüyorum. Ayrıca sana âşığım da. Senin güvenini tekrar kazanacağım."

Yemeklerini sessizlik içinde bitirdiler. Ardından Jackson çalışma odasına gitti ve Amber da Jackson Junior'ı kontrol etmek için çocuk odasına geçti. Dadıları Bayan Wright, sallanan sandalyesine oturmuş, kitap okuyordu. Amber devamlı onlarla kalacak bir dadı tutması için Jackson'ı ikna edince, Sabine de mecburen işi bırakmak durumunda kalmıştı. Amber o burnu kalkık Fransızı evinde istemiyordu çünkü. Surrey ise halen hafta sonları yardıma geliyordu. Bunny tarafından tavsiye edilmiş olan Bayan Wright'ın referansları kusursuzdu. Üstelik kadının yaşı da büyüktü ve Jackson'ın dönüp bir daha bakmayacağı bir yüzü vardı.

"Uyutmakta zorluk çektiniz mi?" diye sordu Amber.

"Hayır, hanımefendi. Sütünü içti ve doğruca uykuya daldı. Sizin şu oğlan acayip tatlı bir şey."

Oğlunun üzerine eğilen Amber, çocuğu başından nazikçe öptü. Gerçekten de güzel bir çocuktu ve Amber, oğlunun ilginçleşmeye başlayacağı yılları iple çekiyordu; löp

gibi yatmaktansa, muhabbet edebileceği ve oyunlar oynayabileceği o günleri.

Ardından yatağa giren Amber, komodinine sakladığı dedektif romanını çıkardı. Yaklaşık bir saat sonra Jackson nihayet yanına geldiğinde, kitabı hızla kaldırdı. Son sevişmelerinin üzerinden iki hafta geçmişti ve Amber endişelenmeye başlıyordu. Jackson yorganın altına girince, Amber elini uzattı ve adamı okşamaya başladı. Jackson ise Amber'ın elini itti.

"Havamda değilim."

Arkasını dönen Amber, ilişkilerindeki o eski ahengi nasıl tekrar elde edebileceğini düşünerek uykuya daldı.

Amber birden nefesinin kesildiğini hissetti. Panik içinde gözlerini açtığında, Jackson'ı ve burnunun üzerindeki elini gördü. Adamın parmaklarını yüzünden güçlükle ayıran Amber, nefes nefese haykırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ah, demek uyandın, güzel."

Jackson gece lambasını yaktı ve adamın elindeki silahı gören Amber'ın gözleri dehşetle açıldı; aylar önce Daphne'nin gardırobunda bulduğu silahın aynısıydı bu.

"Jackson! Ne yapıyorsun?"

Jackson, silahı kadının kafasına dayadı. "Eğer bana bir şey daha fırlatacak olursan, bir dahaki sefer uykundan uyanamazsın."

Amber, adamın elini itmeye çalıştı; şakaya vurmaya çalıştı ve "Ha, ha," deyip geçiştirdi.

Kadının bileğini diğer eliyle yakalayan Jackson, "Ben ciddiyim," dedi.

Amber'ın ağzı açık kalmıştı. "Ne istiyorsun?"

"Hoşça kal, Amber."

Adamın parmağı tetiğe bastırmaya başlayınca, Amber bir çığlık attı. Klik. Silah patlamadı.

Islak bir şeyler hisseden Amber, altına kaçırdığını fark etti ve Jackson'ın yüzüne tiksinti dolu bir ifade yerleşti.

"Zayıfsın. Çocuk gibi yatağına işiyorsun."

Kadının üzerinden fırlayan Jackson'ın silahı halen Amber'a doğrultulmuştu.

"Bu seferlik paçayı kurtardın. Bir dahakine bu kadar şanslı olmayabilirsin."

"Polisi arayacağım."

Jackson kahkaha attı. "Hayır, aramayacaksın. Seni de tutuklarlar. Unuttun mu, sen bir kaçaksın." Yatağı işaret etti. "Kalk ve çarşafları değiştir."

"Önce bir duş alacağım."

"Hayır."

Yataktan kalkan Amber, çarşafları ve yorganı yerinden çıkarırken, bir yandan da hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bir kenarda dikilen Jackson, tek kelime dahi etmeden kadının her hareketini izledi. Amber'ın işi bittiğindeyse Jackson tekrar konuşmaya başladı.

"Şimdi gidip duş al, ardından da ufak bir konuşma yapacağız." Amber tam banyoya gidiyordu ki, Jackson arkasından seslendi.

"Son bir şey daha." Silahı ona fırlattı. Fakat Amber yakalayamayınca, tabanca yere düştü. "Merak etme, dolu değil. Üzerindeki harflere bak."

Tabancayı yerden alan Amber, aylar önce de gördüğü o harfleri okudu: SBS. "Anlamı ne bunun?"

Jackson gülümsedi. "Sen benimsin, sürtük."

70

Sekiz Ay Sonra

Taksinin camından New York'u izleyen Daphne, elindeki telefonu sıkıca tutuyor; gerginliğinden dolayı uçakta bir şey yiyemediği için karnı şu an durmadan gurulduyordu. Bir umutla çantasının içini karıştırdı ve bulduğu naneli sakızı ağzına attı. Taksi, Jackson'ın şirketinin önüne çektiğinde, derin bir nefes aldı. Bugünden sonra, Connecticut'tan temelli ayrılacak ve kurduğu yeni hayata odaklanacaktı.

Boşanma işlemleri tamamlandığında Daphne, kızları da yanına almış ve annesinin pansiyonuna gitmişti. Bavullarını yerleştirip kızları uykuya yatırdıktan sonra, annesiyle beraber oturmuş ve en başından itibaren kadına başından geçen her şeyi tek tek anlatmıştı. Annesi kızının göğüs germek zorunda kaldıklarını duyduğunda, üzüntüsünden kahrolmuş ve öfkeye kapılmıştı.

"Benim zavallı kızım. Neden bana hiç anlatmadın? Keşke en başında yanıma gelseydin."

Daphne kocaman bir of çekmişti. "Denedim. Tallulah henüz bebekken, evden ayrıldım. İşte o zaman Jackson beni hastaneye koydu ve hakkımdaki bir dolu şey

uydurdu. Elimden hiçbir şey gelmiyordu." Uzanmış ve annesinin elini tutmuştu. "Ve senin elinden de hiçbir şey gelmezdi."

Ruth ağlamaya başlamıştı. "Tahmin etmeliydim. Ne de olsa kızımsın. Jackson'ın ne mal olduğunu görmem gerekirdi."

"Hayır anne. Bunu bilemezdin. Lütfen, kendini suçlamanın zamanı değil şimdi. Önemli olan, artık özgür olmam. Bundan sonra beraber yaşayabiliriz."

"Baban, Jackson'ı hiç sevmemişti zaten," demişti Ruth fısıldarcasına.

"Nasıl yani?"

"Babanın aşırı korumacı davrandığını düşünüyordum. Hani bilirsin, babalar, küçük kızları asla büyümesin isterler. Jackson'ın fazla kurnaz olduğunu düşünmüştü. Keşke onu dinleseydim."

Elini annesinin omzuna koymuştu. "Onu o kadar özlüyorum ki. Harika bir babaydı."

Tüm gece muhabbet etmişler, kaybolan yılların acısını çıkartmışlardı. Daphne, annesinin ertesi sabah yaptığı teklif karşısında ise epey şaşırmıştı.

"Pansiyonu Barry'ye satıp, sizinle Kaliforniya'ya taşınsam nasıl olur?"

"Ciddi misin? Mükemmel olur!"

Başıyla onaylamıştı kadın. "Yeterince şey kaçırdım. Daha fazlasını kaçırmak istemiyorum."

Anneannelerinin onlarla beraber yaşayacağını öğrenen kızlar da mutluluktan havalara uçmuşlardı.

Güney Kaliforniya hepsine iyi gelmişti. Hiç batmayan güneş ve etraflarındaki insanların mutlu ruh halleri,

hepsinin üzerinde olumlu bir etki yaratmıştı. Tabii ki kızlar babalarını halen özlüyorlardı, fakat her geçen günle beraber, onlar da bu hayata iyice alışmışlardı. Babaları tarafından dışlanmalarının sebebi olarak Amber'ı görüyorlardı, Daphne de bu durumdan memnundu. Büyüdüklerinde Daphne onlara gerçeği anlatacaktı. O gün gelene dekse kızlar iyi bir terapistin, çocuklarla dolup taşan bir mahallenin ve kızların oyuncaklarını çalmak gibi bir eğilime sahip olduğu için Bay Haydut diye anılan bir labrador köpeğin de yardımıyla günbegün iyileşiyorlardı.

Sahilden dört kilometre uzaklıktaki Santa Cruz'da, dört yatak odalı şirin bir ev bulmuşlardı. Daphne başta, deniz kenarındaki bir malikânede yaşadıktan sonra bu hoş, fakat yüz seksen beş metrekarelik evde yaşamanın kızlara zor gelebileceğinden ötürü endişeliydi. Buradan daha büyük bir evi karşılamaya parası yeter de artardı bile; fakat o tür bir hayat tarzını artık geride bırakmak istiyordu. Pansiyonu Barry'ye satan annesi, bu evin alımına destek çıkmakta ısrar etmişti. Üstelik boşanma sözleşmesinden aldığı parayı, kızlar için bir fona yatıran Daphne, buradan aldığı faizlerle yaşamlarını rahatlıkla devam ettiriyordu. Julie'nin Tebessümü'nün yönetimine Douglas geçmiş, Daphne ise kurul üyesi olarak çalışmalara katkı sağlıyordu. Bir gün iş hayatına tam anlamıyla geri dönecekti, fakat şimdi iyileşme zamanıydı.

Tartısını Connecticut'ta bırakan Daphne, kendini hiç olmadığı kadar sağlıklı ve güzel hissetmeye başlamıştı. Bir daha kimsenin onu kontrol edemeyeceğini kendisine hatırlatması için yemek defterini de yanında getirmişti ama onu kullandığı yoktu. Aldığı beş kiloyu da gururla taşımaya devam ediyor ve bu fazlalıklar, ona daha kadınsı ve kıvrımlı bir görünüm veriyordu. Buzdolapları da en

sevdikleri yemeklerle doluydu; buzlukta dondurma ve raflarda şekerlemeler de vardı. Daphne, cezalandırılma korkusu olmadan, kendi seçimlerini yapabilme özgürlüğünden öylesine hoşnuttu ki... Sanki yıllarca nefessiz kaldıktan sonra derin bir soluk alabilmek gibiydi bu.

Şimdiyse şirket binasının önünde duran taksi şoförüne ücretini ödeyen Daphne araçtan indi. Binadan içeri adım attığı an, aşina olduğu o dehşet hissi her yanını sardı. Omuzlarını dikleştirip derin bir nefes aldı ve korkacak hiçbir şeyi olmadığını kendine hatırlattı. Artık Jackson'a *ait* değildi. Birkaç dakika sonra asansörden inen Jackson'ın asistanı Douglas, Daphne'nin yanına yaklaştı ve kadına sarıldı.

"Gelebilmene çok sevindim. Daha demin aradılar. Birkaç dakika içinde burada olurlar."

"Neler olup bittiğine dair Jackson'ın bir fikri var mı?"

Douglas olumsuzca başını salladı.

"Durum ne kadar vahim?"

"Epey vahim diyebiliriz. Hesap tablolarını aylardan beri onlara veriyorum. Nihayet iki hafta bazı hesap numaralarına erişmeyi başarabildim. Olayın önüne geçenin de bu olduğuna eminim," diye yanıtladı Douglas.

"Yukarı çıkalım mı?" diye sordu Daphne.

"Olur," dedi ve "Onlar da geldi," diye fısıldadı Daphne'nin arkasına bakarak.

Üzerlerine parlak mavi renkli operasyon montlarını giymiş ve sol göğüslerinin üzerinde altın renkli kabartmalarla 'FBI' yazan dört adam binadan içeri giriyordu.

Güvenliğin bulunduğu masaya yaklaşıp, kimliklerini gösterdiler.

"Çabuk, onlardan önce üst kata çıkmamız lazım," dedi Douglas.

Asansöre bindiler; Daphne, kalbinin güm güm atmaya başladığını ve bu hissin, parmak uçlarını karıncalandırdığını hissediyordu. Yüzünü ateş basmış ve birdenbire midesi bulanmaya başlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Douglas.

Yutkunan Daphne, elini midesine koydu ve başıyla onayladı. "Birazdan düzelirim. Bir an için başım döner gibi oldu." Gülümsemeye çalıştı. "Merak etme. İyiyim."

"Emin misin? İlla burada bulunman gerekmiyor."

"Dalga mı geçiyorsun? Böyle bir anı hayatta kaçırmam."

O anda asansörün kapısı açıldı. Douglas'ın peşinden giden Daphne, bir dizi odanın yanından geçerek, doğrudan Jackson'ınkinin önüne vardı.

Daphne'nin aklına bir şey geldi ve Douglas'a, "Hemen döneceğim," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"FBI içeriye dalmadan önce Jackson'a söylemem gereken bir şey var."

"Acele etsen iyi olur."

Çalmayı zahmet etmeden Jackson'ın odasının kapısını savurarak açtı Daphne. Şaşkınlıkla geçen birkaç saniyenin ardından Jackson, eski eşine hayretle baktı. Sandalyesinden kalkan adam, özel dikim takım elbisesinin içinde her zamanki gibi kusursuz bir görünüm sergiliyor ve öfkeyle çattığı kaşlarıyla kadına bakıyordu.

"Ne arıyorsun burada?!"

"Sana küçük bir veda hediyesi getirdim," diye tatlı bir sesle yanıtladı Daphne. Ardından da çantasından küçük bir paket çıkardı.

"Neden bahsediyorsun? Seni dışarı atmadan önce odamdan defol!" Masasındaki telefonu aldı.

"Bunun ne olduğunu görmek istemez misin, Jackson? Sana aldığım bu küçük hediyeyi?"

"Ne tür bir oyun çevirdiğini bilmiyorum, Daphne, fakat hiç ilgimi çekmiyor. Yine canımı sıkıyorsun. Sana defol git dedim."

"O zaman birazdan ne olacağını tahmin et. Çünkü hayatın epey ilginçleşmek üzere. Bundan sonra sıkılmaca falan yok." Paketi adamın masasına fırlattı. "Al bakalım. Çıkacağın tatilde sana iyi eğlenceler."

Kapıyı açan Daphne, lobide karşılaştığı adamları, ofisin odaları arasında ilerlerken görünce soluğu kesildi. Hepsinin de yüzünde sevimsiz ve pek de hayra alamet olmayan bir ifade vardı.

Douglas'ın da eşlik ettiği üniformalı dörtlü, Jackson'ın odasından içeri girerken, kafalarını çevirdiler ve Daphne'ye baktılar.

Daphne kenara çekilince, adamlardan biri kimliğini havaya kaldırdı. "Jackson Parrish?"

"Evet?" diye onayladı Jackson.

"FBI," dedi aralarındaki en yaşlı ajan; diğerleriyse hemen Jackson'ın etrafını sardı.

"Bu da nedir böyle?" Yükselttiği sesi çatlak bir şekilde çıkmıştı. Odaya birdenbire ölüm sessizliği çökmüştü. Tüm çalışanlar da koltuklarını olay mahalline doğru ittirmiş ve dikkatle Jackson'ı izlemeye başlamıştı.

"Hakkınızda bir tutuklama kararı var, bayım."

"Saçmalık. Suçum neymiş?" dedi sesi tekrar soğukkanlı çıkmaya başlayan Jackson.

"İnternet üzerinden dolandırıcılık, para aklama ve vergi kaçırma. Ve sizi temin ederim ki hiçbiri de saçmalık değil."

"Buradan defolun gidin! Ben yanlış bir şey yapmadım. Benim kim olduğumu biliyor musunuz siz?"

"Kesinlikle biliyoruz. Şimdi, rica ederim, arkanızı güzelce dönün ve ellerinizi geriye atın."

"Hepinizi mahkemeye vereceğim! Sizinle işim bittiğinde, en azından arabalara park cezası kesebiliyoruz diye şükredeceksiniz."

"Bayım, size son kez güzelce arkanızı dönmenizi ve ellerinizi geriye atmanızı söylüyorum," dedi, Jackson'a doğru kararla ilerleyip onu duvara dayayan ajan.

Yüzü duvara yapışan Jackson, ağzından tükürükler saçarak, "Sen! Bu senin başının altından çıktı, değil mi?" diye sordu.

Daphne gülümsedi. "Adalet sisteminin nasıl işlediğini ilk elden görmek istedim. Anlarsın ya, epey eğitici bir deneyim. Zihnimi sürekli beslemem gerektiğini bana sen öğretmiştin, Jackson."

Daphne'ye doğru atılan Jackson, ajanlar tarafından engellendi ve ellerine kelepçe geçirildi. "Seni kaltak! Ne kadar vakit alırsa alsın, öcümü alacağım." Onu tutan ajanın elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Bunu yaptığına çok pişman olacaksın."

Jackson'ın arkasındaki epey iri yapılı ajan, avucunun içinde tuttuğu kelepçelerin zincirini aşağıya doğru ittirdi.

Direnme şansı kalmayan Jackson, acı içinde kıvranarak dizlerinin üzerine çöktü.

Daphne başını salladı. "Hiç de pişman olmayacağım. Artık bana zarar veremezsin. Suçlaman gereken tek kişi sensin. Açgözlülük yapmayıp, ülke dışındaki o sahte hesapları açmasaydın ve yapman gerektiği şekilde o vergileri ödeseydin, bunların hiçbiri olmazdı. Tek yapmam gereken, yeni asistanının seni polise ihbar edecek kadar karakterli biri olmasını sağlamaktı."

"Neden bahsediyorsun?"

Daphne'nin yanına gelen Douglas, "Benim kız kardeşimin de Kistik Fibrozis'i vardı ve Daphne'nin vakfı sayesinde hayatı kurtuldu," diye açıkladı. Ajanlardan birine bakan Douglas, başıyla onay verdi.

"Sizlerden biraz geri çekilmenizi rica edeceğim," dedi çaktırmadan gör kırpıp, pis pis sırıtan bir ajan. "Gidelim, Bay Parrish." Jackson'ı dizlerinin üzerinden kaldırıp, asansöre doğru yönlendirdiler.

"Bir saniye," dedi Daphne. "Jackson, hediyeni unutma."

Daphne hediyeyi masadan alıp, Jackson'ın cebine soktu.

"Üzgünüm hanımefendi, ama onun ne olduğunu görmem lazım," dedi aralarındaki en uzun ajan elini kaldırarak.

Jackson'ın cebinden paketi çıkaran Daphne, ambalajı açtı ve ucuz bir dükkândan aldığı dandik bir plastik kaplumbağayı havaya kaldırdı. "Al bakalım, hayatım," dedi kaplumbağayı Jackson'ın önünde sallayarak. "Beni hatırlamanı sağlayacak bir şey. Bunun, artık benim üzerimde hiçbir gücü yok. Tıpkı senin gibi."

71

Daphne'nin son bir durağı daha vardı. Taksiden indi ve şoföre onu beklemesini söyledi. Eski evinin kapısını çalıyor olmak kendisine halen tuhaf geliyordu. Kapıyı açan Margarita sevinçle ellerini havaya kaldırdı. "Hanımefendi! Sizi görmek ne de güzel."

Birbirlerine sarıldılar. "Seni görmek de öyle, Margarita." Sesini alçaltan Daphne, "Umarım sana iyi davranıyordur," dedi.

Margarita'nın yüzü aniden anlaşılmaz bir ifadeye büründü ve kadın kaygıyla etrafına bakındı. "Beyefendiyi mi görmeye geldiniz?"

Daphne başını salladı. "Hayır, Amber'ı görmeye geldim."

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pekâlâ, haber vereyim."

Derken ortaya çıkan Amber, "*Senin* burada ne işin var?" diye sordu. İpince ve solgun görünüyordu.

"Konuşmamız gerek."

Daphne'ye şüpheyle baktı. "Ne hakkında?"

"İçeri girelim. Hizmetçilerin duymasını isteyeceğini sanmıyorum."

"Burası artık *benim* evim. Ancak ben seni içeriye davet edersem girebilirsin." Dudaklarını büzüp, gergin şekilde etrafa bakındı. "Neyse, beni izle."

Amber'ın peşinden salona giden Daphne, şöminenin önündeki bir koltuğa yerleşti. Amber ve Jackson'ın düğünlerine ait devasa bir portre, eskiden ailece bir portrelerinin bulunduğu yere asılmıştı. Her ne kadar Amber o dönemde hamile olsa ve bu açıkça görünse de, ressamdan kendisini narin ve şişkin göbeği olmadan tasvir etmesini istemişti demek ki.

Temkinli şekilde Daphne'ye bakan Amber, "Nedir mesele?" diye sordu.

"Bir daha çocuklarımla muhatap olmayacaksın."

Amber gözlerini devirdi. "Tek yaptığım, erkek kardeşlerinin vaftiz törenine katılmaları için bir davetiye yollamaktı. Sırf bu konuda mızmızlanmak için mi Kaliforniya'dan kalkıp buraya mı geldin?"

Kadının sataşmalarını görmezden gelen Daphne, Amber'a doğru eğildi. "Şimdi beni iyi dinle, geri zekâlı. Eğer onlara bir kartvizit dahi yollamaya kalkarsan, kelleni uçururum. Yeterince açık mı, *Lana*?"

Koltuğundan fırlayan Amber, Daphne'nin yanına geldi. "Sen bana ne dedin?"

"Beni duydun... Lana. Lana Crump."

Amber'ın yüzü kıpkırmızı kesildi ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Meredith'le aranızda geçenlerden sonra bir dedektif tuttum. Her şeyi o zaman öğrendim."

"Fakat gene de arkadaşım olmaya devam ettin, öyle mi? Anlamıyorum."

"Gerçekten senin ne haltlar karıştırdığından haberim olmadığını mı sanmıştın? Yapma lütfen." Daphne başını salladı. "Ah, Amber, Jackson beni aldatacak diye öylesine korkuyorum ki... Ona asla bir erkek çocuğu veremeyeceğim falan filan... Hepsini nasıl da yuttun! Tam da umduğum şekilde davrandın, Lana. Hatta gittin ve 'alerjik' olduğum o parfümü bile sipariş ettin." Alerjik derken, parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı.

Amber'ın ağzı açık kalmıştı. "Bunların tümünü sen planlamış olamazsın!"

Daphne gülümsedi. "Kusursuz bir hayata, kusursuz bir kocaya sahip olacağını sanmıştın, değil mi? Jackson'ı şimdi ne kadar seviyorsun, Lana? Sana gerçek karakterini gösterdi mi?"

Amber öfkeden parlayan gözlerle Daphne'ye bakıyordu. "Bu muamelenin bana özgü olduğunu sanmıştım. Hakkımdaki gerçeği öğrendiği için öyle davranıyor diye düşünmüştüm." Daphne'ye nefret dolu bir bakış attı. "Ona dosyayı veren sendin demek!"

Daphne başıyla onayladı. "Sırf seninle evlenmeyi reddetti diye Matthew Lockwood adındaki o zavallı oğlana attığın iftiraya ve işlemediği bir suç yüzünden nasıl iki yılını hapiste geçirmesine göz yumduğuna dair her şeyi okudum."

"O orospu çocuğu bunu hak etmişti. Beni kirli sırrı olarak sakladı ve zengin kız arkadaşının uzaklarda olduğu yaz ayları boyunca benimle birlikte oldu. Hele o annesi! Görsen, kadının bir torun istediğini sanırdın. Fakat bana kurtaj yaptırmamı ve benden doğacak çocuğun olsa olsa bir köylü olacağını söyledi. O kıymetli oğlunu karakola

götürürlerken kahkahalara boğulmuştum. Kendilerini öylesine olağanüstü insanlar olarak görüyorlardı ki..."

"Hâlâ pişmanlık duymuyor musun yani? Senin yüzünden girdiği hapishanede dayak yiyip, hayatının sonuna dek tekerlekli sandalyeye mahkûm olmasına rağmen mi?"

Ayağa kalkan Amber, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Ne olmuş yani? Hapishanede kendine sahip çıkamayacak kadar zayıf biri olması benim suçum mu? El bebek gül bebek yetiştirilmiş bir ana kuzusu işte, ne beklenirdi ki zaten." Omuzlarını silkti. "Hem maddi durumu gayet iyi; kendisine iyi bakılıyor. Üstelik aptal aptal sırıtıp duran o kız arkadaşıyla da evlendi."

"Peki ya senin oğlun?"

"Jackson Junior, evet. Ne olmuş?"

"Hayır, *diğer* oğlun. Onu nasıl öylece terk edebildin?"

"Ah bunu da biliyorsun demek. Ne yapsaydım? Annem günlüğümü okudu ve polise gitti. Matthew'u mahkûm etmesi için çabalamaya ikna ettiğim jüri üyesini de buldular. Herif bana karşı tanıklık etmeyi kabul etti. Ardından gözaltına alındım. Ne tür bir anne, kendi evladını polise ihbar eder, bilemiyorum. Güya Matthew için üzülüyormuş; sanki o şımarık piçin acınılacak bir yanı var da." Derin bir nefes aldı. "Fakat oğlumu geri alıp, Matthew'u ve o domuz gibi şişman karısını cezalandırmayı her şeyden çok isterdim. Hanımefendi onu sanki kendi oğluymuş gibi büyütüyor. Benim değil de onun çocuğuymuş gibi! Bu hiç adil değil."

"Adil değil mi?" Daphne daha fazla dayanamayıp güldü. "Onların yanında olması, senin yanında olmasından

iyidir. Bana şunu söylesene, Amber Patterson kim? Onun kaybolmasında da bir parmağın var mı?"

Gözlerini bir kez daha devirdi Lana. "Tabii ki yok. Kasabada otostop çekip, bir kamyonla Missouri'den Nebraska'ya geçtim ve orada bir süre garsonluk yaptım. Devamlı gelen müşterilerden biri, nüfus dairesinde çalışıyordu. Amber'ın kimliğini de ondan aldım."

"Peki pasaportunu nasıl ele geçirdin?"

Bunu duyunca sırıttı. "Eh, küçük kasabaların nasıl olduğunu bilirsin. Bir süre sonra bir yolunu bulup Amber'ın zavallı annesiyle tanıştım. Kasabadaki bir markette çalışıyordu. Birkaç ay çabalamam gerekti, fakat sonunda kadını, onun kayıp kızı olduğuma ikna edebildim. Saçlarımı tıpkı onun gibi yapmam, arkadaşlarından birkaçıyla konuşmam ve onunla aynı şeyleri seviyormuş gibi davranmam da yardımcı oldu tabii. Annesi haftada bir bana akşam yemeği hazırlardı. Fakat epey boktan bir aşçıydı. Amber lise son sınıftaki arkadaşlarıyla beraber Fransa'ya gitmeyi planlıyordu. Zaten onun gibi bir zavallının neden pasaportu olsundu ki? Neyse, ben de çaldım işte." Omuzlarını silkti. "Tabii o güzelim safir yüzüğünü de orada bırakamazdım. Ne de olsa artık ona ihtiyacı yoktu."

Daphne başını sallıyordu. "Gerçekten yapmayacağın iğrençlik yok. Sen nasıl bir insansın?"

"Senin bunu anlamana imkân yok. Sersefil bir şekilde büyüyen benim. Henüz küçükken şunu öğrendim: Eğer bir şeyi istiyorsan, onu kendi ellerinle koparıp almalısın. Çünkü kimse onu sana altın bir tepside sunmayacak."

"Peki, istediklerine artık sahip misin?"

onca para... Akıl alır gibi değildi. Bense bu arada onun şirketinde köpek gibi çalışıyordum," dedi meydan okur bir tavırla. "Ne yapmam gerektiyse, onu yaptım. Senin tüm o iç karartıcı hikâyelerini dinlemek öylesine sıkıcıydı ki. Hele ki Julie'yle ilgili anlattıkların... Ölmüş gitmiş işte ve bu kimsenin umurunda değil. Yıllardır da toprağın altında çürüyor."

Daphne, Amber'ı bileğinden yakalayıp sıkıca tuttu. "Sakın bir daha kız kardeşimin adını ağzına alma, duyuyor musun? Sen başına gelecek her şeyi hak ediyorsun." Kadının bileğini bıraktı. "Etrafına iyice bak. Kusursuz hayatın neye benzediğini kafana kazımaya çalış. Çünkü artık her şey bitti."

"Ne diyorsun sen be?!"

"Jackson'ın yanından geliyorum. FBI tarafından kelepçelenip, gözaltına alındı. Ülke dışındaki banka hesaplarına erişmişler sanırım. Yazık. O hesaplardaki paralar için asla vergi ödemezdi. Şundan eminim ki tüm bu dava süreci neticelendiğinde, senin eski dairende yaşayabilecek kadar parayı bulursanız bile kendinizi şanslı sayın. Tabii Jackson'a hapis cezası vermediklerini düşünürsek... Gerçi benim tanıdığım Jackson bundan yırtmanın da bir yolunu muhakkak bulur. Tabii bunu başarmak için elinde avucunda ne varsa tüketmesi gerekecek."

"Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı Amber kulakları tırmalayan bir sesle.

Daphne başını hayır dercesine salladı. "Hani ofiste kimseyle kırıştıramasın diye muhakkak işe almasını sağladığın şu erkek asistanı hatırlıyor musun? Adı Douglas'tı. Eh, kendisi benim bir arkadaşım. Bak mesela onun kız kardeşinin gerçekten de Kistik Fibrozis'i vardı işte. Julie'nin Tebessümü de onun ailesine ciddi yardımlarda bulundu.

Kendisi bir süredir Jackson'ı gözlüyordu ve federallere ihbar etmesi için gereken hesap numaralarına da kısa bir süre önce ulaşmayı başardı. Dedim ya, etrafına iyi bak. Her şeyi çok geçmeden yitireceksin." Kapıya doğru yürümeye başlayan Daphne durdu ve arkasına döndü. "Fakat en azından Jackson seninle olacak."

Daphne evden ayrıldı ve taksiyle uzaklaşırken, görüş alanından yavaş yavaş kaybolan evi izledi. Onu ilk gördüğü zamankine göre şimdi gözüne ne kadar da farklı görünüyordu. Koltuğa yaslandı ve yanlarından geçtikleri her bir evin ihtişamını doyasıya izledi. Her birinde kim bilir ne tür sırlar saklanıyordu. Geride bıraktığı her bir kilometreyle birlikte iyice rahatlayan Daphne, Bishop's Harbor'ın sınırlarından çıktıklarında, buranın esiriyken maruz kaldığı o acıları ve utançları tamamıyla geride bıraktığını hissetti. Artık onu yeni bir hayat bekliyordu. Çocuklarının güvende ve sevgi dolu bir şekilde yetişeceği özgür bir hayat... Daphne bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve canından çok sevdiği Julie'nin onu izlediğini hayal etti. Çantasından, bir kalem ve küçük bir not defteri çıkardı ve yazmaya başladı.

Sevgili Julie,

Eğer halen yanımda olsaydın, acaba hayatımla ilgili daha farklı kararlar verir miydim diye hep düşünüp dururum. Çünkü bir kız kardeş, insanın böylesine büyük hatalar yapmasına pekâlâ engel olabilir. Herkesi kurtarmak adına duyduğum bu arzunun, düşüncelerimi bulandırmasına müsaade etmezdin, değil mi? Ah keşke seni de kurtarabilseydim, belki o zaman kendimi kurtarmak için de daha fazla çabalardım. Sana içimi dökmeyi, hayatı seninle paylaşmayı öylesine özlüyorum ki. Aynı duyguyu başka bir insanda bulabileceğimi düşünecek kadar nasıl aptallaşabildim, bilmiyorum.

Sanırım seni kaybettiğimden beri, her yerde senin gibi birini arıyordum. Fakat artık şunu biliyorum ki ben seni hiçbir zaman kaybetmedim. Sen hâlâ yanımdasın. Bella'nın gözlerindeki parıltıda ve Tallulah'ın kalbindeki şefkattesin. Onların ve benim içimde yaşıyorsun. Beraber geçirdiğimiz o değerli zamanların anısına sıkıca tutunacağım, ta ki bir gün seninle tekrar bir araya gelene dek.

Bizi izliyormuşsun gibi hissediyorum artık: Yeğenlerinle beraber plajda oyunlar oynarken bizi ısıtan güneşsin, akşamları yanaklarımı okşayan meltemsin... Sana tekrar sahip olmak için duyduğum o çaresiz arzuya rağmen, senin de, tıpkı benim gibi, pençesine düştüğün o hastalıktan sonsuza dek kurtulduğuna ve nihayet huzura ulaştığına inanıyorum artık.

Beraber izlediğimiz o Shakespeare oyununu hatırlıyor musun? Sen sadece on dört yaşındaydın, bense on altı yaşındaydım. Helena karakterinin, onu istemeyen bir adamı arzuladığı için aptalın teki olduğunu düşünmüştük ikimiz de. Ancak şimdi fark ediyorum ki, ben de Helena'nın tam tersine dönüşmüşüm.

Ve böylelikle, sevgili Julie, bir macera sonlanır ve yeni bir macera başlar.

Seni seviyorum

Not defterini çantasına koyan Daphne arkasına yaslandı. Gülümseyerek gökyüzüne baktı ve yıllar önce Julie'yle izledikleri o Shakespeare oyununun sonundaki şu ünlü sözleri fısıldadı:

Oyun bittiğine göre, bir dilencidir kral şimdi:
Yaşanan yaşanmış, bulmuştur herkes hak ettiğini...